
ULF
KVENSLER
SAREK

ULF KVENSLER

SAREK

Original: *Sarek* [*The Couples Trip*] (2012)

Traducere din limba suedeză de:
CARMEN-OLIMPIA TACHE

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

2023

Comunicație radio între ambulanța aeriană și spitalul Gällivare, 15 septembrie 2019, la orele 14:16.

— Tocmai am ridicat-o pe femeia din Aktse.
— În ce stare se află?
— Suferă de hipotermie și e într-o stare destul de proastă. Abia dacă e conștientă.
— Bine.
— Nu are niciun act de identitate asupra ei, însă spune că o cheamă Anna.
— Am notat.
— Are tăieturi și contuzii pe tot corpul, iar brațul drept e fracturat. Îi administrăm vreo doi litri de perfuzie.
— A căzut?
— Așa se pare, dar are și niște semne în jurul gâtului. Posibilă tentativă de strangulare.
— Bine.
— Totuși, nu putem fi siguri.
— Vom fi pregătiți să o primim.
— Mulțumesc. Terminat.

Stockholm, iulie 2019

Ador Stockholmul în mijloc de iulie. Rezidenții evadează în Gotland, Båstad sau Riviera Franceză, iar locul se scufundă într-o transă văratică. Într-un fel, rămâne doar al tău.

Era o seară de sâmbătă, sfârșitul unei zile fierbinți. Se făcuse mult mai răcoare de când soarele nu mai strălucea peste străzile centrului plin de clădiri al orașului. Eram în biroul meu de la ora șapte dimineața și m-am hotărât să fac o plimbare până acasă, ca să iau o gură de aer curat. Cu cât mergeam mai departe, cu atât vedeam și auzeam mai puțini turiști. Vasastanul era, practic, pustiu. În câteva ore, când se lăsa întunericul, petrecăreții beți și zgomotoși de peste weekend urmau să se îndrepte spre Odenplan – dar pe atunci eu aveam să fiu deja cuibărită în pat.

M-am oprit și mi-am pus palma pe fațada de culoare ocru a unui bloc. Era caldă ca un radiator.

M-am gândit să iau ceva de mâncare pe drum și l-am sunat pe Henrik să-l întreb dacă vrea ceva. A vrut, așa că am comandat de la restaurantul japonez din zonă un bol poke cu somon pentru el și un platou sushi cu unsprezece piese pentru mine. Când am ridicat comanda, tipul din spatele tejghelei a dat voios din cap, așa cum și trebuia; mergeam acolo cel puțin de două ori pe săptămână.

Mi-am continuat drumul până la blocul nostru și am luat liftul până la etajul cinci. Am deschis ușa și l-am strigat pe Henrik.

— Bună!

— Bună, a venit răspunsul înfundat din living.

Auzeam sunetul televizorului.

În bucătărie m-am confruntat cu un morman de vase murdare în chiuvetă și cu o masă dezordonată. Cana de cafea a lui Henrik era încă acolo, laolaltă cu bucăți de prosop de hârtie. Firimituri peste tot.

Mi-a venit să plâng.

Era sâmbătă și lucrasem mai mult de douăsprezece ore, la fel ca, practic, în fiecare zi din vara aia. Îl sunasem pe Henrik să-l întreb ce voia să mănânce, tot eu comandasem mâncarea și o adusesem, iar el nici măcar nu se deranjase să se târască de pe canapea și să-și curețe mizeria – ce să mai

vorbim să scoată niște pahare și ceva de băut.

Henrik era în concediu și-și petrecea tot timpul în apartament.

Nenorocita asta de bucătărie masivă, cu o masă de zece locuri. Ce rost are? Suntem jalnici.

Televizorul a amuțit, iar el s-a împleticit în bucătărie.

— M-am săturat până peste cap de… am început eu, cu vocea tremurând de furie. M-am ocupat de mâncare, n-ai putut și tu să faci ordine după ce ai terminat? Te aștepți s-o fac tot eu?

Henrik nu a zis nimic, dar și-a pus cana de cafea în chiuvetă, a aruncat prosoapele de hârtie, a luat cârpa de vase și a început să șteargă masa. Judecând după limbajul lui corporal, treaba asta îi cerea un efort aproape supraomenesc.

Eu am oftat, am luat o sticlă de apă minerală din frigider și mi-am turnat un pahar mare.

— Cred că va trebui să ne amânăm excursia.

Henrik a ridicat privirea, dar nu a spus nimic. Pur și simplu a continuat să șteargă masa.

— Nu pot pleca o săptămână întreagă în momentul ăsta, am continuat eu.

— Înțeleg.

— Pentru mine e mai bine la începutul lui septembrie.

— Va trebui să vorbim cu Milena.

— Bineînțeles. O să o sun.

Eram prea furioasă și supărată ca să mă așez la masă cu el, așa că am făcut un duș prelungit în loc să mănânc. Jetul de apă fierbinte mi-a spălat o parte din frustrare și în scurtă vreme mi-am regretat cuvintele dure. Eram obosită și reacționasem exagerat.

Ne-am împăcat mai târziu. Henrik a reușit să zâmbească șters când i-am cerut iertare și l-am îmbrățișat. Am băut câte un pahar de vin și ne-am uitat la un serial de pe HBO, îmbrățișați pe canapea. Eu am adormit pe la jumătatea episodului, m-am trezit când rula genericul de sfârșit. L-am sărutat pe Henrik și m-am dus în pat. El a rămas acolo, privind în gol în direcția ecranului.

Cum am ajuns aici? Oare chiar mai știu cine este Henrik?

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 16 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Deci… acum înregistrez. Bună, Anna, numele meu este Anders.

— Bună.
— Apreciez foarte mult faptul că vrei să vorbești cu mine. Îmi dau seama că ești obosită și ai dureri, dar este bine să abordăm lucrurile astea cât mai repede.
— Da.
— Dacă începi să simți că ești prea obosită sau că ai dureri prea mari, putem să facem o pauză sau să ne oprim pentru azi și să continuăm mâine. Ești de acord?
— Da.
— Promiți să-mi spui?
— Da.
— Durerea e suportabilă acum?
— Sunt bine.
— În cazul ăsta, voi începe cu formalitățile… Spune-mi numele tău complet.
— Anna Signe Samuelsson.
— Numărul personal de identitate?
— 880216-3382
— Unde locuiești?
— Stockholm.
— Cu ce te ocupi?
— Sunt avocat.
— Starea civilă?
Liniște.
— Arma? Ești căsătorită? Necăsătorită…?
— Logodită.
— Cu cine?
— Henrik Ljungman.
— El a fost cu tine în excursie?
Liniște.
— Henrik a mers cu tine la Sarek?
— Da.

— Henrik Ljungman… îi știi cumva numărul de identitate?
— 820302-7141.
— Mulțumesc. Deci avem…
— Ați găsit-o pe Milena?
— Milena? Cine e Milena?
— Tankovic. Ea este… era… când… Ce zi e astăzi?
— Luni, 16 septembrie.
— Ieri… cred… Ne-am separat…
Liniște.
— Milena Tankovic. Era în viață ultima oară când ai văzut-o?
Liniște. Suspine.
— Anna? Știi dacă Milena era în viață atunci când ai văzut-o ultima oară?
Suspine.
— Nu… Dar trebuie să o găsiți…
— Nu era în viață?
— Nu…
Suspine.
— Milena a fost cu voi de la începutul excursiei?
— Da.
— Știi numărul ei de identitate?
— Nu.
— Unde ați lăsat-o?
Liniște. Suspine.
— Nu pot…
— Ai… Erai singură atunci când ai fost găsită lângă Aktse. Poți să-mi spui cât timp ai mers singură?
Liniște. Suspine.
— Crezi că am putea s-o găsim pe Milena în aceeași zonă?
— Nu știu…
— Bine… O să merg să aduc o hartă, să vedem dacă poți să-mi dai o idee despre unde ar putea fi Milena. Și Henrik. Ești de acord?
Liniște.
— Erați toți trei, nu-i așa? Tu, Henrik și Milena.
Inaudibil.
— Ce-ai spus?
— Mai era cineva.

Știu exact unde și când am auzit numele ăsta pentru prima oară.

Era vineri, 30 august, luam prânzul cu Milena la Miss Clara pe Sveavägen. Vremea era caldă și însorită, dar cu o prospețime nouă în aer, iar lumina soarelui era cumva mai palidă, încât puteai să simți că vine toamna. Ne întâlniserăm la Naturkompaniet la 12 ca să ne completăm echipamentul – o sursă nouă de gaz lichefiat pentru aragaz, șosete de lână fină, loțiune și spray anti-țânțari și niște hrană liofilizată.

Rezervaserăm o masă pentru ora 12:45, la 13:30 terminaserăm de mâncat, iar acum ne bucuram de câte un espresso. Nota fusese plătită și chiar trebuia să mă întorc la birou – un prânz prelungit ca ăsta putea însemna să lucrez până târziu, chiar dacă era vineri. Totuși, nu mă văzusem cu Milena de ceva vreme și ea fusese de acord, cu foarte puțin timp înainte, să amine excursia până în septembrie. Nu voiam să par prea stresată.

Milena a sorbit din cafea și a inspirat adânc.

— Bun… Voiam să te întreb ceva.

— Da?

Puteam să văd că, indiferent ce voia să mă întrebe, o agita. Milena se îmbujora ușor dintotdeauna, iar culoarea i s-a ridicat în obrajii ei palizi. Își schimbase coafura – părul ei blond-închis era tot până la umeri, dar își lăsase bretonul să crească și fața îi era încadrată de șuvițe moi care o făceau să arate mai feminină, dar la fel de gingașă și plăcută ca întotdeauna. Ca de atâtea ori de-a lungul anilor, am simțit că-mi vine s-o îmbrățișez.

— Chestia e că…

A zâmbit, aproape fără tragere de inimă.

— Am cunoscut pe cineva.

— E fantastic!

— Da, e… fantastic.

A zâmbit iarăși și a mai inspirat o dată profund.

— Cine e?

— Îl cheamă Jacob. Ne-am cunoscut online.

— Genial, Milena!

M-am întins și i-am strâns mâna, scurt.

— De când sunteți împreună?

— De puțin mai mult de o lună, așa că e ceva destul de nou.

— Povestește-mi despre el! Cu ce se ocupă?

— Ei bine, măcar nu e avocat, ceea ce e frumos.

— Pare o captură bună.
— E ceva mai mare decât mine…
— Cu cât?
— Are treizeci și opt de ani.
— Păi sunteți, practic, de aceeași vârstă, am spus.

Ceea ce, desigur, nu era adevărat. Milena avea treizeci și doi de ani, eu aveam treizeci și unu, dar aveam colege care erau doar puțin mai în vârstă decât mine și deja începuseră să intre în panică – sau își dăduseră seama că vor începe să se panicheze în câțiva ani – și aveau relații cu bărbați de cincizeci de ani, proaspăt divorțați și cu copii. O rețetă garantată pentru o viață complicată. Jacob era de-o vârstă cu Henrik.

— E pasionat de alpinism, kitesurfing și tot felul de sporturi extreme, continuă Milena. Voi doi aveți ceva în comun acolo.

Am început să mă întreb dacă nu cumva îl cunoscusem pe undeva.

— Care e numele de familie?
— Tessin.
— Jacob Tessin…
— Și a petrecut o grămadă de timp în munți, cu drumeții și escaladări. Așa că, atunci când a auzit că mergem sus, la Abisko, a… a întrebat dacă poate merge cu noi.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu știam ce să zic.

— Aha, am reușit să spun.
— Știu că e chiar în ultimul moment, așa că înțeleg dacă nu e în regulă.
— E doar… Genul ăsta de excursie poate fi destul de intens, iar Henrik și cu mine nu-l cunoaștem…
— Nu, e-n regulă, înțeleg.
— Tu vrei să vină cu noi?
— Normal – e partenerul meu.

Milena a zâmbit, i-am zâmbit și eu.

— Va trebui să-l întreb pe Henrik.
— Bineînțeles.
— Mai e doar o săptămână până plecăm – o să poată să-și ia liber de la serviciu așa din scurt?
— El zice că nu e nicio problemă.
— Cu ce se ocupă?
— E consultant la o companie numită BCG.
— Am auzit de ei… Scuză-mă, dar acum sunt foarte curioasă – ai o

fotografie cu el?

— Nu, a răspuns Milena cu jumătate de gură, scoțându-și telefonul. E ciudat, dar nu am.

S-a jucat cu aparatul de parcă ar fi putut găsi vreo imagine uitată cu Jacob.

— E-n regulă, mă gândeam doar că, dacă e alpinist, e posibil să-l cunosc de undeva.

— Îmi pare rău, nu, nu am…

A tăcut. Eu am zâmbit din nou.

— O să stau de vorbă cu Henrik și te sun. Mă bucur foarte mult că ai cunoscut pe cineva, Milena. Chiar mă bucur.

— Mulțumesc.

— Și abia aștept să-l întâlnesc și eu. Doar că… Trebuie să ne gândim la asta.

— Înțeleg. Iar dacă tu și Henrik nu sunteți de acord cu ideea, spune-mi. Nu e o problemă.

— Nu. Grozav.

Am plecat de la restaurant și ne-am luat la revedere pe trotuarul de afară, îmbrățișându-ne și promițând să vorbim în weekend.

•

În timp ce mă întorceam la birou, nu mi-am putut stăpâni curiozitatea. Am deschis pagina de web a BCG și am căutat „Jacob Tessin”. Boston Consulting Group e una dintre cele mai mari și mai prestigioase firme de consultanță din lume. Desigur, reputația lor în Suedia este întrucâtva pătată din cauza implicării în proiectul clădirii New Karolinska, dar chiar și așa. Mulți au căutat de lucru acolo, dar puțini au fost aleși. Salariile lor și programul de lucru erau similare cu ale noastre, care eram avocați de corporație. Săptămânile de lucru de optzeci de ore nu erau ceva neobișnuit, nici salariile anuale similare cu ale directorilor de companie.

Însă n-am găsit niciun Jacob Tessin. Nici Jakob Tessin, nici vreo altă variantă de ortografiere pe care am căutat-o. Nu mi s-a părut deosebit de ciudat – multe pagini web au funcții de căutare ineficiente, deși ai crede că o firmă ca BCG ar avea capacitatea să creeze un site complet operațional. Poate că Jacob nu lucra la sediul din Stockholm, știam că mulți consultanți de nivelul acela erau, de obicei, împrumutați proiectelor din alte țări.

Apoi am încercat pe Facebook și l-am găsit.

Jacob Tessin. Înalt și subțire, atletic, cu o constituție musculară pe care

am recunoscut-o de la alți cățărători și sportivi de anduranță. Mușchi care au un scop precis, nu creați la sală în fața unei oglinzi. Părul lui castaniu-închis era tuns scurt, iar pielea îi era bronzată. Culorile lui aveau un fel de căldură. Arăta ca unul dintre norocoșii pe care soarele nu îi arde niciodată.

Aproape fiecare fotografie îl prezenta în diverse contexte sportive: în munți, într-un caiac pe curenți repezi, echipat pentru kitesurfing pe o plajă. Trei tipi într-o pădure, în echipament pentru mountain biking, cu brațele pe după umeri, Jacob în mijloc, toți trei plini de noroi și fericiți ca niște puștani.

Ochii lui au fost singurul lucru pe care nu l-am văzut. În toate pozele purta ochelari de soare sport care se fixau strâns în jurul capului, reflectând lumea în toate culorile curcubeului.

Dar apoi am găsit un grup de fotografii diferite de celelalte. Jacob și doi prieteni în vacanță în vreo țară mediteraneană, posibil Spania sau Portugalia, unde făceau surfing și stăteau să se bronzeze, desigur, plus alte câteva poze din centrul unui oraș străvechi, care stătea să se sfărâme, cu alei înguste și magazine destinate, evident, turiștilor. Mai erau și câteva imagini de la o seară petrecută la o tavernă. Jacob și prietenii lui stăteau afară la o masă, cu strada vizibilă clar în spatele lor. Felinare colorate și o lumină caldă de la alte restaurante și baruri, o mulțime de oameni în jur. Aproape că puteam simți briza caldă pe piele, senzația plăcută de după două pahare de vin, bucuria vieții. Îmi doream să fiu acolo.

Iar Jacob își ridicase ochelarii de soare pe frunte. Zâmbea către obiectivul camerei, iar ochii căprui îi străluceau.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 16 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Bun, să vedem… Poți încerca să-mi arăți pe hartă cam pe unde crezi că ar trebui să-i căutăm pe Henrik și pe Milena? Și pe Jacob.

— Nu știu…

— Anna, hai să încercăm. Nu trebuie să fie locul exact. Sarek este uriaș, așa că ne-ar ajuta foarte mult dacă am putea restrânge aria de căutare. Pe tine te-am găsit aici.

Liniște.

— Bănuiesc că ai fi venit dinspre interiorul parcului? Și te îndreptai spre est, așa?

— Mhm.

— Ai mers pe lângă râul ăsta? Îți amintești? Râul era în dreapta ta?

Liniște.

— Cred că da.

— Și erai singură? Sau mai era cineva cu tine?

— Milena… Ea a fost cu mine o vreme.

— Deci tu și Milena ați mers împreună un timp?

— Da.

— Bine. Îți amintești de unde veneați? Ați trecut pe lângă Rovdjurstorget?

Liniște.

— Anna? Îți poți aminti ceva despre ruta pe care ați urmat-o?

Liniște. Suspine.

— Ei bine, măcar avem ceva legat de Milena, ceea ce e grozav. O să ne oprim aici pentru azi. Odihnește-te și vom încerca mâine din nou, dacă te simți în stare.

Liniște.

— Și poți să ne spui povestea ta în orice ordine vrei, în ritmul tău. O să te ascult.

— E foarte târziu pentru asta, a spus Henrik, storcând sucul unei lămâi verzi într-un bol ca să facă un dressing. Plecăm într-o săptămână.

Era vineri seara, la câteva ore după ce mă întâlnisem cu Milena. Henrik și cu mine eram în bucătărie, preparând cina. Aveam musafiri. Trebuise să lucrez până târziu după prânzul prelungit și abia ajunsesem acasă dar, din fericire, Henrik începuse fără mine. Îi plăcea să gătească, iar perspectiva unei adunări sociale părea să-i fi dat energie, de care avea mare nevoie. Se întorsese la serviciu în Uppsala de câteva săptămâni, dar nu reușise să scape de indiferența și cenușiul constant din atitudinea și aspectul lui.

Acum, însă, un somon se rumenea în cuptor pe un pat de sare, cartofi noi cu mărar clocoteau într-o tigaie de fontă, iar desertul era deja în frigider – porții individuale de pannacotta împreună cu un bol de afine în suc de lămâie verde și zahăr Muscovado. Eu tocam coriandru care urma să acompanieze apetitivul de ceviche de cod. Două sticle de Sancerre stăteau pe masă gata deschise, cu alte câteva așteptând în răcitorul de vin.

Îi spusesem lui Henrik că Milena are un partener nou și că întrebase dacă ne putea însoți în excursia de pe munte. Mă gândisem mult la problemă în timpul după-amiezii și eram înclinată să accept ca Jacob să ne însoțească.

— Absolut, am spus, dar ei abia s-au cunoscut, motiv pentru care ea nu l-a pomenit mai devreme.

Am pus frunzele de coriandru într-un pahar și le-am tocat mărunt cu foarfeca.

Henrik nu mi-a răspuns; tăcerea lui avea ceva sumbru. A pus niște boabe de piper roz în râșnița electrică și le-a măcinat peste dressing.

Atunci când ne-am vândut apartamentele ca să ne mutăm împreună, am găsit apartamentul ăsta cu patru camere, de 120 de metri pătrați, neobișnuit prin faptul că nu fusese renovat în ultimii douăzeci și cinci de ani. Am înlăturat tot ce era acolo. Eu am fost șeful de proiect – cu excepția bucătăriei, care era domeniul lui Henrik. Am păstrat cât de mult s-a putut din șarmul original: lambriurile, tavanele din stuc, vechile podele din lemn. Apoi l-am umplut cu mobilier în stil scandinav modern. Nu foarte original, dar atrăgător și funcțional și nu exagerat de personal, în caz că voiam să-l vindem și să cumpărăm o casă peste câțiva ani.

Am dărâmat un perete ca să lărgim bucătăria și să avem o sufragerie generoasă. Cuptor, frigider, congelator, cuptor cu microunde, espressor, robot de bucătărie – totul era elegant și de înaltă tehnologie. Unul dintre

lucrurile care îi plăceau lui Henrik la gătit era nevoia de a achiziționa diverse gadgeturi. Folosea un termometru pentru a se asigura că ouăle erau fierte la fix șaizeci și trei de grade. Îi plăcea să facă *crème brûlée*, așa că putea să folosească arzătorul ăla ridicol de supradimensionat, o unealtă profesională pe care o văzuse la chefi într-un restaurant-concept la modă. Putea să ajusteze temperatura cuptorului cu telefonul, indiferent unde s-ar fi aflat în apartament, în timp ce altă aplicație controla muzica ce se revărsa din difuzoarele minuscule, ascunse. O dată am numărat – doar în bucătărie erau patru ecrane digitale care arătau ora exactă.

Nu că n-aș fi fericită în apartamentul nostru, dar câteodată m-am întrebat dacă dorul meu de natură și de munți este amplificat de nevoia de a scăpa de cifre digitale și de butoane și meniuri și lucruri care bipăie și mici motoare eficiente care bâzâie discret. Trebuie să mă întorc la ceva primordial, ceva care a fost întotdeauna acolo și va fi mereu acolo. Într-un fel ciudat, faptul că mă simt mică și insignifiantă îmi dă un sentiment de calm profund.

Munților nu le pasă de tine. Nici nu vor nimic de la tine.

Era clar că Henrik nu avea nimic de adăugat, însă eu am continuat:

— Pur și simplu cred că e greu să spun nu.

— De ce?

— Milena n-a obiectat niciodată când ai vrut tu să vii cu noi.

— Aia e altceva.

— De ce?

— Mă cunoaște. De fapt, mă cunoștea dinainte să te cunoască pe tine. Noi n-avem habar cine e individul ăsta.

Am fost de acord, desigur, cu punctul de vedere al lui Henrik. Noi trei fuseserăm împreună în multe excursii de-a lungul timpului, urmând tipare bine stabilite, fiecare având un rol al său. Era unul dintre puținele momente ale anului când mă simțeam complet relaxată. Nu exista nicio presiune de a realiza ceva. A lăsa pe cineva necunoscut să ne însoțească, chiar dacă era o persoană plăcută, ar fi însemnat ca niciunul dintre noi să nu se poată deconecta ca de obicei. Iar dacă persoana era ciudată sau neplăcută, săptămâna noastră în munți putea să fie muncă grea.

— Ea a fost de acord să amânăm excursia din iulie până în septembrie, am clarificat eu.

— Atunci când *tu* ai vrut să amâni excursia.

— Bine, bine. Nu contează. Doar că mi se pare puțin meschin să refuzăm

acum. Nu ne-a mai cerut niciodată să mai luăm pe cineva. Probabil că s-a gândit cum s-ar integra între noi. Și, chiar dacă nu-i cel mai agreabil tip din lume, sunt convinsă că-l putem suporta o săptămână. De dragul Milenei.

Încă o dată, Henrik nu a scos o vorbă. Se concentra să-și amestece dressingul. Eu am tăiat codul în bucățele mici și, în final, m-am uitat la el.

— Nu crezi? Henrik?

— Bine, a răspuns el într-un sfârșit.

Părea obosit.

M-am uitat la ceasul de pe cuptorul cu microunde. Oaspeții noștri urmau să ajungă foarte curând. Aparatul de gătit ne-a anunțat cu un bip că erau gata cartofii. Henrik a dat tigaia la o parte de pe plită, care strălucea portocaliu sub ceramică.

Niciunul dintre noi nu a mai scos vreun cuvânt până când a sunat soneria, câteva minute mai târziu. Am avut impresia că primii oaspeți ne-au salvat unul de celălalt.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 17 septembrie 2019, spitalul Gällivare, de inspectorul Anders Suhonen — Cum te simți astăzi?

— Bine.
— Cum ai dormit?
— Nu prea bine.
— Ai avut dureri?
— Mhm.
— Și acum?
— Nu am dureri, dar sunt obosită.
— Înțeleg. O să stăm puțin de vorbă, Anna, iar tu o să-mi spui atunci când simți că e prea mult. Ești de acord?
— Mhm.
— Vreau doar să verific că am înțeles bine: tu și Henrik Ljungman sunteți logodiți?
— Da.
— Și Milena Tankovic și Jacob Tessin – și ei sunt un cuplu?
— Da.
— Și cum v-ați cunoscut între voi?
— Milena și cu mine suntem prietene din facultate. Am studiat împreună dreptul la Uppsala. Milena îl cunoaște pe Henrik tot de la Uppsala; el a fost lector la facultatea de drept.
— Deci voi trei vă cunoașteți de mult.
— Da. Și de ani întregi petrecem împreună câte o săptămână pe an în munți.
— Unde vă duceați?
— În locurile obișnuite. Triunghiul Jämtland. Kungsleden din Abisko, pe Kebnekaise în sus. O dată în Norvegia. Borgafjäll.
— Ați stat în cabane?
— De obicei da, dar întotdeauna luăm cu noi corturi ca să putem petrece câteva nopți pe munte.
— Înțeleg. Te-am întrebat pentru că Sarek e ceva mai dur – după cum ați aflat. Iar în septembrie… Vremea poate fi foarte rea atunci.
— Întotdeauna mergeam în iulie, dar eu am lucrat toată vara, așa că a trebuit să amânăm până în septembrie.
— Înțeleg.

— Și nu plănuiserăm să mergem în Sarek. Urma să mergem din nou pe Kungsleden, de la Abisko la Kebnekaise.

— Dar v-ați răzgândit?

— A fost ideea lui Jacob.

Simon s-a lăsat pe spătarul scaunului, și-a întins picioarele lungi sub masă și și-a golit paharul de vin.

— Și când aveți de gând să vă luați? a întrebat el pe un ton ranchiunos, fără să se uite la mine sau la Henrik.

Toată lumea a râs. Discutaserăm despre prieteni care urmau să se căsătorească mai târziu, în toamna aia; cu toții eram invitați la nuntă.

Henrik a zâmbit și a făcut o grimasă, ca și cum întrebarea i-ar fi provocat durere.

— Ce frumos e afară, a spus el, luând o sticlă de vin. Vrea cineva să-i umplu paharul?

Alte râsete. Tentativa exagerată de a crea o diversiune reușise. Nimănui nu-i trecea prin minte că era, de fapt, un subiect delicat, la ușurința cu care putea glumi Henrik pe seama lui.

— Ferice de cel ce rabdă, am adăugat eu cu un zâmbet.

— Bla, bla, bla, a spus Simon și mi-am dat seama că era mai beat decât de obicei.

El era coproprietarul firmei unde lucram și participaserăm împreună de câteva ori la cursa de înot dintre insule de la Sandhamn la Utö. Soția lui, Jennifer, care era șefa Departamentului de Resurse Umane al unei companii listate la bursă, l-a privit cercetătoare. Evident, și ea trăsese aceeași concluzie ca mine.

— Henrik? a continuat Simon. Tu ești ăla care trage de timp? Crezi că ai putea găsi o femeie mai bună decât Anna?

— Simon, a zis Jennifer.

— Ce e?

— Calmează-te.

— Absolut, nicio problemă, o să mă calmez. Câteodată trebuie să te calmezi, dar, pe de altă parte, uneori trebuie să te grăbești dacă, de exemplu, și aici vorbesc ipotetic, clar ipotetic, dacă, de exemplu, ai fost logodit timp de vreo două decenii și…

Un cor de proteste venite de la mine, de la Jennifer, Erica și Olof au înecat vocea lui Simon. Henrik se holba la masă. Încă zâmbea, dar expresia îi era lipsită de căldură.

Erika i-a aruncat o privire îngrijorată. Ea fusese mâna lui dreaptă la facultatea de drept din Uppsala, iar în prezent era profesor la Universitatea din Södertörn. Ea și Olof erau singurul cuplu din cercul nostru de prieteni

care avea deja copii.

— Simon, a repetat Jennifer, pe un ton ceva mai tăios de data asta.

— Bine, bine, îmi pare rău, încerc să-mi dau seama de ceva care ne preocupă pe toți.

Eu am tras cu ochiul la Henrik.

— Bun, iată o persoană pe care o pot tăia de pe lista de invitați, am spus.

Henrik mi-a întâlnit privirea.

— Cine? Ce listă de invitați? a vrut Mark să știe.

El și Valle tocmai se întorseseră de pe balcon, unde ieșiseră să fumeze. Mark era manager de fonduri la o bancă pe care o ajutasem cu niște achiziții majore, iar Valle – coregraf – era soțul lui.

— Simon nu e invitat la nunta noastră, l-am informat.

— Deci ați stabilit o dată? s-a interesat Mark.

Eu doar am clătinat din cap.

Erika s-a întors către Henrik, dornică să ne ajute să schimbăm subiectul.

— Anul ăsta mergeți la munte?

— Da, plecăm într-o săptămână.

— Împreună cu… Cum o cheamă?

— Milena. Da.

— Știați că puteți să vă căsătoriți la munte? a intervenit Simon, dar de data asta nu a râs nimeni.

Începuse deja să devină enervant. Jennifer s-a uitat urât la el fără să scoată o vorbă.

Mi-am încrucișat din nou privirile cu Henrik.

— Și poate cu încă o persoană, am zis, sub impulsul momentului.

Voiam să mă îndepărtez de subiectul non-căsătoriei noastre, dar credeam și că va interesa pe toată lumea. Henrik s-a încruntat la mine.

— Serios, cine? se interesă Erika.

— Milena are un partener.

Mark s-a încruntat.

— Amintește-mi – cine e Milena?

— Ai întâlnit-o aici de câteva ori, i-am amintit. E o veche prietenă a noastră din Uppsala. Are păr castaniu-deschis, puțin mai scundă decât mine.

— Îmi amintesc. Tăcută, ușor misterioasă.

— Ea e tipa pe care ai încercat s-o combini cu Truls Kofoed? s-a interesat Simon.

— Nu, dar o dată i-am așezat unul lângă altul la cină.

— A fost întotdeauna singură, nu-i așa? a întrebat Mark.
Henrik părea iritat.
— Nu, n-a fost întotdeauna singură.
— Nu? am întrebat eu.
— Nu, n-a fost. A mai avut iubiți.
— În orice caz, am continuat eu, l-a întâlnit pe tipul ăsta, Jacob. Lucrează la BCG și se pare că a petrecut o grămadă de timp în munți, așa că ea a întrebat dacă poate să vină și el.
— Dar voi încă nu-l cunoașteți? a întrebat Mark, încruntându-se.
— Nu, a răspuns Henrik.
Erika s-a întors spre Olof.
— BCG – nu acolo lucrează Jossan?
— Ba da. Care e numele de familie al individului?
— Tessin. Jacob Tessin.
Olof căzu pe gânduri pentru un moment.
— Am ieșit la un pahar cu Jossan de câteva ori, după program… Jacob sună oarecum cunoscut. Ai idee cum arată?
— Înalt și brunet, am zis. Cine-i Jossan?
— Vărul meu.
— Un străin înalt și brunet, a spus Simon cu o voce caraghioasă, ca și cum ar fi citit dintr-un roman de dragoste.
Nimănui nu i s-a părut amuzant, cu atât mai puțin lui Henrik, care a luat o înghițitură mare din paharul de vin. Nu-i spusesem că-l găsisem pe Jacob pe Facebook și văzusem fotografii cu el.
— Cred că l-am întâlnit, a zis Olof. Sună familiar.
— Poți să-ți întrebi vărul cum e individul? am întrebat.
— Nicio problemă. Jacob Tessin?
— Da.
— Deci, ce-ați hotărât? O să-l lăsați să meargă cu voi? a întrebat Erika.
Deja regretam că deschisesem subiectul. Henrik și cu mine nu terminaserăm discuția, iar acum prietenii noștri pe jumătate beți – complet beți, în cazul lui Simon – urmau să analizeze argumentele pro și contra. Mi-am dat seama că Henrik putea cu ușurință să treacă drept lipsit de generozitate și meschin.
— Încă nu ne-am hotărât, am explicat. Pe de o parte, Milena nu a mai întrebat niciodată dacă poate să mai aducă pe cineva. A trebuit să amân excursia de anul ăsta pentru că am fost foarte prinsă cu munca toată vara,

iar asta nu a deranjat-o, așa că m-aș simți puțin răutăcioasă dacă aș refuza. Pe de altă parte… Pe munte suntem cumva aruncați împreună. Noi trei ne cunoaștem foarte bine și ar trebui să facem niște ajustări pentru un necunoscut. N-ar fi același lucru.

Erika a încuviințat.

— Eu cred că e puțin ciudat ca Milena să întrebe.

Bineînțeles că o să fii de acord cu Henrik, am gândit. *Întotdeauna ești*. Dar asta nu era drept; nici măcar nu pomeniserăm cine ce părere are.

— Da, dar dacă individului îi plac munții… Nu cred că Milena ar aduce pe cineva care nu s-ar integra.

— Ei bine, nu vom rezolva problema în seara asta, a izbucnit Henrik.

Toată lumea și-a dat seama că era iritat.

— Exact, am spus, îndulcind puțin lucrurile. Vrea cineva cafea? Ceai?

Am primit un murmur general drept răspuns. Cu toții erau încântați să schimbe subiectul, în afară de Simon. El a dat peste cap conținutul paharului.

— Jacob Tessin… Pare un dobitoc sinistru.

Nimeni n-a râs.

În sâmbăta în care trebuia să plecăm, ne-am trezit devreme ca să facem bagajele. Totul fusese cumpărat și aranjat, ne mai rămăsese doar să îndesăm lucrurile în rucsacuri.

Pe mine nu mă deranjează să împachetez, cel puțin nu atunci când plecăm la munte. Dacă aș fi fost în stare să mă concentrez complet asupra acelei sarcini, chiar mi-ar fi plăcut. Tot echipamentul pe care îl luăm cu noi îmi amintește de experiențele intense din excursiile anterioare. Atunci când iau sticla micuță în care pun săpunul lichid pot simți mirosul de lemn carbonizat al unei saune vechi și pot vedea coasta unui munte printr-o fereastră minusculă.

Dar bineînțeles că în sâmbăta aia nu am putut să mă concentrez doar la împachetat; a trebuit să mă duc și la birou, ceea ce a fragmentat ziua și a făcut-o să fie stresantă. Urma să fiu plecată o săptămână și trebuia să mă ocup de câteva lucruri înainte de asta. Zilele petrecute în munți sunt singurele momente din an când devin inaccesibilă; altfel, atât clienții cât și colegii știu că mă pot suna oricând.

Am pus hainele de schimb, lenjeria termică și șosetele, care trebuiau să rămână uscate cu orice preț, chiar la fundul rucsacurilor. Henrik a fixat cortul la baza rucsacului său, iar eu, în schimb, am băgat toată mâncarea în rucsacul meu. În general urma să ne petrecem nopțile în cabane cu bucătării mici, sau cel puțin cu o plită electrică, dar intenționam să campăm afară o parte din timp și urma să luăm prânzul afară în fiecare zi, dacă nu ploua zdravăn sau ningea. E plăcut și să iei o pauză atunci când găsești un loc frumos pe coasta muntelui, așa că am împachetat aragazul Trangia împreună cu niște cartușe de gaz și ce mai trebuia. Ovăz ca să facem terci la micul-dejun, supă la plic, macaroane care fierb repede pentru a îngroșa supa, plus câteva pachete de hrană liofilizată. Patru condimente diferite. Cafea, arahide, stafide. Ciocolată și câteva pungi de dulciuri.

Când am terminat cu mâncarea am trecut la tot ce s-a dovedit necesar în expedițiile anterioare. Sac utilitar pentru articole de toaletă, impermeabile, vestă căptușită, căciulă și mănuși, briceag multifuncțional. La sfârșit am îndesat harta rezistentă la intemperii a regiunilor Abisko și Kebnekaise în buzunarul de sus. Asta era tot.

Mi-am cărat rucsacul în baie și l-am pus pe cântar. 12,3 kilograme – bun. În primii ani avusese în jur de douăzeci de kilograme, iar reducerea greutății puțin câte puțin în fiecare an devenise un fel de provocare pentru mine. O

încărcătură mai mică făcea mersul mult mai ușor, dar evident că asta ne costa ceva confort când ajungeam la destinație. Henrik era dispus să care mai mult ca să aibă parte de o experiență mai plăcută la cabane.

Într-un an luase o sticlă de vin, în ciuda încercărilor mele disperate de a-l convinge să renunțe. Când a deschis-o în cabana de la Singi am refuzat să beau din ea din principiu. Henrik și Milena au băut câte un pahar și au terminat-o în seara următoare. Eu n-am dat niciun semn că mi-ar fi plăcut să particip, iar Henrik nu a dat niciun semn că i-ar fi fost greu să care acel kilogram suplimentar. Cu toate astea, n-a mai făcut-o niciodată.

Mă furnica stomacul de emoție. Urma să luăm trenul de noapte spre Abisko. De acolo urma să coborâm pe Kungsleden spre Kebnekaise, apoi pe ruta cunoscută ca Durlings led. Planul era să poposim acolo o noapte sau două, apoi să facem o escaladă, după care să continuăm peste Vierranvarri și în jos spre stația montană Kebnekaise. Acolo urma să ne relaxăm câteva zile, înainte să ne întoarcem acasă. Aș fi putut să mă aventurez în Valea Tarfala dacă aș fi avut chef, sau să escaladez Kebnekaise pe ruta estică, mai dificilă. Știam că nu aș fi reușit să-i conving pe Henrik și Milena să mă acompanieze, dar nu aveam nimic împotrivă să petrec ceva timp singură. Asta mi-ar fi permis să-mi stabilesc propriul ritm, care era mai rapid decât al lor.

Când s-a făcut ora cinci, eu și Henrik deja ne schimbasem în hainele de drumeție. Mi-am strâns părul blond într-o coadă de cal și mi-am pus adidașii. Bocancii erau atârnați de rucsac cu șireturile. Mi-am ridicat rucsacul pe un umăr și mi-am strecurat cealaltă mână prin chingă. Henrik a procedat la fel.

Am ieșit din apartament și am încuiat ușa în urma noastră.

Ne-am îndreptat spre Gara Centrală. Vremea încă era bună; aerul era limpede și cald. Orașul respira calm și constant. Câțiva trecători ne-au privit curioși cum mărșăluim cu rucsacurile noastre mari. Simțeam greutatea din spate familiară și plăcută, mușchii nefolosiți din picioare și din spate se trezeau la viață pe măsură ce corpul meu se adapta. Mă simțeam puternică și suplă și plină de energie. Ne-am oprit să bem câte un espresso dublu la cafeneaua de pe Tegnérlunden – ultima cafea cu adevărat bună pe care urma s-o bem timp de mai bine de o săptămână. A fost delicioasă, iar păsările ciripeau prin copacii care înconjurau statuia lui Strindberg.

Abia așteptam să-l cunosc pe Jacob Tessin.

Vinerea trecută, după ce musafirii noștri plecaseră, atât eu cât și Henrik

eram în toane proaste și ne-am vorbit foarte puțin înainte să mergem la culcare. În dimineața următoare, Henrik a redeschis subiectul la micul-dejun și mi-a spus că era de acord cu mine – că nu era corect să-i spun Milenei că nu poate să-l aducă pe Jacob. Am fost atât de ușurată! I-am spus că înțeleg perfect ce simte; și eu aș fi preferat să fim doar noi trei, ca de obicei.

— Dacă nu merge bine, la anul mergem doar noi, i-am promis.

Duminică am sunat-o pe Milena.

— Am avut o discuție și credem că ar fi minunat să vină și Jacob cu noi.

— Grozav! a zis Milena, mai puțin entuziasmată decât mă așteptasem.

Nu era genul care să facă gesturi mari sau să se preteze la explozii emoționale, dar sperasem să văd ceva mai mult entuziasm. Am presupus că era preocupată de alte lucruri și nu m-am mai gândit la asta.

Pe măsură ce se apropia data plecării și pregătirile noastre deveneau mai concrete, chestiunea cu Jacob a încetat să ne mai preocupe. În fond, Milena și noul ei iubit erau doar o mică parte a experienței. Chiar dacă Jacob ar fi fost vreun crispat, sau ar fi fost greu să vorbești cu el, sau ar fi făcut glume întruna sau ar fi fost neplăcut în general, erau atât de multe lucruri pe care el nu putea să mi le ia! Experiența naturii în sine, senzația pe care o aveam în corp după ce mersesem ore în șir, gustul delicios al mâncării, bucuria unui somn bun. Ar fi putut să fie enervant, dar nu avea să-mi distrugă vacanța.

Sigur că ar fi avut sens să ne vedem cu o seară înainte să plecăm, ca să ne cunoaștem, dar nu avuseserăm timp. Acum urma să ne întâlnim în câteva minute și eram tot mai curioasă. Cine era Jacob Tessin, primul bărbat pe care prietena mea pe care o cunosc de zece ani îl prezentase drept iubitul ei?

Am continuat să mergem pe Upplandsgatan, la vale, am trecut de Norra Bantorget și am intrat pe Vasagatan. Zgomotul traficului era mai puternic aici, șuvoiul de pietoni care se grăbeau în toate direcțiile mult mai dens. Îmi era dor de munți, unde nu trebuia să te dai la o parte din fața nimănui.

Am intrat în foaierul uriaș al Gării Centrale. Pașii și vocile stârneau ecouri din tavanul care se arcuia sus deasupra noastră, un sunet pe care îl asociam cu valizele, cu biletele de tren și cu drumul către alte locuri.

I-am văzut chiar acolo, în mijlocul vastului spațiu deschis: Milena și Jacob.

Primul meu gând: e înalt. Avusesem aceeași impresie atunci când îi văzusem fotografiile pe Facebook, dar era și mai limpede în realitate. Milena e de înălțime medie, dar părea mică pe lângă el. Următorul gând,

care iar se potrivea cu impresia avută pe Facebook: are o condiție fizică excelentă. Rucsacul lui era pe pardoseală, purta un tricou fără mâneci, ținea o mână în buzunarul pantalonilor. Brațele îi erau musculoase, viguroase și bronzate. Avea o postură atletică: spatele drept, pieptul înainte.

O ținea de mână pe Milena, ceea ce mi s-a părut drăguț.

Următorul gând: trebuie să aibă mai mult de treizeci și opt de ani. Fața lui bronzată era încadrată de păr des castaniu-închis. Fără început de chelie, dar ridurile de pe față, dintre sprâncene, de pe frunte, pielea gâtului… Aș fi zis că are mai aproape de patruzeci și cinci de ani.

Oare ar fi putut toate aceste lucruri să-mi treacă prin cap în cele câteva secunde cât a durat să ajungem la ei? Sau am adăugat detalii pe care le-am observat mai târziu? Nu știu.

Am zâmbit și le-am făcut cu mâna. Figura Milenei s-a luminat și mi-a răspuns la gest. Jacob mi-a zâmbit și el, un zâmbet nerăbdător, ușor încordat. A dat drumul mâinii Milenei, și-a mișcat picioarele pe loc, în sus și în jos.

— Bună, mă bucur să vă văd, am zis când am ajuns mai aproape. Anna, am adăugat, întinzând mâna către Jacob.

— Bună, bună, Jacob.

Strânsoarea îi era fermă, palma caldă și uscată. Încă zâmbea, ochii îi străluceau. M-am întors spre Milena.

— Bună! Cât de tare e asta?

Ea radia spre mine, eu mi-am desfăcut brațele și ne-am îmbrățișat.

— Iată-ne în sfârșit, spuse ea.

În spatele meu îl auzeam pe Jacob salutându-l pe Henrik.

— Tu trebuie să fii Henrik.

— Corect.

— Salut, eu sunt Jacob. Încântat de cunoștință.

•

Mai e un lucru care știu că mi-a trecut prin minte atunci.

Îl recunosc.

•

Ne-am croit drum spre peron. Eu sporovăiam cu Milena, dar nu puteam să nu trag cu urechea la ce vorbeau Henrik și Jacob.

— Te rog să mă ierți dacă mi-am forțat intrarea în grup, a spus Jacob. Înțeleg dacă nu ți-ar plăcea să ai de-a face cu cineva care… vreau să spun, voi trei ați făcut împreună genul ăsta de ieșiri timp de mulți ani, nu-i așa?

— E-n regulă, a răspuns Henrik. Cred că ai petrecut o grămadă de timp la munte.
— Ai putea spune că-i a doua mea casă.
— Te-ai născut acolo?
— Nu, dar merg în fiecare an cam de când aveam cincisprezece ani. Iarna ca să schiez, vara ca să escaladez.
— Mhm… Am schiat la Sälen de câteva ori, dar de obicei mergem în Alpi.
— Aha… Mie îmi place mai mult stațiunea Riksgränsen. E locul meu preferat, bun și pentru paragliding.
— O, ești pasionat și de asta?
— Ei, încerc. Dar Abisko e fantastic pentru drumeții. La fel și Kebnekaise. Ai mai fost acolo?
— Da. Trebuie să fie vreo trei ani de la ultima excursie. Poate patru.
— Pentru mine, mersul la munte e ca un fel de meditație. Muncesc prea mult – prea multe weekenduri –, așa că e plăcut să pleci și să te gândești la cu totul altceva pentru o vreme. Să-ți încarci bateriile, ca să zic așa.
— Mhm.
Aerul de pe peron era nemișcat, plin de mirosul de motorină și metal încins. Transpirasem după mersul pe jos de acasă. Am găsit vagonul în care aveam locuri și ne-am urcat. Coridorul îngust era aglomerat din cauza călătorilor, mulți cu rucsacuri, care își căutau locurile. Din fericire, Henrik și cu mine ne-am găsit repede compartimentul de dormit – clasa întâi, cu propriul duș și toaletă. Am deschis ușa și ne-am pus rucsacurile pe podea.
— Noi suntem aici, le-am spus Milenei și lui Jacob. Voi unde sunteți?
— Cred că trebuie să fim puțin mai departe. Nu stăm împreună – Jacob și-a luat bilet abia ieri.
— Bine că au fost locuri.
Jacob mi-a zâmbit.
— Absolut. Altfel ar fi trebuit să fac autostopul.
I-am aruncat Milenei o privire. Și ea zâmbea, dar în același timp avea o expresie întrebătoare. Mi-am dat seama că încerca să ghicească ce părere am despre Jacob.
— Vreți să ne întâlnim în vagonul-restaurant în jumătate de oră? am sugerat.
— Bine, a răspuns Milena, continuând să înainteze pe coridor.
Jacob a dat din cap spre mine și Henrik – dar mai mult spre mine, mi s-a

părut. Apoi a urmat-o pe Milena. Abia acum am observat că avea echipament de escaladă atașat de rucsac – carabiniere și cordelină și un piolet. Intenționa să escaladeze Nordtoppen? Sau craterul Tuolpagorni?

Am închis ușa și m-am trântit pe un scaun pliant. Henrik deja se așezase pe canapeaua de pe partea opusă. În cele din urmă am întrebat: — Deci, ce părere ai?

— Pare ok.

— Da, pare.

— Mhm.

— Trebuie să recunosc că mă simt ușurată.

— Mhm.

— Imaginează-ți cum ar fi fost dacă, după cinci minute, ne-am fi zis „o, nu, va trebui să petrecem o săptămână în munți cu idiotul ăsta”.

Henrik nu a răspuns. Părea obosit.

— Îl recunoști? am întrebat.

— Ce? Nu.

— E ceva… De cum l-am văzut am simțit că are ceva familiar.

— I-ai văzut fotografiile pe Facebook.

— Da, dar nu la asta mă refer.

— Nu, nu-l recunosc.

Sentimentul că-l mai văzusem pe Jacob înainte era neclar. Imediat ce m-am concentrat asupra gândului, încercând să-mi dau seama ce anume recunoscusem la el, gândul a dispărut ca aburii de pe un geam pe care tocmai ai suflat.

Am oftat și m-am uitat în jur. Iată-ne în compartimentul nostru de clasa întâi, cu două paturi și toaleta noastră proprie, în drum spre munte pentru o drumeție de o săptămână. Era un moment plin de energie și anticipație – atunci când aștepți să se întâmple ceva minunat, dar încă nu a început. Momentele astea erau, deseori, mai plăcute decât experiența după care tânjeam în sine.

M-am aplecat înainte, mi-am pus mâna peste a lui Henrik.

— Patul de sus sau de jos?

— Mi-e indiferent. Alege tu.

— Bine, atunci îl iau pe cel de sus.

— Deși l-ai prefera, de fapt, pe cel de jos.

— Nu, nu l-aș prefera.

— Îl iau eu pe cel de sus.

— Nu, n-o să-l iei – deja l-am rezervat.

Henrik mi-a întors zâmbetul, apoi s-a înclinat înainte și ne-am sărutat.

Totul va fi bine.

Din buzunarul lui Henrik s-a auzit un bâzâit. Și-a extras telefonul și a deschis mesajul pe care îl primise. Am văzut cum se încruntă aproape imperceptibil în timp ce-l citea.

— Hmm.

— Ce este?

Nu mi-a răspuns imediat. A inspirat adânc, și-a îndreptat puțin spatele.

— Ăă… e de la Erika.

— Ce zice?

— Zice că… mulțumesc pentru cina de săptămâna trecută, m-am bucurat să vă văd… Olof și-a întrebat vărul și nu există niciun Jacob Tessin la BCG. În măsura în care contează. Petrecere frumoasă la munte.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 17 septembrie 2019, spitalul Gällivare, de inspectorul Anders Suhonen — Și cum ai reacționat când ai auzit asta?

Liniște.

— Anna?

— M-am enervat pe Henrik.

— Chiar așa?

— A făcut din țânțar armăsar.

— Mda.

— Vreau să zic, eu nu l-am găsit pe Jacob pe site-ul BCG, dar nu mi s-a părut nimic ciudat.

— Nu?

— Aș fi putut înțelege greșit când Milena mi-a spus unde lucrează. Sau poate că lucra la altă companie care se numește tot BCG.

— Înțeleg.

— Erau o mulțime de explicații posibile.

— Mhm.

— În fond, îl întâlnisem deja și părea în regulă. În opinia mea.

— Și Henrik ce credea?

Liniște.

— Parcă ar fi vrut să anuleze totul, să ne întoarcem acasă.

— Serios?

Liniște.

— Am fi… Mai întâi a fost iritat de faptul că am vrut să amân excursia până în septembrie, dar am depășit momentul ăla. Apoi ne-am certat dacă să-l lăsăm pe Jacob să vină cu noi sau nu. Dar am trecut și peste asta.

Liniște.

— Vrei niște apă?

— Te rog.

Liniște.

— Poftim.

— Mulțumesc.

Liniște.

— Pe urmă… Pe urmă l-am întâlnit pe Jacob și era un tip plăcut și am crezut că totul este bine, dar am luat-o de la capăt când a primit mesajul de

la Erika.

— Înțeleg.

— Am început să ne certăm.

Liniște. Suspine.

— Așa niște prostii mărunte… Oh, Dumnezeule…

— Vrei să luăm o pauză?

— Mhm…

Suspine.

Când am ajuns la vagonul-restaurant, Jacob și Milena erau deja așezați la o masă. Jacob avea o sticlă de bere tare, Milena un pahar de vin.

— Excelent, văd că petrecerea a început deja, am zis.

— Duceți-vă și luați ce vreți, ținem noi masa, a replicat Milena.

Henrik și cu mine ne-am așezat la coadă. Vagonul-restaurant era vechi – posibil din anii ’90 – și avusese și zile mai bune, dar designul retro era menit să amintească de luxul anilor ’30. Vopseaua de pe unele detalii din lemn era uzată, iar tapițeria era găurită în unele locuri.

Vagonul era cam plin. Pasagerii alcătuiau o adunătură pestriță: mulți erau turiști montani, ca noi, dar era și o familie care probabil se ducea în vizită la rude în Norrland, și doi bărbați la vreo cincizeci de ani care deja băuseră câteva beri tari, judecând după gălăgia pe care o făceau. Cei care cumpăraseră mâncare căutau mese la care să se așeze, cărând tăvi încărcate, cu genunchii ușor îndoiți ca să compenseze eventualele smucituri ale trenului în mișcare. I-am văzut pe Jacob și pe Milena arătând spre noi în timp ce vorbeau politicos cu două doamne în vârstă, explicând că locurile de la masa lor erau ocupate.

Coada creștea, iar acum ocupa aproape toată lungimea culoarului central. Eu m-am întors la Jacob și Milena și le-am sugerat să luăm noi și mâncarea lor, altfel ar trece o veșnicie până să putem mânca împreună. Mi-au spus ce să le iau.

Afară, un peisaj întins vâjâia pe lângă tren în lumina apusului de toamnă. Câmpuri acoperite de vegetație țepoasă, pâlcuri de copaci, mesteceni scunzi pe marginile unui șanț. O mașină a mers alături de tren pe o șosea paralelă cu linia ferată, dar n-a putut ține pasul și, în cele din urmă, a dispărut din vedere. Am străbătut un sat cu trecere la nivel și apoi am depășit o gară închisă. Am văzut un grup de adolescenți adunați lângă un chioșc de fast-food. Vâj-vâj, vâj-vâj, vâj-vâj.

Ne-am întors la masă cu două porții de ren tras la tigaie cu piure de cartofi, un sandviș cu creveți, o lipie cu pui, trei sticle miniaturale de vin și o bere și câteva pungi cu nuci și chipsuri ca apetitive ca să ne potolim foamea. Jacob și-a scos portofelul și mi-a oferit o bancnotă de două sute de coroane ca plată pentru mâncarea lui, dar i-am spus că nu pot să o schimb și că fără îndoială conturile se vor regla în cursul săptămânii.

În timp ce împărțeam mâncarea mi-am dat seama că Milena detectase tăcerea dintre mine și Henrik. Trebuia să-și fi dat seama că lucrurile nu erau

în regulă.

Jacob și-a deschis berea.

— Și, voi cum v-ați cunoscut? a întrebat, zâmbind spre mine și Henrik.

O fi simțit și el tensiunea dintre noi? O fi fost asta o încercare de a ne face să vorbim între noi?

Am schimbat o privire cu Henrik.

— Tu sau eu? am zis.

— Tu, a mormăit Henrik.

Uppsala, noiembrie 2009

Este joi seara la Națiunea Stockholm, una dintre cele treisprezece societăți studențești cunoscute la Universitatea Uppsala sub numele de „națiuni”. În seara asta e petrecere, dar, înainte ca dansul și distracția să înceapă în corpul nou al clădirii, în corpul vechi, care datează de la mijlocul secolului al XIX-lea, are loc o prelegere. „Oratorul de joi”, la fel ca multe alte lucruri, este o tradiție veche a Națiunii Stockholm. Un invitat vorbește preț de vreo oră, după care vorbitorul este invitat la o porție de supă de mazăre și un punci suedez împreună cu un grup mic de spectatori.

Asta e motivul pentru care pun cartonașe cu nume pe o masă lungă din „camera mică”, lipită de sala în care va fi ținută prelegerea. Eu răspund de toate aranjamentele, ceea ce e neobișnuit pentru cineva nou la Uppsala și în Națiune. Totuși, după câteva săptămâni de la începerea semestrului, nimeni nu-și exprimase dorința de a prelua această sarcină, iar eu am fost abordată de Carl, președintele Națiunii. Spusesem că mi-ar plăcea să mă implic încă de când mă înscrisesem, așa că nu prea puteam să refuz.

Am început de două luni să mă ocup de eveniment, dar în seara asta tot sunt agitată. Vorbitorii care atrag cea mai multă atenție sunt cei cunoscuți în afara universității, dincolo de Uppsala. Până în prezent reușisem să programez o avocată cunoscută care participă în mod activ la dezbateri pe teme sociale, plus un director de companie important – mulțumită contactelor tatălui meu. Apoi, câțiva comedianți celebri de la televiziune, care își începuseră carierele aici. Dar săptămâna asta nu prea avusesem succes. Oratorul de joi din seara asta era Henrik Ljungman, lector la facultatea de drept. Știu că e un fel de stea în plină ascensiune la universitate. A câștigat un premiu pentru cel mai bun lector și a scris manuale de drept, deși încă nu are treizeci de ani. A ținut și câteva dintre primele prelegeri de la începutul cursului și da, e bun – mai bun decât majoritatea, dar n-aș putea spune că sunt vrăjită.

Prin urmare, seara asta e destul de plictisitoare. Peste două săptămâni o vom avea pe Kajsa Bergqvist, care a câștigat aurul olimpic la săritura în înălțime. E mai interesantă, cred eu.

L-am pândit pe Henrik după un curs și l-am întrebat dacă i-ar plăcea să fie Oratorul nostru de joi. Ochii i-au fugit în dreapta și-n stingă și într-o primă fază n-a spus nimic, așa că am sugerat să luăm prânzul ca să-i

povestesc mai multe despre eveniment. Bănuiesc că n-a găsit o scuză bună pe moment, așa că am mers la masă. Noua mea prietenă, Milena, era și ea acolo. Eu mi-am făcut prezentarea, i-am spus că a fi Oratorul de joi e una dintre cele mai mari distincții pe care le poate primi cineva la Uppsala, total comparabilă cu cea de a fi invitat vara la radio la o emisiune de cozerii.[1] A acceptat, dar fără cine știe ce entuziasm.

Mie mi s-a părut cam rezervat și evaziv. Protocolar și corect. Era greu să-i prinzi privirea. Arată bine? Nu știu. Are o figură netedă, simetrică, fără cicatrici de acnee adolescentină. Are pielea ușor pământie, ca a cuiva care se bronzează ușor dar preferă să stea la umbră. Obrajii și bărbia lui, rase complet, prezintă umbra foarte discretă a perilor de culoare închisă, iar părul întunecat e aranjat pe-o parte. Bănuiesc că folosește un pic de pomadă. Henrik e aproape de înălțime medie, puțin mai scund, și are un fizic mai degrabă solid. Poartă pantaloni chino, cămașă și jachetă, e încălțat cu scarpi cu tălpi groase – îmbrăcat bine, dar tradițional și, da, un pic plictisitor. Pare mai matur decât este.

Chiar dacă prelegerile lui nu mă băgau în transă, era clar că atunci se simțea cel mai bine. Avea o voce profundă și masculină, suficient de puternică pentru a fi auzită de întregul auditoriu, iar atât corpul, cât și fața i se trezeau la viață atunci când se adresa publicului. Trebuie să recunosc că entuziasmul pe care îl are pentru materia pe care o predă e contagios, așa că mă aștept ca seara asta să decurgă acceptabil.

Carl își face apariția în timp ce așez ultimele cartonașe cu nume.

— Bună, Anna, arăți fantastic, zice el în timp ce mâna i se odihnește pe umărul meu gol.

Ne pupăm aerul pe lângă urechi, mua, mua, mua, ca în Franța. Și știu că are dreptate. Port o rochie neagră și strâmtă, fără mâneci, care se termină chiar deasupra genunchilor. Ciorapi negri de mătase, pantofi negri cu toc înalt. Cercei din perle veritabile. Părul meu lung și blond este legat în coadă de cal. Mă simt unică, feminină și superbă. Bărbații se vor uita la mine în seara asta.

La fel cum se uită Carl acum. E înalt și blond și musculos, oarecum ca o versiune mai tânără a lui Dolph Lundgren. Poartă un costum bine croit, de culoare închisă, și o cămașă albă cu nasturii de sus descheiați ca din întâmplare. Ca președinte, Carl are propriul său birou. Ține câte un discurs amuzant la fiecare petrecere. Urmează să devină economist. Cunosc o grămadă de fete care ar vrea să se culce cu el.

— Cum merge aranjarea locurilor?

— Foarte bine, cred. Tu ești aici, în fața mea, cu Laila lângă tine.

Laila este inspectoarea responsabilă de monitorizarea activităților Națiunilor. E o femeie la vreo șaizeci de ani, profesoară de Științe politice.

— Perfect. Înseamnă că tu și cu mine putem să ne jucăm cu picioarele pe sub masă.

— Mi-ai luat vorba din gură, zic cu un zâmbet, deși, desigur, nici nu-mi trecuse prin cap așa ceva.

— N-o să uit niciodată balul cadeților de la Academia Militară Kariberg – două femei s-au jucat simultan cu picioarele mele pe toată durata cinei.

Carl mă privește în ochi, așteptându-se să fiu impresionată.

— Wow, ai fost ocupat toată seara!

— Absolut! Aproape că am făcut crampe la gambe!

Râd îndatoritoare în timp ce așez ultimul cartonaș. Aș fi putut să-l pun pe Henrik lângă Laila și pe mine lângă Carl, dar n-am făcut-o. Mă bucur să spun că Henrik va sta lângă mine.

•

Henrik ajunge cu jumătate de oră înainte de începerea discursului. Eu sunt ocupată cu pregătirea computerului, a proiectorului și a ecranului împreună cu unul dintre asistenții clubului. Unii spectatori își ocupă deja locurile. Pare să fie mai mult interes decât anticipasem.

— Bună seara, zice Henrik în spatele meu, iar eu mă răsucesc spre el.

— Bună, bine ai venit! îi răspund cu căldură.

El întinde mâna cu stângăcie, dar eu îl îmbrățișez scurt. Poartă un costum închis la culoare, în lumina discretă nu pot spune dacă e gri sau albastru. În buzunarul de la piept are o batistă de mătase și miroase foarte plăcut.

Îmi imaginasem că va apărea în hainele de zi cu zi, chino și tweed, și sunt încântată că a făcut efortul să se îmbrace elegant.

— Cum te simți?

— Bine.

— Vrei să încercăm prezentarea?

— Desigur.

Pescuiește un stick USB din buzunarul interior și i-l dă asistentului, care îl introduce în calculator. Imaginile lui Henrik apar pe ecran și i se dă o mică telecomandă cu care să controleze programul.

— Tehnologie foarte înaltă – nu sunt obișnuit cu genul ăsta de lucruri.

— Facem și noi ce putem, spun eu cu un zâmbet, iar Henrik mi-l

întoarce.

Când terminăm testarea echipamentului, îl întreb dacă vrea ceva de băut. El spune că ar vrea o bere, o Hof dacă avem. Îl conduc la bar, și pe drum trecem pe lângă camera în care vom lua masa mai târziu. Mă opresc, din impuls.

— Ăăă… la cină o să avem supă de mazăre.

— Perfect.

— Te-am așezat lângă mine, dar te pot așeza lângă inspectoare dacă preferi. Laila Westerberg.

— Nu, nu, e numai bine.

— Ești sigur?

— Da. Doar dacă nu vrei tu să schimbi așezarea?

— Nu, eu vreau să stau lângă tine.

— Poftim – în cazul ăsta, avem un plan.

Henrik îmi zâmbește din nou, fața îi e plină de viață și căldură, nu ca în timpul prânzului de acum două săptămâni. Ne continuăm drumul spre bar.

De ce m-am oprit să-l întreb? Nu era ca și cum ar fi putut să spună „da, aș vrea să fac schimb” fără să pară nepoliticos. Iar eu sigur nu voiam să stau lângă Carl. Câteodată sunt un mister pentru mine însămi.

•

Douăzeci de minute mai târziu, sala e plină și zumzetul conversațiilor este aproape asurzitor, reflectându-se în oglinzile cu rame de lemn și în portretele inspectorilor din trecut, candelabrele sfărâmând sunetele în cioburi melodioase. Henrik și cu mine suntem în primul rând. E ora șapte fix. Am fluturi în stomac, un amestec de nerăbdare și neliniște, deși nu eu voi ține discursul. Pun o mână pe brațul lui Henrik.

— Mergem?

— Oricând ești gata.

Pășesc pe scenă, bat din palme și cer să se facă liniște.

— Bună seara… bine ați venit…

Zgomotul se stinge imediat. Cineva tușește, se aude un hârâit când un scaun este împins înapoi.

— Bine ați venit la Națiunea Stockholm. În această seară am onoarea de a-l prezenta pe unul dintre cei mai solicitați vorbitori ai Universității Uppsala – în punctul ăsta întâlnesc privirea lui Henrik și zâmbesc –, cel mai tânăr lector al facultății de drept. Doamnelor și domnilor, Henrik Ljungman!

O ovație asurzitoare erupe și Henrik urcă energic pe scenă în timp ce eu plec. El radiază către public, își ridică mâinile într-un gest dezarmant.

— Ce introducere! Desigur, sunt incredibil de onorat să mă aflu aici. Unul dintre țelurile mele în viață, încă de când eram copil, a fost să fiu Orator de joi la Națiunea Stockholm.

Mai multe ovații, aplauze, fluierături. Lingușelile funcționează, chiar dacă sunt livrate cu o doză de ironie.

Henrik ridică mâna și numără pe degete.

— Am vrut și să devin pompier și să câștig cea mai mare tabletă de ciocolată din lume la Grona Lund. Una din trei, nu-i rău deloc…

Râsete, strigăte de aprobare. E pe scenă de treizeci de secunde și publicul deja îi mănâncă din palmă, ca unui comediant de stand-up.

Henrik se întrece pe sine însuși în seara asta. Vorbește despre cum s-a dezvoltat libertatea presei în Suedia, dând exemple amuzante din belșug, inclusiv satire din secolul al XVIII-lea. Aflăm că scriitorii de atunci nu se sfiau să spună ce gândeau atunci când îl criticau pe Regele Gustav al III-lea. Vorbește aproximativ patruzeci și cinci de minute, mai puțin decât majoritatea Oratorilor de joi, ceea ce face ca publicul să fie ușor nesatisfăcut. Vor să audă mai multe. Apoi urmează o sesiune lungă de întrebări și răspunsuri, în care se angajează în dialog cu un număr impresionant de persoane. Henrik este erudit și spontan, având o abilitate uimitoare de a gândi nonconformist și un fel minunat de a se exprima. Mintea și limba sunt în perfectă armonie. În același timp, se prezintă ca o persoană care chiar este interesată de întrebările pe care i le pun oamenii.

Este, de departe, cel mai bun orator pe care l-am avut vreodată. Nervozitatea mea a dispărut – seara a fost un mare succes. Nu mă pot abține să-mi închipui, fără să îmi formulez ideea prea clar, că asta ar putea avea ceva de-a face cu mine. Eu i-am creat buna-dispoziție, l-am făcut să se simtă bine. Eu sunt cea în fața căreia își etalează talentele – uite ce pot să fac!

La opt și cincisprezece minute încheie prezentarea. Eu mă grăbesc pe scenă, îi ofer un buchet de flori impresionant, ne îmbrățișăm scurt, eu inițiez aplauzele. Ovațiile puternice se sting repede, înecate de hârâitul sutelor de scaune. Toată lumea se grăbește să ajungă la baruri, care tocmai au fost deschise.

•

O jumătate de oră mai târziu suntem așezați în camera mică. Bem bere

rece și mâncăm supă fierbinte de mazăre, iar atmosfera din jurul mesei este veselă și relaxată. Discursul lui Henrik a fost începutul perfect al serii, iar acum putem cu toții să anticipăm băuturile, dansul, petrecerea, și poate chiar mai mult. Dar eu sunt atentă să nu-mi întind prea mult picioarele.

Vocile stârnesc și aici ecouri din lambriurile de lemn de pe pereți, iar volumul e chiar mai mare. Stau foarte aproape de Henrik, dar când vorbim trebuie să ne apropiem și mai mult ca să auzim ce spunem.

— Ai încercat vreodată să faci comedie stand-up? întreb.

— Nu, n-am încercat.

— Ok… ai citit vreo carte despre cum lucrează comedianții stand-up?

— Nu, ar fi trebuit?

— Cu siguranță nu, pentru că se pare că oricum știi cum se face.

— Mulțumesc. Voi lua asta ca pe un compliment.

— Chiar te rog, altfel mă supăr. *Skål*{2}.

— *Skål,* Anna.

Îmi ridic sticla de bere, el o ridică pe a lui și ciocnim.

— Ai fost fantastic.

— Mulțumesc. Mă bucur că ești mulțumită.

Henrik se uită la mine cu un licăr diferit în ochi, iar eu am un sentiment de satisfacție reciprocă, de parcă am fi realizat asta împreună. Nu e adevărat, desigur, însă așa mă face să mă simt.

Poate că sunt deja un pic amețită. Doar puțin, puțin de tot. La fel și Henrik. Posibil.

Carl se întinde peste masă, dorind să ciocnească cu starul serii.

— *Skål,* Henrik! Strălucit discurs!

Laila intră în horă, ridicându-și paharul.

— Da, a fost foarte, foarte bun. Bănuiesc că nu te-a bătut gândul să treci la Științe politice, nu?

Toată lumea râde și bem încă un toast.

— Felul în care ai început, continuă Carl, cu cele trei scopuri în viață de când erai mic – aia a fost atât de amuzantă! Când eram în campanie ca să fiu ales președinte al Națiunii Stockholm am ținut un discurs în care am vorbit despre visurile mele din copilărie, despre cum eu și fratele meu mai mic și alți copii din cartier obișnuiam să ne jucăm de-a politica. Eu am insistat întotdeauna să fiu prim-ministru. N-a fost tocmai o capodoperă retorică, dar am fost ales.

Cari își ridică puțin umerii și zâmbește cu fața plină de modestie. Se uită

de la Henrik la mine, pregătit să se bucure de admirația noastră.

— Concurența n-a fost tocmai acerbă, zice Laila, luând o înghițitură de bere.

Eu și Henrik suntem amuzați de comentariul ei, iar Carl realizează că nu are de ales decât să ni se alăture râzând.

— Nu, ai dreptate. Cred că Națiunea a trebuit să se descurce cu ce era în ofertă, zice el.

Laila îl bate ușor pe braț.

— Iartă-mă, Carl. Faci treabă bună.

Carl se întoarce spre Henrik.

— Te-ai gândit vreodată să devii avocat al apărării?

— Fir-ar să fie, plouă cu sugestii de schimbare a carierei – are cineva hârtie și creion?

Henrik își pipăie buzunarele, prefăcându-se că-și caută carnetul. Eu râd și pun mâna pe brațul lui.

— Tocmai l-am întrebat dacă a încercat vreodată să facă stand-up, le explic lui Carl și Lailei.

Carl încuviințează.

— Cred că talentul tău retoric ți-ar aduce mari succese la tribunal. Și e și bine plătit. Mătușa mea e parteneră la Mannheimer Swartling – câștigă o avere. Ea și soțul ei au o a doua casă, o vilă lângă Juan-les-Pins, pe Riviera. Vara mă duc acolo deseori.

Altă pauză, ca să ne permită să-i arătăm cât suntem de impresionați.

— Ei bine, poate o să mă gândesc la asta, zice Henrik cu un zâmbet.

— Și profesorii câștigă destul de bine, observă Laila. Și Henrik va fi profesor peste câțiva ani, așa că nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru finanțele lui, Carl.

În capul mesei, un scaun este împins înapoi. Henning, șeful corului nostru, se ridică în picioare. Are numai douăzeci de ani și e arătos ca un prinț din povești. Părul ondulat de culoare închisă, pieptănat pe spate, trăsături clare, bujori în obraji, care sunt vizibili în ciuda bronzului. Ochi mari, albaștri. Și cântă ca un zeu, atât în corul Națiunii cât și într-o trupă rock care se produce deseori la petrecerile studențești. Își drege glasul și începe să vorbească, înclinând capul în direcția fiecărei persoane pe care o menționează: — Doamnă inspector, distins vorbitor Henrik Ljungman, domnule președinte, toți ceilalți gigei de la masă…

Renunțarea bruscă la formalitate ne face pe toți să râdem. Henning mă

blagoslovește cu zâmbetul lui îngeresc, apoi continuă: — Avem o listă lungă de cântece de petrecere pentru seara asta, așa că mai bine am da startul. Simt că devin destul de stresat. Hai să începem cu *Det var en gång jag tänkte att punschen övergiva*[3]. Sunteți de acord?

Începe să cânte, iar noi ne alăturăm. Vocea frumoasă a lui Henning se poate auzi peste toate celelalte, dar cârâim și noi cât de bine putem.

•

Tot restul cinei, Henrik și cu mine discutăm aproape exclusiv între noi. Conversația curge cu ușurință. Vorbim despre drept, Uppsala, pasiunile noastre. Îi spun că iubesc munții – iarna să schiez, vara să fac drumeții. Henrik spune că a schiat de câteva ori, dar nu a încercat o vacanță pentru drumeție. Eu menționez că am discutat cu prietena mea Milena, pe care Henrik deja o cunoaște, ideea de a petrece o săptămână sus în Abisko vara viitoare – poate vrea să vină și ei cu noi? Spun asta mai în glumă, mai în serios, iar răspunsul lui Henrik este la fel de lejer. Chiar ar trebui să vină, zice el, drumeția la munte face parte, practic, din moștenirea națională.

Tot timpul observ cu plăcere că suntem în centrul atenției, că toată lumea ne privește, e interesată de noi. Atunci când Henrik conversează puțin cu Laila, atât Carl cât și Henning îmi întâlnesc privirea. Ador atenția care mi se acordă.

Deodată, Henrik se lasă pe spate și se uită sub masă. Carl se înroșește la față și se îndreaptă puțin în scaun.

— Scuze, mormăie el.

Eu îmi mușc buzele ca să nu rânjesc.

Apoi continuăm să stăm de vorbă, Henrik și cu mine, despre anturajele noastre, despre părinți și frați. Îi povestesc despre dragii mei frați Erik și Gustaf, cel mare și cel mic; mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei certându-mă cu ei și manipulându-i. Henrik râde, spune că trebuie să fi fost greu să mă aibă pe mine drept soră.

Aș vrea să-i spun că e foarte diferit de tatăl meu și că ăsta e un lucru bun. Dar n-o fac; ar fi ceva prea intim.

•

Cina s-a terminat și cei mai mulți au plecat de la masă. Deodată se aude un sunet grav, care pare să zguduie clădirea din temelii. Fusese deschis clubul de noapte. Carl se apropie, se întoarce spre Henrik.

— Te superi dacă o împrumut puțin pe Anna?

— Nu mă supăr, dar poate ar trebui să o întrebi pe ea.

— Anna? Îmi dai voie?

Carl întinde mâna iar eu încuviințez, mă ridic în picioare.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Henrik.

— Mă duc la bar, răspunde el. Vrei să-ți aduc ceva?

— Un gin tonic, te rog, reușesc să spun în timp ce Carl mă trage de acolo, afară din camera mică, pe scări în jos și pe ringul de dans, care e deja plin până la refuz. Structura din beton a clădirii noi e ca o uriașă cutie de rezonanță. Basul puternic parcă face pereții să reverbereze.

Și mie îmi place treaba asta. Carl se uită la mine cu un rânjet tâmp pe figură, are zero simț al ritmului și pare să mărșăluiască pe loc în loc să danseze, dar să-l ia naiba, sunt puțin beată și pot să simt vibrațiile basului în tot corpul, aproape ca un al doilea puls. Îmi ridic brațele deasupra capului, las șoldurile să mi se legene dintr-o parte în alta, închid ochii.

Doamne, e extraordinari

După vreo două piese urlu în urechea lui Carl că eu sunt, de fapt, gazda, așa că îl las și mă duc să-l caut pe Henrik. Îl găsesc la bar, tocmai se întoarce cu câte un gin tonic în fiecare mână și se luminează la față când mă vede. Sorbim din băuturi, găsim două locuri la o masă unde niște tipi care l-au auzit vorbind îl copleșesc cu complimente. El vorbește politicos cu ei, dar se asigură că mă atrage și pe mine în conversație.

Barul este prea aglomerat, așa că ne întoarcem în camera mică, unde nivelul zgomotului este mai suportabil. Suntem pe punctul de a ne așeza când Henning vine și îi mulțumește lui Henrik pentru un discurs fantastic – e în regulă dacă o împrumută puțin pe Anna? Nu pierde vremea deloc, mâna lui deja se odihnește între omoplații mei. Iau o înghițitură din paharul meu de gin tonic și i-l întind lui Henrik.

— Ține tu ăsta. Și să nu pleci de aici.

— Am înțeles.

Henrik zâmbește dar eu nu-i întorc zâmbetul. În loc de asta, mă holbez la el ca să-i arăt că sunt serioasă – trebuie să mă aștepte. E și ăsta un compliment, nu-i așa?

Ringul de dans nu mai e chiar atât de aglomerat acum, iar Henning profită de ocazie ca să danseze *jitterbug* cu mine. Nu merge deloc pe ritmul greu de muzică electronică dance, dar are destulă încredere în sine ca să ignore amănuntul ăla minor. Eu nu știu mai nimic despre *jitterbug*, cred că l-am încercat la o oră de sport când eram la gimnaziu, dar sunt suficient de rațională ca să-l urmez pe Henning, care știe exact ce să facă. Mă trage

aproape, mă îndepărtează, mă învârte, mă trage din nou aproape, dar într-un fel diferit, cu brațele încolăcite în jurul meu.

— Mă urmezi ca o umbră, îmi șoptește la ureche.

Pot să-i simt buzele lipite de pielea mea.

Ne distrăm. Henning e seducător, elegant și miroase minunat. Nu e deloc surprinzător că are reputația de cel mai mare afemeiat al Națiunii Stockholm. În principiu nu am nimic împotriva unei aventuri de o noapte, dar cu Henning? Nu, mulțumesc. Bârfele ar începe înainte să apuce să-și scoată butonii. Abia aștept să mă întorc la Henrik.

•

Henrik stă cu două fete la o masă din camera mică. Par să fie absorbiți de conversație. Băutura mea e în fața lui. Henrik pare foarte încântat să mă vadă și se ridică imediat ca să-mi aducă un scaun, dau eu ridic mina, pot și eu să fac asta. Mă așez de cealaltă parte față de cele două noi admiratoare. Le salut cu voioșie, înșfac ginul tonic și iau o înghițitură zdravănă.

— Tocmai îi spuneam cât de fantastic a fost discursul, mă informează cea mai apropiată de Henrik.

Părul roșcat, ondulat, într-o tunsoare paj îi încadrează fața gingașă, drăguță. Fusta i s-a ridicat pe coapsele tonifiate.

Spune-i ceva ce n-a auzit deja de o mie de ori în seara asta. Și trage-ți fusta în jos, fir-ar să fie, toată lumea îți vede chiloții.

— Nu-i așa? zic eu. Și voi studiați dreptul? Cred că vă recunosc.

Da, și ele studiază dreptul. Așa că nu pot fi complet tâmpite, și totuși nu par să-și dea seama că sunt în plus și că ar trebui să ne lase pe mine și pe Henrik în pace. Roșcata pare să fie cea mai tare de cap, sporovăind ca și cum l-ar cunoaște de ani de zile. În cele din urmă îl iau pe Henrik de mână și mă ridic.

— Vino – hai să dansăm.

Îl trag în picioare și îl târăsc spre discotecă înainte să aibă timp să protesteze. Nu-i dau drumul la mână nicio secundă până ajungem în mijlocul mării asurzitoare de zgomot. El se mișcă cu grijă și un pic țeapăn. E clar că ringul de dans nu e elementul lui, dar măcar îl am din nou pentru mine.

Mă uit cum fața i se schimbă din galben în albastru, roșu, verde, apoi ciclul luminilor începe din nou. Ochii îi sunt fixați asupra mea, plini de căldură și devotament alcoolic. Am hotărât că, în fond, arată bine. De fapt, nu fața lui mi se pare atrăgătoare, ci expresia lui, așa că am tras concluzia că

sunt atrasă de sufletul lui.

•

După un timp își pune mâna caldă pe umărul meu gol și se înclină înainte.

— Cred că o să fac o mișcare, mă duc acasă.

— Și eu.

Spun asta fără să mă gândesc. Părăsim ringul, trecem prin camera mică și prin sală, coborâm scările spre foaier. Acolo e mai liniște și mai răcoare. Îmi țiuie urechile de la muzică. La garderobă e o coadă scurtă și așteptăm în tăcere.

— Mă simt de parcă aș fi pe jumătate surd, spune Henrik după un timp, cu un zâmbet crispat, scobindu-se în ureche.

— Mhm.

De ce am spus că mă duc și eu acasă? Ar putea crede că sunt lipicioasă, intruzivă. Oare ochii i-au fugit dintr-o parte în alta când am spus-o? Jalnic, dar acum nu mă mai pot răzgândi – ar părea aiurea.

Aud o voce familiară în spatele meu. E una dintre animatoarele de la masă, care s-a așezat la coadă împreună cu un prieten. Are reputația de a fi una dintre cele mai mari bârfitoare din toată Națiunea Stockholm, o agenție de spionaj ambulantă – diferența fiind că ea transmite mai multă informație decât primește.

Noi eram chiar acolo, în fața ei, Henrik și cu mine, holbându-ne la perete și prefăcându-ne că nu existăm. Ca doi cățeluși care au fost prinși făcând ceva nepermis. Mă mănâncă scalpul ca naiba, dar nu îndrăznesc să ridic mina.

Toată lumea o să vorbească despre noi. Rahat rahat rahat.

După o vreme care a părut o veșnicie, ne-am luat hainele și am evadat în noapte. Orașul e învăluit într-o ceață înghețată de toamnă, felinarele stradale gălbui sunt doar pete confuze în întuneric. Deasupra noastră, în capătul Drottninggatan, se vede conturul maiestuos al Carolina Rediviva, biblioteca universității, un colos impresionant din secolul al XIX-lea. Mă simt ca și cum aș fi pășit într-o pictură veche.

— Încotro mergi? întreabă Henrik.

— Studentvägen.

— Merg cu tine.

— Tu unde locuiești?

— Eriksberg.

— E-n regulă, nu-i nevoie să mă conduci.
— Nu e o problemă, nu ocolesc mult.
Începem să urcăm dealul. Îmi place să simt aerul rece al nopții pe față. Deja mă simt mai bine. Nu știu de ce am fost atât de stresată când stăteam la coadă la garderobă.
— I-ai luat numărul de telefon?
— Pardon? Cui?
— Roșcatei care credea că discursul tău a fost atât de fantastic.
— Foarte amuzant. Nu, nu îl am.
— Ghinion.
— E…
Henrik ezită, încearcă să își găsească cuvintele.
— Relațiile dintre profesori și studenți nu sunt privite cu ochi buni.
— Serios?
O vreme mergem în tăcere, apoi zice:
— Nici tu n-ai dus lipsă de atenție.
— Hm.
— Carl se juca cu mine cu picioarele – cred că și-a ratat ținta.
Am râs amândoi.
— Cari este… cum să zic… propriul său admirator.
— Liderul corului pare și el interesat, ca să nu zic mai mult.
— Henning?
— Da. Arată ca un membru al Backstreet Boys.
— Backstreet Boys? Zău, aia e cea mai bună trupă de băieți la care te-ai putut gândi?
— Iartă-mă.
— Poate bunicul lui să fi fost în Backstreet Boys, zic eu strecurându-mi brațul sub al lui ca să atenuez gluma, dar și pentru că vreau să-l ating.
Mă conduce până la blocul meu din Studentvägen. Ne oprim.
— Aici locuiesc, spun eu.
Își pune brațele în jurul meu, eu mi le încolăcesc în jurul lui.
— Am avut o seară superbă, spune el.
— Și eu.
Stăm acolo așa timp îndelungat, balansându-ne încet înainte și înapoi. O să se întâmple și altceva? Și cine va avea inițiativa?
— Vrei o ceașcă de ceai? întreb într-un final.
Henrik oftează, tace pentru un moment.

— Ar fi drăguț, dar pot să amân pe altă dată?
— Desigur.
Se înclină în spate, mă privește adânc în ochi.
— Pe curând. Ești extraordinară.
Îmi mângâie obrazul și zâmbește, apoi dispare în noapte.

— Deci te-ai combinat cu vedeta serii, a zis Jacob cu un zâmbet.

— Ai putea spune asta. O vreme am încercat să ne ascundem.

M-am uitat la Henrik, invitându-l să ni se alăture, dar el a tăcut și a refuzat să-mi întâlnească privirea. A luat o mână de arahide, s-a uitat la masă. Milena a luat un cartof și l-a mestecat o veșnicie. Și ea își păstrase ochii ațintiți asupra mesei, mai puțin atunci când se uitase la Henrik. Părea că nu se simte bine. Tensiunea dintre mine și Henrik era rușinos de clară pentru ea.

— Deci, cum e la serviciu? am întrebat-o. Ai avut probleme să-ți iei o săptămână liberă în septembrie?

Toată lumea a fost ușurată de schimbarea subiectului. Milena era avocat la o companie de utilități din Stockholm, iar șeful ei chiar fusese recunoscător să-i mute săptămână liberă din iulie în septembrie. Jacob și Henrik au început, treptat, să-și împărtășească experiențele din diferitele excursii la munte. Am mâncat și am băut, și toată lumea s-a relaxat în cele din urmă.

Jacob și-a împăturit șervețelul și și-a pus tacâmurile în containerul gol din carton în care fusese servit renul tras la tigaie. Și-a umplut paharul cu bere; a doua sticlă mare era acum aproape goală. S-a uitat la Milena.

— Voiam să vă întrebăm ceva, a zis el.

Milena nu a vorbit, dar expresia i-a devenit, deodată, tensionată.

— Tu sau eu?

— Fă-o tu, a zis Milena luând o gură de vin.

— Deci… ne întrebam dacă ați vrea să mergem la Sarek.

Eu și Henrik ne-am holbat la el în tăcere. Ce tot spunea acolo?

— La Sarek? Adică acum?

— Da. Am fost acolo de multe ori și cred că dacă n-ai fost la Sarek, atunci n-ai fost la munte cu adevărat.

— Nici nu se pune problema. Am rezervat cazare și tot ce mai trebuie, nu putem să… Nu.

Petrecuserăm doar două ore în compania lui Jacob și deja propunea să ne schimbăm complet planurile. Planuri pe care Milena și cu mine le discutaserăm iar și iar în detaliu. Cine naiba se credea?

— O rezervare poate fi anulată, a spus el. Pot să vă explic? Dacă nu vă place, atunci putem uita de asta, evident.

S-a ridicat în picioare și a început să curețe masa, a adunat toate

ambalajele și sticlele goale și s-a îndreptat spre coșurile de reciclare. Eu am oftat. Henrik nu a scos o vorbă, dar o vedea pe Milena cum îl studiază, încercând să-i evalueze reacția. Un bărbat și o femeie cu câțiva ani mai în vârstă decât noi așteptau interesați pe coridorul central, cu tăvile în mâini.

— Plecați? a întrebat-o bărbatul pe Milena chiar când Jacob se întorcea cu niște șervețele.

— Nu, a răspuns acesta fără să le întâlnească privirile.

A început să șteargă masa. Femeia era vădit enervată.

— A, nu vă grăbiți! a explodat ea.

Jacob s-a uitat urât la ea, dar femeia deja se întorsese, căutând un loc la altă masă. El s-a dus să arunce șervețelele.

— Dacă nu vă tentează, a spus Milena, atunci sigur că vom merge la Kungsleden. Nicio problemă.

Pe mine mă enerva faptul că ea era gata să-l urmeze pe Jacob. Eu propusesem excursii la Sarek de câteva ori în trecut, dar Henrik și Milena refuzaseră mereu. De fiecare dată avusesem impresia că Milena era cea care decidea. Nu că s-ar fi aliat împotriva mea, dar era ceva ca o înțelegere tacită în care Henrik asculta punctul ei de vedere și apoi o susținea mai degrabă pe ea decât pe mine. Dar acum apăruse în viața ei Jacob și, când el pomenise de Sarek, ea fusese, dintr-odată, de acord.

Jacob s-a întors, a scos o hartă dintr-un buzunar lateral al pantalonilor și a întins-o pe masă. Era o hartă a parcului național Padjelanta, situat imediat la vest de Sarek. Discutaserăm în trecut despre o excursie acolo, dar era greu să ajungem și apoi să ne întoarcem acasă. Ar fi însemnat o zi de călătorie în plus față de alte parcuri care ofereau experiențe similare.

— Uite ce idee am, explică Jacob. Mâine dimineață, devreme, coborâm din tren la Gällivare. De acolo luăm autobuzul spre Ritsem, aici sus. Pe urmă luăm elicopterul până jos, la Staloluokta.

A trasat ruta cu degetul.

— De la Staloluokta ne îndreptăm spre parc. Am putea să facem tabăra la Alajavrre, la marginea estică. Evident, ăsta e cel mai bun drum spre Sarek. Dacă mergi de la Kvikkjokk, de exemplu, ai parte de o zi foarte plictisitoare de mers doar ca să ajungi la parc. Asta e o drumeție fantastică. Traseul nu e tocmai plat, cum pare pe hartă, dar nu e nici atât de accidentat încât să fie greu. În plus, ai Sarek în față tot timpul, poți vedea munții înaintea ta. Te gândești „*păzea, vin către voi*”.

Mi-a zâmbit, dar eu nu i-am răspuns la zâmbet și nici n-am spus ceva.

Eram foarte conștientă de faptul că Milena mă privea cercetător.

— Pe urmă… a continuat Jacob, întorcând harta pe partea cealaltă pentru a arăta Sarek, continuăm spre Alggajavrre, iar ziua următoare suntem în Sarek.

A arătat spre un lac, care avea un mal ce urma granița dintre Padjelanta și Sarek.

O scurtă privire la hartă dezvăluia faptul că Sarek era mult mai interesant decât Padjelanta. Practic, toată secțiunea centrală era acoperită de pete de maro și alb, cu petice și linii albastre între ele. Zonele maro erau cele în care contururile de diferență de nivel erau atât de apropiate încât nu puteau fi distinse. Albul indica ghețari; știam că mulți dintre ghețarii Suediei erau în Sarek. Albastrul arăta lacuri și ape curgătoare, în primul rând Rahpaädno, râul important care curge prin Valea Rapa până la delta pe care o formează la marginea nord-vestică a lacului Lajtavrre. Numele munților aprindeau imaginația: Ruohtes, Tsähkok, Ålkatj, Ähpar, Skårki.

Asta era adevărata sălbăticie, mii de kilometri pătrați fără cabane și trasee, teren dificil și necruțător. Ai fi putut să mergi zile întregi fără să întâlnești picior de om, mai ales în această perioadă a anului. În mijlocul parcului era marcat un telefon pentru urgențe. Mi-am dat seama că, dacă erai în unul dintre colțurile mai îndepărtate ale acestuia, ar dura zile întregi să ajungi la el.

— Apoi urmăm partea nordică a lacului spre Alggavagge, a spus Jacob. Priveliștea asupra lacului este magică. Apoi traversăm spre Sarvesvagge, pe aici. Facem tabără aici – avem o priveliște extraordinară asupra întregii văi. Continuăm spre Rovdjurstorget apoi, unde putem sta o zi sau două. Dacă vremea e bună, escaladăm un vârf.

S-a uitat mine.

— Am auzit că nu ți-e frică de înălțime.

— N-am adus echipament de alpinism.

— Am eu destul echipament – putem urca în echipă de coardă. Dacă facem tabăra puțin spre nord de Rovdjurstorget, e posibil să abordăm Stortoppen într-o singură zi. E cel mai înalt punct din Sarek.

Nu voiam să admit în sinea mea, dar ocazia de a face alpinism era… tentantă.

— Asta nu e o tură de cățărare, a zis Henrik pe un ton glacial. E o drumeție.

— Vreau să zic…

Jacob s-a holbat la hartă. Părea derutat de tonul lui Henrik.

— Există urcușuri mai ușoare, care nu necesită echipament. Poți intra prin Bierikjavrre, iar de acolo urci pe Vuojnestjåhkka.

Degetul lui a urmat iarăși traseul.

— Am putea și să ne despărțim pentru o zi, a sugerat Milena. Eu m-aș odihni cu plăcere dacă voi doi vreți să urcați. Am mai făcut-o și altă dată.

Henrik s-a uitat la ea, dar nu a spus nimic. Cuvintele Milenei i-au dat lui Jacob un nou avânt.

— Rovdjurstorget e un loc uimitor. Poți vedea urși și lupi și glutoni și lincși… Dacă nu vrei să escaladezi ai putea cu ușurință să-ți petreci ziua uitându-te la animale cu binoclul.

— Mi-ai povestit o dată cum ai fost fugărit de un elan, a zis Milena uitându-se cu afecțiune la partenerul ei.

— Da, aia chiar a fost o chestie. Groaznic!

— S-a întâmplat lângă Rovdjurstorget?

— Nu, mai jos, în Valea Rapa, nu-mi amintesc exact unde… Știai că cei mai mari elani din Europa trăiesc în Sarek? a întrebat Jacob uitându-se la mine.

— Nu, n-am știut.

— Ne opriserăm să luăm prânzul lângă râu, apoi ne-am culcat. Era iunie, vremea era fantastică. Era foarte cald. Nu mult după aia am simțit nevoia să fac pipi, așa că m-am dus la mal, mă gândeam să urinez în râu, apoi am văzut elanul ăla mascul uriaș pe partea cealaltă, cu niște coarne atât de mari.

Jacob și-a ridicat mâinile ca să arate.

— Și stătea acolo uitându-se la mine, cu capul plecat. Eu m-am gândit că, wow, e enorm, dar nu m-am speriat, pentru ca între noi era un râu al naibii de mare.

Ochii îi străluceau în timp ce-și amintea scena, iar eu n-am putut decât să fiu absorbită de entuziasmul lui.

— Deodată a intrat în apă, dar eu încă nu m-am speriat, curentul e destul de puternic la mijloc de iunie, când se topește zăpada. Dar apoi a început să înoate, nenorocitul – și încă repede! Apoi mi-am dat seama că o să fie pe partea mea în câteva secunde. Poate să o ia la fugă imediat ce atinge fundul, și atunci m-a luat dracu'. Așa că m-am întors și am plecat. Din păcate, am fost atât de șocat când a început să înoate, încât am uitat să mă închei la pantaloni, așa că în trei secunde am fost pe jos, cu fața pe pietre și cu pantalonii în vine. Am auzit mugetul ăla teribil în spatele meu, elanul venea

repede din urmă… Am sărit în picioare și am luat-o la fugă în timp ce încercam să-mi închei și pantalonii și am reușit să intru în hățișuri, iar acolo erau urme și cărări, era ca un labirint, iar elanul încă mugea, încă venea după mine. Așa că am alergat pe cărări cu elanul după mine. Era un pic ca finalul din *The Shining*, când tipul își fugărește fiul… Cu toate că elanul nu avea topor.

Milena rânjea, iar eu nu m-am putut abține și am zâmbit.

— Și ai scăpat? am întrebat.

— Da, a renunțat. Din fericire. Poate a vrut doar să mă umilească. N-ar fi tare, Anna? Să te urmărească un elan mascul?

— Probabil… Vreau să zic, am mai vorbit despre Sarek și înainte, nu-i așa?

Milena a încuviințat. Henrik își ținea ochii ațintiți asupra mesei.

— Mi-a spus Milena, a zis Jacob.

— Deci, în alt an – absolut. Dar, dintr-un punct de vedere pur practic, pur și simplu nu văd cum am putea schimba acum.

— De ce nu?

— În primul rând, nu am adus mâncare pentru toată săptămâna. Am adus doar cât să ne ajungă până la stația montană Kebnekaise. Planul e să mai cumpărăm când ajungem acolo.

— E un chioșc în Stalo. Chioșcul lui Parfa. Acolo au tot ce-ți trebuie – hrană liofilizată, supă, pâine – de toate.

— Și e deschis acum? În septembrie?

— Da. Am verificat.

— N-avem nici destule cartușe de gaz.

— Poți să iei mai multe de la Stalo. E o listă online cu tot ce au în stoc.

— Cum rămâne cu elicopterul?

— Am făcut o rezervare provizorie pentru mâine.

— Pur și simplu ai pornit de la premisa că o să fim de acord?

— După cum spuneam, e o rezervare provizorie, a răspuns el, răbdător. E o cheltuială minoră, pe care bineînțeles că o voi suporta eu, dacă nu mergem.

— În Sarek n-o să avem nevoie de un telefon prin satelit?

A căutat într-un alt buzunar lateral și a pescuit un telefon care arăta ca și cum îl avea de prin anii ’90. L-a ridicat să-l vadă toată lumea.

— Transmițător de urgență. Dacă se întâmplă ceva, putem trimite un mesaj.

— Eu am insistat, a intervenit Milena.

— Încă ceva. Am consultat prognoza meteo, săptămâna viitoare în Sarek se anunță vreme în general însorită. E neobișnuit pentru perioada asta din an, așa că ar trebui să profităm de ocazie.

M-am uitat la hartă. Albastrul, cafeniul, albul, dramatismul pe care-l promiteau, aventura. Șansa de a vedea ceva ce nu mai văzusem, un loc unde tânjeam să mă duc.

Chiar îmi doream să spun da.

— Henrik… Cred că ar trebui să mergem în compartiment ca să discutăm despre asta, apoi am putea…

M-a întrerupt înainte să termin fraza.

— Nu. Nu vreau.

Tonul lui era ferm, dar vocea îi tremura puțin, semn că-și stăpânea cu greu furia. Era evident că stătuse acolo și se ambalase fără ca noi să ne dăm seama. N-a mai zis nimeni nimic.

— Mă aflu în acest tren ca să ajung la Abisko și să merg pe ruta Kungsleden. N-am de gând să-mi schimb planurile acum. Dacă voi vreți să mergeți la Sarek, mergeți. Dar pe mine nu mă interesează.

— În cazul ăsta, renunțăm, a zis Milena repede. Păstrăm planul inițial. Abisko rămâne.

Jacob s-a scărpinat în bărbie și pe gât; părea că depune eforturi să facă față dezamăgirii.

— Pot doar să… a început el, dar Milena l-a întrerupt.

— Las-o baltă, Jacob.

— Dacă aș putea să termin…

Tonul lui era iritat. I-a aruncat Milenei o privire tăioasă și ea a cedat imediat. Jacob a inspirat adânc; încă nu era pregătit să renunțe. Henrik și-a încrucișat brațele și s-a lăsat pe spate.

— Chestia e… a început Jacob din nou.

— Nu vreau să aud, a zis Henrik, ca un copil încăpățânat.

Jacob l-a ignorat.

— Ați mai urcat pe Kebnekaise. Nicăieri în Sarek nu e mai greu ca acolo, decât dacă îl faci tu să fie. Ce poate fi dificil și de aceea să dureze mai mult e să găsești traseul potrivit, pentru că nicăieri nu sunt marcaje. De exemplu, să cobori în vale sau să încerci mai sus, pe coasta muntelui. Iar eu știu deja chestiile astea pentru că am mai fost de câteva ori. Așa că nu reprezintă o provocare mai mare decât Abisko.

— Încă o dată: nu vreau să fac asta. Nu știu cum m-aș putea exprima mai clar.

Jacob și Henrik s-au uitat unul la altul într-o tăcere de rău augur. Atmosfera de la masă era apăsătoare. Milena nu se simțea în largul ei, dar părea neajutorată, ca și cum nu mai îndrăznea să zică nimic după mustrarea lui Jacob. Am realizat că depindea de mine să încerc să calmez lucrurile.

— De ce? a întrebat Jacob.

— De ce?

— Da. Dă-mi un motiv.

Atunci am intervenit eu:

— Jacob, Henrik a spus că nu vrea să meargă acolo, așa că trebuie să…

N-am apucat să mai zic altceva înainte ca Henrik să mă întrerupă. Rareori îl văzusem atât de supărat. Se holba la Jacob cu ochi sălbatici.

— Am făcut chestia asta timp de zece ani și apari tu, ca un fel de omuleț pe arcuri, cu o săptămână înainte să plecăm, și vrei să vii cu noi, apoi propui o schimbare completă de plan când abia am ieșit din Stockholm. Ce dracu' e cu tine? Cine ești?

Ridicase vocea și grupul de pe partea cealaltă a culoarului se uita la noi. Jacob a ridicat mâinile într-un gest de capitulare, dar nu a vorbit. Henrik încă se holba la el.

— Henrik… m-am aventurat eu, dar era inutil.

— Nu, pe bune – cine ești? Anna spune că lucrezi la BCG, dar am un prieten care lucrează acolo, iar el îmi spune că nu există niciun Jacob Tessin la BCG. Deci, cine ești?

Ce faci, Henrik?

Milena părea descumpănită. Jacob s-a încruntat.

— Hai s-o lăsăm baltă, am zis. Gata. Henrik?

Am încercat să mă ridic.

— BCG? Despre ce vorbești?

Vocea lui Jacob era mai gravă acum, ușor răgușită. S-a întors spre Milena.

— Ce vrea să spună?

Milena nu a răspuns; părea aproape înspăimântată.

— E posibil să fi înțeles eu greșit, am spus. Am crezut că ai zis că Jacob lucrează la BCG, atunci când ne-am întâlnit la prânz. Dar poate am înțeles greșit.

Gâtul Milenei se înroșise. Cu mișcări calme, deliberate, Jacob și-a scos

portofelul, a extras o carte de vizită și a pus-o pe hartă, în fața noastră.

Pe cartea de vizită erau o siglă și literele BCV. Pe linia de dedesubt scria „Jacob Tessin”, iar dedesubt, cu litere mai mici, „Consultant Senior”.

Henrik și cu mine am privit cartonașul.

— Poftim. Am înțeles greșit. Scuzele mele. Greşeala mea.

Liniște. A durat doar câteva secunde, dar parcă a trecut o veșnicie.

Jacob s-a întors spre Milena.

— De ce spui că lucrez la BCG?

Ea nu a răspuns, dar expresia ei era una pe care n-o mai văzusem. Un amestec de durere, furie și frică.

— Stai puțin, Jacob, a fost greșeala mea. Nu e vina Milenei. Încă o dată, îți prezint scuzele mele.

Henrik și-a dres glasul, s-a îndreptat puțin de spate. Furia i se disipase. Vocea îi era răgușită, aproape spartă.

— Și eu te rog să mă ierți. Nu știu ce m-a apucat.

Fără îndoială că era rușinat de acuzațiile nefondate la adresa lui Jacob, dar și pentru că își pierduse cumpătul în fața altor oameni. Nu-i stătea deloc în caracter.

— Sunt consultant de date, a spus Jacob, străduindu-se să-și stăpânească furia.

Milena și-a pus mâna peste a lui, dar el și-a smuls-o și a strâns pumnul.

Puteam înțelege de ce era furios pe mine și pe Henrik, dar de ce pe Milena? Ea cu ce greșise?

Am încercat din nou.

— Chiar îmi pare rău, Jacob. Sincer.

— Uite ce e, mă duc să iau ceva de băut, a zis Henrik, ridicându-se în picioare. Cred că avem nevoie. În orice caz, eu am. Ce să-ți aduc, Jacob? Am văzut că au sticle miniaturale de coniac, whisky și așa mai departe.

Jacob nici măcar nu s-a uitat la Henrik.

— Nu m-ar deranja încă un vin alb, spuse Milena.

— Nici pe mine, am zis.

— Bine, o să iau mai multe feluri. Scuzele mele, Jacob. Am… am exagerat.

Henrik s-a îndreptat spre tejghea. Coada dispăruse între timp, mai mult sau mai puțin. Jacob s-a întors spre Milena.

— Ei bine, cineva clar n-a vrut să vin și eu în excursie.

Vorbise suficient de tare ca să-l aud și eu.

— Nu e cazul.

M-am străduit să par sinceră.

— Doar că… uneori se agață de detalii minore.

Milena l-a mângâiat pe Jacob pe spate.

— Nu e rău intenționat.

Jacob s-a strâmbat, dar n-a mai spus nimic. Henrik s-a întors în scurt timp cu o tavă cu bere, vin și o selecție de sticle miniaturale, plus câteva pungi de chipsuri și dulciuri. A pus tava pe masă și s-a așezat lângă mine.

— Ok, hai să tragem linie sub ce s-a întâmplat. În plus, m-am răzgândit. Mergem la Sarek.

După câteva ore eram îmbrățișați în patul lui Henrik și îi simțeam pe ceafă răsuflarea blândă, catifelată. Compartimentul era cufundat în întuneric, dar ochii mi se obișnuiseră și panglici de lumină își croiau drum printr-un spațiu dintre draperie și un grilaj de aerisire care ducea la coridor. Vagonul se legăna și se hurduca puțin. Ritmul roților trecând peste linie era liniștitor, soporific. Ar fi trebuit să pot adormi, dar nu puteam scăpa de un sentiment de neliniște după incidentul din vagonul-restaurant.

Băuserăm totul de pe tava lui Henrik, mâncaserăm chipsurile și dulciurile. Îl lăsaserăm pe Jacob să-și descrie călătoriile la Sarek, oftaserăm ca să arătăm cât de impresionați eram de felul în care efectuase mitica traversare a parcului Sarek împreună cu niște prieteni. Dispoziția i s-a îmbunătățit curând, iar după vreo oră se simțise suficient de generos ca să se ducă să ia încă un rând. Am mai băut, ne-am cherchelit cu toții. Jacob a făcut o glumă ușor nepotrivită la adresa mea, deși Milena și Henrik erau de față. Eu am râs, ochii lui căprui au sclipit.

Am fost ultimii clienți care au părăsit vagonul-restaurant și ne-am despărțit ca patru prieteni în drum spre o aventură în Sarek.

Probabil că Henrik avusese nevoie de sesiunea aia mai mult decât noi, ceilalți. Era atât de neobișnuit pentru el să-și piardă controlul! Dacă ar fi rămas treaz, s-ar fi consumat de rușine și stânjeneală, dar câteva băuturi l-au ajutat să se distanțeze și să privească în urmă cu ceva umor înainte să ne întoarcem în compartiment. Chiar părea de acord cu schimbarea de plan – de fapt, părea că abia așteaptă.

Totul se rezolvase în cele din urmă, deci de ce eram neliniștită? Era ceva ce nu puteam să identific.

Cred că din cauză că dinamica din jurul mesei mi se părea cunoscută – din familia mea. Mult prea cunoscută. Cineva își iese din fire și toți ceilalți se dau de ceasul morții să-i redea buna-dispoziție. Pentru că știi că lucrurile se vor înrăutăți de o mie de ori dacă nu o faci. Persoana în chestiune nu are limite, va dubla miza. Toți ceilalți trebuie să plătească.

Mai era și problema supărătoare a locului de muncă al lui Jacob.

Eram aproape sută la sută sigură că Milena spusese BCG. Aproape sută la sută. Dacă ar fi fost vorba despre o confuzie între B și P, bun, ok. Dar G și V?

Mai era și varianta ca Milena să-mi fi dat intenționat numele greșit, ca să se laude că partenerul ei lucrează la o firmă de consultanță sclipitoare. Nu.

Nici nu se punea problema. Pur și simplu nu era genul.

Asta lăsa posibilitatea ca ea să fi auzit greșit când Jacob i-a spus numele companiei. Poate.

Sau…

El spusese BCG și sperase că nimeni n-o să-și dea seama de cacealmaua lui și tipărise cărți de vizită cu BCV, pentru orice eventualitate.

Hmm.

Asta ar fi însemnat că e cam prost și nu văzusem nimic altceva care să indice una ca asta.

Trenul a încetinit. Ritmul roților s-a schimbat și nu după mult timp s-a oprit cu o smucitură, ca un mic recul. Era liniște, în afară de ticăitul radiatorului din compartiment. Henrik dormea. Cu grijă, ca să nu-l trezesc, m-am strecurat din brațele lui. Mi-am luat telefonul și m-am așezat pe scaunul pliant.

Am deschis pagina *allabolag.se,* o pagină web care enumeră companiile din Suedia, și am căutat BCV. Erau mai multe firme cu numele ăla, inclusiv un instalator, un angrosist de echipamente electrice și un magazin de muzică din Falkenberg. Plus o consultanță – am apăsat pe link.

Cifra de afaceri pe anul financiar anterior: 116.000 de coroane. Profit: 2.750 de coroane. Numele proprietarului era Stefan Jacob Johansson.

Gura mi s-a uscat de emoție. Acum eram trează de-a binelea. Știam că sunt pe urmele unui lucru important.

Cine ești cu adevărat, Jacob?

Cifră de afaceri 116.000, profit 2.750. Era de presupus că diferența era dată de salariul proprietarului – 113.000 de coroane, inclusiv contribuțiile naționale la asigurări și așa mai departe. Asta însemna un salariu lunar de circa 7.000 de coroane, net – practic, imposibil să trăiești cu banii ăia, mai ales în Stockholm. Stefan Jacob Johansson ar fi putut avea și alte surse de venit, dar Jacob se prezentase drept consultant la BCV, ca și cum de acolo își câștiga pâinea cea de toate zilele.

Și nu-i spusese lui Henrik că ar fi muncit din greu, deseori și în weekenduri? Dacă făcea asta și câștiga doar 7.000 de coroane pe lună, atunci fie era cel mai prost plătit consultant din Suedia, fie cel mai ineficient.

Stefan Jacob Johansson. Tu ești, Jacob?

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 17 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Dar în dimineața următoare, la Gällivare ați coborât toți din tren.

— Da.
— Chiar dacă începuseși să te întrebi ce fel de om era acest Jacob.
Liniște.
— Ce era să zic? „Câștigi doar șapte mii pe lună, nu vreau să merg cu tine la Sarek”. Nu prea cred.
— Nu… I-ai spus lui Henrik despre asta?
Liniște.
— Nu.
— De ce?
Liniște.
— Mi se părea și că exagerasem. În timpul nopții.
— Căutând pe Google numele companiei și așa mai departe…?
— Da. Am încercat să găsesc fotografii cu Johansson ca să văd dacă el era Jacob. Am făcut asta timp de niște ore.
— Înțeleg. Și dimineață ai crezut că ai reacționat exagerat?
— Da.
Liniște.
— Deci am coborât din tren la Gällivare. Dar… ceva tot nu părea în regulă.
— Bine.
— Apoi mi-am amintit unde îl mai văzusem.

Trenul încetini și se opri. Jacob deschise ușa și coborârăm pe peron. Era cam opt dimineața, aerul era umed și înghețat. Tremuram. Puțini oameni coborâseră; probabil că majoritatea pasagerilor mergeau mai departe spre nord, spre Abisko.

Ne-am luat rucsacurile în spate și am mers până la vechea clădire din lemn a gării, cunoscută acum drept Centrul de turism Gällivare. Autobuzul spre munte urma să plece peste o jumătate de oră, ceea ce ne-a dat timp să intrăm înăuntru și să ne încălzim. Nimeni n-a vorbit prea mult. Jacob purta ochelari de soare, deși cerul era înnorat.

Sala de așteptare era aproape goală, dar era cald și erau bănci din lemn pe care ne puteam așeza. Un colț fusese amenajat ca un mic magazin unde se vindeau obiecte lucrate manual de meșteșugarii locali, câteva haine, hărți și ghiduri. Deși era devreme, la casă era un tip și am cumpărat o hartă a parcului Sarek. Pe masă era un termos cu pompă, o cutie de lapte, pahare de plastic și o cutie cu bucăți de zahăr, împreună cu un semn pe care scria că e cu autoservire, o cafea costă zece coroane, cash sau Swish[4]. Băusem cafea în tren, la micul-dejun, dar în dimineața asta posomorâtă aveam nevoie de toate trucurile posibile ca să mă trezesc. Am plătit douăzeci de coroane cu telefonul și i-am spus lui Henrik să se servească, apoi m-am întors cu un pahar aburind în mână la banca unde-mi parcasem rucsacul. M-am așezat și am desfăcut harta pe genunchi.

Henrik mi s-a alăturat, și el cu o cafea în mină.

— Ce hartă ai luat? m-a întrebat el.

— De 1 la 50.000.

Când mi-am ridicat privirea spre el l-am văzut pe Jacob în fața unui raft cu fulare și mi-am amintit deodată unde-l mai văzusem.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, sângele îmi pulsa la tâmple. Eram superstresată.

Eram în spatele lui, în diagonală, și ceva legat de unghiul din care îl vedeam mi-a trezit amintirea. Destul de ciudat, ai crede că lucrul pe care ți-l amintești cel mai bine despre o persoană este fața, dar nu și în cazul ăsta. Era clar că este el.

•

După ce am absolvit facultatea, m-am angajat la tribunalul din Nacka. În calitate de grefier pregătești cazuri, scrii ciorne de verdicte și așa mai departe. După șase luni ai voie să judeci cazuri minore, dar asta se întâmpla

chiar la începutul serviciului meu acolo și era vorba despre o infracțiune atât de serioasă încât nu ar fi fost niciodată încredințată unui grefier. Era vorba despre abuz domestic, iar multe elemente erau prea familiare: cuplul se cunoscuse online, erau împreună de circa un an, femeia descrisese cât de repede se îndrăgostise, era convinsă că întâlnise bărbatul visurilor ei. Iubirea a orbit-o la felul în care el i-a erodat încrederea în sine, la început cu mici comentarii inocente despre una și alta, apoi prin opinii din ce în ce mai dogmatice și pretenții privind felul în care se îmbrăca, cum să se poarte când ieșeau în public, ce ar fi trebuit să facă acasă. Simțea nevoia copleșitoare de a deține controlul și era incredibil de gelos. I-a luat telefonul, a insistat să aibă acces la conturile ei bancare. Limitele s-au restrâns tot mai mult, abuzul verbal a devenit zilnic, comportamentul bolnav a fost normalizat.

Totuși, ea a fost șocată atunci când a lovit-o pentru prima oară. Atunci l-a părăsit și a anunțat poliția. El i-a cerut iertare, a insistat pe lângă ea, a asigurat-o că e singurul lucru bun din viața lui, că e îngrozit să o piardă, că știe că are probleme și că e hotărât să și le rezolve. Ea încă îl iubea. Aveau momente, poate chiar zile întregi, când lucrurile erau la fel ca la început. I-a dat încă o șansă, și-a retras plângerea de la poliție. Au trecut câteva săptămâni, apoi vechile tipare au revenit, o spirală distructivă și din ce în ce mai violentă.

Rapoartele medicale care stăteau la baza cazului erau îngrijorătoare. Răni sângerânde la cap, provocate cu un obiect contondent. O falcă ruptă. Urme de strangulare. Un cot fisurat, o încheietură ruptă. Contuzii uriașe pe brațe, pe spate și pe coapse.

Am ajutat judecătorul cu pregătirile și nu-mi amintesc să fi văzut fotografii ale bărbatului în tot acel răstimp. L-am văzut în sala tribunalului în prima zi a procesului. Fusese adus cu gluga hanoracului trasă peste cap pentru a-i ascunde identitatea. Era înalt și bine făcut. Avocatul apărării l-a condus la locul lui și, înainte ca acuzatul să se așeze, și-a scos hanoracul și l-a pus pe spătarul scaunului. Purta o cămașă albă ca zăpada și pantaloni chino proaspăt călcați. Păr castaniu ondulat, piele bronzată, tuleie perfect îngrijite.

Cu siguranță trebuie să fi fost Jacob, nu? Da, eram sigură de asta. Acum avea părul mai scurt și se îmbrăca altfel, astea fiind motivele pentru care nu-l recunoscusem imediat. Dar de îndată ce l-am văzut la Gara Centrală mi s-a părut că avea ceva cunoscut, nu?

Bărbatul fusese condamnat la trei ani pentru vătămare corporală, dacă-mi amintesc bine. Numele lui, desigur, nu era Jacob Tessin – mi-aș fi amintit asta. Ar fi putut să-l cheme Stefan Johansson? Nu știam, dar n-ar fi fost de mirare dacă și-ar fi schimbat numele cât a stat la închisoare, mai ales dacă voia să o ia de la zero când ieșea.

M-am holbat la Jacob, pierdută în gânduri. Gura îmi era uscată ca iasca și trebuia să fac un efort să respir normal. Henrik a observat că nu era în regulă ceva.

— Ce e, Anna?

Milena se îndrepta spre noi. Nu puteam să zic nimic acum, aveam nevoie de timp de gândire.

— Mai târziu, am murmurat.

— Ați găsit Staloluokta? a întrebat Milena, așezându-se lângă Henrik.

— Nu – de ce nu te uiți tu?

Am împins harta pe genunchiul lui Henrik. El s-a uitat la mine, apoi s-a concentrat la ce făcea. Harta era tipărită pe ambele fețe, iar el și Milena o întorceau de pe o parte pe alta, căutând punctul pe unde urma să intrăm în parc.

Jacob se învârtea prin magazin alegând nimicuri, fără să-și dea seama că-l priveam. Mă întrebam dacă ieșise din închisoare relativ recent; poate din cauza aia cifra de afaceri a firmei lui era atât de mică. Am făcut un calcul rapid: îmi începusem mandatul de grefier în primăvara lui 2015, cazul în chestiune trebuie să fi fost în luna aprilie a acelui an – cel târziu în mai. Verdictul intrase în vigoare după trei săptămâni, deci Jacob ar fi putut să-și înceapă executarea sentinței la începutul verii. Trei ani – asta însemna că ar fi putut să execute doi, pentru bună purtare și dacă nu comitea alte infracțiuni cât era închis. Ar fi putut ieși în vara lui 2017. Acum doi ani. Bine, ar fi putut să stârnească o bătaie în închisoare, sau să încerce să evadeze și să primească prelungire a sentinței, dar asemenea lucruri erau destul de neobișnuite din câte știam eu. Iar bărbatul condamnat la tribunal nu se evidențiase drept vreun soi de răufăcător de carieră, ci mai degrabă drept un individ relativ echilibrat care se întâmpla să aibă o viziune deformată despre femei și relații și violență.

Jacob a întors brusc capul spre noi. Încă purta ochelarii de soare, așa că nu puteam fi sigură că se uita la mine, dar mi s-a strâns inima. Mă simțeam ca și cum m-ar fi prins în flagrant și nu m-am putut abține să mă uit în toate părțile.

A venit spre noi, zâmbind și împingându-și ochelarii pe frunte. Da, clar se uitase la mine. Am reușit cu greu să-i zâmbesc. Autobuzul urma să plece în cincisprezece minute.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 17 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Nu mai era vorba doar despre mine.

— Nu.
— Era vorba și despre Milena.
— Mhm.
— Henrik și cu mine puteam să renunțăm cu ușurință, dar dacă Jacob era cine credeam eu că e… Milena putea fi într-un pericol real.
— Corect.
Liniște.
— Dar…
— Ai dureri, Anna?
— Cred… Cred că trece efectul calmantelor.
— În cazul ăsta o să ne oprim.
Liniște.
— Anna? Destul pentru azi.
— Vreau doar să spun…
Liniște.
— Nu eram sută la sută sigură. Dacă aș fi fost, i-aș fi putut spune Milenei… care era situația. Dar… a trebuit…
Liniște.
— Anna? Să ne oprim aici pentru azi.
— Da.

Autobuzul de munte era supraetajat, modern, cu ferestre ușor fumurii și oglinzi retrovizoare ieșite în afară ca antenele unei albine gigantice. Ușile compartimentului pentru bagaje erau deschise și ne-am băgat rucsacurile înăuntru. În afară de noi mai erau cinci călători: un cuplu de suedezi și trei inși care mi s-a părut că erau, probabil, italieni. Mai erau și câțiva pensionari cu bastoane de drumeție și rucsacuri mici; poate că mergeau într-o excursie de o zi până sus la Stora Sjöfallet sau la Ritsem. Eram, în total, cam cincisprezece pasageri. În autobuz urma să fie loc din belșug.

Am tras de timp intenționat. Dacă eu și Henrik urcam primii, Milena și Jacob s-ar fi așezat lângă noi, iar eu ar fi trebuit să vorbesc cu Henrik fără să fim auziți. Se formase o coadă scurtă pentru a cumpăra bilete de la șofer. Jacob și Milena erau în fața noastră. Noi ne-am urcat ultimii.

— Două până la Ritsem, a spus Jacob scoțând un card de credit din portofel.

Am apucat să-i văd permisul de conducere pentru o clipă și mi s-a strâns stomacul. Dacă aș fi putut să-i văd numărul de identificare, aș fi putut să aflu dacă avea cazier, dar și-a închis repede portofelul și n-am putut să văd detaliile.

Șoferul, un bărbat slăbănog care arăta ca și cum ar fi fost la vârsta pensionării, a atins aparatul electronic de bilete.

— 860 de coroane, a zis el cu un accent puternic de Norrland.

430 de coroane de persoană. Nu era tocmai ieftin să mergi cu autobuzul de munte. Jacob și-a introdus cardul în aparat și a tastat PIN-ul. După câteva secunde, aparatul a scuipat o hârtie. Jacob părea confuz.

— Ok…, a zis el.

— Încearcă din nou, a sugerat șoferul. Poate am pierdut contactul cu banca.

— Am bani în cont, a declarat Jacob cu atâta emfază încât aproape că se contrazicea pe sine însuși.

A scos cardul, l-a introdus din nou, apoi a tastat PIN-ul și a așteptat. Ținea portofelul în cealaltă mână.

Cititorul a eliberat o altă hârtie.

— Ce dracu'…, a mormăit Jacob.

Faptul că eu și Henrik eram chiar în spate contribuia, fără îndoială, la stresul lui. Henrik s-a întors, politicos, pe jumătate, în timp ce eu nu scăpăm din ochi portofelul. Milena și-a scos cardul.

— Mă ocup eu de asta, a spus ea.

Șoferul a anulat tranzacția și a luat-o de la capăt: două până la Ritsem. Faptul că Milena a încercat să salveze situația nu a îmbunătățit cu nimic dispoziția lui Jacob.

— Ce te face să crezi că o să funcționeze cardul tău când al meu nu merge? a izbucnit el. Am bani în cont, știu că am.

— Poate avem bănci diferite, a zis Milena.

Șoferul i-a privit pieziș în timp ce aparatul își cântărea opțiunile. Jacob nu intenționa să cedeze.

— Nu cred. Eu sunt la SEB, tu?

— SEB, a răspuns Milena încet.

Și ea era dureros de conștientă că eu și Henrik priveam spectacolul din primul rând. Voia doar să-l ajute pe Jacob să rezolve problema cât mai repede posibil, dar el părea hotărât să-i pună bețe în roate. Henrik a schimbat o privire cu mine.

— În cazul ăsta, n-o să meargă, nu-i așa?

Acum Jacob se uita agresiv la ea, îndreptându-și frustrarea spre ținta care îi opunea cea mai mică rezistență. Milena și-a ținut ochii fixați asupra POS-ului. Jacob încă își strângea cardul în mână. La un moment dat urma să-l pună la loc în portofel, dându-mi încă o șansă să-i văd permisul de conducere.

Șoferul, Milena și Jacob erau, cu toții, concentrați asupra POS-ului, ca și cum ar fi așteptat ca președintele juriului să dea verdictul într-un tribunal american. Apoi pe ecran a apărut un text nou. N-am putut să văd ce spunea, dar umerii Milenei au căzut imperceptibil și ea și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. Mașina a început să tipărească o hârtie mai lungă – de data asta o chitanță. Plata fusese acceptată. S-a uitat la Jacob și a ridicat din umeri, ca și cum ar fi spus că nici ea nu înțelege.

— Asta e al dracului de ciudat, a mormăit Jacob.

Șoferul le-a zâmbit radios.

— Se mai întâmplă – semnalul către bancă când merge, când nu merge.

A rupt chitanța și i-a dat-o Milenei. Jacob a clătinat din cap și a tropăit pe scară în sus, băgându-și cardul în portofel din mers. Ținea portofelul în fața lui, așa că n-am avut nicio șansă să-i văd permisul. *Rahat.*

Mi-am cumpărat biletul și am urcat după ei. Se așezaseră chiar în față și aveau o vedere panoramică asupra peisajului. Jacob mi-a făcut cu mâna și a arătat spre locurile de lângă ei. I-am răspuns cu ceea ce speram că e un

zâmbet dezarmant.

— Nu, o să stau mai degrabă aici, am zis arătând spre un rând situat pe la jumătatea autobuzului. O să încerc să dorm.

Am auzit ușile compartimentului pentru bagaje închizându-se, apoi motorul a început să vibreze. Henrik a urcat și s-a așezat lângă mine.

— Știu unde l-am mai văzut.

Avea o expresie goală.

— Ce?

— Pe Jacob – știu unde l-am mai văzut. Ieri ți-am spus că l-am recunoscut.

I-am explicat că eram sigură că fusese implicat într-un proces de abuz domestic când lucram ca grefier. I-am mai spus și despre căutările mele nocturne despre BCV și Stefan Jacob Johansson. Henrik arăta din ce în ce mai nedumerit. Șuvoiul ăsta de informații era mai mult decât putea creierul lui mahmur să proceseze.

— De ce n-ai zis nimic? a întrebat într-un final.

— N-am crezut că merită efortul. Nu câștigă mult, și-a schimbat numele – și ce dacă? Dar asta e cu totul altceva.

Henrik a oftat.

— Ce vrei să facem? Să renunțăm?

— Mai întâi trebuie să mă asigur că a fost el. Am nevoie de numărul lui de identificare ca să-l caut în Lexbase.

— Bine…

— Telefonul încă are semnal, avem timp să verificăm în timpul călătoriei cu autobuzul. Facem patru ore până la Ritsem.

Henrik s-a frecat pe față; acum părea și mai obosit.

— Și dacă se dovedește că a fost el?

— Atunci o să vorbesc cu Milena. Trebuie să afle dacă a fost condamnat pentru abuz.

— Dar noi vom renunța oricum?

Autobuzul s-a pus în mișcare, ieșind din stație și lăsând vechea gară în urmă. Henrik se holba la mine, așteptând un răspuns.

— Anna?

— Nu știu! Dacă o putem convinge pe Milena să vină cu noi, atunci da, absolut. Dar dacă nu… nu sunt sigură. Trebuie să mă gândesc.

Am trecut pe lângă două blocuri urâte, cu două etaje. În dimineața aceea, Gällivare arăta ca un oraș de coloniști neprimitor și extrem de rece. Câteva

clădiri improvizate, trântite laolaltă în câmp. Cerul era ca un capac cenușiu, chiar deasupra acoperișurilor. Am ieșit din comunitate, autobuzul a virat la nouăzeci de grade și a prins viteză. Am trecut de stațiunea de schi Dundret.

Exista vreo modalitate de a afla dacă Jacob avea cazier fără să am acces la numărul lui de identificare? Aveam la dispoziție câteva ore, aveam telefonul și speram să am semnal pe tot drumul spre Ritsem. Trebuia să încerc.

În curând am lăsat în urmă orice urmă de civilizație. Drumul era destul de pustiu, străbătând o pădure de brazi în linie perfect dreaptă. Sunetul înăbușit al motorului modern și salturile blânde ale suspensiei însemnau că nu ne puteam da seama cât de repede mergea cu adevărat.

Am deschis Lexbase, o pagină web care conține detalii despre verdictele date de tribunalele suedeze într-un registru online. N-o mai folosisem niciodată până atunci. La fel ca mulți alți avocați, nu mă simt în largul meu cu Lexbase. Mi se pare că extinde principiul naturii publice a informațiilor mai departe decât ar trebui. Totuși, în momentul ăla nu am avut rețineri să o folosesc.

Speram că va fi posibil să caut verdictele unui anumit tribunal dintr-un anumit interval, dar nu a fost așa. Trebuia să cauți după nume sau adresă. Fără prea multe speranțe, am tastat „Jacob Tessin", domiciliat în „Stockholm" și am lăsat gol câmpul pentru numărul de identificare. Niciun rezultat. „Stefan Jacob Johansson" – niciun rezultat. Am încercat și diverse suburbii ale Stockholmului, combinate cu cele două nume: Nacka, Solna, Gustavsberg, Botkyrka. Niciun rezultat.

— Nu există vreun site care să listeze condamnările pentru infracțiuni de natură sexuală și alte chestii similare? a întrebat Henrik.

— Ce te face să crezi că a fost condamnat pentru infracțiuni sexuale?

— Nimic, dar ar putea include și cazurile de abuz domestic.

Puțin mai târziu, am găsit *brottsling.se* exact genul de site pe care îl căutam. Pedofilii și alți infractori sexuali erau numiți, iar în unele cazuri existau și fotografii. Întregul ton al site-ului era neplăcut – practic, la fiecare două rânduri se sublinia că făptașii de origine nonsuedeză predominau în cazurile de infracțiuni de natură sexuală. Totuși, nu puteam lăsa aspectul ăsta să mă oprească acum. Era posibil să caut informații dintr-o anumită zonă geografică. Erau enumerate sute de cazuri, incluzând categorii ca abuzul domestic. Am apăsat pe fila relevantă, dar nu existau informații geografice. Erau vreo douăzeci de cazuri distribuite pe un număr de mai mulți ani – cu alte cuvinte, doar un procent minuscul din numărul total de condamnări pentru abuz domestic din Suedia. Am derulat informațiile primite, dar Jacob nu era acolo – nici cineva care să-i semene.

Altă fundătură. M-am uitat la ceas. Deja eram pe drum de puțin mai mult de o oră. Mai aveam trei ore până la Ritsem. La viteza asta, nu înțelegeam cum putea să dureze atât; parcurseserăm mai mult de jumătate din drum.

Totuși, nu mă plângeam. Aveam nevoie de fiecare minut pe care-l puteam obține.

Pe partea stângă vedeam un lac lung printre copaci, o apă plumburie sub un cer plumburiu.

Trebuia să încerc să abordez problema într-un mod cu totul diferit. M-am gândit la colegii mei de la tribunalul din Nacka. Era improbabil ca cineva care fusese grefier acolo în același timp cu mine să mai fie acolo. Judecătorii puteau fi, dar mi-ar fi fost greu să dau de ei și probabil nu ar fi dorit să mă ajute. Cea mai bună șansă aș fi avut-o cu o secretară. Unele dintre ele erau acolo de multă vreme. M-am înțeles foarte bine mai ales cu câteva dintre cele mai tinere, care erau cam de aceeași vârstă cu mine și puteau la fel de bine să fi plecat de acolo, dar în cazul lor personalul nu era schimbat la fel de frecvent ca avocații calificați. Mă gândeam la o persoană anume.

Am căutat numărul tribunalului din Nacka. Apelul meu a fost preluat aproape imediat.

— Bună, numele meu este Anna Samuelsson. Acum câțiva ani am lucrat ca grefier în Nacka.

— Ce frumos, a replicat recepționista cu voioșie.

Nu părea să-mi recunoască numele. Poate că serviciul de recepție fusese externalizat.

— Aș vrea să vorbesc cu Ellen Runstrom. E grefier, am continuat eu.

— Un moment, te rog.

S-a auzit un clic, urmat de liniște. Vocea a revenit după câteva secunde.

— Ai spus Ellen Runstrom?

— Exact.

— Îmi pare rău, nu găsesc pe nimeni cu numele ăsta. Ești sigură că mai lucrează aici?

Rahat. Ellen mă ajutase întotdeauna.

— Nu, nu sunt sigură… Stai puțin, lasă-mă să văd dacă mă pot gândi la altcineva.

Pe cine să încerc în locul ei? Nu-mi venea nimeni în minte în afară de Ellen. De fapt… Era o femeie puțin mai în vârstă, cum o chema?

— Ai putea încerca Christina Pettersson, sau poate Persson… dar sunt destul de sigură că e Pettersson.

— Avem o Christina Pettersson care e consilier juridic – la ea te gândești?

Christina Pettersson – o avocată de carieră, răutăcioasă, tăioasă. Nu și-ar fi bătut niciodată capul să mă ajute cu așa ceva.

— Nu, persoana pe care o caut e grefier.

— Avem o Anneli Pettersson – ar putea fi persoana pe care o cauți?

— Ea e – Anneli Pettersson.

— Bine, îți fac legătura. Un moment, te rog.

— Mulțumesc.

Telefonul a sunat iar și iar. Așteptarea părea că nu se mai termină. Într-un sfârșit, la celălalt capăt al liniei s-a auzit un clic.

— Mă tem că nu răspunde, dar nici nu e vreun mesaj care să spună că ar fi ieșit. Ai vrea să încerc din nou?

— Da, te rog.

Recepționista mi-a făcut din nou legătura cu numărul lui Anneli. Telefonul a continuat să sune.

Autobuzul a tras pe marginea drumului și vocea șoferului s-a auzit prin sistemul audio: — Am ajuns la Stora Sjöfallet, unde vom lua o pauză de aproximativ treizeci de minute. Autobuzul va pleca la 10:40. Nu o să vă număr la plecare, așa că cine merge la Ritsem să se asigure că urcă înainte de plecare.

A oprit motorul.

Pauza asta a fost atât neașteptată, cât și bine-venită. Aveam o jumătate de oră în plus de semnal. Speram că asta îmi va da timp să verific dacă Jacob Tessin, sau cum l-o fi chemând în realitate, fusese condamnat pentru abuz domestic.

Henrik și cu mine ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre scări, întâlnindu-ne cu Jacob și Milena, care veneau din direcția opusă.

— Mergem să bem o cafea? a sugerat Milena.

Telefonul meu era lipit demonstrativ de ureche. Am încuviințat din cap, am arătat spre telefon.

— De la birou.

Am intrat în stația montană unde am găsit un magazinaș cu majoritatea lucrurilor de care puteai avea nevoie într-o expediție. Probabil am fi putut cumpăra de aici tot ce ne trebuia pentru Sarek, dar Jacob ne asigurase că chioșcul din Staloluokta era deschis. Și, probabil, oricum nu urma să mai mergem la Sarek.

Numai de-ar răspunde Anneli la telefonul ăla nenorocit!

Am trecut de magazin și am intrat într-un restaurant spațios, construit

recent într-un stil rustic, cu lemn neșlefuit, de culoare închisă, și ferestre de la podea până la tavan care ofereau priveliști fantastice. Dincolo de brazi și pini se întrezărea Stora Lulevattnet – lacul cel lung al cărui țărm în aparență interminabil îl urmasem preț de aproape o oră. I-am făcut semn lui Henrik să plătească și cafeaua mea.

Recepționista a revenit pe fir.

— Tot nu răspunde?

— Mă tem că nu.

— După cum spuneam, nu există vreun mesaj cum că a ieșit. Vrei să o rog să te sune?

Am aruncat o privire spre Jacob și Milena, așezați acum la o masă, cu cafele și melci cu scorțișoară. Jacob mi-a întâlnit privirea. Era cumva un soi de precauție în ochii lui? O undă de suspiciune? Sau era doar imaginația mea? N-aveam chef să mă alătur lor câtă vreme așteptam să mă sune Anneli. Eram concentrată complet pe ideea de a afla dacă el era cine credeam eu că e, și îmi era limpede că n-aș fi putut să stau acolo și să fac conversație de complezență

— Mulțumesc, o să revin puțin mai târziu… Poți să-mi dai numărul ei direct?

Cafeaua era cu autoservire. Mi-am luat un pahar la pachet și i-am pus capacul în timp ce recepționista îmi dădea numărul lui Anneli, pe care l-am memorat. Am încheiat convorbirea, însă am continuat să țin telefonul la ureche. Am dat din cap către Henrik și i-am spus încet: — Mă duc afară câteva minute.

— Ai aflat ceva?

— Încă nu.

S-a îndreptat spre Milena și Jacob, iar eu am ieșit.

Cerul părea mai sus acum, capacul plumburiu se luminase și norii erau aproape albi. Sufla o adiere proaspătă, iar spre vest am văzut o pată albă. Poate că urma să fie o zi frumoasă. Am rătăcit pe un drum de pământ, dincolo de cabanele pentru oaspeți și de o parcare, în jos, în direcția apei. Mi-am umplut plămânii cu aer, aer de Norrland, complet diferit de aerul din Stockholm. Era ca și cum plămânilor mei li se amintea că ăsta e gustul pe care ar trebui să-l aibă aerul.

Am sorbit din cafea și am încercat să sun pe numărul direct al lui Anneli. Sigur se întorsese până acum, nu-i așa? Am avut o imagine mentală a telefonului sunând o dată, apoi un clic urmat de vocea ei.

Telefonul a sunat o dată. De două ori. De trei. De patru. De cinci.

Niciun răspuns. M-am întrebat dacă să sun din nou la recepție, să întreb de altă secretară, dar era o cerere atât de oneroasă, mult mai mult decât s-ar fi putut aștepta oricine, încât o persoană care nu mă cunoștea probabil că ar fi refuzat imediat. Anneli era cea mai bună alegere.

Vedeam în fața mea ceea ce fuseseră odată cinci cataracte maiestuoase, Stora Sjöfallet, Niagara Suediei, dar după construirea barajului pentru hidrocentrala de la Suorva, nu foarte departe în amonte, nu mai rămăsese decât o cascadă modestă. Torentul țâșnise și se rostogolise peste stâncile ei timp de milenii; acum pietrele zăceau uscate și despuiate în fața tuturor.

M-am uitat la ceas. Era deja 10:30. Pulsul mi s-a accelerat, nivelul de stres a urcat brusc. Era timpul să mă întorc la autobuz. Sperasem că pauza asta de jumătate de oră o să-mi aducă informația pe care o doream, dar speranța aceea se risipea de la un minut la altul.

Când am ajuns la stația montană, autobuzul aștepta, cu motorul la ralanti. I-am văzut pe Jacob și pe Milena la etaj, uitându-se prin fereastra panoramică. Milena mi-a făcut cu mina. I-am zâmbit vag și i-am răspuns. Jacob avea o expresie goală. Aveam senzația cumplită că știa ce pun la cale.

Mi-am terminat cafeaua, am aruncat paharul și am urcat în autobuz. Nici urmă de pensionarii cu bastoanele lor de drumeție; doar excursioniștii cu experiență care mergeau la Ritsem. Am urcat la etaj. Henrik era deja acolo. Nici măcar nu mă așezasem când autobuzul s-a pus în mișcare.

— Cum merge?

— Nu prea bine, am spus încet. Trebuie să vorbesc cu o anumită persoană și nu răspunde la telefon.

Mi-am deschis lista de apeluri și am apăsat pe ultimul număr format. Telefonul a început să sune. Oare chiar credeam că o să meargă?

Autobuzul a intrat pe drumul principal și a accelerat.

— Uite ce e, a murmurat Henrik, cred că ar trebui să renunțăm. Probabil că nu vei reuși să afli nimic despre Jacob, dar n-o să-ți iasă din cap.

— Și Milena?

— Vorbește cu ea, explică-i situația, apoi o să poată lua o decizie.

Șoferul a schimbat viteza și autobuzul s-a aruncat înainte. Drumul a început să urce și deodată am putut vedea munții de pe partea opusă a barajului hidrocentralei. În depărtare se întindea un zid brutal din beton, înalt de câteva sute de metri. Și mai departe, culmi acoperite de zăpadă sclipeau în lumina soarelui. Clar, vremea se îmbunătățea.

— Anneli Pettersson, a zis brusc o voce în urechea mea.

Am tresărit.

Mulțumesc, Doamne. Mulțumesc.

Mi-am dat seama că renunțasem, mai mult sau mai puțin. Am bolborosit un răspuns, vocea mea a sunat nefiresc, era aproape pițigăiată.

— Bună, Anneli, sunt Anna Samuelsson. Nu știu dacă-ți mai amintești de mine.

M-am uitat la Henrik, el s-a uitat la mine. I-am arătat degetul mare în semn că e în regulă.

— Bineînțeles că-mi amintesc. Ce surpriză!

O imagine clară mi s-a format în minte în timp ce ea vorbea: o femeie de vreo șaizeci de ani, relativ scundă, cu un chip pătrățos, breton drept și păr de lungime medie. Anneli lucra de mulți ani la tribunalul din Nacka. Era informată și profesionistă, niciodată neplăcută, dar era greu să te apropii de ea. Anonimă. Nu știam nimic despre viața ei privată și presupuneam că nici ea nu știe nimic despre a mea. Nu eram sigură că o să mă ajute, dar ea era cea mai bună șansă pe care o aveam. Singura șansă.

Am schimbat câteva replici de complezență, dar Anneli era în timpul programului și am ghicit din tonul ei că nu o interesa flecăreala. Nici pe mine nu mă interesa. Am inspirat adânc.

— Așadar… Mă întrebam dacă mă poți ajuta cu ceva. Știu că, în mod normal, nu faci asta, dar e foarte important pentru mine și e destul de urgent, am început, netezind drumul spre solicitarea mea neobișnuită.

— Înțeleg.

Anneli nu trăda nicio emoție.

— Am nevoie să stabilesc identitatea unui bărbat care a fost condamnat pentru agresiune fizică într-un caz de abuz domestic la care am lucrat la puțin timp după ce m-am angajat la tribunal – trebuie să fi fost aprilie sau mai 2015.

M-am oprit ca să o las pe ea să vorbească, dar ea nu a scos nicio vorbă. Semn rău. Am continuat oricum: — După cum spuneam, mă întrebam dacă m-ai putea ajuta. Și am neapărată nevoie de informația asta în următoarea oră.

M-am oprit din nou. Nimic.

— Anneli? Alo?

M-am uitat la telefon, care m-a informat că legătura se pierduse. Îmi arăta, îndatoritor, și durata conversației. Apoi m-am uitat în partea de sus a

meniului ca să verific semnalul. Nicio bară din cele patru posibile.

— Of, fir-ar…

Henrik s-a uitat la telefonul lui.

— Nici eu n-am semnal.

Mi-am îngropat fața în mâini.

Fir-ar al naibii!

Drumul șerpuia pe lângă lacul de deasupra barajului. Acum se îngustase mult, iar asfaltul era crăpat și neregulat. Autobuzul încetinise; dacă întâlneam vreo mașină aici, cineva trebuia să dea înapoi. Coasta muntelui se înălța, abruptă, în dreapta noastră. Piscuri mici, acoperite de copaci, se înșirau unul după altul, iar peisajul semăna mai mult cu ceva din China sau Vietnam decât din Norrland. Pe cealaltă parte a lacului, la câțiva kilometri distanță, puteam vedea acum primii munți înalți din Sarek, piscurile lor înzăpezite pierzându-se în nori.

— Lasă asta, a zis Henrik și m-a luat de mână. Văd cât ești de neliniștită. O să renunțăm.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— Nici vorbă, am șuierat.

N-aveam de gând să renunț înainte să epuizez toate posibilitățile, până la ultima. M-am ridicat, m-am dus la Jacob și Milena și am inspirat adânc.

— Jacob… Telefonul meu nu mai are semnal și am de rezolvat o problemă de serviciu. Îmi împrumuți telefonul tău prin satelit?

— Nu e telefon, e un dispozitiv de urmărire.

— Așa, și…?

— Nu poți face apeluri telefonice cu el, poți doar să trimiți mesaje unor contacte predefinite.

Mi s-a strâns inima.

— Înțeleg. Nici voi nu aveți semnal?

— Nu, a răspuns Milena. E urgent?

— Mă tem că da. Trebuie să încerc…

— Am crezut că ești în concediu, a zis Jacob pe un ton glacial.

— Sunt, dar uneori apar probleme și trebuie să le rezolvi.

Milena părea îngrijorată.

— Îmi pare rău… dar semnalul poate fi problematic aici.

Am încuviințat.

— Bine, mă rog, măcar acum știu.

M-am răsucit și m-am întors la locul meu.

— E o antenă în Ritsem, a zis Jacob. Acolo ai semnal, dar ne așteaptă elicopterul, așa că n-o să poți vorbi mult.

— Înțeleg, dar e minunat. Grozav.

M-am întors la Henrik. Speranța mea era o flăcăruie fragilă care pâlpâia în mijlocul unei furtuni, dar nu se stingea.

— E o antenă în Ritsem, i-am spus lui Henrik. Lucrurile s-ar putea rezolva.

El nu a zis nimic; părea doar resemnat.

•

Am încercat să calculez cât timp aș fi avut la dispoziție. Din păcate, distanța acoperită de fiecare antenă aici sus era, fără îndoială, limitată, dat fiind felul în care șerpuia drumul, crestând coasta muntelui. Probabil că urma să am semnal din nou când ne apropiam de Ritsem – poate cu cincisprezece minute înainte să ajungem. Dacă Jacob spunea adevărul și elicopterul chiar ne aștepta, atunci ne-ar fi trebuit vreo cinci minute să încărcăm bagajele și să ne urcăm în el. Odată ce eram în aer, am fi rămas din nou fără semnal în următoarele cinci minute, dacă era să ghicesc. Asta dacă aveam noroc.

Urma să fie foarte, foarte dificil.

Dar nu puteam decât să aștept. Verificam barele cam la fiecare minut: zero din patru de fiecare dată.

Pătura de nori se împrăștiase de tot și, pentru un timp, drumul a fost scăldat în lumina soarelui. Lacul care se lărgea sub noi sclipea printre reflexiile norilor care se fugăreau pe suprafața lui.

Jacob și-a croit drum pe coridor. S-a oprit și s-a aplecat deasupra mea, arătând spre munții de dincolo de lac.

— Ăla de acolo e Ähpar, iar dincolo e Sarektjåhkkå.

— Minunat, a mormăit Henrik.

Cerul se însenina și peste Sarek și am văzut, printre norii în derivă, creste zimțate, impresionant de înalte. Jacob s-a sprijinit pe scaunul din fața mea, încă aplecat peste mine.

— Se poate intra prin Suorva, pe lângă baraj. E un traseu rapid spre centrul Sarekului, dar foarte plictisitoare la început, și sunt prea mulți oameni în jur.

— Cât mai avem până la Ritsem? am întrebat eu.

Jacob a zâmbit.

— Chestia asta cu „munca” pare foarte importantă.

— Chiar este.

— Depinde viața cuiva de ea?

S-ar putea, abuzator nenorocit!

— Poate că nu.

— Exact.

Jacob flutură mâna în direcția munților.

— Asta e una dintre cele mai frumoase priveliști din lume. Profită de ocazie și bucură-te de ea.

N-am zis nimic, dar m-am uitat pe fereastră. Și, da, era o priveliște fantastică, dar ce conta? Eram înclinată să urmez sugestia lui Henrik. Poate era mai bine să renunțăm, cu sau fără Milena.

— Deci știi cât mai avem până la Ritsem? am întrebat din nou.

— Nu, a răspuns Jacob. O jumătate de oră, poate. Poți vedea Ahkka drept înainte – e direct opus față de Ritsem, deci nu suntem prea departe.

M-am uitat din nou la telefon. Aveam o linie. Aveam o linie! Una din patru, semnal slab, dar, chiar și așa, semnal. Poate că jocul nu se sfârșise încă. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Am atins ultimul număr format și am pus telefonul la ureche.

— Ai semnal? a întrebat Jacob.

Am încuviințat, sperând că va realiza că am nevoie de puțină intimitate din moment ce era un apel de serviciu. Nu s-a mișcat.

— Nu o să mergem chiar până la stația montană, a continuat el. Am vorbit cu șoferul, o să ne lase lângă heliport.

Henrik a încuviințat. Eu mi-am acoperit ostentativ urechea liberă cu mâna. Jacob s-a uitat la mine, dar a rămas fix unde se afla.

Îl uram cu pasiune în momentul ăla.

Pleacă, idiotul dracului! Dispari!

— Anneli Pettersson.

— Bună, sunt Anna din nou. Anna Samuelsson.

M-am ridicat și l-am îmbrâncit pe Jacob, care blocase culoarul. M-am îndreptat spre spatele autobuzului și el a părut să înțeleagă în sfârșit. S-a grăbit înapoi la Milena, dar eu nu m-am întors la locul meu; eram prea agitată. Mă plimbam înainte și înapoi pe culoar.

— Bună.

— Îmi pare rău, mai devreme am pierdut legătura. Nu sunt sigură cât de mult ai auzit, dar chiar am nevoie de ajutor.

I-am explicat din nou că încercam să aflu identitatea unui bărbat care fusese condamnat pentru că-și atacase partenera într-un caz de abuz domestic din primăvara lui 2015.

Liniște.

Oh, nu, nu din nou.

Apoi Anneli și-a dres glasul.

— Cred că te pot ajuta.

În secunda aia i-am adorat vocea uscată, un pic plată. Încă aveam o șansă.

— Mulțumesc mult, ar fi grozav! Problema e că e urgent – foarte urgent.

— Bine… pot încerca să te rezolv mâine înainte de prânz.

Lucrasem la tribunal și știam că asta însemna acțiune rapidă. O ofertă generoasă. Dar mult prea lentă pentru mine.

— Îmi pare rău, am replicat, forțându-mă să-i cer absurdul. Am nevoie de informație mult mai repede – în următoarea jumătate de oră.

Vocea Anneliei a devenit încă și mai seacă.

— O jumătate de oră? Imposibil!

— Îmi dau seama că nu am niciun drept să cer asta, dar…

Anneli m-a întrerupt.

— Am o citație care trebuie emisă în după-amiaza asta, așa că nu am timp să te ajut acum.

Vocea îi sunase foarte ferm. Nu era ceva ce putea fi dezbătut. Numai de-ar mai fi fost Ellen acolo… Ea ar fi fost deja pe drum spre arhivă. Totuși, nu eram pregătită să renunț. Cuvintele mi s-au rostogolit din gură, discrete dar intense: — Nu, înțeleg, și în mod obișnuit nu aș cere așa ceva, dar cea mai bună prietenă a mea e pe punctul de a pleca în străinătate cu noul ei iubit, iar eu l-am recunoscut.

Puteam să-mi aud disperarea din propriul glas.

— Sunt aproape sigură că el e individul care a fost condamnat în cazul ăla. Deci… ar putea fi o chestiune de viață și de moarte.

Cea mai bună prietenă, plecare în străinătate, iubit nou. Schimbasem detaliile ca să accelerez explicația, dar ideea de bază era aceeași. Anneli a oftat.

— Bine, dar…

Am auzit o ușoară ezitare; părea că intrase în defensivă. Poate că încă nu se terminase.

— După cum știi, prin tribunal trec multe cazuri în decurs de câteva luni. O să-mi ia ceva timp să mă uit prin toate.

— Judecătorul a fost Bengt, Bengt Akerberg, așa că va trebui să te concentrezi doar asupra cazurilor lui, și numai asupra celor de abuz domestic din lunile aprilie și mai.

Liniște.

— Anneli?

— Bine, mă duc jos să mă uit, a zis ea brusc.

Evident, se enervase.

— Dar n-o să petrec mai mult de douăzeci de minute cu treaba asta.

— Ah, mulțumesc, mulțumesc Anneli, asta e…

— O să aleg ce găsesc imediat, m-a întrerupt ea. Oricum e mai mult decât ar trebui să fac.

— Știu. Mulțumesc mult. Mă suni tu?

— Da.

A încheiat convorbirea. Henrik m-a privit întrebător, iar eu am inspirat adânc.

— A promis să se uite.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că o să coboare în arhivă și o să vadă ce găsește. Ce credeai că înseamnă?

— Dar ce-ai să faci cu informația?

— Dacă e Jacob, atunci nu mergem. E simplu.

— Și dacă nu e Jacob mergem?

N-am răspuns.

— Va trebui să iei o decizie foarte curând, așa că mai bine te-ai gândi la asta din timp, a continuat Henrik încet, aruncând o ocheadă în direcția lui Jacob și a Milenei. Știi deja ce cred eu.

Autobuzul a început să încetinească înainte să-i pot răspunde. Pe cealaltă parte a șoselei, un drum de țară ducea în jos, către apă și o zonă ierboasă cu o cabană mică. Stomacul mi s-a întors pe dos.

Nu. Încă nu.

Difuzorul a pârâit și șoferul a anunțat:

— Doamnelor și domnilor, heliportul.

Era timpul să coborâm.

Am pornit pe deal în jos cu rucsacurile. În spatele nostru, autobuzul și-a reluat călătoria spre stația montană. Jacob era în toane bune acum, vorbea despre mărețul masiv Ahkka, aflat direct în fața noastră, pe partea cealaltă a lacului. Ne-a informat că pe vremuri puteai să iei o barcă și să traversezi lacul, apoi să intri în Sarek pe la nord, via Ahkka, dar STF[5] desființase serviciul. Când traversase Sarek, escaladase și Ahkka.

Henrik încuviința și scotea sunetele adecvate, dar părea distras. Mi-am dat seama că faptul că nu știam ce urma să facem, dacă vom urca elicopter sau nu, îl enerva la culme. Totuși, nu mă puteam ocupa de el chiar acum.

N-am zis nimic. Stomacul mi se contractase într-un ghem tare, solid. Am aruncat o privire spre lac. Ahkka arăta elegant, semeț și inexpugnabil. Îl vedeam pentru prima oară și, din păcate, cred că mereu voi asocia peisajul ăla cu o senzație de amețeală. Sângele meu era atât de saturat de hormoni de stres încât îl simțeam gros, vâscos, iar capul îmi vâjâia. Nu puteam să mă bucur deloc de frumusețea maiestuoasă a masivului Ahkka.

Atunci am auzit elicopterul, întâi ca un zgomot îndepărtat care se disipa, apoi a revenit, de data asta mai tare, în timp ce rotoarele biciuiau aerul. M-am uitat în sus și, în curând, l-am văzut, un punct minuscul, dar vizibil clar pe cerul albastru. Nodul din stomac mi s-a strâns.

Din cabană a ieșit o fată îmbrăcată în negru. Mesteca gumă.

— Voi sunteți grupul care merge la Salo? a întrebat ea cu un pronunțat accent de Norrland.

— Noi suntem, a replicat Jacob.

— Atunci ați ajuns unde trebuie. V-ați cântărit rucsacurile?

A arătat spre un cântar cu un cârlig pe un suport.

— Nu – care e toleranța?

— Douăzeci de kile fiecare, deci optzeci în total.

Elicopterul a descris un arc de cerc larg când a coborât spre sol.

Zgomotul era asurzitor acum, praful și pietrișul se învolburau în zona de aterizare. Milena a arătat spre cabană și a întrebat: — Aveți o toaletă?

Fata a dat din cap și i-a făcut semn să o urmeze. Am hotărât să le însoțesc. Ne-am lăsat rucsacurile cu Jacob și Henrik, iar fata ne-a condus în cabană. A arătat spre ușa toaletei.

— Mă tem că eu trebuie să aștept un telefon înainte să plecăm, i-am zis Milenei. Nu voi avea semnal după ce plecăm de aici.

Ea a încuviințat dând din cap.

— Nicio problemă – nu ne grăbim prea tare.

Ea a intrat prima la toaletă, în timp ce eu m-am uitat pe telefon și am examinat lista celor mai recente apeluri. Trecuseră douăsprezece minute de când vorbisem cu Anneli. Elicopterul era acolo și ne aștepta, pregătit. Anneli spusese că nu va căuta mai mult de douăzeci de minute, ceea ce însemna că trebuia să revină în cel mult opt.

Opt minute. Puteam să amân plecarea atât, dar mai aveam nevoie de alte câteva minute ca să procesez informațiile pe care speram să mi le dea Anneli.

Zgomotul motorului s-a stins, rotoarele au încetinit și în cele din urmă s-au oprit. Milena a ieșit, iar eu am intrat la toaletă. Mi-am făcut nevoile cât am putut de repede, apoi am stat acolo ținând telefonul ridicat. Mi-i imaginam pe Jacob și Henrik încărcând rucsacurile la bord. Au trecut două minute. Patru. Șase. Anneli nu suna.

Rahat! Grăbește-te, Anneli! Te rog să te grăbești!

Am auzit pași dincolo de ușă, apoi un ciocănit energic urmat de vocea fetei.

— Alo? Sunt gata de plecare.

— Gata, vin.

M-am ridicat încet, am dat drumul la robinet, m-am spălat pe mâini, calm și metodic. M-am șters cu un prosop de hârtie. M-am uitat la ceas. Șapte minute, șapte și jumătate.

— Te simți bine?

Am deschis ușa, am ieșit.

— Sunt bine.

— Nu ești singura persoană care are emoții înainte de primul zbor cu elicopterul.

I-am aruncat un mic zâmbet țeapăn și am repetat:

— Sunt bine.

Am ieșit. Milena, Jacob și Henrik așteptau lângă elicopter împreună cu pilotul, o femeie tânără în salopetă albastră, cu părul lung și blond legat în coadă de cal sub șapcă. Și ea mesteca gumă. Nu se vedea nici urmă de rucsacurile noastre, era clar că fuseseră deja încărcate.

— Bun, să mergem, a spus Jacob când m-am apropiat.

Eu am fluturat telefonul și am zis:

— Aștept un apel, trebuie să sune din clipă-n clipă.

Am întins mâna spre pilot.

— Bună – Anna.
— Bună – Jenny.
— Îmi pare rău, dar trebuie să aștept apelul ăsta.
— Deja am întârziat, a intervenit Jacob, iar Jenny mai are câteva zboruri de făcut. Trebuie să plecăm.
— Nu mă grăbesc prea tare, l-a asigurat Jenny. Mai putem sta cinci minute.
Eu nu mi-am putut ascunde ușurarea.
— Mulțumesc, apreciez foarte mult.
Jacob a tras adânc aer în piept. Era în mod limpede frustrat, bănuiam că mai mult din cauză că nu făceam ce spunea el decât din cauza amânării.
— Plecăm în cinci minute, s-a răstit el, indiferent dacă ai terminat de vorbit sau nu.
Am dat din cap. Henrik nu a spus nimic, dar vedeam cât de stânjenit e. Știa că eram pregătită să-i fac pe ceilalți să aștepte oricât era necesar ca să mă sune Anneli.
M-am îndepărtat pentru ca nimeni să nu poată auzi detaliile conversației mele. Nu puteam să stau locului, așa că mă învârteam în cercuri mici și mă legănam pe loc.
Minutele treceau. Grupul de lângă elicopter nu mă scăpa din ochi. M-am uitat din nou la ceas: trecuseră douăzeci și patru de minute de când vorbisem cu Anneli. Ar fi trebuit să sune până acum. Am realizat că ar fi putut spune „douăzeci de minute” dintr-un impuls de moment; ar fi putut fi absorbită de sarcină odată ce ajungea la arhivă. Ar fi putut trece cu ușurință o oră înainte să mă sune.
Încă un minut. Jacob s-a uitat la ceas și i-a spus ceva lui Jenny. Eram prea departe ca să aud, însă Jenny a dat din cap, apoi s-a cățărat în cabină și a pornit motorul.
— E timpul să plecăm, a strigat Jacob la mine, bătând cu arătătorul în cadranul ceasului.
Eu n-am răspuns, pur și simplu m-am uitat din nou la telefon. Oare să încerc să o sun pe Anneli? Avea rost? Probabil că nu. Mi se părea greu de crezut că ar fi stat pur și simplu în birou după ce se întorsese de la arhivă; cu siguranță că m-ar fi sunat imediat.
Trebuia, însă, să fac ceva, orice, chiar dacă știam că nu e nicio speranță, așa că am sunat eu.
Elicopterul tura motorul. Zgomotul era din ce în ce mai puternic.

Rotoarele au început să se învârtă, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Henrik s-a apropiat de mine.

— Nu mai putem aștepta, Anna. Trebuie să plecăm.

— Nu mă îmbarc fără să vorbesc cu Anneli.

— În cazul ăsta, trebuie să-i lăsăm să plece fără noi. Nu e-n regulă.

— Aiurea – n-au cum să se grăbească așa de tare! N-am întârziat mai mult de cincisprezece minute!

— Da, dar…

— Numai Jacob face tam-tam!

Motorul funcționa acum la turație maximă. Iarba din jurul heliportului era aplatizată, iar pietrișul și praful se învolburau din nou în zona de întoarcere unde stăteam eu. Jacob a mărșăluit spre noi.

— Deci, ce se întâmplă?

Era nevoie să strigăm ca să ne auzim.

— Trebuie să aștept telefonul ăsta.

— Iar noi trebuie să plecăm! Veniți sau nu?

— Atunci plecați! am strigat furioasă. Plecați!

Ne-am uitat unul la altul, Jacob și cu mine, acum într-o confruntare deschisă.

Crezi că blufez, Jacob? Las-o baltă – nu blufez niciodată. Ori faci ca mine, ori pleci. Nu-mi pasă de Sarek – va fi acolo și la anul, și în fiecare an după aia.

Jacob nici nu a tresărit, dar am simțit că nu se așteptase să zic că n-au decât să plece fără noi. Eram pe punctul de a afla cât de mult voia să mergem cu el la Sarek.

— Irosește o grămadă de combustibil dacă trebuie să aștepte, a strigat el, ca și cum nu auzise ce i-am spus. Va trebui să plătim în plus pentru asta.

— Atunci de ce dracu' a pornit motorul? m-am răstit eu. Poate i-a spus cineva să o facă?

Atunci am văzut în privirea lui furie și mirare – și încă ceva, mai greu de definit.

— Probabil cel mai bine e să plecați voi, a intervenit Henrik. Ar putea să dureze o vreme.

Jacob l-a ignorat. A rămas unde era, fixându-mă cu privirea. L-am fixat și eu pe el, gândindu-mă că va trebui să reacționeze dacă nu voia să pară complet ridicol. Am văzut-o pe Milena urcându-se în elicopter – și atunci mi-a sunat telefonul.

Era numărul lui Anneli. Am răspuns și m-am îndepărtat de Henrik și Jacob. L-am auzit pe Jacob spunându-i lui Henrik că o să-mi acorde câteva minute, apoi urmau să plece.

— Bună, Anneli, mulțumesc că m-ai sunat.

— Bună. Am găsit câteva cazuri care corespund descrierii tale.

Mi-am acoperit cealaltă ureche cu mâna ca să o aud mai bine.

Revenise la normal – calmă și competentă. Am simțit un amestec de speranță și tensiune.

— Splendid!

— Nu te aud prea bine.

— Îmi pare rău, aici pornește un elicopter.

M-am îndepărtat puțin, am acoperit microfonul cu mâna ca să reduc zgomotul. Am aruncat o privire în spate; Jacob tocmai se urca în elicopter.

— Așadar, e un caz încheiat în 18 mai 2015, cu Bengt ca judecător, abuz domestic, făptașul a fost Jimmy Toivonen, 870519-2737, condamnat la optsprezece luni.

— Iartă-mă, ai zis 870519?

— Da. 870519-2737.

Născut în 1987, deci Jimmy avea treizeci și doi de ani. Mult prea tânăr ca să fie Jacob.

— Bine… Și al doilea caz?

— S-a terminat în 23 mai, abuz domestic, Kent Stefan Jernrud, 761010-4139, condamnat la doi ani și șase luni.

— 761010?

— Da, apoi 4139.

Deodată am simțit un gust ciudat în gură, ca atunci când ți-e foame și te gândești la ceva ce chiar ți-ar plăcea să mănânci. Era aproape ca gustul sângelui.

Născut în 1976, deci Kent Stefan Jernrud trebuia să aibă patruzeci și trei de ani. Jernrud părea un candidat improbabil. Dacă era el, n-ar fi fost singurul criminal care să-și schimbe numele de câteva ori. Lars-Inge Andersson. Lars-Inge Svartenbrandt. Lars Ferm. Lars Patrick Carlander. Același făptaș, patru nume diferite.

Iar pe individul ăsta îl chema Stefan. La fel ca pe Stefan Jacob Johansson.

Totul se potrivea. Trebuia să fie el.

Am rugat-o pe Anneli să repete numele pe litere. Am notat numele și

numărul de identificare pe telefon.

— Mulțumesc mult, Anneli. Mi-ai făcut un mare serviciu.

— Nicio problemă.

Tonul ei era neutru când a terminat convorbirea. Henrik se apropiase și stătea chiar lângă mine. M-a privit întrebător.

— El e, am zis. Sunt sigură de asta.

Henrik a dat aprobator din cap cu o expresie serioasă.

— Îl chema Jacob Tessin atunci?

— Nu – Kent Stefan Jernrud.

Henrik s-a gândit un moment.

— Bine… Să mă duc și să le spun că noi nu mergem?

— Da – o să-l caut pe Google.

— Vrei să aștept?

— Nu, el trebuie să fie. Du-te.

Dar Henrik nu s-a mișcat.

— E mai bine dacă aștept un minut sau două. Dacă într-adevăr el e, va trebui să ai o discuție cu Milena.

Chiar atunci, Milena a coborât din elicopter și s-a îndreptat spre noi, cu părul fluturându-i sălbatic în jurul capului. Fără îndoială ca Jacob considerase că e sub demnitatea lui să încerce să ne convingă. Am tastat numele în caseta de căutare și am apăsat pe lupă. Rezultatele au apărut instantaneu. Exista un Kent Stefan Jernrud care locuia în Flemingsberg, avea patruzeci și trei de ani, dar nu exista vreun număr de telefon sau vreo altă informație interesantă. Celelalte rezultate nu aveau nimic de-a face cu el. Părea să fie singura persoană din Suedia cu numele Jernrud. Am apăsat pe fila „Imagini" și am găsit câteva fotografii ale unui anume Kent Jerker Nilsson, plus un mare număr de fotografii ale unor persoane diferite numite Stefan Jern, dar nici măcar o imagine a lui Kent Stefan Jernrud.

Era greu să trag vreo concluzie. Dacă Jacob își schimbase numele din Kent Stefan Jernrud, atunci numele lui anterior trebuia să fie prin vreo bază de date.

Milena a ajuns la noi, m-a întrebat cum mergea treaba. Abia dacă am ridicat privirea din telefon. Henrik i-a răspuns în locul meu, zicându-i că probabil nu puteam veni.

— E jobul, a explicat el. Din păcate, e ceva de care trebuie să se ocupe Anna.

Milena a încuviințat, dar a rămas pe loc – bănuiesc că voia să o audă de

la mine.

Am încercat și Facebook și am găsit o potrivire. Kent Stefan Jernrud încă exista – cel puțin pe Facebook. Am apăsat pe fotografia din profilul lui; arăta un peisaj de munte.

Milena a ridicat din sprâncene.

— Anna? Putem pleca acum?

Am apăsat pe „Fotografii” și ecranul s-a umplut de imagini în miniatură ale aceleiași persoane, în diverse contexte și decoruri. L-am recunoscut. Dar nu era Jacob Tessin.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 18 septembrie 2019, spitalul Gällivare, condus de inspectorul Anders Suhonen — La ce te-ai gândit în momentul ăla?

— Chiar am fost surprinsă. Fusesem absolut sigură că era el.
— Ce s-a întâmplat după aceea?
— Am avut o discuție scurtă cu Henrik, i-am arătat fotografiile.
— Dar tu ai recunoscut persoana din fotografiile alea?
— Da. Mi-am amintit cazul de la tribunal, dar nu era cel în care fusese implicat Jacob.
— Aha…
— Încă aveam în minte imaginea lui Jacob la tribunal.
— Înțeleg.
— Dar nu mai eram atât de sigură. De fapt, eram destul de confuză.
— Mhm.
— Așa că… ne-am urcat în elicopter cu Milena și am decolat.
— Henrik ce-a spus?
— Nimic.
— Am avut impresia că părea să-și dorească destul de mult să renunțați.
— Așa e, dar când s-a ajuns la starea de criză bănuiesc că s-a gândit că e greu să o facă în ultimul moment. Elicopterul aștepta cu motorul pornit.
— Mhm.
— Așa că niciunul dintre noi n-a spus nimic.
— Crezi că poți să mai continui puțin sau vrei să te odihnești?
— Pot continua.
— Acum nu ai dureri?
— Nu.
— Azi arăți puțin mai bine.
— Da.
Liniște.
— Oricum… Ce simți acum despre ce s-a întâmplat? Despre faptul că te-ai înșelat în privința lui Jacob.
— Nu cred că m-am înșelat.
— Nu?
— L-am văzut la tribunalul din Nacka atunci când lucram acolo ca grefier. Știu sigur că l-am văzut.

— Aha.

— Ar trebui să-ți fie ușor să-l verifici pe Stefan Jakob Johansson.

— Absolut – lucrăm la asta.

— E posibil să-mi fi amintit greșit câte un detaliu. Poate că judecătorul nu a fost Bengt Åkerberg. Sau poate cazul a fost judecat toamna, nu primăvara.

— Posibil. Evident, vom cerceta varianta asta.

Liniște.

— N-ar fi trebuit să urcăm în elicopterul ăla.

Zgomotul era asurzitor și se simțea un miros puternic de kerosen. Toți purtam câte o cască cu microfon ca să putem vorbi între noi în pofida gălăgiei. Elicopterul s-a ridicat în aer, apoi Jenny l-a înclinat într-o parte și ne-a dus peste lac într-un arc de cerc larg. Cerul era acum albastru spre vest, iar apele lacului sclipeau în lumina soarelui. Apa se întindea până departe spre nord-vest, spărgându-se într-o mulțime de lacuri mai mici. Pământul arăta ca și cum ar fi fost sfâșiat, ca o pungă de plastic zdrențuită.

Curând zburam din nou peste uscat, terenul ridicându-se spre noi într-o serie de creste domoale și munți. Vegetația începuse să devină galbenă și roșie. Traversam parcul național Padjelanta, care continua spre sud către lacuri întinse. Foarte departe puteam vedea Sulitelma, masivul imens de la granița dintre Suedia și Norvegia. Imediat în stânga noastră se afla Ahkka, cu ghețarii strălucind în soare și cu margini ascuțite întinzându-se de la un pisc la altul. Dincolo de Ahkka se aflau vârfurile din Sarek, încă parțial ascunse de nori. Râuri argintii șerpuiau prin văile adânci.

Peisajul mi-a tăiat răsuflarea. Nu mai văzusem ceva atât de frumos în viața mea!

Dar în afară de asta mă simțeam confuză și goală și epuizată. M-am gândit la neplăcerile din noaptea precedentă, din vagonul-restaurant. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore, dar aveam impresia că fusese o săptămână. Încă eram obsedată de Jacob și identitatea lui reală. Dormisem prost. De dimineață crezusem că mi-am amintit unde-l mai văzusem, iar de atunci mă concentrasem în totalitate să-mi confirm suspiciunile. Stresul meu atinsese noi cote în autobuz și la heliport. Crezusem că am găsit dovada că el era persoana de la proces, dar mă înșelasem.

Acum parcă ieșeam dintr-o bulă în care fusesem captivă încă din seara precedentă, clipind la lumină și simțindu-mă dezorientată. Mă ajunsese din urmă oboseala; eu eram un balon, epuizarea era un ac, însă nu explodasem cu zgomot. Energia se scurgea din mine cu un fâsâit anemic, iar eu mă dezumflam. Nu aveam deloc putere, nici elan.

Cred că ăsta era un motiv pentru care eram în stare să apreciez priveliștea fantastică din elicopter. Lipsa dorinței de a face ceva era neobișnuită pentru mine. În capul meu sunt aproape întotdeauna în altă parte decât în locul concret în care mă aflu. Îmi stabilesc obiective, stabilesc pașii pe care trebuie să-i urmez pentru a le atinge. Dar acum eram complet

prezentă în moment. Oriunde mă uitam aveam acea priveliște magică asupra lumii munților. M-aș fi mulțumit să-mi petrec toată viața bucurându-mă de asta. Chiar cred că eram fericită.

Jacob stătea în față, lângă Jenny.

— Și unde vă duceți? a întrebat ea.

Și ea avea accent de Norrland, dar nu la fel de pronunțat ca al fetei de la heliport.

— Începem de la Alggavagge, apoi continuăm spre Skarja și spre sud, prin Valea Rapa, a informat-o Jacob.

— Alggavagge. Pe-acolo sunt o mulțime de urși în perioada asta.

Noi trei am ciulit urechile, iar eu și Henrik ne-am uitat unul la altul.

— N-am văzut niciodată vreun urs, a replicat Jacob.

— O, da. Se duc să se îngrașe pentru iarnă. Iau tot ce găsesc. O mulțime de vuietoare și turiști din Stockholm.

Am râs cu toții, inclusiv Jenny.

— Noroc că eu sunt din Huddinge, a zis Jacob.

— Urșii nu sunt prea pretențioși, a contracarat Jenny.

I-am zâmbit lui Henrik, iar el mi-a zâmbit mie, însă ochii i-au rămas reci. Jenny a arătat afară pe geamul lateral.

— Dacă vă uitați înainte, puteți vedea lacul Alggajavrre. Petecul ăla albastru-verzui. O să trebuiască să vâsliți ca să ajungeți acolo.

Jacob s-a întors și s-a uitat la mine.

— Ce zici, a meritat să veniți?

Am încuviințat și am zâmbit obosită. El mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu degetul mare ridicat. Henrik a privit afară. Nu putea să-și ia ochii de la piscurile înveșmântate în zăpadă din Sarek. Am simțit că-l vreau aproape, așa că mi-am pus mâna peste a lui și el s-a întors spre mine. Ochii îi erau plini de iubire și tandrețe, iar eu l-am mângâiat ușor pe obraz.

•

Zborul spre Staloluokta a durat cam douăzeci de minute. Lângă lacul Virihaure, care avea un munte lung de-a lungul unui țărm, era o comunitate Sami. Mai era și o stație montană. Jenny a coborât încet elicopterul și a aterizat într-o îngrăditură de lângă apă. În timp ce plecam, i-am mulțumit pentru zborul fantastic, iar ea ne-a urat noroc în drumul nostru spre Sarek. Ne-am luat rucsacurile și ne-am îndreptat spre stația montană. Terenul era moale, acoperit de iarbă neagră și mușchi.

De-acum era deja două și jumătate după-amiază. Nu mâncaserăm un

mic-dejun decent de dimineață, așa că am hotărât să ne încărcăm cu provizii la chioșcul lui Parfa, apoi am luat masa la stație.

Chioșcul era o clădire mică din lemn, destul de asemănătoare unui stand de cârnați de modă veche, amplasat printre locuințele Sami. Părea să fie închis dar, când ne-am apropiat, un bărbat cu aspect prietenos și-a făcut apariția dintr-o clădire și l-a deschis.

Nu mai văzusem niciodată atât de multe lucruri înghesuite într-un spațiu atât de mic. Fiecare centimetru pătrat de perete, podea și tavan fusese folosit pentru a etala tot ce ți-ar putea trebui pentru o drumeție pe munte. Conserve, supe la plic, mâncare liofilizată, dulciuri și gustări, hârtie igienică, detergent lichid și gaz lichefiat, produse locale cum ar fi mănuși tricotate și păstrăv fântânel afumat și carne de ren ambalată în vid, la o mie de coroane kilogramul. Am cumpărat ce ne trebuia pentru prânz și pentru restul săptămânii, am mulțumit și am plecat – cu câteva kilograme mai grei.

Bucătăria stației montane era simplă – câteva reșouri cu gaz lichefiat și găleți mari din oțel pline cu apă. Am încălzit niște chiftele în sos de smântână, am fiert niște macaroane și ne-am așezat în sufragerie, de unde aveam o priveliște magnifică asupra lacului.

După ce am terminat de mâncat și am strâns totul, Jacob a întins harta pe masă și ne-a arătat traseul. La început erau câțiva kilometri de urcuș destul de abrupt până ajungeam la versantul sudic al muntelui cunoscut ca Stuor Dijdder, apoi urma să părăsim poteca și să facem zigzag printre lacuri spre Alajavrre, lacul pe care îl văzuserăm din elicopter. Urma să avem o zi lungă, o drumeție de aproximativ douăzeci de kilometri, dar voiam să intrăm în Sarek cât mai repede, nu-i așa?

Eram sătui și fericiți și ne încălziserăm, ne simțeam puternici și nerăbdători să pornim la drum. Ni se părea un plan excelent. Ne aștepta o săptămână cu toalete foarte primitive și bănuiam că, în câteva zile, o să ne gândim cu drag la cocioabele acelea urât mirositoare ca la niște culmi ale civilizației.

•

Ne-am ridicat rucsacurile în spate și am plecat. Traseul trecea pe lângă o biserică construită ca o locuință tradițională Sami, apoi începea să urce. Jacob a preluat conducerea iar noi, ceilalți, l-am urmat în șir indian. După câteva minute, m-am oprit și m-am uitat în urmă. Deja urcaserăm o bucată bună pe coasta muntelui. Stația și așezarea Sami erau sub noi, între apele albastre ale lacului Virihaure și muntele cunoscut ca Unna Dijdder.

Contururile lui blânde erau îmbrăcate în nuanțe de galben-muștar și roșu-ruginiu, cu petice verzi. Dincolo de lac puteam vedea o linie albă, zimțată, de piscuri. Era copleșitor.

Nu făcusem asta intenționat, dar am realizat că nimeriserăm în timpul exploziei de culoare tipică lunii septembrie în munții din Laponia. Mi-am scos telefonul, am făcut o poză. Soarele care era încă sus pe cer, se simțea ca într-o zi însorită de octombrie în Stockholm – era o căldură plăcută. Mi-am pus jos rucsacul, mi-am scos parka și am continuat doar cu bluza pe mine. O adiere blândă îmi sufla pe față și pe gât.

Milena observase că m-am oprit și aștepta să ajung la ea.

— Nu-i așa că e uimitor? a întrebat.

— Absolut. Aș vrea să tot fac poze.

— Apropo, ai rezolvat problema de la birou?

— Da. A fost doar ceva la care trebuia să spun da sau nu.

Am continuat să vorbim despre joburile noastre, despre colegi noi, despre cunoștințe comune care plecaseră la locuri de muncă noi. Conversația noastră începuse ca o bârfă, dar treptat devenise mai personală. Era prima oară după ce plecaserăm din Stockholm când eram doar noi două și în curând am restabilit conexiunea dintre noi. Ne apropiaserăm în Uppsala cu zece ani înainte și mereu era ușor să ne regăsim, chiar dacă nu vorbiserăm cu lunile.

Am avut grijă să nu întreb despre Jacob. Dacă ea voia să vorbească despre el, putea să o facă din proprie inițiativă, iar eu nu mai simțeam că ar fi important pentru mine să-i dezgrop trecutul. Dacă stăteam să mă gândesc, toată cercetarea aia, toate apelurile telefonice și căutările pe Google păreau cel puțin exagerate. Nu-mi mai era frică de Jacob, nici nu mai eram curioasă în privința lui. În momentul acela străbăteam un decor magnific.

Milena era, din nou, prietena mea bună, stăteam de vorbă ca de obicei. Nimic altceva nu mai conta.

Traseul ne-a condus într-o ravenă îngustă, mărginită de desișuri de mesteceni și sălcii, apoi în sus, pe partea cealaltă. Era foarte abruptă și a trebuit să ne ținem de crengi ca să putem urca. Aveam noroc că nu ploua, altfel cărarea noroioasă ar fi fost greu de abordat. Era doar un pas scurt, și atunci când am atins creasta următoare am avut o perspectivă clară asupra lui Stuor Dijdder și a micilor lacuri de la poalele lui.

Jacob și Henrik erau la vreo sută de metri în fața noastră. Mă întrebam despre ce vorbeau. Poate mergeau în tăcere. Mi-am amintit tiparul din

călătoriile noastre anterioare: în primele zile, Milena și cu mine sporovăiam fără întrerupere, iar Henrik mergea singur deseori, la mică distanță înaintea sau în urma noastră. Vorbeam din ce în ce mai puțin pe zi ce trecea – nu din cauză că ne-am fi plictisit una de cealaltă, dar pentru că lucrurile cele mai importante fuseseră deja spuse, iar atunci când petreci fiecare oră împreună, impresia că tăcerea ar fi stânjenitoare dispare.

Am început să vorbim despre Henrik. Milena era îngrijorată.

— Nu pare în apele lui. Pare obosit.

Oare să-i spun că abia dacă ieșise din casă toată vara? Că se transformase într-un leneș? Nu, ar fi fost neloial din partea mea. I-am spus cu sinceritate că se simțea destul de dezamăgit de muncă în momentul acela.

— Are de-a face cu faptul că nu e niciodată în cursa pentru un post de profesor. Chestia asta îl consumă. Se așteptase să se întâmple cu ani în urmă, dar simte că i-a scăpat ceva.

— E musai să fie în Uppsala? Nu poate să candideze la un post în altă parte?

— Ba cred că da… Oricum, asta a fost prima oară când a vorbit despre a face altceva.

— Vrea să plece de la universitate?

Milena părea surprinsă.

— Nu cred că vorbește serios, a fost dintotdeauna în lumea aia. N-a încercat niciodată altceva.

Milena părea luată prin surprindere.

— Dar ce vrea să facă? Muncă de birou?

— Chiar nu știu. După cum spuneam, nu cred că vorbește serios.

Era clar că pe Milena o îngrijora treaba asta mai mult decât pe mine. Pentru un moment pasager, mi-a trecut prin cap să o întreb dacă lui Jacob îi place ce lucrează, dar n-am făcut-o.

Mergeam deja de vreo două ore, iar corpul mi se obișnuise. Rucsacul se simte întotdeauna greu și incomod la început, corpul are nevoie de un nou centru de greutate și genunchii cedează puțin la fiecare pas pentru că ți-e teamă să nu-ți pierzi echilibrul. Bocancii pot părea tari, ești conștient de tensiunea dintr-un mușchi de pe spatele coapsei. Dar treptat te încălzești, micile crampe dispar, tot corpul lucrează, ai un puls plăcut accelerat, endorfinele îți fierb în sânge și simți o ușoară euforie.

•

Deodată i-am pierdut din vedere pe Jacob și pe Henrik. Părăsiserăm

traseul și eram pe drum la vale printre lacuri. Terenul se ridică și cobora, împletit cu creste mici și bălți, adâncituri cu tufe dese între ele. Aici era ușor să pierzi priveliștea de ansamblu. Ne-am oprit, Milena și cu mine, ca să stabilim în ce direcție să mergem, când Jacob a apărut puțin în fața noastră și ne-a făcut cu mâna. Am pornit în direcția lui.

Găsiseră un loc adăpostit, cu stânci pe trei laturi, aproape de unul dintre lacuri. Henrik se întorcea deja de la malul apei, cu cafetiera plină. Jacob a aprins plita și, în scurt timp, apa a început să fiarbă. Am vărsat cafea solubilă direct în cafetieră și am amestecat, apoi Jacob ne-a împărțit cafeaua în timp ce eu scoteam laptele praf. Nu aveam fructe sau produse de patiserie, dar Henrik ne-a oferit arahide și stafide. Pământul era relativ uscat, așa că m-am așezat pe mușchi și iarba neagră. M-am rezemat cu spatele de stâncă și mi-am sorbit cafeaua. Mă simțeam calmă, dar plină de viață, delectându-mă cu pacea acelui loc, cu cerul albastru, cu lumina soarelui.

Ceilalți vorbeau despre care era cea mai bună cafea – espresso, la filtru sau liofilizată. Jacob a recunoscut că lui chiar îi plăcea cafeaua solubilă. Nu înțelesese niciodată de ce cafeaua espresso era atât de populară. Milena și Henrik au promis să nu spună nimănui.

După vreo jumătate de oră ne-am șters cănile cu ghemotoace de mușchi și am pornit din nou la drum. Aveam harta în mână și puteam vedea că urcam pe coasta lui Unna Liemak. Era situat lângă Stuor Liemak. Unna și Stuor, la fel ca Unna și Stuor Dijdder. Oare însemnau „mic” și „mare”? Stuor Liemak era cam cu o sută de metri mai înalt, așa că părea corect. Ambii erau înalți de aproximativ o mie de metri și m-am gândit că avuseseră mare ghinion să fie aici, chiar lângă Sarek, și cu Ahkka și Sulitelma în apropiere. Ar fi fost considerați uriași în orice altă parte a Suediei, dar aici erau doar niște dealuri.

La început am mers împreună toți patru dar, metru după metru, Jacob și cu mine ne-am îndepărtat de Henrik și Milena. Ne târam din greu în sus. Eu cu siguranță nu eram obosită, dar puteam să-mi simt ritmul constant al pulsului. Terenul nu semăna deloc cu ce văzusem pe hartă. Îmi imaginasem o vale largă care ducea la lacul Alajavrre, dar, în loc de asta, continuam să urcăm. Am ajuns la un mic pârâu, primul pe care l-am întâlnit, dar am reușit să-l traversăm practic fără să ne udăm picioarele. Mi-am umplut sticla de apă. Poate că zvonurile despre dificultatea traversării spre Sarek fuseseră exagerate. Ne-am oprit să-i așteptăm pe Henrik și Milena când am ajuns la

un țarc pentru reni. Era clar că panta începuse să ne afecteze, mai ales pe Henrik. Era roșu la față, transpira și gâfâia.

— Te simți bine? l-am întrebat. Vrei să facem o pauză?

— Nu, mă simt bine, a gâfâit el. O să ne oprim pentru cină în curând, nu-i așa?

— O să mai mergem cam o oră, a zis Jacob ferm. Așa o să ajungem la Alajavrre. E fantastic acolo sus.

A ridicat gardul, ne-am dat jos rucsacurile și le-am împins pe pământ de partea cealaltă, apoi ne-am furișat și noi pe dedesubt. Jacob a fost ultimul. Înainte de a ne continua drumul, a scos niște batoane proteice și ni le-a împărțit.

Soarele apunea acum, lumina căzând pieziș asupra peisajului. Aerul se răcea rapid, așa că mi-am pus parka pe mine.

În cele din urmă am reușit să vedem partea vestică a Alajavrre, iar de pe creasta următoare am văzut peste lac. Un munte mai mic ne bloca drumul, dar piscurile acoperite de zăpadă se ridicau dincolo de el, și iată-l acolo: Sarek. Simpla vedere a acestor munți îmi dădea fluturi în stomac.

— Acolo mergem, a spus Jacob, apropiindu-se de mine și arătând cu degetul. La celălalt capăt al lacului.

— În seara asta?

— Da, dar ajungem ușor de aici. Doar mergem pe malul lacului.

Am aruncat o privire peste umăr. Henrik și Milena rămăseseră departe în urmă și nu se mai vedeau. Am simțit o împunsătură de disconfort. Eram singură cu Jacob Tessin. Dar sentimentul a dispărut la fel de repede cum apăruse.

Am mai mers puțin, până într-o poiană imensă, cu iarbă verde, luxuriantă, chiar de lângă lac. Eu am adus apă în timp ce Jacob instala aragazul. Se lăsase seara, dar încă era ceva lumină. Cerul și munții de pe partea cealaltă a lui Alajavrre se reflectau, inversați, în oglinda lacului. Am avut senzația amețitoare că pământul însuși nu era decât o placă subțire, iar lacul o rană care te lăsa se vezi prin ea. Aveam cerul la picioarele noastre, dar și deasupra capetelor.

— Se spune că priveliștea cea mai frumoasă peste întregul Sarek e de pe vârful lui Alatjåhkkå, a zis Jacob, făcând semn cu mâna spre muntele din spatele nostru.

Supa minestrone clocotea frumos, iar eu am scos din rucsac niște pâine de secară și un tub de brânză cu aromă de creveți.

— De pe care vârf? am întrebat. Se pare că sunt mai multe înșirate.

— Cred că de pe cel mai îndepărtat.

A scos harta.

— E cel mai înalt – 1.430.

— N-ai fost acolo niciodată?

— Nu, și n-o să mergem nici în seara asta dacă vrem să ajungem la capătul lacului.

— De câte ori ai fost la Sarek?

— Asta e a patra oară, dar pe traseul ăsta am fost o singură dată.

Mi-a povestit că, atunci când a fost la Sarek pentru prima oară, când avea între douăzeci și cinci și treizeci de ani, se concentrase asupra escaladelor. Împreună cu prietenii lui voiseră să cucerească cele mai înalte vârfuri din Sarektjåhkkå. Își lansaseră această provocare. Trecuseră zece ani înainte să se întoarcă, ocazie cu care redescoperise Sarek: văile frumoase, înguste, unde nu întâlneai nici țipenie de om, delta de la capătul Văii Rapa, elanii maiestuoși de pe lângă Rovdjurstorget.

— Atunci m-am îndrăgostit până peste cap, spuse el.

Un raționament din seara precedentă a ieșit din nou la lumină. Jacob avea între douăzeci și cinci și treizeci de ani când a fost aici prima dată, trecuseră zece ani de atunci, iar asta îi dădea cel puțin treizeci și șase de ani. Afirma că acum avea treizeci și opt de ani. Așadar, dacă-l întrebam când fusese aici ultima oară și dacă el răspundea că în urmă cu mai mult de doi ani, atunci ceva nu era în regulă.

Dar speculația mea era cam firavă, ca și cum aș fi funcționat pe pilot

automat. Nu aveam nevoie să aflu și nici n-am mai insistat cu alte întrebări. Jacob mi-a zâmbit.

— Povestește-mi despre drumețiile voastre – unde ați fost voi trei?

— Nu ți-a povestit Milena?

— Un pic. Mi-a spus de Kebnekaise.

Am schimbat amintiri din călătoriile noastre, am comparat diverse destinații. Amândoi am fost de acord că la Blåhammaren era cea mai bună mâncare din munții Suediei.

Într-un târziu au ajuns și Henrik și Milena. Amândoi păreau epuizați când și-au desfăcut curelele rucsacurilor și le-au lăsat să cadă pe pământ.

— Ești obosită, iubito? a întrebat Jacob îmbrățișând-o.

— Absolut, a îngăimat ea.

— Supa e gata, am zis zâmbindu-i lui Henrik.

El s-a întins pe iarba umedă, a inspirat adânc și a închis ochii.

— Vreau doar să mă odihnesc un minut sau două.

Am îngenuncheat lângă el și l-am sărutat.

— Bineînțeles. Nu e nicio grabă.

Mi-am scos gamela și Jacob a turnat supa direct din cratiță. M-am așezat pe o piatră și am început să mănânc, simțind o vagă îngrijorare pentru că Henrik părea atât de obosit după patru ore de mers. Incontestabil, fusese mai mult la deal, dar panta chiar nu fusese abruptă, iar vremea fusese perfectă. Asta nu era de bun augur pentru dificultățile care ne puteau aștepta în Sarek.

Mai simțeam și altceva, ceva ce atinsesem în treacăt când povesteam despre Henrik și Milena. Ceva ce nu voiam cu adevărat să recunosc, pentru că îmi era rușine.

Iritare. Henrik își ieșise din formă. Bănuiam că a crezut că vom anula vacanța pentru că o amânasem atunci când a trebuit să lucrez, așa că nu se deranjase să se antreneze. Toată vara petrecusem practic zile întregi la birou, așa că bineînțeles că nu aveam de unde să știu ce făcuse și ce nu când nu eram acasă. Avusese o pauză lungă, de șapte sau opt săptămâni, și rămăsese în oraș fără să facă nimic special, cu excepția unei săptămâni pe coasta de vest împreună cu familia fratelui său.

Când spălam rufele observasem că echipamentul lui de sală nu era niciodată în coș. În zilele când lucram de acasă, stătea în pat atunci când nu citea sau nu rezolva Sudoku. Eu mă duceam aproape în fiecare zi la sala de lângă birou, ca de obicei. Nu avuseserăm timp să mergem împreună în

plimbări de antrenament cu rucsacuri, așa cum făceam de obicei, iar el sigur nu se dusese de unul singur.

S-a ridicat cu ceva greutate, s-a împleticit până la rucsacul lui și și-a scos gamela.

— Niște supă fierbinte o să te întremeze cu siguranță, a zis Jacob voios.

Henrik a reușit să zâmbească slab când i-a întins gamela.

Ne-am mâncat supa. Nimeni nu avea prea multe de spus. Acum era opt și jumătate și noaptea se apropia. Odată cu întunericul, în aer s-a lăsat o răceală. Te-ar fi putut înșela că încă era vară, într-o zi însorită de septembrie ca asta, dar iluzia era repede spulberată când se lăsa seara. Temperatura putea ușor să scadă până la zero grade în noaptea aceea. N-ar fi fost o problemă, aveam saci de dormit adecvați, dar urma să tremurăm și să ne strângem periuțele de dinți cu degete înțepenite înainte să ne cuibărim în corturile noastre.

Jacob a terminat primul și a pus apă la fiert; voia o cană de cafea. Henrik și-a terminat repede supa și s-a uitat întrebător la Jacob.

— Presupun că facem tabăra aici?

— Nu.

A urmat o liniște scurtă. Milena părea nesigură. Henrik mi-a aruncat o privire.

— Dar e aproape întuneric.

— Nu tocmai, a replicat Jacob. Ochii ți se vor obișnui repede cu întunericul. Nu, mă gândeam să continuăm pe marginea lacului până la capătul opus. Asta înseamnă că vom fi în Sarek mâine până în prânz.

Henrik a afișat o expresie sceptică. Jacob a continuat: — E o plimbare foarte ușoară, doar mergem pe marginea lacului. O oră și jumătate, maximum două.

— O să fie întuneric beznă până atunci.

— Toți avem frontale, nu? În orice caz, eu și Milena avem.

Henrik aștepta să răspund eu, însă eu am tăcut. Mă simțeam în formă și vioaie și, ca să fiu sinceră, chiar îmi doream să continui. S-a întors spre Milena.

— Bănuiesc că noi doi suntem cei mai obosiți. Tu ce crezi?

Milena nu a răspuns imediat. Jacob o ațintea cu privirea.

— Nu știu… Mie îmi convine și să rămânem aici, și să mergem în continuare, mi-e indiferent.

— Mda.

Henrik sperase să fie susținut, dar și-a dat seama că asta nu avea să se întâmple. A urmat o liniște scurtă.

— Măcar nu mergem la deal, am zis eu într-un final. Jacob? Presupun că e teren plat?

— O, da. Complet plat. Și, după cum spuneai, mergem pe lângă mal. E foarte simplu.

Am încuviințat.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să continuăm, dar o luăm încet și rămânem împreună, toți patru. Henrik? E bine așa?

Din nou liniște.

— Bine.

Vocea îi era plată. Deodată am simțit un junghi de vinovăție. Aș fi putut ghici cu ușurință direcția discuției, să optez pentru a face tabăra acolo. Poate că îl pedepseam pe Henrik pentru că își neglijase antrenamentele.

— Grozav.

Jacob s-a dus la Henrik și l-a bătut pe umăr.

— Am și un păhărel bun de Lagavulin pentru tine, când ajungem.

Jacob avea un aer milităros, ca un sergent care își aduna trupele, știind exact cum să le motiveze. Probabil așa îi plăcea să se imagineze, dar Henrik nu făcuse armata și ura whisky-ul single malt, ușor afumat – cea mai supraevaluată băutură din istoria omenirii, după cum spunea deseori.

— Mulțumesc, a zis el ridicându-se în picioare. Mergem?

•

Câteva minute mai târziu eram pe drum, purtând cu toții frontalele. Nu voiam să le aprindem înainte să fie beznă, ca să nu ne stricăm adaptarea la întuneric fără rost. Încă puteam distinge siluetele negre ale munților pe cerul de un albastru-închis, iar în spatele nostru, spre vest, se puteau vedea fâșii mai deschise.

Malul nu era mai lat de un metru, dar era, într-adevăr, plat și foarte plăcut după ce urcaserăm atât în timpul zilei. Valuri minuscule se loveau blând de țărm. Am făcut un efort deosebit să stau lângă Henrik și să nu o iau înainte. Era clar că Jacob voia să meargă mai repede, dar Milena a ținut pasul cu noi și, în cele din urmă, el s-a oprit să ne aștepte. Henrik n-a avut multe de spus la început, dar s-a înveselit atunci când a văzut că era într-adevăr o plimbare ușoară și că eu mă asigurasem că el stabilește ritmul.

În cele din urmă, întunericul a devenit aproape dens, iar noi ne-am aprins frontalele. Mi-am imaginat cum ne-ar vedea cineva aflat la câteva sute de

metri în sus pe coasta muntelui: patru raze de lumină legănându-se încoace și încolo înainte de a fi înghițite de noaptea neagră. Mi-am imaginat că aș fi un scafandru, mergând pe fundul oceanului. Era o aventură, dar era și ceva intim în același timp. Simțeam că aș fi putut merge toată noaptea. Euforia aceea ușoară apăruse din nou.

Totul era așa cum trebuia să fie în excursia noastră montană. Aveam cu noi o persoană nouă, pe care nu o cunoșteam nici eu, nici Henrik, dar prezența lui nu ne-a afectat relațiile în niciun fel. Normalitatea a intervenit de îndată ce am pornit la drum și a trebuit să-i recunosc meritul lui Jacob pentru asta. De când ne îmbarcaserăm în călătorie se evidențiase ca fiind foarte atent și relaxat. Era clar că se afla în elementul lui.

Terenul a devenit mai dificil pe măsură ce ne-am apropiat de capătul lacului. Porțiunea cu nisip s-a terminat și nu am putut să mergem pe lângă apă. Pietrișul fin s-a transformat în pietricele, apoi în pietre mai mari, și ne-am trezit că ne croiam drum printr-un peisaj lunar accidentat. Era greu să ne găsim drumul când nu puteam vedea decât la doi pași în fața noastră, la lumina lanternelor. Jacob nu fusese complet sincer atunci când ne spusese cât de ușor va fi traseul și nici cât va dura. Desigur, asta dacă nu uitase de ultima oară când venise aici.

Când ne-am atins ținta și ne-am ridicat corturile era aproape miezul nopții. Dinspre Alajavrre părea să se ridice o umezeală glacială și începea să ne fie frig acum, că ne opriserăm. Din cauza întunericului și a terenului pietros ne-a trebuit ceva timp să găsim un loc bun pentru corturi. Henrik și Milena erau prea obosiți ca să ne ajute, așa că doar eu și Jacob ne-am ocupat de căutare, într-un final am găsit un loc rezonabil unde era spațiu pentru ambele corturi, dacă le puneam destul de aproape unul de altul.

I-am strigat pe ceilalți. Henrik era complet epuizat, tremurând atât de tare încât îi clănțăneau dinții. Nimeni n-a spus nimic în timp ce ne ridicam cortul, ne-am umflat saltelele gonflabile și ne-am desfăcut sacii de dormit. Henrik s-a spălat pe dinți chiar în fața cortului, apoi s-a târât imediat în sacul lui de dormit. De-acum eram și eu moartă de oboseală, dar nici nu se punea problema să dorm în hainele în care transpirasem toată ziua și care acum mi se lipeau reci pe piele. Am scotocit prin rucsac și am extras niște lenjerie curată, uscată, prosopul și geanta de cosmetice, apoi m-am cățărat peste pietre și stânci până la malul apei.

Mi-am scos lenjeria și am intrat desculță în lacul rece ca gheața. Mi-am dat cu apă pe corp, mi-am făcut mâinile căuș și m-am spălat pe față și pe

ceafă. M-am șters și m-am îmbrăcat, adorând senzația șosetelor curate și uscate pe picioare.

Când m-am întors la corturi, cel al lui Jacob și al Milenei era deja cufundat în întuneric. Sunetul fermoarului atunci când l-am deschis pe al nostru a tăiat liniștea ca un cuțit. Am intrat în cort în patru labe și m-am strecurat în sacul meu de dormit. Henrik dormea dus.

Îmi amintesc mirosurile și sunetele astea din copilărie, când campam cu frații mei în grădină: foaia de cort fâlfâind ușor la fiecare adiere, foaia groasă de plastic de pe jos. Corpul mă durea, dar într-un mod plăcut, iar acum se putea odihni. Eram uscată și îmi era cald. Gândurile îmi rătăceau liber și în scurtă vreme am alunecat într-un somn profund.

Asta ar putea fi cea mai tare drumeție din viața mea.

Asta îmi trecea prin cap când am adormit.

Zeii meteorologici încă erau de partea noastră în dimineața următoare. Soarele strălucea și aerul era limpede și rece. Rouă sclipea pe iarbă și pe pietre. Deși mă culcasem ultima, am fost prima care s-a trezit. Am dormit bine toată noaptea. Corpul îmi era rigid prin unele locuri, dar altfel mă simțeam bine.

Am adus apă din lac, am aprins aragazul și am început să prepar terci de ovăz cu afine uscate pentru micul-dejun. În timp ce aranjam pâinea de secară cu diverse creme tartinabile, am simțit mișcare în celălalt cort. După un moment, Milena s-a târât afară, s-a întins și a căscat.

— Bună dimineața, am spus. Ai dormit bine?

— Nu chiar. N-am reușit să punem cortul pe teren plat. M-am trezit de vreo opt ori cu fața în foaia de cort. Doamne, ce mă doare spatele!

Curând a apărut și Jacob, întinzându-se și căscând și el. Milena l-a îmbrățișat, însă Jacob nu a spus prea multe; probabil că încă nu se dezmeticise. Însă părea să fie în toane bune – zâmbea de fiecare dată când ni se întâlneau privirile.

Vocile noastre l-au trezit pe Henrik, care a ieșit în patru labe apoi s-a ridicat cu ceva greutate. Mi-am întins brațele pentru o îmbrățișare matinală. El s-a apropiat și mi-a cuprins umerii cu un braț, cam fără tragere de inimă.

— Cum ai dormit?

— Bine, a zis pe un ton neutru.

•

Henrik nu a avut prea multe de spus nici în timp ce luam micul-dejun, dar aura lui era complet diferită de a lui Jacob. Nu emana deloc pace și armonie; părea că rumegă ceva, cu gândurile în altă parte. Henrik putea fi așa din când în când, cufundat într-o introspecție sumbră. Știam că nu avea rost să-l întreb la ce se gândește; nu mi-ar fi spus. Urma să se lumineze la față după câteva ore, așa că nu eram prea îngrijorată. Totuși, nu puteam să neg că ăsta era un aspect al lui cu care aveam probleme, probabil din cauză că era atât de străin de firea mea. Sigur că și eu pot să fiu prost-dispusă din când în când, pot să mă enervez rău și să țip la oameni, dar îmi trece repede și pot să depășesc incidentul. Nu văd de ce să rumeg lucruri care deja s-au întâmplat. Bine, poți să simți regret, să gândești că *aș fi putut să reacționez mai bine acolo*, dar după aia lași totul în urmă și mergi mai departe.

Mai aveam și impresia că starea lui Henrik se înrăutățise. Oare chiar fusese așa acum zece ani, când începuse relația noastră? Nu. Fără îndoială

că tendința era acolo, dar nu atât de fățișă.

Sau poate că nu putea să-și uite iritarea față de hotărârea de ieri de a continua să mergem, deși el spusese că ar vrea să facem tabăra. În drumețiile noastre exista un principiu nerostit, dar foarte clar cum că persoana cea mai obosită hotărăște unde ne oprim. Ieri acționaserăm împotriva acelui principiu. Pe de altă parte, păruse destul de încântat când merseserăm pe lângă apă.

Poate că doar dormise prost.

Aproape terminaserăm micul-dejun.

— Cum te simți, Henrik? a întrebat Milena.

El a ridicat din umeri.

— Bine.

— Sigur nu ești deja extenuat? a întrebat Jacob cu un zâmbet.

— Nu.

— Parcă ai spus că voi doi ați făcut multe drumeții la munte.

— Am făcut, am spus eu, punând mâna peste a lui Henrik. Henrik se mai plânge câteodată, dar e tare ca piatra.

Am spus asta pe un ton glumeț, dar am văzut imediat pe fața lui că nu i-a convenit. Jacob n-a observat – sau a observat, dar nu i-a păsat.

— Nu știu ce să zic de piatră, dar sigur e tare, a spus el râzând.

S-a uitat la mine, așteptând să-l aprob, să mă întorc împotriva lui Henrik. Deodată m-am simțit foarte prost.

— Jacob… a zis Milena.

— Scuze. Glumesc – te rog să mă ierți. Henrik, suntem în regulă?

— Da, a răspuns Henrik pe același ton neutru.

M-am ridicat în picioare.

— Cred că ar trebui să strângem și să plecăm.

S-a ridicat și Jacob. Milena s-a oferit să spele vasele, în timp ce eu și Henrik ne-am dus la cortul nostru, am scos saltelele și sacii de dormit și ne-am apucat să împachetăm totul. Am luat brațul lui Henrik și i-am spus încet:
— Iartă-mă, a fost o remarcă stupidă. Henrik?

— Hm?

— Mă ierți?

— Desigur.

Am terminat de împachetat în liniște. Știam că lucrurile erau departe de a fi în regulă, dar speram că se va simți mai bine odată ce porneam la drum.

N-a trecut prea mult și am fost gata. Ne aflam la poalele muntelui

cunoscut ca Nuortap Rissavarre și am hotărât să mai urcăm puțin ca să evităm stâncile cele mai mari. Am ocolit muntele prin partea sudică. Soarele se ridica pe cer și era din ce în ce mai cald. Treptat, Sarek s-a dezvăluit în fața noastră, și mai magnific decât înainte. Muntele se prăvălea spre Lacul Alggajavrre printr-o serie de terase și creste. Apa avea o nuanță aproape ireală de albastru-verzui. Dincolo de lac, Alggavagge se întindea spre centrul Sarekului, o vale îngustă în formă de U, cu pereți stâncoși, abrupți, pe ambele părți. Spre sud, piscurile se aliniau unul după altul; îmi aminteau de niște vaci uriașe, adăpându-se cu capetele plecate în jgheaburi. Cât de departe în jos era lacul? Cât de departe era cel mai îndepărtat munte? Era foarte, foarte departe, dar era imposibil să evaluezi; îți pierdeai simțul proporțiilor în fața acestor splendori.

Pe cealaltă parte a lacului, la mică distanță în sus pe versantul muntelui, am văzut o clădire mică. Jacob ne-a lămurit că era o capelă unde se ținea slujbă o dată pe an, în mijlocul verii. Nu sunt religioasă, dar mi-am dat seama că ar putea fi o experiență specială. Aici, natura îi făcea chiar și pe cei ca mine să se simtă smeriți și devotați.

Jacob și cu mine am coborât pe o creastă lungă spre partea sudică a lacului și în scurtă vreme am întâmpinat prima provocare adevărată: să traversăm Alep Sarvesjåhkkå prin vad. Trebuia să o facem ca să continuăm de-a lungul malului sudic al lacului Alggajavrre. Era un râu relativ lat și curentul era puternic. Niște pietre ieșeau din apă ici și colo, dar era imposibil să-ți dai seama cât era de adânc la mijloc. Din punctul în care ne aflam nu părea că am fi reușit să-l traversăm la picior.

I-am așteptat pe Henrik și Milena, care ne-au ajuns în curând mergând agale. Erau absorbiți de conversație, dar au tăcut când au ajuns mai aproape de noi. Henrik transpira, părul îi era lipit de frunte. S-a așezat împreună cu Milena, în timp ce eu le-am pasat o pungă de nuci și stafide.

— E mai multă apă decât mă așteptam, a zis Jacob, așa că o să mergem în aval – de obicei e mai ușor de traversat unde se varsă în lac.

Am pornit la drum, pășind pe smocurile de iarbă. Terenul era foarte mlăștinos în unele locuri și ne-am bălăcit prin porțiuni ce semănau cu niște parcele de orez. Totuși, Jacob a avut dreptate: acolo unde se vărsa în Alggajavrre, râul se despărțea într-o mică deltă cu câteva brațe și maluri de pietriș. O mulțime de pietre ieșeau din apă, ceea ce sugera că aici era mai puțin adânc. Cu toate astea, curentul era încă destul de puternic și era greu de evaluat adâncimea brațului central. Torentul făcea atâta zgomot încât a

trebuit să ridicăm vocile pentru a ne auzi.

Jacob și-a scos bocancii și șosetele și și-a pus o pereche de teniși subțiri.

— Mă duc în recunoaștere, a zis el desfăcând chingile care îi fixau rucsacul de piept și de talie. Dezlegați toate chingile – dacă o să cădeți o să trebuiască să abandonați rucsacurile, altfel ați putea să fiți prinși sub apă, ceea ce e foarte periculos. Nu încercați să traversați peste bolovani, mergeţi pe fundul râului, chiar dacă e adânc.

A scos o pereche de prăjini telescopice din rucsac și s-a uitat la mine și la Henrik.

— Ați adus prăjini?

Noi am clătinat din capete.

— Bine, în cazul ăsta le puteți împrumuta pe ale noastre. Eu traversez primul, apoi le arunc înapoi. Amintiți-vă că întotdeauna trebuie să aveți trei puncte de sprijin în râu. Picior picior prăjină, sau prăjină prăjină picior. Nu ridicați niciodată simultan piciorul și prăjina. Ați înțeles?

— Dap, am zis.

Henrik a dat din cap și a înghițit, cu o expresie întunecată pe chip.

— Bun, să mergem.

Jacob și-a legat bocancii unul de altul cu șireturile, apoi i-a atârnat de rucsac și a pășit în apă.

— Rahat, e rece… Nu te obișnuiești niciodată, s-a plânse el.

Își pusese tenișii în picioarele goale. A traversat repede primele brațe înguste ale râului, sărind cu pricepere de la un mal de pietriș la altul în timp ce folosea prăjinile pentru sprijin. La un moment dat s-a urcat pe o stâncă și s-a întors spre noi, rânjind: — Am vrut doar să vă arăt ce să nu faceți!

A continuat să avanseze până a ajuns la canalul principal. Era lat de patru sau cinci metri, iar în mijloc nu se vedea nicio stâncă – semn rău.

Calm și metodic, Jacob a pășit încet în mijlocul curentului învolburat. Avea grijă să-și urmeze propriile sfaturi, având întotdeauna trei puncte de sprijin. Apa i-a ajuns deasupra tenișilor, apoi până la jumătatea gambelor, până la genunchi, cu vârtejuri formându-i-se în jurul picioarelor acolo unde ieșeau din apă. Și-a croit încet drum spre mijlocul brațului, odihnindu-se preț de o secundă sau două după fiecare pas. Apa îi înconjura, acum, coapsele. Iar Jacob era înalt; mi-am dat seama de asta când am ajuns și noi în același loc – apa ne venea aproape până la mijloc.

După încă niște pași depășise partea cea mai dificilă și era din nou în ape mai puțin adânci. S-a întors și și-a aruncat prăjinile pe malul de pietriș de pe

partea noastră a canalului principal, apoi a mai mers puțin. Alte câteva brațe îl separau de uscat, dar păreau ușoare și era clar că hotărâse să ne aștepte lângă canal. Și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a strigat: — Hai, Milena!

Ea părea speriată, dar a ajuns cu ușurință la canal. Apoi a înțepenit, s-a uitat la apa învolburată, a inspirat adânc de câteva ori.

— Hai, Milena, hai că poți! Haide! a strigat Jacob.

Ea a început să meargă, ezitant, înainte, pas cu pas. Vedeam cum curentul o trăgea de picioare. Acum avea apa până la genunchi, iar curajul a părăsit-o. S-a uitat la Jacob și și-a ridicat brațele într-un gest de capitulare.

— Poți, Milena – continuă să mergi.

— Nu pot!

Părea foarte neliniștită.

— Curentul e prea puternic, îmi alunecă picioarele tot timpul!

Jacob și-a dat silința să o încurajeze.

— O să fie bine. Folosește-ți greutatea corpului, împinge piciorul contra curentului. Simte sprijinul prăjinilor.

Ea a încercat de câteva ori, ridicând un picior și încercând să avanseze, dar forța apei o speria.

— Nu pot…

Jacob a intrat din nou în apă, fără prăjini. S-a clătinat, dar a reușit să-și păstreze echilibrul. În scurtă vreme era chiar în mijloc, cu apa înghețată învolburându-i-se în jurul coapselor, cu o mână întinsă spre Milena. Ea încă ezita.

— Hai odată, fir-ar să fie! a strigat Jacob în cele din urmă. Îngheț aici!

Milena a inspirat încă o dată adânc, apoi a făcut un pas înainte și l-a apucat de mână. Apa i-a ajuns la mijloc și ea a țipat. Au rămas acolo nemișcați preț de o clipă, apoi au început, pas cu pas, să avanseze spre malul opus.

Ușurarea Milenei a fost imensă când a ajuns pe malul de pietriș. Fața i s-a destins într-un zâmbet larg, apoi ea și Jacob s-au îmbrățișat și s-au sărutat și și-au spus ceva.

Eu mă schimbasem, la rândul meu, în teniși, iar cum Henrik încă își dezlega șireturile bocancilor, am hotărât să traversez înaintea lui.

Iisuse, ce rece e!

Peste picioare mi se revărsa apă din ghețari, iar Jacob avusese dreptate – nu te puteai obișnui cu șocul pe care ți-l provoca genul ăsta de temperatură. Poți face baie în mare primăvara și simți că e rece, dar corpul ți se

obișnuiește repede și poți chiar să înoți puțin. Dar să traversezi un râu de munte e cu totul altceva. În loc să se atenueze după câteva secunde, răceala se transformă în durere pură. E agonizantă, te pătrunde până în măduva oaselor. Nu mult după aceea, corpul începe să devină rigid și insensibil. Porți frigul ca pe un costum prea strâmt, care te trage de peste tot, făcând imposibil să te miști normal.

Am ajuns la canalul principal și am luat prăjinile lui Jacob. Le-am ajustat lungimea, apoi am pășit în apă. Deja pierdusem ceva din sensibilitatea picioarelor. M-am concentrat asupra centrului meu de greutate, încercând să mă echilibrez corect înainte de a mă mișca din nou, astfel încât să pot să avansez. Dacă pășeam pe vreo piatră și îmi scrânteam glezna, dusă eram – fără îndoială aș fi aterizat pe spate. Acum apa mi se învolbura în jurul coapselor și am înțeles de ce ezitase Milena atât. Curentul era puternic, mă trăgea de picioare, vrând să mă răstoarne. Din ce în ce mai adânc… Acum stăteam cu ambele picioare și ambele prăjini pe fundul apei; oare mai îndrăzneam vreodată să ridic iarăși un picior? Jacob și Milena mă urmăreau cu atenție, iar Jacob a făcut câțiva pași înainte, pregătit să vină să mă ajute și pe mine.

O, nu, nu te las s-o faci!

Am inspirat adânc, mi-am îndoit ușor genunchii și mi-am încordat mușchii. Trei pași hotărâți mai târziu și mă aflam în ape mai puțin adânci. Reușisem. Pasul final pe malul de pietriș a fost o joacă de copii. Jacob și Milena au zâmbit și au aplaudat.

— Bravo, Anna!

Jacob a ridicat mâna ca să batem palma, iar eu n-am putut să nu rânjesc și să-i întorc gestul. Milena a bătut și ea palma cu mine, dar atenția îi era deja îndreptată spre Henrik. Tocmai își pusese al doilea tenis și își ținea bocancii, câte unul în fiecare mână.

— Hai că poți, Henrik! a strigat Milena.

— Leagă bocancii unul de altul și atârnă-i de rucsac! a strigat și Jacob.

Dar Henrik nu a ascultat sfatul lui Jacob – de fapt, nici n-a ridicat ochii. A început să traverseze porțiunile mai superficiale ale râului, încet și precaut.

— Așa, iubire! i-am strigat eu.

A ajuns la canalul principal. Jacob a luat prăjinile, pe care eu le lăsasem pe jos. A intrat în apă și le-a aruncat spre Henrik.

— Aruncă-mi bocancii!

De data asta, Henrik a ascultat și a făcut ce îi ceruse Jacob. Bocancii au zburat prin aer și au aterizat pe malul de pietriș unde stăteam noi. Apoi, Henrik a început să meargă cu greu prin apă, constant și cu precauție, cum făcuserăm și noi.

S-a blocat chiar înainte să ajungă la mijloc. Părea foarte nesigur pe el, uitându-se și în amonte și în aval, de parcă ar fi căutat un traseu mai ușor pe care noi nu-l descoperiserăm. Bineînțeles că nu era niciunul.

Puteam vedea, atât în postură, cât și în expresia feței, că era speriat. Strângea prăjinile atât de tare încât i se albiseră încheieturile. Milena, care îl cunoștea la fel de bine ca mine, a văzut același lucru.

— Cred că va trebui să-l ajuți, i-a spus încet lui Jacob.

— Stai așa, vin la tine!

Jacob a pornit spre Henrik. Sunt sigură că Henrik l-a văzut cu coada ochiului, chiar dacă nu ridicase privirea. Umilința de a avea nevoie de ajutorul lui Jacob era prea mult pentru el, așa că, în loc să aștepte, Henrik a făcut un pas lung înainte, apoi încă unul și încă unul, și nu știu dacă a călcat pe o piatră instabilă sau dacă a fost curentul prea puternic, dar și-a pierdut echilibrul și a căzut.

Milena a țipat și eu am alergat în apă.

Preț de câteva secunde, atât Henrik cât și rucsacul lui au dispărut sub apă. S-a ridicat pe jumătate, cu gura larg deschisă din cauza șocului termic, dar curentul l-a prins din nou și s-a rostogolit pe spate. În doar câteva secunde a fost târât zece sau cincisprezece metri la vale. A reușit să găsească un punct de sprijin și a încercat să se ridice, dar a căzut din nou. Din fericire, acum era în apă mai puțin adâncă și nu fusese târât mai departe.

Mi-am croit drum spre el cât de repede am putut și i-am apucat gulerul cu o mână și rucsacul cu cealaltă. Am tras și am ridicat și ne-am zvârcolit împreună pe malul de pietriș. Henrik încă ținea prăjinile lui Jacob într-o strânsoare ca de menghină. L-am lăsat să-și tragă răsuflarea cam un minut, apoi am pornit peste brațele înguste spre siguranța malului opus. Reușiserăm.

Henrik și-a scuturat din spate rucsacul îmbibat cu apă și s-a prăbușit pe iarbă. Și-a scos tenișii, s-a întins pe spate și a început să-și scoată pantalonii. Milena l-a ajutat, trăgând de crăcii pantalonilor. Eu eram ocupată să mă dezbrac – și eu eram udă până la piele.

Slavă Domnului că soarele încă strălucea pe cerul senin. Cel puțin aveam

o șansă să ne uscăm și să ne încălzim din nou. Dacă vremea n-ar fi fost atât de bună, am fi putut fi condamnați să tremurăm toată săptămâna.

— Ar fi trebuit să aștepți, veneam să te ajut, a spus Jacob.

Henrik nu a răspuns.

— Poți să folosești hainele mele deocamdată, am zis, ignorându-l, la rândul meu, pe Jacob.

Henrik a încuviințat dând din cap.

— Nu ți-ai desfăcut chingile rucsacului? a insistat Jacob.

— Ba da, a spus Henrik laconic înainte de a se întoarce spre mine.

— Probabil că ar trebui să luăm prânzul acum. Poate ni se usucă și hainele.

Dar Jacob nu terminase.

— Asta ar fi putut să se sfârșească rău. Ce s-ar fi întâmplat dacă ți-ai fi rupt piciorul sau dacă te-ai fi lovit la cap? Ar fi trebuit să renunțăm la toată excursia. A fost atât de inutil!

— Ei bine, nu s-a întâmplat asta.

Henrik s-a ridicat în picioare.

— Poate îi împrumuți din hainele tale? I-a spus Milena lui Jacob, care pur și simplu a întors capul.

Henrik a căutat prin rucsac și a stabilit repede că singurele lucruri uscate pe care le avea erau bocancii pe care îi azvârlise lui Jacob. Poate n-ar fi fost atât de rău dacă ar fi avut un rucsac mai modern, dar al lui era uzat după mulți ani de folosire. Cel mai rău era că nu-i pornea telefonul. Desigur, în Sarek nu avea semnal, dar plănuise să facă niște fotografii și să filmeze puțin. Cumpărase și o hartă digitală a parcului și o descărcase pe telefon. Acum nu mai exista.

Iritarea m-a împuns încă o dată. Îi amintisem să-și pună telefonul într-un săculeț rezistent la apă – chiar îi dădusem unul în acel scop, dar el uitase.

Milena a scos aragazul și a început să prepare prânzul. Era mai devreme decât plănuise Jacob, dar cu toții aveam nevoie de o masă caldă după provocările dimineții. Am ales hrana liofilizată. Jacob nu a protestat, însă nu părea prea fericit.

Eu și Henrik ne-am întins hainele ude pe stânci și pe tufe scunde. Eu îmi pusesem hainele uscate și Henrik a încercat unul dintre maiourile mele, dar era mult prea strâmt și arăta caraghios. Nici măcar Jacob nu și-a putut reține un zâmbet. I-a împrumutat lui Henrik un maiou de-al lui, care era, însă, prea mare.

Tensiunea și glumele răutăcioase au dispărut treptat în timp ce am mâncat. Jacob a glumit că Henrik trebuie să fie foarte curat din fire, din moment ce voise să facă o baie înainte de prânz. Am râs cu toții, inclusiv Henrik.

După prânz ne-am întins pe iarbă să ne odihnim. Era miezul zilei și soarele dogorea plăcut. Câteva muște negre bâzâiau pe lângă mine, puncte întunecate țâșnind încoace și încolo pe cerul albastru, dar mă lăsau în pace.

Jacob s-a ridicat într-un cot.

— Vă supărați dacă vă atrag atenția asupra unui lucru?

— Ce? a replicat Milena, somnoroasă. Era întinsă pe burtă, cu ochii închiși, cu obrazul odihnindu-se pe un braț.

— Doamnelor și domnilor, în acest moment ne aflăm în Sarek.

Am lăsat gândul să se așeze, apoi am spus pe un ton ușor îngrijorat: — Nu sunt sigură… Cred că ar fi trebuit, totuși, să mergem la Abisko.

Lui Jacob i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că glumeam. Când i-am întâlnit privirea și am zâmbit, preț de o clipă a părut pierdut, aproape rănit, ca un copil care fusese certat. L-a salvat Milena.

— Da, cum să nu, a spus ea cu un rânjet larg.

M-am ridicat în capul oaselor și am arătat spre Alggavagge, dramatica vale în formă de U care ne aștepta.

— Cred că aia pare destul de plată și plictisitoare.

Jacob s-a relaxat.

— Se pare că unii sunt cam pretențioși.

M-am ridicat în picioare și m-am dus la aragaz. Când am trecut pe lângă el, l-am bătut pe umăr.

— Glumesc – arată foarte bine.

S-a uitat la mine. Ochii căprui îi sclipeau din nou.

— O cafea înainte să plecăm? am întrebat, luând cafetiera.

Intrarea noastră în Sarek fusese plină de acțiune, dar eram sigură că lucrurile aveau să se desfășoare mai bine de acum înainte.

Am continuat să mergem pe malul sudic al lacului Alggajavrre. Desișuri de sălcii scunde se întindeau până la o oarecare distanță de marginea apei și în sus pe coasta muntelui, iar în multe locuri ne ajungeau până la față. Prin vegetație erau cărări, făcute probabil de reni, dar în unele locuri șerpuiau și erau traversate de rădăcini și crengi. Era ca și cum ne luptam cu un gard viu înalt de câțiva metri care creștea pe versantul abrupt al muntelui. Ici și colo, câte un pârâu îngust tăiase adânc în munte și trebuia să coborâm un metru sau doi, apoi să urcăm înapoi pe partea cealaltă. Sarek părea hotărât să-și apere secretele.

După vreo oră, desișurile au început să se rărească și am putut să avansăm mai ușor. Alggavagge se întindea în fața noastră ca un jgheab uriaș. În depărtare puteam vedea versantul impresionant, aproape perpendicular, al lui Härrabakte, înălțându-se spre cer. Nouă sute de metri de la fundul văii până în vârf.

Când am ajuns la intrarea în Niejdariehpragge, o vale îngustă care cobora de la muntele din dreapta noastră, ne-am oprit să mâncăm câte un baton proteic și să ne umplem sticlele cu apă de la un izvor. În față ne aștepta urcușul cel mai abrupt de până acum.

Eu și Jacob am preluat conducerea, ca de obicei. Pulsul mi-a crescut curând, dar am păstrat ritmul.

După o jumătate de oră m-am oprit și am privit valea. Puteam vedea în diagonală peste Alggavagge, chiar până la piscurile acoperite de zăpadă de pe partea opusă. Henrik și Milena rămăseseră deja foarte mult în urmă, dar nici Jacob și nici eu nu aveam chef să-i așteptăm. Corpurile noastre se încălziseră și găsiserăm un ritm care ne convenea. Trebuiau să ne ajungă din urmă mai târziu.

— Am auzit că tu și Milena v-ați cunoscut online, am spus eu când am pornit din nou.

— Da.

Jacob nu părea dornic să discute pe tema asta, dar eu am continuat să-l iscodesc.

— Eu sunt cu Henrik de zece ani, așa că nu sunt la curent cu chestiile astea. În fine, m-am văzut și eu cu oameni pe care i-am cunoscut online când aveam douăzeci și ceva de ani, dar nu a fost nimic serios.

— Eu… am avut o mulțime de partenere, multe relații, a început Jacob. De multe ori am întâlnit pe cineva la vreun bar sau la escalade, sau prin alte

interese comune.

— Mhm. Dar lumea zice că aplicațiile de dating sunt cel mai comun mod de a întâlni pe cineva în ziua de azi.

— Tot ce se poate – nu știu. Pur și simplu mi-am dorit să încerc ceva nou, să găsesc ceva mai profund, așa că am încercat.

— Și a ieșit bine.

— Milena e o fată bună.

Ceva din tonul lui suna ușor condescendent. „O fată bună” – asta era ceva ce ar fi spus un bărbat despre o femeie după ce ar fi terminat cu ea. O femeie care îi place și pe care o respectă, dar pe care nu o iubește.

— Da, este. N-o să găsești pe cineva mai bun.

— O să vedem ce se va întâmpla. Suntem foarte diferiți în unele privințe.

— E bine să fiți diferiți. Vă completați, în loc să fiți în competiție.

— Poate. În unele feluri.

— Ai… ai fost căsătorit vreodată? Ai avut copii?

— La naiba, nu. Nu, nu.

— Cum, nu ai trei copii de crescut în Helsingborg?

— Nu, din câte știu eu, a spus Jacob cu un zâmbet. Deși, o dată, am fost implicat într-un proces de paternitate – teste ADN, tot tacâmul. Dar nu era al meu.

— Totuși, a fost pe muchie de cuțit?

— Da, clar.

Acum avea o expresie mai serioasă.

— Dar n-aș fi… Vreau să spun, dacă găsesc persoana potrivită vreau copiii și casa și câinele. Pachetul complet.

— Serios?

Acum, că începuse să vorbească despre el, nu voiam să-l întrerup.

— Așa sunt eu – orice aș face, mă implic sută la sută. Nu există cale de mijloc. Dacă e să escaladez, escaladez – până la vârf. Dacă e să călătoresc, atunci merg până la capătul lumii. Înțelegi tu.

— Înțeleg.

— Iar dacă întemeiez o familie, atunci întemeiez o familie. Voi fi alături de jumătatea mea pentru tot restul vieții. Copiii mei vor fi crescuți cu totul altfel decât mine.

Jacob vorbea ca și cum participa la un reality-show. Dintr-odată mi-am dorit ca Henrik să fi auzit ce avea de spus; știam că am fi schimbat niște priviri discrete și am fi gândit același lucru.

Și tocmai asta e problema ta, Jacob.

— Cum este un tată bun? am întrebat.

Nu mi-a răspuns imediat. Preț de câteva secunde, singurele sunete au fost respirațiile noastre, scârțâitul rucsacurilor, bocancii lovind pământul. Avea rețineri și nu voia să-mi spună mai mult? Era o întrebare prea personală?

— Ca să fiu sincer, nu știu, zise într-un final. Tatăl meu a plecat înainte să mă nasc.

— Oribil.

— Mama a avut o serie de parteneri, unii destul de buni, dar relațiile nu erau de durată. Nu-i puteau face față, așa că dispăreau.

— Aha.

— Așa că m-a avut doar pe mine ca să se descarce.

— Probabil a fost greu, am spus, cu toată simpatia de care eram capabilă.

— Era bolnavă mintal. Mi-am dat seama de asta la o vârstă destul de fragedă. Nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Știu că am petrecut ceva timp în plasament la niște familii, când aveam șapte sau opt ani; presupun că școala a tras semnalul de alarmă.

— Dar mama ta a reușit să te ia înapoi?

— Da. Era cu suișuri și coborâșuri. Câteodată reușea să se adune. Dar era… Printre altele, era genul care aduna tot felul de lucruri. Aveam acasă ziare vechi și tot felul de nimicuri puse claie peste grămadă peste tot. Dintr-o cameră în alta erau niște pasaje înguste. Nu mi-am invitat niciodată prietenii în vizită, niciodată, în toți cei nouă ani de școală. Cel mai mult mă temeam că ea o să descopere că se organizează o ședință cu părinții și că s-ar fi dus. Odată a primit o scrisoare în care i se cerea să se întâlnească cu unul dintre profesorii mei, dar i-am spus că ședința a fost amânată pentru că profesorul se îmbolnăvise de gripă. Din fericire, m-a crezut.

În timp ce vorbea, încrederea lui Jacob în sine dispăruse complet. Vocea îi suna trist, iar eu nu puteam decât să empatizez cu băiețelul căruia îi era rușine cu mama lui bolnavă mintal.

— Îmi închipui că a fost groaznic.

— A fost greu.

— Nu mai era niciun adult care să te ajute?

— Am avut un profesor bun în școala primară – Tony. Știa câte ceva despre ce se întâmpla, dar nu totul. Din când în când îmi petreceam weekendurile cu el și familia lui – mergeam la pescuit, chestii de genul ăsta. Era fantastic. El a implicat din nou serviciile de asistență socială. Cel puțin,

asta am crezut eu după aia, că el a fost. Dar mama s-a adunat, a făcut curat în apartament. Îmi închipui că n-au crezut că ar trebui să-și bată capul cu ceva.

— Doamne, Jacob…

— Îmi aduc aminte de o întâmplare de când aveam șase ani. Eram foarte furios din nu știu ce motiv și am zis „pula”. Mama m-a târât în baie și mi-a împroșcat în gură detergent pentru toalete. A încercat să-mi bage în gură peria pentru toaletă, ca să mă curețe bine, dar n-a încăput, așa că s-a apucat să mă lovească.

— Sună îngrozitor.

Jacob a zâmbit strâmb.

— Câteodată era destul de nebunesc.

Am mers în tăcere o vreme, apoi am întrebat:

— Mai păstrezi legătura cu ea?

— A murit. Nu pot spune că-i pun flori pe mormânt. Când mă simt deprimat…

— Ce?

— Sunt sigur că sună aiurea, dar cred că m-am descurcat destul de bine în viață în pofida copilăriei pe care am avut-o. Și nu datorez nimic nimănui.

— Înțeleg.

— Și uite cum bat câmpii, a spus el pe un ton de scuză. Acum știi mai multe despre mine chiar și decât Milena.

— Serios? N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— E-n regulă. Mi-a prins bine să mă descarc. Cu tine pot vorbi. M-a privit lung și intens, iar eu am încuviințat și am zâmbit, dar mă simțeam puțin stânjenită. Se apropiase de mine puțin prea mult. Voiam să știu mai multe despre el, însă nu mă așteptasem să-mi dea atâtea detalii.

— Tu cum ai fost crescută? Îmi închipui că ai fost răsfățată?

Am început să-i povestesc despre copilăria mea în Stocksund. Era bine că schimbaserăm subiectul, ca să mă îndepărtez de intimitatea neașteptată care apăruse între noi. Mai simțeam și un impuls vag să-i povestesc câteva dintre amintirile mele dificile la schimb pentru felul în care Jacob își descrisese copilăria cumplită.

— Totul părea bine la suprafață, din punct de vedere financiar și așa mai departe. Tata deschidea firme, apoi le vindea și făcea o grămadă de bani, deci, când eram eu copil, el era de profesie acționar și prieten al politicienilor, președinților de companii, etc. Mama e profesoară de artă, dar

stătea acasă și se ocupa de gospodărie.

— Mhm.

— Și nu cred că e greșit să fii casnică – poți împărți responsabilitățile oricum vrei, atâta vreme cât ambele părți sunt de acord.

— Desigur.

— Doar că tata e un personaj foarte dominator, așa că sunt destul de sigură că mama n-a avut de ales. Nu îndrăznea să i se opună – nimeni dintre noi nu îndrăznea. Toată familia era constant anxioasă, încercând să-l citească. „Excelent, e în toane bune – în seara asta ne putem relaxa”. Dar dacă făceai cea mai mică greșeală, sau dacă nu luai doar note de 10, de exemplu, se înfuria. Sau se întâmpla ceva la serviciu și el se descărca asupra noastră. De multe ori nici nu știam de ce. Și era întotdeauna mai rău dacă se îmbăta.

— Pare să fi fost o persoană dificilă.

— Da, chiar știa cum să ne rănească atunci când era în dispoziția aia. Nu se oprea decât după ce-și zdrobea ținta. Era în stare să se lege de mama pentru că mâncarea nu era destul de bună, sau pentru că se îngrășase, sau pentru că nu fusese destul de dură cu menajera – chiar orice. Ar fi ținut-o întruna până când ea începea să plângă.

Doar faptul că vorbeam despre tata făcea ca vechea mâhnire și ciudă să-mi fiarbă în piept. Jacob a rămas tăcut, așteptând să continui.

— Iar dacă te plângeai era de două ori mai rău. Trebuia doar să taci, să te descurci cumva. Dar când aveam musafiri era incredibil de fermecător și de generos. Toată lumea îl iubea. *Ehe, dac-ați ști,* gândeam de multe ori.

— Era violent?

— Da. Ne dădea câte o palmă sau, când eram mici, ne apuca de braț și ne târa prin cameră – genul ăla de lucruri. Eu n-am suferit prea mult. Pentru frații mei a fost mai rău.

A urmat o tăcere scurtă în timp ce continuam să urcăm. Într-un sfârșit, Jacob a întrebat: — În ce relații ești cu familia acum? Sărbătoriți Crăciunul împreună?

— Ăăă… nu, am zis, ezitând.

Cât de multe ar trebui să-i spun? Să-i spun totul?

Stockholm, iunie 2010

— Apropo, unde e bicicleta mea? spune tata fără să-și ridice ochii de la bolul de paste.

Ne aflăm la casa noastră de vacanță de pe insula Värmdö, eram aici de vineri și acum era duminică. Fusese un weekend rece de vară timpurie, cu ploaie și vânt din belșug. Spre dezamăgirea mamei, nu reușiserăm deloc să mâncăm afară. Totuși, în afară de asta, lucrurile ne-au întrecut așteptările. Fratele meu mai mare, Erik, a venit acasă din Franța, așa că mama a invitat vreo douăzeci de oameni să vină să-l vadă în cadrul unui weekend la mare: eu și Henrik, fratele meu mai mic Gustaf și iubita lui, Ninne, plus rude și prieteni apropiați.

Dar acum am rămas doar noi patru – eu, Erik, mama și tata. Rudele și prietenii au plecat ieri după micul-dejun, Gustaf și Ninne au plecat după-amiază pentru că se duc la o petrecere în oraș. Henrik s-a întors la Uppsala azi-dimineață după micul-dejun; trebuia să se ducă înapoi la serviciu.

Luăm cina în camera deschisă care joacă rol și de sufragerie, și de bucătărie. E vopsită în alb, cu lambriuri din lemn, scaune cu brațe și masă în stil Carl Hansen. Mama a primit mână liberă la decorarea cabanei, dar știa că libertatea asta venea cu o responsabilitate. Tata n-ar fi acceptat niciodată beton sablat sau vreo altă idee de modă nouă; voia să simtă lemn sub tălpi.

Dincolo de ferestrele panoramice, pinii se leagănă în bătaia vântului. Pot vedea golful dincolo de dușumea și de pietre. Valurile cenușii sunt tivite cu alb.

Mama a gătit mâncarea preferată a tatei, spaghete carbonara cu pancetta adevărată și munți de parmezan ras și piper negru, exact așa cum îi plac lui. Vin roșu în pahare mari, generoase.

Acum câteva săptămâni, când mama mi-a spus despre planurile ei, am simțit o împunsătură de anxietate în abdomen. Erik nu a venit la Stockholm de ani buni, iar pe tata nu l-a văzut de încă și mai mult timp. Iar acum urmează să petreacă un weekend întreg împreună.

Erik este, probabil, cel care a suferit cel mai mult de pe urma laturii întunecate a lui tata. Fiind fiul cel mare, de la el existau așteptări, dar școala i se părea dificilă pentru că se lupta cu dislexia și cu incapacitatea de a se concentra. Mama voise să-l ducă să fie evaluat corespunzător, dar tata se opusese categoric. În familia asta nu facem așa ceva. I-a pus, însă,

diagnosticul lui personal: Erik era răsfățat și extrem de leneș. Avea nevoie de o mână de fier, nu să i se caute în coarne.

— Erik? Unde mi-e bicicleta? spune tata cu vocea lui gravă, răgușită, care pare făcută pentru a vorbi în fața a sute de oameni.

Atunci când încearcă să vorbească pe un ton normal, nu prea-i iese.

În urmă cu zece ani, când și-a vândut firmele și s-a văzut cu zeci de milioane în bancă, a cumpărat un Ferrari. Atunci când motorul merge la ralanti, zdrăngăne ca un moped vechi. Numai când atinge o sută de kilometri la oră sună așa cum ar trebui – un zumzet catifelat, aproape frumos.

Vocea tatei e ca motorul ăla de Ferrari.

Ridică ochii și-l fixează pe Erik cu privirea. Tata tocmai a împlinit șaizeci de ani, are ochii injectați și puțin apoși în spatele ochelarilor. Tenul îi e mai întunecat decât în trecut, mai roșu, în timp ce nasul și obrajii îi sunt aproape purpurii. S-a îngrășat, ruloul de grăsime din jurul gâtului e expus de cămașa albă descheiată, iar talia i s-a îngroșat. Cardiganul albastru închis la două rânduri nu o poate ascunde.

Bea prea mult. Asta e realitatea. Dar părul îi este încă des și ondulat, cu fire argintii abia vizibile printre cele blonde. Niciodată nu s-a zgârcit la parfumul greu, scump, care îl înconjoară ca o aură, la fel ca și succesul lui financiar și social. Tata încă e un personaj puternic, genul de persoană care se află în centrul atenției la orice adunare. Poate să captiveze oamenii. Este și fermecător, și amuzant atunci când e bine dispus.

În weekendul ăsta e clar că e bine dispus și îmi dau seama că mama a fost isteață când a organizat o întâlnire cu mulți participanți, ca tata și Erik să se întâlnească în compania altora, aici, pe insulă, unde oamenii stau în cabanele și căsuțele de pe proprietate. Asta le-a dat ocazia să se îndepărteze unul de altul la nevoie, să evite să fie forțați să stea împreună. Tata e perfect capabil să se controleze în situații sociale, atât în privința cantității de băutură pe care o consumă, cât și în privința răutății față de cei dragi.

Mama pare obosită acum, ceea ce nu e deloc surprinzător. Trebuie să fi fost sub tensiune tot weekendul. Are cincizeci de ani și aceeași greutate pe care o avea la douăzeci. Are părul drept, lung până la umeri, dar mi se pare bătrână. Nu mi s-a mai părut niciodată așa. Ceva s-a întâmplat cu fața ei, cu gâtul, cu mâinile. Poartă un pulover subțire, nedefinit, de culoare crem, din bumbac, care probabil că e mai scump decât pare. Colier de aur, brățări de aur. Într-o zi va fi o bătrână doamnă.

A trecut mult timp de când am mai fost împreună timp de trei zile, ca acum; poate că asta e diferența. Atunci când ne împiedicăm unii de alții în felul ăsta, nu poate ascunde cât e de obosită.

Tata se uită fix la Erik, așteptând să-i răspundă.

— Unde mi-e bicicleta?

Eu vreau să fug, nu vreau să fiu acolo, dar bineînțeles că rămân pe loc, cu corpul complet rigid.

Oare ce vede tata atunci când îl contemplă pe Erik?

Fiul său cel mare, de douăzeci și cinci de ani. Are pielea bronzată după multe ore petrecute la soare în aerul sărat al mării, o culoare a pielii pe care o vezi deseori la muncitorii din construcții care petrec cea mai mare parte a verii la bustul gol. La un moment dat și-a decolorat părul de lungime medie, dar a început să crească la loc. Se văd rădăcinile închise la culoare și trebuie să fie tuns. Un cercel mic într-o ureche. O parka cu glugă care arată ca și cum ar fi făcut dintr-o țesătură sud-americană, probabil peruviană, de felul celor care pot fi cumpărate de la vreo tarabă din Mallorca atunci când ai douăzeci de ani și nu prea mulți bani. Salopetă portocalie cu multe buzunare. Șosete negre găurite.

Oare tata vede cearcănele de sub ochii lui Erik? Aude cât de trist sună Erik chiar și atunci când râde?

Ca adolescent, Erik nu s-a revoltat niciodată, pur și simplu părăsea câmpul de luptă cu prima ocazie. De când a terminat liceul și-a câștigat existența vagabondând la schi și la surfing prin toată Europa, iar în ultimii ani lucrase într-un bar din Biarritz. Cel puțin asta e versiunea oficială, dar am stat de vorbă câteva ore în weekend și se pare că mai are câteva afaceri în derulare, unele mai dubioase decât altele. A traversat deseori granița dintre Franța și Spania și câteodată călătorește în nordul Africii.

Vineri, când Erik a ajuns aici și am văzut că nu face niciun efort să se aranjeze pentru cină, ci arată exact ca acum, am simțit două lucruri: anxietate, pentru felul în care avea să reacționeze tata, și bucurie, pentru că vedeam asta ca pe un semn că lui Erik nu-i pasă ce credea tata și, în sfârșit, s-a eliberat. Ăsta e lucrul de care Erik are nevoie mai mult decât orice pe lume, sunt sigură – să înceteze să se mai vadă prin ochii lui tata.

Au trecut două zile și nu mai sunt chiar atât de sigură. Ar putea să însemne doar că nu-i pasă – sau că nu are alte haine.

— Ai împrumutat bicicleta vineri, zice tata, uitându-se lung acum. Unde e?

— Bănuiesc că e în garaj. Am pus-o la loc.

Tata și-a stăpânit răutatea, atât vineri, când a avut mulți oaspeți, cât și ieri, când au rămas doar Henrik, Gustaf și Ninne. Mai mult sau mai puțin. Vineri l-am auzit spunându-i unui prieten, pe un ton amuzat, că atunci când ai o familie mare există mereu câte o oaie neagră în fiecare generație, că asta se aplică inclusiv familiei Wallenberg. De fapt, dimensiunea familiei e cea care scoate în evidență culoarea renegatului, acțiunile oii negre n-ar crea o impresie negativă într-o familie mică.

Erik era doar la vreun metru de ei și auzise totul, dar nu reacționase.

Tata e în stare să spună lucruri mult mai urâte. Mult, mult mai urâte. Aia e direcția în care mergem acum, toți putem simți asta. Și-a suprimat furia și frustrarea tot weekendul, dar în seara asta suntem doar noi, nu e niciun străin care să vadă sau să audă. A băut mult câteva zile în șir, deja și-a golit o dată paharul mare de vin roșu, l-a umplut din nou și aproape că l-a golit iar, și toată întunecimea din el trebuie să iasă.

Ne facem mici în jurul mesei. Scena e mult prea familiară. Parcă ne îndreptăm spre punctul ăsta de vineri încoace. Am ajuns la casa de vacanță în calitate de oameni liberi, eu și Erik. Drept indivizii care am ales noi să fim. Un surfer vagabond, o studentă la drept. Dar, după patruzeci și opt de ore, stăm aici jucându-ne vechile roluri. Fiu, fiică, frate, soră. O mică lume a noastră unde tata are puteri depline.

— Nu, nu e în garaj, zice tata.

— Dar acolo am lăsat-o, spune Erik încet. Serios, tată, așa am făcut.

Sună ca și cum ar avea din nou paisprezece ani.

— Bicicleta aia a costat 75.000 de coroane.

În ultimii ani, pe tata l-a prins microbul ciclismului. E inutil să spun că și-a cumpărat cel mai performant model, o bicicletă atât de ușoară încât putea participa la orice concurs. O dată l-am văzut plecând, îmbrăcat cu echipamentul de ciclist – colanți Spandex întinși peste burtă, două picioare groase ieșind de dedesubt. Crampoanele metalice ale pantofilor de ciclist clincăneau pe asfalt. Ultimele detalii erau casca și ochelarii de soare în toate culorile curcubeului, care îi înconjurau capul.

Aproape că am izbucnit în râs.

Dar tata iubește bicicleta aia, e aproape la fel de importantă pentru el ca mașina Ferrari, iar acum n-o mai are.

— Nu știu ce altceva să spun, mormăie Erik.

— Ai vândut-o pe șest?

— Jan, te rog… încearcă mama să intervină.

— Ce e? își întoarce tata privirea injectată spre ea. N-am voie să pun o întrebare simplă? Nu trebuie decât să răspundă cu da sau nu.

— Dar cred că l-am văzut vineri când băga bicicleta în garaj.

— *Crezi?* repetă tata disprețuitor.

Mie îmi e greu să respir, inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Trebuie să-mi apăr fratele, să-i sar în ajutor. Dar nu scot niciun cuvânt.

Nu mai ai treisprezece ani! Ești adultă, ce dracu'! Revino-ți!

Tata se concentrează din nou asupra lui Erik.

— Răspunde-mi la întrebare. Mi-ai vândut bicicleta?

— Nu, bineînțeles că n-am vândut-o.

— Cum pot să fiu sigur de asta, Erik? Cum mama dracului pot să fiu sigur de asta?

Ridică vocea, furtuna e pe cale să se dezlănțuie.

— Arăți ca un drogat, vorbești ca un drogat. Ai furat bani de la noi și înainte, deci cum dracu' aș putea să cred măcar un cuvânt care-ți iese pe gură?

Acum mugește, vocea i-a redevenit normală, pentru asta a fost făcută, să strige și să facă paradă.

Mama încearcă din nou:

— Jan, te rog…

— Crezi că nu știu că tu i-ai plătit biletul ca să vină aici?

— Tată, calmează-te, mă aventurez eu.

— E numai vina ta! țipă el la mama. E doar vina ta, ți-ar a dracului! Băiatul ăsta n-a fost pus să suporte consecințele deciziilor pe care le ia! A învățat, încă înainte să învețe să meargă, că e în regulă să nu-i pese de nimic – totul se va rezolva, până la urmă. Târfă nenorocită și inutilă!

— Oprește-te, tată! strigă Erik cu disperare în voce, iar brațul tatei zvâcnește aproape în aceeași secundă, ca și cum ar executa un backhand la tenis.

Îl lovește pe Erik peste gură.

— Jaaan! țipă mama.

Eu sunt șocată, paralizată, nu pot să respir, încerc să vorbesc dar niciun cuvânt nu-mi iese pe gură.

Erik își atinge buza, are sânge pe degete. Încearcă să se ridice, dar tata îl apucă de braț, îl forțează să se așeze din nou.

— Stai dracului acolo unde ești! Asta e casa mea, eu fac regulile! Luăm

cina, stăm la masă până termină toată lumea!

Erik cedează, rămâne așezat. Are douăzeci și cinci de ani, dar nu îndrăznește să plece de la masă dacă nu-i dă voie tăticul. Se șterge la gură cu șervetul, buza inferioară începe să-i tremure, se luptă să-și păstreze controlul, dar fața i se schimonosește și în curând auzim un sunet care ar putea fi un oftat – dar știm că nu este.

Tata a mai luat o furculiță de mâncare. Se uită la Erik în timp ce mestecă spaghetele. Pare surprins.

— Plângi?

Se înclină înainte, îl examinează pe Erik îndeaproape ca și cum nu și-ar crede ochilor. Se preface, desigur, face parte din umilirea lui Erik.

— Isuse Cristoase, zice cu un oftat.

Se șterge la gură, se lasă pe spătarul scaunului. Mama întinde mâna și ia mâna lui Erik; și ea are lacrimi în ochi. Tata îmi surprinde privirea, părând amuzat.

— Cine sunt oamenii ăștia? întreabă el nevenindu-i să creadă, arătând spre mama și spre Erik. Sunt rude cu noi? De unde și până unde?

Iar eu știu ce ar trebui să spun. Chiar încerc, însă limba refuză să coopereze. Stau acolo în tăcere, țeapănă ca o coadă de mătură. Corpul mi-a încremenit într-o poziție ușor cocoșată, gata să mă apăr. Deschid gura, dar nici de data asta nu iese vreun cuvânt.

Am din nou treisprezece ani, sunt fetița tatei și nu vreau să-și îndrepte furia spre mine.

În momentul ăla mă disprețuiesc total. Dar rămân tăcută.

•

Câteva ore mai târziu sunt cu Erik în bucătărie. Spălăm paharele de vin la mină, golim mașina de spălat vase, o umplem din nou. Auzim zgomotul îndepărtat al sforăitului tatei, venind din dormitor. Mama a ieșit să facă o plimbare lungă. Poate vorbește la telefon cu una dintre vechile ei prietene, cele care i-au fost mereu alături. Poate li se destăinuie. Poate că ele îi spun că trebuie să-și părăsească soțul, și poate că de data asta va asculta. Cel puțin așa sper.

După ce terminăm mă duc să-mi împachetez lucrurile, mă pregătesc să mă întorc la Uppsala. Sunt prea furioasă pe tata ca să-mi iau la revedere și nu am de gând nici să aștept să se întoarcă mama din plimbare. Ca să fiu sinceră, abia aștept să plec. Departe de trădarea mea față de Erik.

Familia mea mă face o persoană rea. Vreau să mă întorc la viața mea

obișnuită, la eul meu obișnuit.

Erik mă conduce afară din casă. Vântul urlă printre vârfurile pinilor, copacii se clatină înainte și înapoi cu atâta violență încât aproape că te aștepți să cadă. O burniță rece, sărată vine în rafale dinspre mare. Pun valiza jos, îmi deschid brațele și îl îmbrățișez pe Erik cu putere. Rămânem îmbrățișați mult timp. Nu vreau să-i dau drumul, ca și cum îmbrățișarea mea l-ar putea face fericit, i-ar da o viață bună.

El îmi dă drumul primul.

— La revedere, soro, zice el.

Zâmbește, dar ochii îi sunt triști și obosiți.

— La revedere, Erik. Vorbim curând.

Îmi iau valiza și pornesc să urc dealul abrupt spre drumul principal. Stația de autobuz e la câteva sute de metri.

La jumătatea urcușului mă întorc și-l văd privind marea.

Îmi continui drumul spre stație.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Erik.

Cât ar trebui să-i spun? Să-i spun totul?

Mi-a trebuit doar o fracțiune de secundă să decid cum să răspund la întrebarea lui Jacob.

Nu. Bineînțeles că nu.

— Ăă… nu tocmai. Nu mai vorbesc cu tata.

Jacob și-a pus cu blândețe mâna pe brațul meu. Nu părea calculat, probabil fusese doar un gest spontan de simpatie și m-am simțit bine în momentul ăla. Totuși mi-am dat seama că i-am spus mult mai multe decât intenționasem, chiar dacă păstrasem pentru mine partea cea mai importantă. Fără îndoială că Jacob credea că simțisem nevoia să mă deschid, să am pe cineva care să mă asculte. Ceea ce începuse ca o tactică de diversiune sfârșise prin a face atmosfera dintre noi mai intimă.

O vreme, niciunul dintre noi nu a spus nimic. Urcaserăm constant timp de câteva ore, ne opriserăm doar o dată ca să bem apă. Terenul se aplatiza acum, în timp ce valea se îngusta între doi pereți înalți de stâncă. Ne apropiam de trecătoare. M-am uitat în jur. La fel ca ieri, Henrik și Milena rămăseseră în urmă atât de mult încât nu-i mai vedeam.

Nu după mult timp am ajuns la o pârtie lungă, acoperită de zăpadă. Jacob mi-a spus că era exact la fel și ultima dată când fusese acolo; zăpada parcă nu se topea niciodată. Am scormonit sub crustă cu bocancii, am stat nemișcată și am simțit răceala ajungându-mi la picioarele supra-încălzite. Era foarte plăcut. Jacob mi-a zâmbit.

— Hai să mergem, a spus. Odată ce trecem de culmea acelui deal, o să ne putem uita în valea următoare. Și în următoarea, și în cea de după. E cea mai uimitoare priveliște.

Am mai băut niște apă și am pornit din nou la drum. Soarele înmuiase zăpada și se mergea mult mai greu decât pe teren normal. Albeața sclipitoare era prea puternică, așa că mi-am pus ochelarii de soare. Am mers în tăcere și panorama promisă ni s-a arătat curând: puteam să privim valea următoare, Sarvesvagge, încadrată de munți înalți, iar dincolo de aceștia erau unii și mai înalți, cu creste zimțate, ascuțite. Arăta mai mult ca Himalaya decât ca nordul Suediei. Jacob s-a oprit și s-a întors spre mine, radiind de încântare.

— Fantastic, nu-i așa?

— Chiar e ceva deosebit.

Am trecut de el fără să încetinesc. Ideea de a admira priveliștea împreună

era cumva jenantă.

Bănuiesc că asta e ceea ce se numește presimțire. Sau instinct.

Terenul a început să se încline în jos, iar capătul pârtiei nu era departe. Priveliștea chiar era spectaculoasă, dar eu nu aveam de gând să mă opresc ca să o admir. Trebuia să îmi umplu sticla cu apă și mi-am croit drum spre pământul gol, unde un pârâu țâșnea de sub zăpadă. Ca și pe partea cealaltă a trecătorii, tăiase în peretele de stâncă și formase un mic canion. I-am urmat cursul până într-un loc unde era relativ ușor să ajungi la apă. Am îngenuncheat și am lăsat apa rece ca gheața să curgă peste sticlă și peste antebrațul meu. M-am ridicat în picioare și m-am cățărat afară din canion, apoi mi-am plimbat ochii peste priveliște și am băut. Apa era atât de rece încât m-au durut dinții și obrajii, iar ăla a fost momentul când Jacob a venit și și-a pus brațele în jurul meu.

O îmbrățișare strânsă din spate.

Am înghețat.

N-ar fi trebuit să fiu șocată, știam că era în spatele meu, dar zgomotul apei m-a făcut să nu-l aud venind.

Nu mă puteam mișca.

Privind retrospectiv, primul sentiment a fost de rușine. Rușine că am înghețat, rușine că nu l-am împins imediat la o parte, sau că nu l-am pălmuit, rușine pentru că am fost incapabilă să-mi apăr integritatea corporală. Știu că asta e o reacție normală atât la bărbații, cât și la femeile care au fost atacate, dar n-am crezut niciodată că mi se aplică și mie.

Al doilea sentiment a fost furia din cauza rușinii. Jacob era cel care depășise o limită, el era cel care ar fi trebuit să simtă rușine, nu eu.

Apoi și-a înclinat capul și m-a sărutat pe gât, iar atunci vraja s-a destrămat. M-am îndepărtat, l-am împins și am strigat:

— Ce dracu’ îți închipui că faci?

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 18 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen

— Și ți-a dat drumul?

— Da.

— Cum a reacționat după aceea?

— A… Și-a cerut scuze, dar apoi mi-a spus că avea sentimente puternice pentru mine. Credea că suntem făcuți să fim împreună, ceea ce era o nebunie – ne cunoșteam doar de două zile.

— Mhm.

— În plus, era cu Milena, una dintre cele mai apropiate prietene ale mele. Așa că i-am spus „nu știu despre ce vorbești, îți imaginezi ceva ce nu există”. Dar nici n-a vrut să audă.

— Nu?

— Nu. A spus… că a remarcat că și eu simt ceva pentru el, că lucrurile nu mergeau bine între mine și Henrik… A spus o grămadă de lucruri ciudate.

— Înțeleg.

— Și n-a renunțat. El… El credea că avem atâtea lucruri în comun – drumețiile, cățărările și… Ah, chestia asta e atât de stupidă că mi-e și greu să o spun.

Liniște.

— A spus… că noi doi eram cei arătoși. Că el și cu mine eram făcuți unul pentru altul pentru că eram mai atrăgători decât Henrik și Milena.

— Aha.

— Și într-o formă fizică mai bună.

— Mhm.

— Vreau să zic, mă întrebam cine era cu adevărat, dar nimic nu ieșea în evidență într-un context social. Dimpotrivă, era foarte agreabil. Abia atunci mi-am dat seama cât era de debusolat. Am încercat să-i opresc tirada, dar nu mă asculta. Tot spunea „stai așa, lasă-mă să termin”.

— Cât a durat episodul ăsta?

— Nu știu. O veșnicie.

— Iar Henrik și Milena unde erau?

— Rămăseseră foarte în urmă – trebuie să fi durat o oră până ne-au ajuns.

— Comportamentul lui Jacob era amenințător?

— La început, nu. Dar până la urmă a început să-și dea seama de faptul că lucrul în legătură cu care tot avusese fantezii nu urma să se întâmple. Atunci a schimbat tonul.

Jacob și eu, valea de sub noi, pârâul curgând repede pe lângă noi. Pârtia de deasupra noastră. Nici urmă de Henrik și Milena.

Mi-a trecut prin cap să mă întorc din drum, să mă duc să-i găsesc. Gândul de a rămâne singură cu Jacob era insuportabil. Totuși, dacă aș fi făcut asta, Henrik și Milena și-ar fi dat seama imediat că se întâmplase ceva. Ar fi trebuit să răspund la întrebări și reacția mea instinctivă era să mă prefac că totul era normal. Jacob nu mă luase în brațe, nu încercase să mă sărute pe gât și nu pierduse o jumătate de oră încercând să mă convingă că ar trebui să fim împreună.

În cele din urmă renunțase. S-a îndepărtat de mine, s-a așezat pe o stâncă și a privit în depărtare, peste vale. Era cu spatele la mine, așa că am putut să-l privesc fără să-și dea seama. Arăta ca și cum tocmai primise o veste care-i întorsese lumea pe dos. Se chinuia să accepte faptul că eu nu aveam pentru el aceleași sentimente pe care el le avea pentru mine.

Nu-mi era frică de el – nu atunci. Doar mai târziu mi-am dat seama că ar fi putut să mă atace. De ce nu am realizat asta de la început? Recunosc că ar fi fost ceva complet irațional din moment ce Henrik și Milena ar fi putut să-și facă apariția în orice clipă, dar în momentul acela am înțeles că nu era totul în regulă în capul lui Jacob. Cum puteam fi sigură că respingerea mea nu l-ar fi făcut să mă atace?

Curând a devenit evident că nu puteam.

Existase un moment oribil, atunci când își dăduse seama că greșise în privința sentimentelor mele pentru el. Copilul traumatizat pe care îl întrezărisem mai devreme apăruse din nou, pe neașteptate. Rușinea îi era zugrăvită pe figură, împreună cu sila de sine și un sentiment de micime. Știa că stricase totul și părea complet pierdut. Nu am putut să nu fac legătura între expresia aceea și ce-mi povestise despre copilăria lui. Parcă redevenise copilul de șase ani, vulnerabil, lipsit de apărare.

Mi-a întors spatele, s-a dus și s-a așezat pe stâncă. Poate că de-aia stătea cu spatele la mine: nu voia să-i văd fața. A stat acolo un timp, eu mă uitam la el, aruncând din când în când câte o privire spre pârtie.

Iisuse, cât de încet pot să meargă? Sigur ar trebui să ajungă curând.

Dar n-au ajuns.

Treptat, am început să mă împac cu ideea că eu și Jacob vom sta aici o vreme, el pe stâncă, iar eu lângă pârâu, uitându-mă după Henrik și Milena. Mă mai calmasem. Era suportabil.

Apoi s-a ridicat în picioare, a oftat adânc și s-a îndreptat încet spre mine. Ținea ochii în pământ și își freca bărbia și colțurile gurii cu o mână. Copilul rănit nu mai era vizibil. Își recăpătase controlul asupra trăsăturilor și acum părea închis, dur. Corpul mi s-a încordat instinctiv, mi-am simțit inima bubuind. S-a oprit la mică distanță de mine.

— Nu e nevoie să le spunem despre asta, nu-i așa?

Vocea îi era răgușită.

— Nu. Hai să uităm că s-a întâmplat.

O vreme am tăcut amândoi, dar puteam vedea că nu terminase. Căuta cuvintele potrivite. În cele din urmă, a inspirat adânc.

— Nu înțeleg un lucru. Mi-ar plăcea să primesc o explicație.

— Nu cred că are rost, Jacob. Nu ajungem nicăieri.

— Ieri seară flirtai cu mine în vagonu-restaurant. De ce?

Inițial nu i-am răspuns; nu aveam nimic de câștigat dacă intram în discuție, așa că am încercat să-i ucid întrebarea cu tăcere. Desigur că n-a mers.

— De ce ai flirtat cu mine?

— Nu flirtam. Îmi pare rău că așa ți s-a părut, dar chiar nu era cazul.

— Ba da, ai flirtat.

— Ba nu.

Am privit în sus la pârtie.

Unde dracu' sunteți?

— Mă evaluai cumva.

— Nu are absolut niciun rost să discutăm despre asta.

— Și ai profitat de fiecare ocazie să te asiguri că tu și cu mine rămânem singuri, fără Henrik și Milena.

— Pe bune, Jacob…

Îmi era greu să înțeleg cât de distorsionat percepea realitatea.

— Am mers împreună cea mai mare parte a timpului – aproape toată ziua de ieri și azi toată ziua. Mai mult sau mai puțin.

— Da, pentru că mergem mai repede, nu înțelegi? Crezi că asta înseamnă că flirtez cu tine? E doar…

— Trimiți semnale, Anna.

— Atunci când ies cu Henrik și cu Milena, o iau întotdeauna înainte. Vreau să merg mai repede, asta e tot. De ce nu înțelegi?

— Iar astăzi m-ai făcut să-ți spun o mulțime de lucruri despre care n-am vorbit nici măcar cu Milena.

Am oftat. Voiam să-l provoc, dar m-am oprit. Am realizat că tot ce spuneam era doar gaz turnat pe foc, ceea ce nu avea decât să ducă la alte acuzații absurde. Am păstrat tăcerea.

— Am simțit că voiai să mă cunoști mai bine, dar tu voiai doar să afli lucruri compromițătoare.

Tot n-am vorbit.

— Crezi că a fost frumos să faci asta?

Vedeam cu coada ochiului cum mă fixa cu privirea, dar nu aveam de gând să-i răspund.

A venit mai aproape.

— Crezi?

— Ne pierdem timpul, am spus cu tot calmul de care eram în stare, fără să mă uit la el. Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Jacob a mai făcut un pas în direcția mea.

— În cazul ăsta trebuie să presupun că ești de acord, din moment ce nu mă contrazici. Ai flirtat cu mine și te-ai jucat cu sentimentele mele.

Din nou, am ales să nu-i răspund.

— Nu-i așa?

A mai făcut câțiva pași, acum era foarte aproape de mine, îi puteam simți răsuflarea. Am rămas perfect nemișcată, dar nu din cauză că eram paralizată. Fiecare mușchi din corpul meu era încordat, știam exact unde îmi era centrul de greutate și eram gata să ripostez dacă era nevoie, gata să mă lupt cu el. Luasem niște lecții de autoapărare. Aș fi început prin a-i ataca ochii. Știam într-o oarecare măsură cum s-ar simți asta, ca și cum mi-aș fi înfipt degetele în niște roșii cherry coapte, pielea fiind împinsă înăuntru înainte de a ceda, lichidul țâșnind afară. Inima îmi bătea încă și mai tare, iar gura mi se uscase.

— Alo?

Jacob a pocnit din degete chiar în fața mea și atunci am explodat. I-am dat mâna la o parte și am strigat: — Dă-te de-aici! Nu m-atinge!

— N-am… a protestat el, dar l-am întrerupt.

— Stai departe de minte sau mă duc să mă întâlnesc cu Henrik și Milena și, când mă întreabă de ce, o să le spun exact ce s-a întâmplat! Asta e ultima ta șansă – du-te dracului!

Jacob a făcut un pas înapoi și a râs. Suna ca un mic nechezat nenatural, atât de fals încât chiar nu se putea aștepta să-l cred. Însă asta nu conta; intenția era să mă oprime, să sublinieze faptul că îi plăcea să mă provoace.

Masca îi căzuse. Jacob își arăta adevărata față.

— De ce ești atât de furioasă, Anna? Avem doar o conversație banală, nu-i așa? Anna?

Eu am rezistat și i-am răspuns pe un ton mai calm: — Te avertizez. Nu te apropia de mine dacă vrei ca întâmplarea asta să rămână între noi.

Acum eram cu spatele spre pârtie și l-am văzut pe Jacob privind peste umărul meu. M-am întors și am văzut, într-un târziu, două siluete în depărtare, contrastând cu cerul albastru. Henrik și Milena. Le-am făcut cu mâna; n-au părut să mă vadă, dar am simțit o mare ușurare. Jacob, pe de altă parte, a părut deodată mai puțin sigur pe sine. Nu m-am putut abține să-l zgândăresc.

— Nu le faci cu mâna, Jacob? Altfel s-ar putea să aibă impresia că nu e în regulă ceva.

— Vezi că și eu te avertizez pe tine, spuse el. Tu ai versiunea ta privind ce s-a întâmplat – eu am o versiune diferită.

— O versiune diferită?

— Versiunea mea. Adevărul meu. Nu știi pe cine vor crede.

— Adevărul meu? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă exact ce spun.

— Ai de gând să inventezi o serie de minciuni, să spui că eu am fost cea care a sărit pe tine?

— Nici nu e nevoie să mint. Trebuie doar să spun ce s-a întâmplat. Ai flirtat cu mine chiar de când ne-am întâlnit în gara din Stockholm, nici nu mi-am dat seama ce dracu’ făceai pentru că am iubită, pe Milena, pe care o iubesc foarte mult, iar tu ești logodită…

Henrik și Milena se apropiau într-un ritm constant; deja erau pe la jumătatea pârtiei.

— Serios, Jacob. Milena și Henrik erau acolo. Ar ști că minți.

— Exact, erau acolo. În vagonul-restaurant. Au văzut și au auzit exact cum te purtai.

Era doar o încercare disperată a lui Jacob de a stabili un soi de echilibru al terorii, dar eu nu cedam. Bun, poate c-am fost mult prea drăguță cu el cu o seară în urmă, dar o făcusem doar ca să-l liniștesc, să-i redau buna-dispoziție. Henrik și Milena făcuseră cam același lucru. Jacob nu avea nimic cu care să contracareze amenințarea mea de a-i spune Milenei ce se întâmplase. Eu aveam toate cărțile, iar el știa asta.

— Pe cine crezi că vor crede, Jacob? Pe mine, că mă cunosc de mai bine

de zece ani, sau pe tine, care ai început o relație cu Milena acum o lună?

— Milena o să mă creadă pe mine, a spus el cu o convingere care suna complet fals. Eu sunt iubitul ei, e îndrăgostită de mine, am ceva de care ea are nevoie.

— Ba nu, n-ai nimic din ce-i trebuie Milenei. Chiar nimic. Ești ultima persoană de care are nevoie.

Jacob a zâmbit și a făcut cu mâna spre Henrik și Milena. M-am întors și am văzut ca acum erau aproape, doar la vreo sută de metri. Stăteam acolo, unul lângă altul, așteptându-i.

— N-o cunoști, a spus Jacob fără să mă privească.

Nici eu nu m-am uitat la el. Milena s-a oprit și Henrik a luat-o înainte. Poate că ea voia să fac o poză.

— Oricum, cât de apropiate sunteți voi două?

— O cunosc mult mai bine decât tine, Jacob.

— O să mă creadă pe mine și o să facă orice îi cer. O să vezi.

Părea îngrijorător de sigur pe el. Am zâmbit și l-am strigat pe Henrik: — Salut!

— Bună, mi-a răspuns obosit.

Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat îndatoritori. Gâtul și ceafa îi erau ude de transpirație.

— V-a luat ceva timp, am spus.

— A fost greu. Ne-am oprit mult.

Jacob s-a dus să o întâmpine pe Milena, desfăcându-și brațele pentru iubita lui. A îmbrățișat-o cu căldură.

— A fost greu, iubito?

S-au sărutat cu mai multă pasiune decât mine și Henrik.

— Cam așa ceva, a gâfâit ea.

— Ne-ați așteptat mult? m-a întrebat Henrik.

— Nu sunt sigură – cam o oră.

Am păstrat un ton cât mai neutru.

— Mă duc să fac cafea.

Brațele lui Jacob erau încă în jurul Milenei, iar el o privea cu căldură și iubire. Jacob, care petrecuse recent o grămadă de timp încercând să mă convingă că eram suflete pereche care ar trebui să-și petreacă restul vieții împreună.

Îl disprețuiam. De fapt, cred că în clipa aia îl uram.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 18 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Și la ce oră s-a întâmplat asta? Aproximativ.

— Cred că era în jur de patru, patru și jumătate.
— Mhm.
— Înainte de a pleca am băut o cană de cafea. Atmosfera era… destul de urâtă.
— Continuă.
— Henrik și-a dat imediat seama că se întâmplase ceva. Putea să mi-o citească pe față, dar, în același timp, Jacob se prefăcea că se simte foarte bine, zâmbea, râdea și vorbea mult. O tot îmbrățișa pe Milena, dar nici ea nu e proastă – și ea își dădea seama că nu era în regulă ceva dacă se uita la mine. Cred că știa că purtarea lui Jacob era doar un fel de joc.
— Înțeleg.
— Așa că, înainte să plecăm, m-a întrebat cum mă simt.
— Și ce i-ai spus?
— I-am spus că sunt bine, că poate n-am băut destulă apă. Ceva de genul ăla – nu-mi amintesc exact.
— Mhm.
— Iar Jacob a stat foarte aproape de mine toată după-amiaza și seara.
— Da?
— Îl îngrozea ideea de a mă lăsa singură cu Henrik sau cu Milena chiar și o secundă.
— Pentru că își închipuia că le-ai fi spus ce a făcut?
— Da. Și a făcut-o foarte discret – nu cred că ei au observat. Dar a fost poate neplăcut pentru mine.
— Cred și eu.
— Când am plecat, am stat pe lângă Henrik și Milena, desigur. Jacob a stat și el cu noi, așa că restul zilei am fost împreună toți patru. Am mai mers câteva ore bune, am coborât în valea următoare.
Liniște.
— Iar eu… eu am continuat să mă întreb cum să acționez. Dacă să spun cuiva, și dacă da, cui – doar lui Henrik, sau și Milenei? Mă întrebam dacă să abandonez toată drumeția sau reușeam să mă prefac că nu se întâmplase nimic.

— Ai avut la ce să te gândești.

— Da. Absolut.

Liniște.

— Am tras destul de repede concluzia că nu puteam să continui așa. Era prea jenant să fiu în preajma lui Jacob. Doar faptul că-l vedeam mă făcea să-mi fie rău aproape fizic. În plus, acum intram în Sarek. E enorm, aproape la fel de mare ca Gotland, și există un telefon de urgență în mijlocul parcului. Poți să umbli săptămâni în șir fără să întâlnești pe nimeni. Chiar voiam să merg în mijlocul sălbăticiei cu cineva atât de instabil ca el? Mă tot gândeam… Ar fi putut fi mai mult decât neplăcut. Ar fi putut fi periculos.

— Mhm.

— Așa că am hotărât că în dimineața următoare o să le spun că nu mi-e bine, că răcisem și că trebuia să mă întorc la Staloluokta. Atunci, desigur, Henrik ar fi venit cu mine.

— Așa.

— Și am crezut că Milena nu ar bănui nimic, pentru că deja mă întrebase cum mă simt și îi spusesem că probabil nu băusem destulă apă, așa că poate se gândea că „de-aia nu arăta prea bine ieri”. Așa speram.

— Înțeleg. Deci ai hotărât să nu-i spui nimic despre tine și Jacob.

— Exact. Poate că am fost lașă, dar aveam de gând să-i spun când ne întorceam la Stockholm. În momentul ăla voiam doar să termin excursia cât mai simplu și mai repede. Nu aveam de gând nici să-i spun lui Henrik, nu înainte să mă îndepărtez de Jacob. N-avea rost. Când am găsit un loc pentru tabără, eram mulțumită de decizia pe care o luasem.

— Dar ceva ți-a stricat planurile?

— Da. În seara aia, totul a devenit mai… critic.

— Ce s-a întâmplat?

Liniște.

— Anna?

— Nu știu dacă…

— Ai obosit?

— Da.

— În cazul ăsta, o să ne oprim deocamdată. Odihnește-te.

N-am mers până la fundul văii Sarvesvagge; în schimb, am găsit un mic platou puțin mai sus pe munte unde ne-am instalat corturile ca să înnoptăm. Merseserăm câteva ore după ce băuserăm cafeaua și începea să se însereze. Soarele nu mai ajungea la noi, iar căldura blândă a zilei de toamnă se retrăsese din fața aerului rece. Totuși, piscul înzăpezit al muntelui Rijddatjåhkkå, cel mai apropiat dinspre est, încă era scăldat de lumina soarelui, strălucind ca aurul. Întreaga vale era aprinsă de culorile toamnei.

Eram înconjurată de toată această frumusețe fantastică a naturii, dar nu mă puteam bucura de ea. Când îmi amintesc imaginile alea acum îmi dau seama că vor fi mereu asociate cu emoțiile pe care le-am simțit când am ajuns acolo: furie, agitație, anxietate, nerăbdare. Am hotărât să nu stric călătoria până a doua zi dimineață; aceea avea să fie cea mai simplă soluție. Dar, odată luată decizia, nu mi-am dorit decât să mă îndepărtez de Jacob cât mai repede.

Unul dintre aspectele la care nu puteam înceta să mă gândesc era responsabilitatea mea față de Milena. Dacă mie mi se părea periculos să intru în Sarek cu Jacob, n-ar fi trebuit să o conving pe prietena mea să renunțe și ea la drumeție? Nu puteam face asta fără să-i spun ce se întâmplase, iar Jacob și-ar fi dat seama că i-am spus. Asta l-ar fi provocat, fără îndoială, și cine putea să anticipeze cum ar fi reacționat? Aveam și impresia că Milena ar fi trebuit să se teamă mai mult de Jacob decât mine și Henrik. Era atât de supusă, îi permitea să dicteze ce să facă, motiv pentru care credeam că riscul ca el să-și piardă cumpătul sau rațiunea și să facă ceva cu adevărat stupid atunci când erau numai ei doi era foarte redus.

Pe deasupra, Milena era femeie în toată firea; ea era cea care ignorase toate semnalele în privința lui Jacob, așa că trebuia să-și asume singură răspunderea.

Eu și Henrik am ales un loc și ne-am apucat să ne montăm cortul. Cu o seară înainte, Jacob și Milena și-l montaseră primii; noi aleseserăm un loc ceva mai departe ca să putem discuta în liniște, fără să fim auziți. Puțin spațiu după o zi lungă și intensă în compania celorlalți. În seara asta, însă, Jacob așteptase să ne găsim noi locul, apoi alese unul chiar lângă noi. Cortul lui era la un metru distanță de al nostru. Era aproape comic: priveliștea nu avea limite, nu era nici țipenie de om în nicio direcție, și apoi vedeai corturile astea două strivite laolaltă pe același platou mic, ca și cum ar fi fost la un loc de camping de pe insula Öland la solstițiul de vară.

Henrik a descoperit că toate lucrurile din rucsacul lui erau încă umede sau, în unele cazuri, de-a dreptul ude. N-ar fi ajutat deloc să le întindă pe jos acum, când căldura soarelui dispăruse – chiar dimpotrivă. Îl aștepta o noapte friguroasă.

După ce am ridicat cortul și ne-am așezat saltelele și sacii de dormit, ne-am târât înăuntru și am rămas întinși o vreme, îmbrățișați. Henrik s-a uitat drept în ochii mei și m-a întrebat: — S-a întâmplat ceva?

Am scuturat din cap, liniștitor, și eram pe punctul de a-i răspunde când am auzit pași afară, urmați de vocea lui Jacob: — Salutare!

— Salut, i-a răspuns Henrik, ridicându-se pe jumătate.

S-a auzit sunetul familiar al fermoarului și Jacob și-a vârât capul prin deschizătură, cu un zâmbet larg.

— Pare confortabil!

— Da. Nu ne putem plânge.

— Noi nu prea am avut noroc cu țărușii noștri, a continuat Jacob. Sub pământ e stâncă, așa că nu i-am putut înfige. Dacă auziți pe cineva moșmondind pe-aici, să știți că eu sunt.

— De ce nu încerci alt loc? am sugerat eu. Puțin mai departe.

— Nu, aici e plăcut și drept, așa că eu zic că o să rămânem aici, a spus Jacob vesel. Mâncăm peste vreo jumătate de oră?

— Perfect, a zis Henrik căscând.

— Excelent.

Jacob s-a retras și a închis fermoarul în urma lui. L-am auzit cum începe să se joace cu țărușii. Judecând după zgomote, doar cele dinspre noi aveau probleme. Parcă era chiar lângă foaia cortului nostru. Am schimbat niște priviri cu Henrik. Puteam vedea cum comportamentul lui Jacob îi stârnise suspiciunile lui Henrik, ceea ce cu siguranță îi întărise convingerea că între mine și Jacob se întâmplase ceva în timpul drumeției.

— Îți povestesc mâine, am șoptit. Totul e bine. Nu te mai gândi la asta.

L-am sărutat, însă nu mi-a răspuns. Și a părut și mai îngrijorat.

•

Era rândul Milenei și al lui Jacob să gătească cina, iar Milena ne-a strigat puțin mai târziu să ne spună că mâncarea e gata. Încălzise niște supă de pui și adăugase macaroane pentru energie. Era gustoasă, iar la desert Jacob a împărțit o tabletă de ciocolată. Totuși, atmosfera relaxată de la prânz nu era acolo. Nici Henrik și nici eu nu aveam multe de spus, iar Milena era și ea tăcută, întrebându-se ce se întâmpla cu noi. Jacob era singurul care vorbea,

sporovăind cu o veselie forțată. Nu puteam decât să-i admir perseverența; hotărâse, încă înainte ca Henrik și Milena să ne prindă din urmă, să afișeze mai departe o fațadă veselă și se agăța cu încăpățânare de decizia aia. Din păcate, comportamentul lui părea din ce în ce mai ciudat, din moment ce noi, ceilalți, eram atât de discreți.

În cele din urmă, atmosfera ciudată a devenit prea de tot pentru Milena. Ea a sugerat să jucăm MIG[6], un joc cu întrebări și răspunsuri asemănător cu Trivial Pursuit[7], dar folosind cărți de joc. Jocul ăsta devenise ceva obișnuit în timpul vacanțelor noastre din trecut și nu mă îndoiam că spera să ne îmbunătățească dispoziția mie și lui Henrik. Eu nu mă simțeam în stare; eram obosită și nu voiam să petrec mai mult timp decât era necesar în compania lui Jacob. De asemenea, mi se părea o ocazie bună de a pune bazele poveștii pe care urma să o spun în dimineața următoare.

— N-aveți decât, dar eu nu mă bag. Sunt obosită și nu mă simt prea bine.

Milena era îngrijorată.

— Te-ai îmbolnăvit?

— Nu știu – poate. Sunt un pic înțepenită și am dureri.

Jacob m-a privit cercetător, dar nu a spus nimic. Probabil bănuia despre ce era vorba. Am continuat: — Eu mă duc la culcare, să vedem cum mă simt de dimineață. Noapte bună!

M-am aplecat și l-am sărutat pe Henrik, apoi m-am îndreptat spre cort.

— Noapte bună. Sper să-ți revii repede, a spus Jacob.

Eu am continuat să merg.

— Dar voi doi aveți chef, nu? a întrebat Milena.

— Da, din partea mea, i-a răspuns Henrik.

— Eu nu știu ce este.

Jacob părea bosumflat.

— Seamănă cu UNO sau ceva de genul ăla?

Am presupus că Milena scosese cărțile.

— Nu, e cu întrebări și răspunsuri. O să înveți repede, e foarte simplu.

— O să aduc sticla de whisky.

Mi-am luat prosopul și săculețul cu cosmetice și m-am îndreptat către un pârâu care gâlgâia la vale în apropiere. Nu era tocmai un șuvoi puternic și nu tăiase în stâncă, dar avea o adâncime acceptabilă și apa era limpede și rece ca gheața. Mi-am scos bocancii și șosetele și mi-am spălat picioarele, răceala inimaginabilă prinzându-mi din nou gleznele ca o menghină. Mi-am scos bluza și m-am stropit cu apă pe față și la subraț, ceea ce m-a făcut să

mă simt mult mai revigorată și mai vie. Am privit peste Sarvesvagge în timp ce mă spălam pe dinți. Acum, că eram departe de corturi și de ceilalți, puteam să mă bucur de măreția naturii. Această vale uluitor de frumoasă era acolo de mii de ani, trecuse prin toate anotimpurile, prin toate felurile de vreme. Câteodată o ființă umană mai trecea pe acolo și o admira, dar valea rămânea pe loc, arătând mai mult sau mai puțin la fel și după ce eu voi fi plecat. Gândul ăla mi-a dat o stare ciudată de calm.

M-am întors la cort, m-am târât înăuntru și am închis fermoarul. M-am strecurat în sacul de dormit, apoi am stat acolo, ascultând vocile celorlalți în timp ce jucau MIG.

— Cum o chema pe femeia care dansa cu banane și a fost numită Cavaler al Legiunii de Onoare pentru contribuția sa la Rezistența Franceză?

— Ăă… Josephine Baker.

— Foarte bine! Henrik știe mai multe decât ar trebui.

— Câte am adunat până acum… cinci?

— Da.

— E rândul meu să citesc întrebarea. Ai de gând să arunci?

— Ce?

— Trebuie să arunci zarurile, Jacob.

— A, da.

— Roșu sau albastru. Și șansa la MIG.

— Albastru. Dar nu înțeleg celălalt lucru – ce e șansa la MIG?

— Dacă ghicești răspunsul, bifezi culoarea. Câștigă cine bifează primul toate culorile.

— Bine. Dă-i drumul.

— Câte linii de longitudine există în total: 24, 180 sau 360?

— Câte linii de longitudine?

— Da. 24, 180 sau 360.

— Ăă… de unde naiba să știu? O să merg pe ghicite…

— Ai o șansă din trei.

— În cazul ăsta o să zic… Doamne, ce greu e… 24.

— Îmi pare rău, e greșit. 360.

— Trei sute șaizeci, dar-ar dracii-n ele?

— Da.

— N-aș fi ghicit niciodată. E greu.

— E rândul tău să arunci.

Am auzit un gâlgâit, care am presupus că provenea de la flaconul de

buzunar al lui Jacob.

— Vrea cineva whisky?

— Nu, mulțumesc.

— Iubito, dacă o să fim împreună va trebui să înveți să apreciezi un whisky afumat. Încearcă puțin.

— Atunci, doar o picătură.

Vocile s-au amestecat în timp ce adormeam. Mă simțeam obosită și calmă și eram mulțumită de decizia de a sparge gașca de dimineață. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost Henrik: — Căldură. Yoga Bikram se practică într-o încăpere încălzită până la aproape patruzeci de grade.

•

M-am trezit brusc și m-am ridicat în capul oaselor. Inima îmi bătea cu putere și la început nu am realizat unde eram, dar mi-am amintit repede: drumeția, cortul, ceilalți jucând MIG afară.

Preț de o clipă am crezut că visez, apoi am auzit voci, mai ales pe a lui Jacob – tare și agresivă.

— Ți-am cerut eu ajutorul? Zi, ți l-am cerut?

— Nu, iartă-mă.

Tonul Milenei era umil, defensiv.

— Nu, fir-ar să fie, nu ți l-am cerut!

— Îmi pare rău, Jacob. Doar că… nu pare corect, ai avut cinci întrebări foarte grele la rând…

Jacob a întrerupt-o:

— Ajunge! Taci dracului din gură!

— Iartă-mă. Tu…

— Nu mă mai trata ca pe un nenorocit de copil!

Deodată m-am trezit de tot. Mi-am ținut respirația și am ascultat, cu toate simțurile în alertă. Jacob părea pe punctul de a-și pierde controlul. Henrik părea și el defensiv, aproape speriat, atunci când a vorbit, și, la fel ca Milena, a încercat să calmeze situația: — Ascultă, Jacob, de ce nu arunci din nou ca să-ți pice o întrebare nouă? O uităm pe cealaltă.

Jacob l-a ignorat.

— Aș fi putut să știu răspunsul, dar acum mi-ai sabotat șansele! a țipat el la Milena. Ești mulțumită? Ești *mulțumită*?

— Nu.

Henrik a încercat din nou; era clar că e stresat și căuta cuvintele potrivite: — Ce-ar fi… Ce-ar fi să zicem că ai nimerit răspunsul la

întrebarea aia și să mergem mai departe?

— Ce vrei să spui? N-am nimerit nimic, pur și simplu n-am răspuns.

— Nu, dar…

— De ce să zicem că am dat răspunsul corect dacă nu am dat niciun răspuns, Henrik?

L-am auzit pe Henrik inspirând adânc.

— Nu știu, eu doar…

— Putem să continuăm oricum? Pot să… s-a aventurat fără succes Milena.

— Voi doi vorbiți mereu unul peste celălalt, nu pot să gândesc, fir-ar a dracului! I-am pus o întrebare lui Henrik. Mi-ar plăcea să-i aud răspunsul fără ca tu să intervii. Poți să ții gura închisă trei secunde? Crezi că ești în stare?

Milena nu a zis nimic. Jacob a mormăit ceva, dar nu mi-am dat seama prea bine ce.

Curva dracului? Chiar spusese asta?

Nu mai puteam să ascult. Am deschis fermoarul și m-am târât afară din cort. Se întunecase de când mă dusesem la culcare, dar încă nu era întuneric beznă. Jacob și-a îndreptat din nou atenția spre Henrik.

— De ce să obțin un punct dacă nici măcar n-am răspuns la întrebare?

— Nu știu… Hai s-o lăsăm baltă.

— Nu știi? Dar a fost ideea ta!

M-am dus la ei și m-am alăturat grupului. Inima îmi bătea nebunește, dar mi-am păstrat vocea cât am putut de neutră și relaxată.

— Ce se-ntâmplă, băieți?

Milena și Henrik au ridicat privirile spre mine; disconfortul le era vizibil. Jacob m-a ignorat și a continuat să-l fixeze pe Henrik. Ochii îi erau sălbatici – nici măcar nu eram sigură că m-a auzit.

— Lucrurile… au scăpat puțin de sub control, spuse Milena.

— Parcă ți-am zis să-ți ții gura.

Am simțit un val de furie.

— Destul, Jacob, calmează-te.

Doar atunci mi-a înregistrat prezența. Și-a întors privirea spre mine, m-a arătat cu degetul.

— Asta nu are nimic de-a face cu tine. Du-te înapoi în cortul tău!

— Să mă duc în cortul meu? Ai impresia că poți să-mi spui ce să fac? Ți-ai pierdut mințile?

Avusesem de gând să dezamorsez situația, dar eram furioasă și nu mă puteam opri. Jacob s-a ridicat în picioare.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine! a urlat el.

S-a ridicat și Milena.

— Jacob…

— Calmați-vă, a spus Henrik, cu o fermitate nouă în ton.

Deodată, totul s-a întâmplat foarte repede. Jacob a făcut câțiva pași rapizi spre Henrik în timp ce el se ridica. Henrik și-a pierdut echilibrul când Jacob l-a împins zdravăn. A căzut pe spate, iar în secunda următoare Jacob era peste el, urlându-i în față: — RĂSPUNDE-MI LA NENOROCITA AIA DE ÎNTREBARE! ȚI-AM PUS O ÎNTREBARE SIMPLĂ – DĂ-MI UN NENOROCIT DE RĂSPUNS!

— Jacob!

Milena era disperată. L-am apucat pe Jacob de braț și l-am tras de pe Henrik, iar Milena a pășit între ei. Jacob s-a smucit și s-a îndepărtat, respirând greu și scoțând niște grohăieli ciudate. A dispărut în întuneric. Henrik s-a ridicat cu efort. Era șocat și înspăimântat.

— Ești bine? l-a întrebat Milena.

— Sunt bine.

Era în mod limpede tulburat, dar nu părea că se rănise.

Milena nu și-a putut stăpâni lacrimile.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău…

— Nu tu trebuie să te scuzi, am spus. E nebun.

Milena s-a îndepărtat de cort, dar nu în aceeași direcție ca Jacob.

Henrik și cu mine am stat o vreme lângă cortul nostru, adunându-ne gândurile. Nu era nici urmă de ceilalți doi. După un timp, Henrik a început să tremure din tot corpul. Dârdâia ca și cum suferea de hipotermie. I-am propus să intrăm în cort și să ne băgăm în sacii de dormit ca să se încălzească, dar el voia să mai stăm de vorbă.

I-am spus ce se întâmplase mai devreme; acum n-avea rost să mai păstrez tăcerea. M-a ascultat și a clătinat din cap, apoi a repetat cuvintele pe care i le spusesem eu Milenei: — E nebun. E de-a dreptul nebun.

Mi-am pus brațul în jurul lui, i-am frecat spatele ca să-i pun sângele în mișcare. Încă tremura.

— Trebuie să punem capăt acestei drumeții, am spus.

Henrik a încuviințat imediat.

— Da.

Și așa am luat hotărârea; nu mai era nimic de spus.

Am intrat în cort și ne-am băgat în sacii de dormit, dar, în loc să tragem fermoarele, ne-am înghesuit împreună și ne-am îmbrățișat. Nu puteam să nu fiu neliniștită; dacă Jacob ar fi năvălit în cort în timpul nopții, agitându-și pioletul? Îmi aminteam că Thomas Quick recunoscuse că-i omorâse pe cei doi turiști olandezi cândva în anii ’80 folosind exact metoda aia, deși mai târziu s-a dovedit că mărturia lui fusese falsă.

Am auzit pași afară și m-am ridicat imediat într-un cot, cu nervii întinși la maximum. Henrik a ridicat din sprâncene, dar nu părea să se teamă. Jacob și Milena păreau să fie amândoi acolo.

— Hei.

Vocea lui Jacob era seacă și plată, mai puțin sonoră decât de obicei.

— Sunteți treji?

Eu și Henrik ne-am uitat unul la altul.

— Da.

Jacob și-a dres glasul.

— Îmi pare rău. Pentru mai devreme.

A făcut o pauză destul de lungă pentru a-i permite unuia dintre noi să spună că e în regulă, dar noi stăteam acolo și tăceam mâlc. În cele din urmă a continuat: — Mi-am ieșit din fire. N-ar fi trebuit nici să beau atât de mult whisky. Îmi pare rău.

Liniște. Mi i-am imaginat pe amândoi stând acolo, în întuneric, așteptând o reacție. Eram absolut sigură că Milena îl convinsese să-și ceară iertare. Vocea discretă și reticența sugerau că nu fusese ideea lui. Poate că, de fapt, chiar avea ceva influență asupra lui, sau poate că își dăduse singur seama că scuzele erau singurul mod în care putea împiedica sfârșitul brusc al excursiei la Sarek în dimineața următoare.

Totuși, noi nu am spus nimic. Clapeta cortului a fost lovită de o rafală de vânt. Am auzit pe cineva foindu-se de pe un picior pe altul afară.

— E-n regulă, am spus, tonul meu sugerând că nu era deloc așa.

— Ne vedem mâine dimineață, a zis Milena cu o voce obosită și neliniștită.

Nu putea să nu-mi pară rău pentru ea. Era o prietenă tare bună – merita mult mai mult de atât.

— Da, somn ușor, i-am răspuns, cu ceva mai multă căldură.

După câteva momente i-am auzit intrând în cort. Henrik a schimbat o privire cu mine, iar eu am clătinat din cap în tăcere înainte să mă bag în

sacul de dormit. Curând am căzut într-un somn agitat.

•

M-au trezit zgomotele care veneau din celălalt cort. La început nu mi-am dat seama ce era, dar mi-am dat seama curând că era Milena, plângând și scâncind. Mai puteam auzi și o bătaie ritmică, foșnet de pânză, gemete și grohăieli.

Făceau sex.

M-am ridicat în capul oaselor și am ascultat. Henrik încă dormea.

Da, făceau sex, dar suna mai mult ca un abuz. Sunetele pe care le scotea Milena erau estompate, ca și cum Jacob îi acoperise gura cu mâna. Erau sunete care indicau durere, nu plăcere. Striga și țipa prin mâna lui, rugându-se de el și suspinând. Acțiunile lui Jacob au părut să devină și mai violente.

Monstru nenorocit!

L-am scuturat pe Henrik ca să-l trezesc. Și el părea să fie într-un mod subconștient de apărare, deoarece a țâșnit imediat în capul oaselor, s-a uitat împrejur și a șoptit răgușit: — Ce se-ntâmplă? Ce nu e-n regulă?

— Ascultă, i-am șoptit eu.

Ședeam amândoi acolo, ținându-ne respirația. Încă îl auzeam pe Jacob grohăind și gemând, dar suspinele Milenei scăzuseră în intensitate, devenind doar niște gâfâieli superficiale. Henrik mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Așteaptă.

Nu după mult timp, alături s-a făcut liniște.

— Înainte să te trezesc… Se auzea ca și cum ar fi plâns și ar fi țipat, dar cu gura astupată de mâna lui.

Am mai ascultat puțin. După o scurtă perioadă de liniște s-a auzit un foșnet de pânză, fermoarul s-a deschis și cineva a ieșit din cort și s-a îndepărtat. Nu puteam fi sigură, dar credeam că e Jacob.

— Milena? am strigat cu voce scăzută.

Niciun răspuns.

Am încercat din nou, de data asta mai tare:

— Milena?

— Da?

Părea să vorbească de foarte departe. Avea un ton ciudat, absent.

— E totul în regulă?

— Da. Totul e bine.

— Ești sigură?

— Da. Noapte bună.

Când m-am trezit, picături mărunte de ploaie se strecurau precaute pe cort. În sacul meu de dormit era cald și uscat, dar simțeam aerul umed și rece pe față. Deja se luminase. Henrik încă dormea. M-am întrebat cum fusese noaptea lui. Lenjerie umedă într-un sac de dormit umed.

M-am târât afară. Cerul era înnorat, plafonul gri care ne apăsase în Gällivare se întorsese, vârfurile munților din jurul nostru erau ascunse de nori. Burnița, iar temperatura scăzuse cu câteva grade. Am tremurat și m-am împleticit înapoi sub copertină ca să-mi găsesc hainele impermeabile. Bocancii și rucsacurile noastre erau apărate de ploaie, dar umezeala se insinuase de-a lungul solului și nimic nu părea să fie uscat cu adevărat.

Eram în același timp calmă și agitată. Îndoiala dacă ar fi trebuit sau nu să călătorim cu Jacob în munți mă sâcâia încă de când Milena propusese asta pentru prima oară, iar acum se terminase odată pentru totdeauna. Eu și Henrik urma să nu mai luăm parte la excursie. Era un sentiment plăcut.

Ce mă îngrijora pe mine era Milena. Cum stătusem acolo rumegând lucrurile peste noapte, ajunsesem la concluzia că aveam responsabilitatea de a încerca să o conving să vină cu noi. Totuși, nu eram deloc sigură că urma să reușesc.

Scormonitul meu îl trezise pe Henrik și l-am auzit mișcându-se.

— Neața, am zis încet. Cum ai dormit?

— Nu prea bine. Plouă?

— Da. O să pregătesc micul-dejun, apoi o să schimb două vorbe cu Milena imediat ce se trezește.

— Bine.

Am adus niște apă, apoi am instalat aragazul și am început să pregătim micul-dejun în liniște. În scurt timp, inelul albastru de foc al aragazului a început să sfârâie liniștitor.

E ușor să gătești la munte atunci când strălucește soarele. Poți să împrăștii pur și simplu conținutul rucsacului pe pământ sau pe o folie, totul e accesibil imediat și nu ia prea mult timp.

Atunci când plouă, trebuie să te străduiești să ții totul sub copertină. Ești în genunchi, sapi prin rucsac, ordinea pe care încerci s-o păstrezi dispare în câteva secunde. Apoi mai e și frigul. Degetele îți devin rigide de cum îți dai jos mănușile, atunci când descoperi că dacă le porți nu poți scoate un băț de chibrit din cutie.

Trebuie să fi făcut destul zgomot ca să trezim pe cineva din celălalt cort;

am auzit mișcare.

Te rog fă să fie Milena cea care se trezește prima.

Cineva a scotocit într-un rucsac, apoi și-a pus bocancii. Fermoarul s-a deschis.

— Iisuse, ce frig e! a zis Milena în timp ce ieșea, strângându-și hainele impermeabile la piept.

Am încuviințat, ușurată să o văd.

— Facem destul terci de ovăz pentru toți. Dar… trebuie să stau de vorbă cu tine.

Părea debusolată, dar m-a urmat până la pârâiaș. Ținând cont de felul în care se purtase Jacob cu o zi în urmă, nu-mi făceam iluzii că ne-ar fi lăsat în pace când se trezea. Trebuia să-mi transmit mesajul repede și eficient. Îmi dădusem seama și că bolboroseala pârâului ne acoperea glasurile.

Înainte ca Milena să apuce să-și tragă parka pe ea, am apucat să văd urmele roșii de pe gâtul ei.

Arătau ca niște urme de strangulare.

Monstru nenorocit.

— Treaba este că… am început eu, apoi m-am oprit și m-am uitat în jur.

S-a oprit și Milena, cu o expresie circumspectă pe chip. Bineînțeles că își dăduse seama că ceea ce aveam de spus avea legătură cu cearta din seara precedentă.

— Eu și Henrik am hotărât să renunțăm. Ne întoarcem la Staloluokta.

Milena s-a uitat peste Sarvesvagge, valea care ieri se întinsese pe mulți kilometri înaintea noastră. Acum dispăruse în ceața cenușie a burniței. Stătea în tăcere, lăsându-mi cuvintele să ajungă la ea. Îmi dădeam seama că nu se așteptase la asta. În cele din urmă a spus simplu: — Am înțeles.

Vocea îi era subțire, fragilă, tristă.

— Nu vrem să mai petrecem nici măcar o zi cu Jacob, după felul în care s-a purtat ieri.

— Nu…

Vocea ei avea acum o notă întrebătoare.

— Faptul că l-a atacat pe Henrik. Și s-a purtat oribil cu tine.

— Da, dar…

Milena a făcut o pauză, căutându-și cuvintele.

— Vreau să zic că nimic din toate alea nu a fost corect, dar și-a cerut scuze.

— Milena, l-a atacat fizic pe Henrik.

Își ținea ochii în pământ. Ce dracu’ se întâmpla?

— Milena?

— Nu vreau să-i iau apărarea, dar… Eu doar…

— Ce?

— Din câte am văzut eu, nu l-a atins pe Henrik. Da, era furios și a…

Am simțit cum îmi țâșnește un fulger de furie din stomac și am întrerupt-o.

— L-a împins pe spate. Jacob l-a împins pe Henrik!

— Cred că vei descoperi că Henrik s-a împiedicat și a căzut pe spate, dar poate că asta e ireleva…

Am întrerupt-o din nou – pur și simplu nu mă puteam abține.

— Milena, Jacob l-a împins pe Henrik pe spate. Asta s-a întâmplat. L-a amenințat fizic. Mă surprinde că-i iei apărarea.

— Nu-l apăr, dar… nu contează.

A inspirat adânc, apoi am rămas acolo în tăcere pentru un scurt răstimp. Amândouă eram ude și înghețate, flămânde pentru că încă nu luaserăm micul-dejun, iar acum ne și certaserăm. De ce am venit la Sarek? De ce nu am urmat planul inițial și nu ne-am dus la Abisko, doar eu, Milena și Henrik, să fi mers de la o cabană la alta așa cum făcuserăm ani în șir?

— Eu și Henrik vrem să vii cu noi.

— Nu, eu stau cu Jacob, a răspuns Milena instantaneu.

Vocea îi tremura puțin, aproape ca și cum stăteau să-i dea lacrimile, dar îmi dădeam seama că era mai degrabă furioasă decât răvășită. Nu era o emoție pe care ea s-o fi exprimat de prea multe ori în trecut, dar nu era nicio îndoială în legătură cu ce simțea.

— Dar…

— Și cred că faci ridicol de mult caz de ce s-a întâmplat ieri.

Acum vorbea repede, ca și cum cuvintele se împingeau și se înghionteau, dând din coate ca să iasă.

— Jacob s-a enervat în timp ce jucam un joc – și tu ai făcut același lucru de nenumărate ori când jucam cărți sau Trivial Pursuit, de o grămadă de ori. Iar Jacob și-a cerut scuze – nu cred că tu ai făcut-o vreodată.

— Ia stai așa…

Doar atât am apucat să spun înainte ca Milena să continue: — Nu știe să piardă, dar a spus că-i pare rău. Și nu l-a împins pe Henrik. Chiar nu l-a împins.

— Bine…

Am încercat să-mi adun gândurile, să câștig timp. Insistența Milenei că Jacob nu-l împinsese pe Henrik mă scotea din sărite. Trebuie să fi discutat despre asta azi-noapte, Jacob negând totul, făcând-o pe Milena să se îndoiască de ce văzuse cu ochii ei, trăgând-o de partea lui. Totuși, faptul că acum ne contram pe tema asta nu rezolva nimic. Am inspirat adânc, am încercat să-mi păstrez calmul. Venise momentul să pun toate cărțile pe masă.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Jacob ieșind din cort. Pulsul mi s-a accelerat și stomacul mi s-a întors pe dos.

— Mai e ceva, am spus.

— Da?

— Nu știu dacă ai remarcat atmosfera stingheră atunci când tu și Henrik ne-ați prins din urmă ieri.

— Nu.

Milena părea complet nedumerită.

Lângă cort, Jacob se ridicase în picioare și își punea parka. Postura lui arăta că îi era frig. L-a văzut pe Henrik pregătind micul-dejun și, deși eram la treizeci de metri distanță, îmi dădeam seama exact ce-i trecea prin cap. *Unde sunt Milena și Anna?* Corpul i-a devenit rigid, s-a uitat în jur. I-a trebuit doar o secundă să ne vadă.

Îmi amintea de un câine, de un ciobănesc german – ochii fixați asupra unui punct, urechile ciulite, corpul nemișcat.

Nu mai aveam timp.

Milena era cu spatele la corturi și nu-l văzuse pe Jacob. Am tras aer în piept.

— A încercat să se dea la mine. Jacob a încercat să se dea la mine.

Milena nu a spus nimic. Ținea ochii în pământ.

Jacob s-a îndreptat rapid spre noi.

— Știi că n-aș minți niciodată în legătură cu așa ceva, Milena. Mă cunoști de suficientă vreme ca să…

— Bună dimineața! a strigat Jacob cu veselie.

Milena s-a întors și l-a privit, dar nu a spus nimic.

— Și v-am auzit azi-noapte, am continuat eu încet, timpul era esențial, acum aproape că bolboroseam. Pot să-ți văd urmele de pe gât. Te rog, vino cu noi, te rog.

Milena m-a privit cu o expresie pe care mi-a fost greu să o interpretez. Era furie în ochii ei, și suferință și încă ceva ce nu deslușeam prea bine. Să

fi fost… dispreț?

O secundă mai târziu, Jacob era acolo.

— Bună, iubito.

I-a înconjurat umerii cu brațul și a sărutat-o sau, mai degrabă, și-a apăsat buzele pe ale ei. Ea nu a răspuns în niciun fel acestor gesturi de afecțiune. El și-a lăsat brațul acolo unde era, ținând-o aproape. Mie mi-a dăruit zâmbetul său fals.

— Ai dormit bine, Anna?

— Da.

A urmat o pauză scurtă, apoi Milena a spus: — Henrik și Anna renunță la excursie.

S-a întors și s-a îndreptat spre corturi, lăsându-ne pe mine și pe Jacob să ne holbăm unul la altul.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 18 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Deci cum a reacționat Jacob când i-ai spus că tu și Henrik vreți să renunțați?

— N-a spus prea multe. Cred că era foarte neliniștit în legătură cu ce i-aș fi putut spune Milenei, așa că probabil era ușurat într-un fel.

— Ei îi spuseseși deja, nu?

— Da, dar el nu știa. N-am avut putere să discut asta cu el. Voiam doar să plec, nu voiam să-l mai văd.

— Pot să înțeleg asta.

— Și ca să fiu sinceră eram… Eram destul de furioasă și pe Milena.

— Mhm.

— Mă gândeam, *chiar ai de gând să-i ții partea ticălosului ăluia? Ce dracu' faci? Ei bine, în cazul ăsta nu te pot ajuta. Dacă vrei să te duci în Sarek cu un psihopat, n-ai decât!*

— Vrei să zici că o spălase pe creier?

— Da…

— Parcă ea și Jacob erau împreună doar de vreo lună.

— Poate e prea mult spus „spălată pe creier".

Liniște.

— Chestia cu Milena este că…

Liniște.

— Nu mi se pare corect să vorbim despre asta.

— De ce?

— Simt că o dezamăgesc. Că o trădez.

— Înțeleg.

— Ne cunoaștem de mult timp și a fost întotdeauna o prietenă extraordinară. Cea mai bună pe care ți-o poți imagina. Nu am nici măcar un cuvânt urât de spus despre ea. Dar era… Nu avusese niciodată un partener.

— Aha.

— Cel puțin, nimic de durată. Și cred că își dorise asta foarte mult. Era disperată să găsească pe cineva. Iar când l-a cunoscut pe Jacob… Cred că pur și simplu a ignorat toate aspectele lui ciudate sau urâte.

— Înțeleg.

— Presupun că așa merg lucrurile. Îți faci o imagine despre cum vrei să fie realitatea și anulezi tot ce nu corespunde acelei imagini, astfel încât să

poți continua să trăiești cu… imaginea ta deformată asupra realității?

— Mhm.

— Asta era situația cu Milena și Jacob. Ea nu voia să accepte cine era el cu adevărat.

— Bun. Deci, dacă putem merge mai departe… Presupun că tu și Henrik v-ați împachetat lucrurile și ați plecat spre Staloluokta.

— Da. Henrik a încercat să vorbească și el cu Milena, ca să vadă dacă o poate convinge să vină cu noi, dar desigur că Jacob nu i-a lăsat deloc în pace, așa că n-au mai stat de vorbă.

— Înțeleg.

— Am pornit spre trecătoare, înapoi pe unde veniserăm.

— Și Milena și Jacob ce-au făcut?

— Au continuat spre Sarek, conform planului.

— Așa că v-ați despărțit în punctul ăla?

— Da. Și chiar am crezut că nu-l vom mai vedea pe Jacob niciodată.

— Doar că nu a fost chiar așa.

— Cu siguranță nu.

Henrik a îmbrățișat-o scurt pe Milena și au mormăit urările. Eu eram încă furioasă pe ea și nu intenționasem să spun nimic, dar când ea s-a întors, a dat din cap și și-a luat la revedere și de la mine, n-am putut s-o ignor.

— Pa, am spus pe un ton plat.

Jacob era ocupat să strângă cortul. Umbla încoace și încolo scoțând țărușii din pământ fără să se uite la noi. Mare lucru – nu voiam să mai schimb niciodată vreun cuvânt cu Jacob Tessin.

•

Eu și Henrik am început să urcăm. Trecătoarea de deasupra noastră era ascunsă de nori și de văluri de ploaie cețoasă; nici măcar nu puteam zări unde începea pârtia. Corpul îmi era țeapăn și necooperant. Rucsacul meu, cu folia lui impermeabilă verde-închis, părea mai greu astăzi și nu cred că de vină era doar imaginația mea; totul era ud sau măcar umed, una peste alta cred că aveam de cărat un kilogram în plus.

Burnița blândă de mai devreme se transformase în ploaie mocănească, picăturile răpăind pe gluga parkăi. Haina mea era de bună calitate, dar făcută din genul de țesătură care respiră, așa că nu era sută la sută impermeabilă. Ploaia mocănească însemna că, la un moment dat, geaca va începe să se simtă umedă pe dedesubt, lipindu-mi-se de haine. Iar ploaia era rece. Purtam niște mănuși subțiri, care însă nu mă ajutau; degetele începeau deja să-mi înțepenească.

Eram încă furioasă și indispusă după cearta cu Milena. Să fie ăsta sfârșitul prieteniei noastre? Nu-mi aminteam să mai fi schimbat vreodată asemenea cuvinte ca atunci când am discutat despre Jacob. De fapt, nu ne certaserăm niciodată cu adevărat, dar Jacob o schimbase, nu mai era ea însăși. Viitorul urma să ne arate dacă schimbarea era de lungă durată sau dacă aveau să se despartă, iar Milena să-și vină în fire. Gândul că nu ne vom mai petrece timpul împreună mă întrista, dar nu era sfârșitul lumii.

Atunci când te confrunți cu sfârșitul unei relații, îți dai seama cât înseamnă pentru tine. Acum puteam vedea că asocierea mea cu Milena se baza mai mult pe obișnuință. Poate și pe nostalgie. De fiecare dată când ne vedeam retrăiam anii studenției într-o anumită măsură, restabileam contactul cu persoanele care eram atunci, ne întorceam la o existență mai simplă, fără griji. Dar cât de multe lucruri mai aveam în comun?

De ea depindea dacă urma să ne mai vedem sau dacă se terminase, am gândit sumbru.

M-am uitat în urmă și am văzut că o luasem mult înaintea lui Henrik. M-am oprit și l-am așteptat. Urcușul grăbit măcar mă încălzise. Departe, jos, prin ceață, platoul pe care fusese tabăra abia se vedea. Jacob, Milena și cortul dispăruseră.

Henrik m-a ajuns din urmă. Părea obosit și s-a oprit să-și tragă sufletul.

— Cum te simți? am întrebat.

— Mi-e greu, a gâfâit el dându-și jos rucsacul și prăbușindu-se pe o stâncă. Nu reușesc să mă încălzesc, deși transpir.

— Nu vrei să mai mergem puțin, doar până la marginea stratului de zăpadă? Pe urmă ne putem opri pentru cafea.

— Bine. Voiam doar să stau aici un minut sau două.

Am rămas unde ne aflam, cu ploaia persistentă turnând peste noi. Temperatura părea să fi scăzut de dimineață până acum. Acum nu puteam vedea prea mult nici din munți, nici din vale; ploaia trăsese cortina peste tot.

Ce loc neprimitor!

Acum, că obiectivul nostru – să traversăm Sarek – nu mai exista, abia așteptam să plec de acolo. Vraja se risipise. Voiam să mă întorc la Staloluokta, să stau într-o cabană, să mă duc la saună, să dorm într-un pat, să-mi fie cald și să fiu uscată. Ar fi trebuit să reușim să ajungem acolo doar cu o oprire peste noapte, la fel cum făcuserăm pe drumul spre parc. Asta dacă putea Henrik – părea alarmant de obosit.

Eu eram nerăbdătoare să plec; ploaia deja alungase puțina căldură pe care o generasem și începeam să mă simt din nou rigidă și înghețată până în măduva oaselor. Henrik avea dreptate; pe o vreme ca asta nu te încălzești niciodată ca lumea. Totuși, diferența dintre mișcare și a ședea sau a sta în picioare era enormă.

Într-un târziu, Henrik s-a ridicat anevoie, și-a săltat rucsacul și am pornit mai departe. L-am lăsat să conducă și am mers alături de el. N-am schimbat prea multe cuvinte; ploaia și panta ne afectau starea de spirit.

Am mers o jumătate de oră. Patruzeci și cinci de minute. O oră. Stâncile au fost înlocuite de pante ierboase, înșelătoare. El a alunecat și aproape și-a pierdut echilibrul. Încă nu puteam vedea marginea stratului de zăpadă.

S-a oprit, răsuflând prelung.

— Am nevoie de o pauză.

— Parcă ziceam să ajungem la zăpadă.

— Am obosit. Mergem de o oră.

Suna de neclintit, aproape iritat. Și-a scos rucsacul.

— Nu putem fi prea departe, m-am aventurat eu pe un ton pozitiv. Probabil că nu-l putem vedea din cauza crestei de acolo.

— Cred că ar trebui să consultăm harta, a mormăit Henrik.

A dat la o parte folia impermeabilă de pe rucsac și a început să scotocească după aragaz.

— Bine, dar urmăm cursul pârâului de acolo. A fost în stânga noastră tot coborâșul, așa că nu putem greși.

— Chiar și așa, a spus el fără să mă privească, în timp ce asambla aragazul.

Aveam harta împăturită frumos în buzunarul de la piept al parkăi. Mă uitasem la ea de câteva ori în ultima oră. Am scos-o și i-am întins-o demonstrativ lui Henrik.

— Mersi. Poți să mergi să aduci niște apă?

— De ce nu ne mulțumim cu câte un baton proteic? Oricum va trebui să ne oprim curând pentru prânz.

— Nu – vreau să beau ceva cald.

A luat cafetiera și a mărșăluit în direcția pârâului care bolborosea în apropiere. Reproșul lui pasiv-agresiv a funcționat – am fugit după el.

— Dă-mi-o mie, mă duc eu.

Mi-a întins cafetiera fără un cuvânt și s-a întors la aragaz.

Am cufundat cafetiera în apa glacială. Ieri fusese un șoc; azi, mâna îmi era deja atât de rece încât abia dacă am reacționat. M-am întors și am pus cafetiera pe ochiul aragazului. N-a trecut mult până când Henrik a vărsat cafeaua solubilă direct în apa clocotindă. Ne-am umplut cănile și ne-am așezat pe o stâncă. Mi-am pus ambele mâini în jurul cănii, ca și cum ar fi fost un pui de pasăre care avea nevoie de protecție. Degetele mele înghețate au început să se dezmorțească.

Ne-am băut cafeaua în tăcere, dar Henrik avea dreptate; chiar aveam nevoie de ceva fierbinte în noi. M-am simțit puțin mai bine dispusă.

— Cred că ploaia începe să contenească, am spus.

Mi se părea că deasupra noastră cerul era de un cenușiu mai deschis. Henrik nu a răspuns. Stătea în tăcere, sorbind din cafea și uitându-se la cafetieră cu o privire goală. După un timp, a spus: — Despre ce ai vorbit cu Milena în dimineața asta?

— Despre ce am vorbit?

— Da.

— Dar știi deja. Am întrebat-o dacă vrea să se întoarcă cu noi.

— Mi s-a părut că vă certați.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi și-a îndreptat din nou atenția către cafetieră.

— N-aș spune asta, dar bagateliza întâmplarea de ieri. Bine, eram iritată.

— Cum adică „bagateliza”?

— Ei bine, a spus că Jacob nu te-a împins. De exemplu.

Sperasem că Henrik va ține cu mine – că o să ofteze, o să se vaite sau o să mormăie ceva de genul „incredibil”. Orice. Mă așteptasem să-mi acorde sprijinul lui dar, în loc de asta, s-a cufundat din nou în tăcere. A mai sorbit o dată din cafea, privind în gol, așa că am continuat: — N-a fost doar asta, ci întreaga ei atitudine. A spus că și eu mi-am pierdut de multe ori cumpătul în timpul jocurilor – ca și cum s-ar putea compara! Vreau să zic că nici eu nu știu să pierd, dar nu i-am spus nimănui că e „târfa dracului” și nu am sărit la bătaie.

Henrik s-a încruntat și s-a uitat la mine.

— „Târfa dracului”? Când a spus asta?

— A mormăit ceva chiar înainte să ies din cort.

— Eu nu l-am auzit.

— Deci zici că se compară? M-am purtat eu vreodată așa cum s-a comportat el ieri?

— Nu, sigur că nu.

— Am crezut că suntem de acord că toată povestea a fost extrem de neplăcută.

— Suntem.

— Și tu ai tot spus că „e nebun”.

— Nu-i iau apărarea lui Jacob…

— La fel a spus și Milena, dar exact asta faceți – amândoi.

Deodată, Henrik a izbucnit.

— Deci dacă am spus că nu l-am auzit pe Jacob spunând cuvintele alea înseamnă că-i iau apărarea? Asta vrei să spui?

Am oftat.

— Nu știu de ce ne certăm noi pentru idiotul ăla.

N-am putut să nu sun defensiv.

— Ești mereu la fel, Anna. Îți înfigi colții în ceva și, dacă nu sunt de acord cu tine până la ultimul detaliu, înseamnă că sunt împotriva ta și trebuie să continui să presezi până câștigi. Suprainterpretezi și interpretezi greșit și ajungi atât de… atât de al dracului de agresivă!

Era furios și contrariat. Ridicase vocea și obrajii i se înroșiseră. Forța reacției lui m-a luat prin surprindere.

— Bine, bine. Îmi pare rău.

— Nu-mi place deloc.

Ploaia înghețată încă turna peste noi, eram uzi și ne era frig și mai aveam de mers cel puțin patruzeci de kilometri înainte să avem un acoperiș deasupra capului. Iar acum începuserăm să ne ciondănim.

Cât de neprimitor e locul ăsta!

Henrik nu spusese că mă urăște pe mine, dar ura unul dintre aspectele comportamentului meu, iar comportamentul meu era identitatea mea, prin urmare ura o parte din mine. Vorbe grele. Niciodată nu-mi mai spusese așa ceva.

Am rămas tăcuți un timp, apoi Henrik a inspirat adânc și a continuat: — Chestia e că… Să renunțăm la drumeție a fost cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Întâmplarea de ieri a fost complet inacceptabilă. Așa că acum chiar suntem de acord, dar…

A oftat.

— Dar ce?

— Nimic. Asta e tot. Doar că el chiar nu m-a atins – Milena a avut dreptate în privința asta. Per total nu contează, chiar se îndreptase amenințător spre mine, ca și cum voia să-mi dea un pumn, dar eu m-am împiedicat și am căzut. Probabil m-ar fi atacat dacă n-aș fi căzut. Așa că… n-are nicio relevanță, chiar n-are.

Am încuviințat încet. Ploaia îmi cădea în cană, răcind și diluând cafeaua, dar am sorbit din ea oricum.

Furia mea nu era fierbinte și arzătoare, era la fel de rece ca ploaia.

— Ce vrei să spui prin „ce s-a întâmplat ieri”? am întrebat.

— Cearta de azi-noapte.

— Pentru că, tot ieri, Jacob mi-a făcut avansuri.

— Știu, și chiar e groaznic.

— Motiv pentru care îl privesc cu alți ochi decât o faci tu.

— Anna, îmi dau seama că Jacob e bolnav la cap. Ar putea chiar să fie psihopat. Înțeleg asta.

Vocea lui Henrik era mai blândă acum și chiar se uita la mine în timp ce vorbea. Începuse să regrete poziția pe care o luase.

— Îți pot reda câteva dintre lucrurile pe care mi le-a spus în timp ce se dădea la mine.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine tocmai acum. Ai tot dreptul să fii furioasă. Iartă-mă.

Aproape că mă implora.

— Spunea că el și cu mine suntem făcuți unul pentru altul pentru că suntem mai atrăgători decât tine și Milena. Mai atrăgători și într-o formă fizică mai bună.

S-a făcut liniște și Henrik a lăsat cuvintele să ajungă la el. Avea umerii încovoiați ca să se ferească de ploaie și de vorbele pe care i le spuneam. A clătinat din cap.

— E nebun, a zis el încet.

— Acum înțelegi ce spun?

— Da. Da, înțeleg.

Am împachetat aragazul. Furia mi se risipise și am încercat să fac câteva remarci încurajatoare. Henrik a dat din cap și a scos sunete de aprobare, dar părea distras. Am pornit din nou la drum.

•

De data asta, și numai de data asta, avusesem dreptate în privința crestei și a pârtiei. După o jumătate de oră am văzut zăpada, iar după încă cincisprezece minute am ajuns la ea. Terenul era acum mai plat, mersul mai ușor. Ne-am oprit să ne umplem sticlele cu apă și i-am zâmbit lui Henrik.

— Ți-am zis că pârtia nu poate fi departe? Ți-am zis?

El mi-a zâmbit șters.

— Poate că mi-ai spus.

M-am apropiat de el, l-am îmbrățișat și l-am sărutat.

— Știi că am întotdeauna dreptate, iubitule.

— Mhm.

— Hai să mai mergem o oră, până când începem să coborâm, și pe urmă ne oprim pentru prânz.

Henrik a încuviințat, dar părea să ezite să-mi întâlnească privirea. Își pierduse suflul și obrajii îi erau roșii din cauza efortului.

— Apoi, după ce trecem de vârf, o să ne fie ușor să ajungem la Alggavagge. Ne vom uita la Padjelanta, și știi unde e Padjelanta?

— Nu.

— Staloluokta. Iar în Staloluokta sunt paturi și aragazuri și o saună cu lemne.

Am luat fața lui Henrik în palme și l-am sărutat lung pe buze.

Am pornit peste zăpadă, cu Henrik în frunte și eu în spatele lui.

Înaintarea a devenit, brusc, mai dificilă, din moment ce ne scufundam câte un centimetru sau doi la fiecare pas. Și vizibilitatea s-a deteriorat rapid. Ploaia aproape că stătuse, dar acum eram învăluiți într-o ceață amarnic de rece, sau poate că erau nori de joasă altitudine, care ștergeau și mai mult contururile lumii din jurul nostru.

Urcam lent, în liniște. Cred că niciunul dintre noi nu a vorbit vreo jumătate de oră. Singurele sunete erau răsuflările noastre și zgomotul zăpezii strivite sub bocanci. M-am concentrat asupra zilei pe care o aveam înainte, am încercat să planific opririle, să anticipez unde am putea fi în diferite momente, unelteam strategii și șiretlicuri ca să păstrez ridicat moralul lui Henrik. Dimineață sperasem vag că am putea intra în Padjelanta în cursul zilei, însă dată fiind starea în care era Henrik acum credeam că va trebui, probabil, să înnoptăm pe cealaltă parte a lacului Alggajavrre, la granița dintre Sarek și Padjelanta. Chiar și numai atât avea să fie un test de anduranță pentru el. Începeam să accept ideea că nu vom ajunge la Staloluokta cu doar o oprire peste noapte; era posibil să avem nevoie de două.

Nu mai ești cum erai odată, Henrik. Acum cinci ani nu ți-ai fi neglijat niciodată antrenamentele.

Habar n-aveam ce gânduri clocea el în timp ce ne târam înainte.

Mă așteptasem ca pârtia să se întindă în fața noastră când ne apropiam de pisc, dar nu a fost așa, chiar dacă urcam de o oră. Din contră, părea…

Nu, e imposibil.

Niciunul dintre noi nu a scos vreun cuvânt.

Terenul părea să devină mai… abrupt.

Dar așa ceva era imposibil.

Trebuia să fie doar imaginația mea.

Sau nu?

Ieri, mergând în direcția opusă, fusesem acolo cu Jacob. Poate că îmbrățișarea lui m-a șocat atât de tare încât n-am observat cum se schimbase peisajul?

Nu.

Incidentul cu Jacob avusese loc la capătul pârtiei. Eu și Henrik mergeam pe zăpadă de vreo oră. De fapt, de puțin mai mult de o oră.

Acum ar fi trebuit să fim la vârf, terenul ar fi trebuit să fie plat, sau să fie o pantă descendentă.

Era clar că devenise mai abrupt. Nu putea fi doar imaginația mea.

Stomacul mi s-a întors pe dos și, deși îmi era deja frig, m-am cutremurat.

Era posibil să fi mers în direcția greșită? Cum?

Stăpânește-te, Anna. Trebuie să rămâi calmă. Nu trebuie să-l îngrijorezi pe Henrik fără rost.

Henrik a înțepenit în loc, respirând greu.

— Ce-i aia?

Am văzut un contur mai întunecat în zăpadă, la o sută de metri mai în față, o tăietură într-o mare de alb, pe jumătate ascunsă de ceață.

— Nu știu, am spus, dar aveam o bănuială oribilă ce putea fi.

Am trecut pe lângă Henrik, m-am apropiat de petecul întunecat, l-am auzit pe Henrik urmându-mă. Conturul devenea mai clar cu fiecare pas pe care îl făceam.

Acum puteam vedea că era, de fapt, de o culoare verde-albăstrui.

Era o crevasă – o crăpătură adâncă într-un ghețar.

Era clar că greșiserăm drumul.

Pârtia nu era un ghețar. Era imposibil ca o crevasă ca asta să fie aici.

Henrik m-a ajuns din urmă, încă fără suflu.

— E o crevasă? a întrebat el.

Mai mult am simțit decât am văzut modul în care se uita la mine.

— Trebuie să verificăm harta, am zis, făcând un efort să rămân calmă și sigură pe mine.

— Absolut.

A urmat o pauză scurtă. Henrik se muta de pe un picior pe altul, și-a scos sticla de apă, a băut. A privit în sus spre crevasă, ca și cum aștepta ca eu să fac ceva.

— Harta? am zis.

S-a uitat la mine cu o privire goală.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 18 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen

— Deci harta dispăruse?

— Da.

— Cum așa?

— I-am dat-o lui Henrik când ne-am oprit pentru cafea. Trebuie că a pus-o pe jos. Probabil.

— Așa.

— Era… După cum am spus, ne-am certat puțin în timp ce ne beam cafeaua, așa că amândoi eram puțin tulburați. Nici nu m-am gândit la hartă.

— E de înțeles.

— Henrik n-a recunoscut că el pierduse harta – a insistat că mi-o dăduse înapoi. Ceea ce nu era adevărat.

— Așa că v-ați certat din nou?

— Nu. Nu credeam că merită să risipim atâta energie discutând despre cine a greșit, așa că am spus „nu contează, asta e”. Și am hotărât că voi încerca să cobor înapoi și să o caut. În fond, știam unde o avusese ultima oară.

— Și Henrik urma să rămână unde era?

— Henrik urma să stea locului, da. Era prea obosit ca să meargă fie și un metru, dacă nu era necesar.

— Înțeleg.

— Nu era chiar atât de târziu. Credeam că aș putea să găsesc harta și să revenim pe traseul corect, apoi mai puteam merge câteva ore înainte să facem tabăra pentru noapte.

— Și?

— A fost decizia greșită. Ar fi trebuit să coborâm imediat împreună. Dar, după război, mulți viteji se-arată.

Alerg încet de-a curmezișul pârtiei cu pași ușori, bine echilibrați, păstrând un ritm constant și urmându-mi propriile urme. Am la mine sticla de apă, dar rucsacul l-am lăsat cu Henrik. Pulsul îmi este accelerat, dar nu prea tare, mă simt agilă și liberă fără rucsac, sunt obișnuită să mă mișc așa de la alergările de rezistență.

Trup și suflet. Sufletul îmi este dezamăgit, anxios și frustrat din cauză că ne-am rătăcit, că am pierdut harta, că Henrik dă vina pe mine. Mă bazez doar pe trup pentru a-mi echilibra sufletul. Hormonii mei vor rezolva problema.

Am mers vreo două ore după ce am băut cafeaua. Faptul că mergeam în direcția opusă și îmi puteam stabili ritmul propriu mă făcea să cred că ar trebui să pot ajunge în același loc în vreo jumătate de oră. Patruzeci de minute, maximum. Apoi o oră ca să mă întorc la Henrik, iar asta fără să trag de mine. Dacă găsesc harta, merită.

Și de ce nu aș găsi harta? Trebuie să fie pe undeva pe acolo.

Totuși, nu e vorba doar de hartă. Aveam nevoie de răgazul ăsta pentru mine însămi. Aveam nevoie să mă îndepărtez de Henrik ca să-mi regăsesc echilibrul. Știu că acum eu trebuie să fiu cea puternică, trebuie să planific și să conduc înainte, trebuie să-i dau energie, să-i ridic moralul. Aproape că mi-am pierdut răbdarea cu el atunci când m-a acuzat că am rătăcit harta, am reușit să-mi păstrez calmul, dar n-a lipsit mult.

Răbdarea nu e cea mai bună calitate a mea. Poate o să învăț ceva important din experiența asta.

Continui să merg pe urmele pe care le-am lăsat mai devreme. Ceața pare să se destrame în timp ce vântul se întețește. Poate va împrăștia și norii și soarele va străluci din nou de pe un cer albastru și senin într-o oră sau așa ceva. Ne va fi ușor să ne orientăm și să ne găsim drumul prin trecătoare odată ce vom avea vederea aia panoramică. În noaptea asta vom campa la Alggavagge și vom vorbi despre aventura prin care am trecut, atunci când Sarek și-a arătat colții de prădător. Vom începe să dăm formă unei narațiuni, o poveste bună cu care să ne distrăm prietenii în jurul mesei, la cină, acasă, în apartamentul nostru, într-o seară rece de toamnă. Erika și Olof, Simon și Jennifer, Mark și Valle. Vom mânca fiecare o tocană de vânat, vom bea Amarone și vom râde de povestea episodului când eu și Henrik am pierdut harta și ne-am rătăcit în Sarek.

Da. Așa va fi.

Acum pot vedea sfârșitul pârtiei, curând voi alerga pe pământul gol, atentă să nu-mi scrântesc glezna pe grohotiș. Pietrele sunt umede și alunecoase, așa că îmi dau silința să evit să sar de la una la cealaltă.

E mai greu să urmez traseul acum, că nu mai am urmele din zăpadă care să mă ghideze, dar pot vedea din loc în loc urma tălpii unui bocanc în câte un petic de noroi, confirmând că sunt pe drumul cel bun. Mai sunt și marcaje pe care le recunosc – aici o stâncă mare, dincolo o încâlcitură de tufișuri care a reușit cumva să prindă rădăcini sus, pe panta muntelui. Tot timpul pot auzi pârâul în stânga mea.

Vântul e mai puternic acum și a început din nou să plouă zdravăn. Ploaia parcă s-a oprit doar ca să-și tragă răsuflarea, să-și recapete puterile înainte de a mă ataca din nou. Strâng șiretul glugii, lăsând la vedere doar un oval mic de la sprâncene până la buza inferioară.

Deodată am ajuns la locul unde ne-am băut cafeaua. Văd stâncile pe care ne-am așezat, văd chiar și o mică urmă pe pământ, acolo unde a fost aragazul. Optimistă, mă uit în jur, culorile vii și marginile portocalii ale hărții ar trebui să o facă ușor de găsit printre toate nuanțele șterse de verde, maro și cenușiu.

Stabilesc repede că nu exact acolo am stat. Mă uit după toate stâncile, mă uit în micile crevase din teren, unde un strat de pământ, mușchi și iarbă acoperă grohotișul. Dacă Henrik a pus-o jos atunci când a instalat aragazul, ar trebui să fie încă aici – dar, desigur, ar fi putut fi luată de vânt, sau poate a scăpat-o lângă apă, când își spăla cana înainte să plecăm.

Lărgesc aria de căutare, mă duc până la pârâu și mă uit împrejur, merg pe malul lui cam douăzeci de metri în ambele direcții. Creierul meu e fixat pe găsirea unui obiect portocaliu și albastru și alb, ca atunci când cauți o piesă de puzzle cu o anumită formă printre sute de alte piese. Umblu în cercuri din ce în ce mai largi, scrutând terenul cu grijă, dar nu pot găsi harta.

Ploaia încă îmi biciuiește fața și îmi răpăie pe glugă, fiecare picătură care ajunge lângă urechile mele pare să-mi trimită un tunet direct în cap.

Mă mișc constant, uitându-mă întâi aici, apoi dincolo, dar încercând să urmez un soi de sistem. Cercuri din ce în ce mai mari. Zece metri de la locul unde ne-am odihnit, douăzeci de metri, treizeci, patruzeci.

Caut deja de ceva timp. De cel puțin cincisprezece minute, poate douăzeci, posibil chiar ceva mai mult.

M-am întors în locul ăsta plină de speranță și încă nu am de gând să renunț, dar începe să mă roadă o urmă de îndoială. E posibil să nu găsesc

harta. În orice caz, nu aici. Dacă Henrik a vârât-o în vreun buzunar și a uitat să tragă fermoarul? În cazul ăsta, putea să-i cadă în timpul urcușului. De ce n-am căutat-o în timp ce coboram?

N-o s-o mai găsești.

Mintea mea o ia razna câteva secunde, dă frâu liber îndoielii și e copleșită de un val de frică.

Harta a dispărut. Ne-am pierdut în Sarek. Cazul cel mai rău.

Îmi recapăt controlul, mă forțez să mă concentrez. Iau în calcul ipoteze mai puțin plauzibile care sunt, totuși, încă demne de luat în seamă. De exemplu, harta ar fi putut fi luată de vânt, aruncată în apă și dusă la vale de curent, sfârșind la o oarecare distanță de punctul meu de pornire. E foarte improbabil, dar mă întorc la pârâu și îl urmez mult mai departe decât prima oară. O sută de metri, două sute de metri.

Ei, haide, trebuie să-ți dai seama că nu vei găsi niciodată harta. Cât timp ai de gând să petreci căutând-o? Pierdere de vreme? Bun, acționezi sistematic și investighezi fiecare posibilitate înainte de a o elimina, dar pe cine crezi că păcălești? *Pur și simplu nu vrei să accepți ideea că nu mai e.*

Sunt pe punctul de a renunța la pârâu când ridic capul și zăresc o bandă portocalie strălucind lângă ceva albastru și alb, lângă o piatră aflată chiar la marginea apei.

E harta. Să fiu a naibii, chiar e harta!

Mulțumesc, Doamne!

Inima mea încetinește, apoi bate de două ori mai repede înainte ca ușurarea să-mi inunde corpul. Până acum nu realizasem cât de mult îmi pierdusem speranța. Inspir adânc, simt că umerii mi-au căzut.

Da. Da da da.

O iau la fugă, nerăbdătoare să ajung la hartă înainte să fie luată din nou de vânt. Vântul bate mai tare acum. Și ploaia se simte altfel, aproape ca și cum…

Da, se transformă în lapoviță.

Din când în când trebuie să-mi desprind ochii de hartă pentru o clipă, doar ca să văd unde pun picioarele, ar fi o catastrofă dacă nerăbdarea m-ar face să fiu neglijentă și mi-aș suci glezna.

Aia chiar e harta, nu-i așa?

Încetinesc. Mă opresc. Respir. Mă holbez la ea de la cinci metri.

Harta, care nu e deloc o hartă.

Portocaliul e un soi de lichen pe care l-am mai văzut în multe locuri pe

munte. Albul e alt soi de lichen. Iar albastrul nu e albastru, ci o nuanță a pietrei cenușii pe care cresc lichenii.

Dezamăgirea îmi inundă corpul, la fel cum speranța îl inundase acum câteva momente. Harta nu mai e – acum nu mai am de ales și trebuie să accept ideea. Scenariul cel mai rău nu mai e doar un scenariu, ci e realitatea în sine.

Rahat. Rahat rahat rahat rahat.

Iar peste tot în jurul meu lapovița s-a transformat în zăpadă, fulgi reci și grei îmi aterizează pe față. Nu-mi vine să cred.

Zăpadă în septembrie? Ce dracu' e-n neregulă cu locul ăsta?

Acum sunt în mijlocul unui adevărat viscol, unii fulgi par să se învârtejească înapoi spre cerul din care au venit, alții au început deja să se aștearnă pe pământ. Am în fața mea un văl alb, ca o perdea subțire – încă transparentă, dar nu pentru mult timp.

Urmele de pași din zăpadă. Urmele noastre. Singura mea șansă de a-mi găsi drumul înapoi la Henrik.

Încep să alerg la deal. Nu ca la jogging – alerg de-a binelea. Dintr-odată, harta a devenit irelevantă, dezamăgirea e deja uitată. Pentru că acum simt un alt fel de frică. Sunt îngrozită. Ce-ar fi dacă nu mi-aș mai regăsi drumul spre Henrik…

Trebuie să-mi regăsesc drumul spre Henrik.

Alerg concentrată, cu grijă să nu fac vreun pas greșit, atentă la urmele de pași și reperele care mă duc înapoi la Henrik. Îmi dau repede seama că aș putea foarte bine să uit de majoritatea reperelor; ninsoarea e prea densă, vizibilitatea a scăzut la zece metri. La un moment dat îmi pierd complet orientarea. Trebuie să mă întorc și să reiau drumul de la ultima amprentă. De data asta merg mai mult spre dreapta și găsesc traseul.

Alerg la deal, dar nu gonesc. Oricât ai fi de in formă, poți foarte repede să începi să produci acid lactic atunci când urci. Nu vreau să fiu obosită când ajung la marginea pârtiei, pentru că de acolo îmi va fi mai greu să avansez.

Încerc să-mi dau seama cât timp îmi va lua să ajung la Henrik la viteza asta. Probabil vreo cinci sau zece minute până la marginea pârtiei. De acolo merseserăm vreo oră, poate o oră și cincisprezece minute. Așa că mie, singură, mi-ar lua cam jumătate de oră dacă alerg.

Pot să mențin ritmul ăsta timp de încă patruzeci de minute? Nu prea cred. Respir greu, trăgând în plămâni aerul umed, rece ca gheața. Pe interior

transpir, pe dinafară mă înconjoară frigul, umezeala caldă și cea rece se întâlnesc undeva la mijloc între piele și haine. Ar trebui să încetinesc ca să fiu sigură că nu-mi pierd energia.

Și totuși… zăpada începe să se așeze. Voalul transparent de pe jos începe să semene cu o țesătură groasă de lână. Oare urmele noastre se vor mai vedea peste patruzeci de minute?

Nicio șansă.

Voi putea să le mai văd măcar peste cinci minute? Voi putea găsi la timp primele amprente de pe pârtie?

Nu pot să încetinesc. Dimpotrivă, trebuie să merg mai repede, să alerg cum n-am mai alergat niciodată în viața mea. Iar dacă simt că sunt epuizată va trebui să găsesc un mod de a continua. Voi găsi putere undeva.

Lungesc pasul, gonesc ultimii metri până la pârtie și, da, ajung acolo la timp. Când am urcat împreună am mers pe urmele lui Henrik, așa că amprentele lăsate au rămas destul de adânci. Am călcat pe unele dintre ele și la coborâre, așa că încă le pot vedea clar. Totuși, pătura de zăpadă proaspătă are deja cel puțin un centimetru grosime și fulgii cad repede.

De îndată ce pun piciorul pe pârtie, devine mult mai greu să avansez. Mă concentrez, tehnica mea e bună, mă asigur că îmi sincronizez mișcarea picioarelor cu cea a părții superioare a corpului. Totuși, ritmul și terenul de sub picioare încep să-și spună cuvântul. Simt primele semne ale acidului lactic în mușchii coapselor. O durere persistentă. Aerul glacial îmi rănește plămânii.

Vizibilitatea a fost la zece metri; acum e la cinci. Unele dintre amprentele mai superficiale încep să dispară. Furtuna eradichează fără milă urmele pe care le lăsaserăm.

Lărgesc șiretul din jurul glugii, e prea strâns, am senzația că nu pot să respir. Vântul îmi prinde imediat gluga fâlfâindă și mi-o suflă peste cap. Alerg direct într-un viscol. Știu că ar trebui să mă opresc și să-mi trag gluga pe cap, dar fulgii reci și uzi se simt plăcut pe pielea mea transpirată.

De când alerg? Doar de câteva minute. Mai am cel puțin o jumătate de oră până să ajung la Henrik.

Asta n-o să meargă niciodată. N-o să reușesc.

Furtuna mătură muntele ca un burete pe o tablă albă, amprentele noastre sunt semne de cariocă, șterse într-o secundă.

Coapsele îmi ard de la acidul lactic. Plămânii îmi urlă. Urmele de pași nu mai sunt ca un lanț neîntrerupt, dispar pe o distanță cam de un metru, apoi

mai zăresc vreo două. Acum se mai văd doar cele mai adânci, iar în curând vor dispărea și acelea.

Henrik stă sus, pe munte, complet singur în viscol, iar eu n-o să fiu în stare să mă întorc la el. Am putea să murim aici – amândoi.

Ăsta pare a fi un moment la fel de bun ca oricare altul să intru în panică.

Mă cuprinde un sentiment sălbatic, incontrolabil, ca și cum un monstru ar fi pe urmele mele și eu trebuie să scap chiar în secunda asta, viața mea depinde de asta, și uit tot ce știam despre alergarea eficientă, despre economia de energie, o iau pur și simplu la goană cu viteză maximă. Durerea din coapse și plămâni a dispărut.

Oare asta e rezerva aia de energie de care aveam nevoie? Puterea care îmi va permite să depășesc epuizarea?

Mai bună decât toate băuturile energizante din lume: frica de moarte.

— Henrik! strig prin perdeaua de zăpadă. Henrik!

Ar trebui să încetinesc ca să nu ratez urmele din ce în ce mai rare, dar nu pot, nu mă pot controla, pur și simplu mă arunc orbește înainte. Ce e aia, o urmă? Cred, dar nu pot fi sigură, continui să alerg, metru după metru, secundă după secundă, fără să văd alte urme, până când am impresia că zăresc una. Încetinesc și mă opresc. Da, în zăpadă e conturul abia vizibil al tălpii unui bocanc. Încă pot să o văd… Cred… Fulgii de zăpadă mi se învârtesc în fața ochilor, îmi intră în ochi, eu mă zgâiesc la pământ ca la o poză tridimensională, așteptând să iasă la iveală imaginea ascunsă.

Creierul meu încearcă să se agațe de un tipar, dar nu reușește să găsească unul.

Urma a dispărut.

Îmi ridic capul și tot ce pot vedea este un strat uniform, gros, de zăpadă proaspătă. Muntele ne-a uitat.

— HENRIK! urlu cât pot de tare. HENRIK! HEEENRIIIK!

Mă aflu într-o lume perfect izolată fonic. Fără ecou. E ca și cum urletul există doar în capul meu; lumea îl amuțește imediat.

— HEEENRIIIK!

Niciun răspuns, desigur.

Lumea e tăcută și rece și albă ca uitarea. Ca moartea.

— HEEENRIIIK!

Nu știu de câte ori am strigat, dar gâtul a început să mă doară. Eram singură și părăsită în furtuna de zăpadă.

Tsunamiul de panică mă pusese la pământ, dar începea să se retragă treptat. Am reușit să mă ridic pe picioarele care-mi tremurau.

Ce m-a doborât a fost faptul că aș putea, într-adevăr, să mor. Odată ce m-am obișnuit cu ideea, odată ce am înțeles că era un final realist, am înțeles și că nu era un final inevitabil.

Am rămas nemișcată puțin, lăsându-mi pulsul să încetinească. Mi-am șters fulgii de zăpadă de pe cap, mi-am tras gluga și am strâns șiretul, lăsându-mi din nou expusă doar fața.

Aveam respirația sub control, ceea ce însemna că și creierul putea începe să funcționeze din nou.

Încă depindea de mine cât de bine sau cât de rău se termina totul.

Prima decizie era cea mai importantă: să-l las pe Henrik fără apărare și să mă salvez pe mine însămi? Sau să încerc să-l găsesc?

Am știut răspunsul chiar de când formulam întrebarea. Era de neconceput să-l las pe Henrik pe munte.

Asta, desigur, elimina ocazia de a-mi asigura propria siguranță cu oarece ușurință, deoarece nu mă îndoiam nicio clipă că aș scăpa dacă m-aș întoarce și aș coborî singură. Când se domolea furtuna, ceea ce socoteam că urma să se întâmple destul de curând, nu-mi putea fi prea greu să găsesc drumul spre Staloluokta. Dacă furtuna persista, aș fi putut să continui spre Sarvesvagge, să-i prind din urmă pe Milena și pe Jacob și să merg cu ei prin Sarek, conform planului original. Nu era o opțiune atrăgătoare, dar era un obiectiv ce putea fi atins.

Totuși, dacă aș fi continuat să urc, riscul creștea considerabil. Nu aveam prea multe șanse să-l găsesc pe Henrik pe vremea asta. Cortul era la el. Trebuia să evit cu orice preț să petrec noaptea sub cerul liber, în plin viscol.

În același timp, nu eram sigură că el ar fi avut prezența de spirit sau tăria de a face față unei nopți de unul singur. Chiar și instalarea cortului era o provocare pe un vânt atât de puternic.

Așa că am luat decizia: urma să-l caut pe Henrik timp de câteva ore, până la lăsarea întunericului. Dacă nu-l găseam până atunci, urma să cobor în vale, unde sigur era cu câteva grade mai cald și speram să nici nu ningă. Urma să găsesc un loc adăpostit, sub buza unei stânci sau ceva similar. N-ar

fi fost cea mai plăcută noapte petrecută în munți, dar probabil aș fi fost în siguranță.

Însă unde să-l caut pe Henrik? În ce direcție?

Până acum urmărisem amprentele lăsate mai devreme. Urmele mele proaspete încă se vedeau în spate, deși vremea se străduia să le șteargă. Formau o dâră neclară, dar perceptibilă.

Desigur că ar trebui să continui să urc, urmând aceeași dâră.

Oare aia era cea mai ușoară abordare? Trebuia să evit să deviez de la traseu.

Am hotărât să merg cu spatele, ca să mă asigur că urmele rămân aliniate.

Mi-am dat seama și că ar fi util să creez o potecă spre vale, speram că și pentru mine, și pentru Henrik. Poate reușeam să fac grămezi de bulgări de zăpadă din loc în loc, ca și cum aș fi clădit un om de zăpadă. Dar asta ar fi cerut prea mult timp și energie. O soluție mai rapidă și mai ușoară era să revin din când în când pe propriile mele urme, împrospătând și adâncind amprentele. Varianta asta măcar m-ar fi dus în direcția corectă.

Am pornit la deal cu spatele. Găsirea celui mai inteligent și mai rațional curs de acțiune în condițiile date avusese efectul de a mă calma. Aveam un plan, iar asta ținea panica la distanță.

După câteva sute de metri m-am oprit și am strigat numele lui Henrik. Niciun răspuns. M-am întors cu grijă pe propriile urme, m-am răsucit și am urcat din nou, apoi am continuat să merg cu spatele.

Mi se părea că, probabil, merg cam în același ritm pe care îl avusesem când eram cu Henrik. Goana mea impetuoasă peste zăpadă nu durase prea mult – nu mai mult de cinci minute, ceea ce corespundea cu cincisprezece sau douăzeci de minute de mers în ritmul actual. Prin urmare, trebuia să fiu undeva la patruzeci și cinci de minute – o oră distanță de Henrik.

Nu era deloc surprinzător că încă nu mă auzea.

M-am oprit și am strigat din nou, deși slabă speranță să primesc răspuns. Era important să urmez planul – pătura mea de siguranță, vaccinul împotriva panicii. Nu voiam ca sângele să înceapă din nou să-mi fiarbă.

Am băut niște apă, am mers mai departe. Pași uniformi, ritmici, hotărâți, ochii ațintiți cu fermitate înainte, ținând linia dreaptă.

Nu era și un vechi serial de televiziune numit *Linus on the Line*[8]? Un omuleț nervos care gesticulează și se strâmbă la persoana care îl desenează. Cred că am văzut câteva clipuri pe YouTube.

Eu eram *Anna on the Line,* deși eu îmi desenam propria linie în zăpadă.

În plus, eu eram calmă și concentrată. Totuși, *Anna on the Line* n-ar fi fost mare lucru ca serial de televiziune – o femeie mergând de-a-ndărătelea în ritm constant, oprindu-se ocazional ca să strige „Henrik”, revenind pe propriile urme, întorcându-se și urcând din nou, răsucindu-se din nou și continuând cu spatele înainte.

Iar și iar.

Ar fi putut fi doar imaginația mea, dar mi s-a părut ca intensitatea furtunii slăbise puțin. Știam că în Sarek era posibil să ningă în septembrie, dar nu auzisem niciodată să ningă zile în șir, ca în miezul iernii.

Am urmat planul cu încăpățânare, vocea îmi era din ce în ce mai răgușită de atâta strigat și începeau să mă doară gambele. M-am uitat la ceas: mergeam de o jumătate de oră.

Era clar că ninsoarea slăbise. Mi s-a părut că îmi pot vedea urmele proprii ceva mai mult timp.

Am continuat să merg. Cincisprezece minute, douăzeci.

N-o să meargă niciodată. N-o să-l găsești niciodată pe Henrik.

După o oră m-am oprit, am băut niște apă, mi-am dres glasul și am strigat cât am putut de tare:

— HEEENRIIIK! HEEENRIIIK! am urlat la fulgii de zăpadă ce pluteau spre pământ. HEEENRIIIK!

Aceeași absență a ecoului, același sentiment că mă aflu în cea mai mare cameră de joacă cu pereți moi. Niciun ecou, niciun răspuns.

Dacă încă era acolo unde îl lăsasem și dacă mergeam în direcția corectă – ceea ce ar fi trebuit să se întâmple, pentru că urmasem PLANUL cu precizie –, ar fi trebuit să mă poată auzi de acum.

Dar poate că PLANUL nu funcționase. Poate era un PLAN de rahat.

Asta n-o să meargă niciodată. N-o să-l găsești niciodată pe Henrik.

Acum răsărise îndoiala, ca prima gâdilătură din gât înainte de explozia răcelii. La fel ca panica, senzația de calm era un val care se spărgea de țărm, retrăgându-se apoi.

Mi-am dat seama că existau elemente incerte. Poate că nu mergeam cu aceeași viteză cu care mersesem împreună cu Henrik mai devreme. De fapt, poate că mai aveam încă treizeci de minute de mers înainte ca măcar să mă apropii de el. Am inspirat adânc, m-am reorientat.

Nu e nimic în neregulă cu planul. Planul e bun. Cel mai rău lucru pe care îl poți face atunci când ai un plan bun e să îl abandonezi prea repede.

Așa că am continuat să merg, cu spatele înainte, timp de vreo zece

minute, cu ochii fixați asupra urmelor pe care le lăsam. Mă concentram atât de tare încât, la început, n-am observat linia îngustă și întunecată care mergea paralel cu amprentele mele, la câțiva metri spre dreapta. Era lungă de vreo șase sau șapte metri, poate lată de douăzeci de centimetri în punctul cel mai larg, îngustându-se la ambele capete ca un cuțit de filetat somonul. Era acoperită de zăpadă proaspătă, dar puteam vedea că e mai joasă decât restul terenului din jur.

Putea fi un singur lucru, dar oricum m-am apropiat să mă uit.

Da, era o crevasă. Fusese suflată zăpadă în ea, așa că nu-i puteam vedea fundul, dar trebuia să fie destul de adâncă.

M-am întors, m-am uitat în sus și am rămas cu gura căscată.

La vreo cincisprezece metri în față era o crestătură adâncă în relief, tăindu-mi traseul pe diagonală. Era largă de câțiva metri și avea cel puțin cincizeci de metri de la un cap la altul.

M-am apropiat cu grijă de margine și m-am uitat în jos, având grijă să-mi păstrez centrul de greutate pe piciorul din spate. Lustrul turcoaz al gheții era ascuns parțial de zăpada proaspătă și dispărea în întuneric. Crevasa era curbată și nu-i puteam vedea fundul. Poate aș fi reușit dacă m-aș fi aplecat înainte, dar am ales să nu o fac.

Văzusem destul.

Trebuia să aibă o adâncime de cel puțin treizeci de metri. Dacă aș fi mers cu spatele peste margine probabil că n-aș fi avut idee ce se întâmpla până când corpul nu mi-ar fi fost sfârtecat de gheața zimțată din hăul îndepărtat. Dacă, în ciuda tuturor posibilităților, aș fi supraviețuit căderii, n-aș fi avut nicio șansă să ies din crevasă prin forțele proprii.

Faptul că mi-am dat seama cât de aproape am fost de moarte mi-a făcut inima să bubuie.

Ce loc neprimitor!

Trebuie că eram mai sus pe munte decât credeam. Poate că, de fapt, mersesem mai repede înapoi decât mersesem cu Henrik înainte. Sau PLANUL meu fantastic de a găsi traseul corect, METODA mea genială, era cumva greșit.

Poate că nici nu păstrasem drumul drept, până la urmă.

Mă mutasem la câțiva metri distanță de crevasă, dar era ca și cum umbra ei turcoaz se revărsase peste margine, făcând lumea să pară mai întunecată.

M-am uitat la ceas; amurgul nu putea să fi venit încă, era prea devreme. Trebuie că stratul de nori devenise mai gros, căpătase o nuanță mai închisă

de cenușiu.

Dar *se simțea* ca și cum ar fi venit amurgul.

Aș fi putut, desigur, să ocolesc crevasa și să continui să urc, dar aveam o puternică impresie că deja urcasem prea mult. Trebuia să cobor. Puteam să mă apropii de margine din când în când ca să mă uit după Henrik, dar terenul era înșelător. Cum puteam fi sigură că sub valurile de zăpadă proaspătă nu era ascunsă o altă crevasă care aștepta să mă înghită?

Am auzit un zgomot straniu, aproape ca o voce care se tânguia. Trebuia să fie gheața, mișcându-se. Nu știam nimic despre formarea crevaselor; poate că scăderile bruște de temperatură din timpul toamnei provocau tensiuni în gheață și o făceau să crape?

S-a auzit din nou.

Aaa.

O flacără minusculă de sunet care a izbucnit, doar ca să fie stinsă de vânt și zăpadă.

Aaann…

Am rămas nemișcată, mi-am ținut răsuflarea. Răpăitul bând al fulgilor pe glugă mă deranja, am tras de șiret și am împins gluga pe spate. Gura îmi atârna deschisă, ca și cum asta ar fi ajutat. Instinctiv, mi-am întors capul în direcția vântului.

Am ascultat îndelung, ținându-mi răsuflarea, până când pieptul a început să mă doară și mușchii gâtului au început să lucreze ca să ia niște aer și am cedat și am expirat și apoi mi-am umplut plămânii cu aer curat într-o singură respirație adâncă și apoi l-am auzit din nou.

Aaannaaa!

— HEEENRIIIK! am urlat.

Aaannaa!

Am luat-o la goană în direcția vocii lui Henrik, strigând încă, cu ochii în pământ ca să evit să-mi prind piciorul în vreo crevasă ascunsă. În mai puțin de un minut am văzut o siluetă mai întunecată prin zăpada învârtejită, apoi am fost cu el. Ne-am îmbrățișat, o îmbrățișare rece și udă, obraz la obraz. Lui Henrik îi era atât de frig încât dârdâia.

— O, Henrik, mulțumesc lui Dumnezeu…

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de ușurare. Începusem să cred că nu-l voi găsi niciodată. Acum, măcar o parte a coșmarului se terminase. Orice încercări ne așteptau, urma să le înfruntăm împreună.

Lui Henrik îi clănțăneau dinții și abia putea vorbi.

— Te-ai întors, a gâfâit el. Te-ai întors.

Am continuat să-l îmbrățișez, nu voiam să-i mai dau drumul vreodată. I-am frecat spatele cu ambele mâini, mișcări ferme și rapide ca să generez căldură pentru amândoi. Doar atunci mi-am dat seama că și eu dârdâiam. Transpirasem din belșug în timp ce alergam panicată pe munte în sus, dar după aceea mersesem într-un ritm constant timp de vreo oră. Acum simțeam că am o peliculă de umezeală rece ca gheața pe corp. În plus, zăpada udă și grea începuse să-și croiască drum în jos pe ceafa mea.

Măcar eu fusesem în mișcare; Henrik rămăsese în același loc timp de aproape două ore, în mijlocul unui viscol. Corpul îi tremura violent acum, și continua să repete:

— Te-ai întors… Te-ai întors…

— Normal că m-am întors. Acum trebuie să coborâm de pe muntele ăsta.

— Am încercat… să ridic cortul… dar…

Doar atunci m-am uitat în jur. Rucsacul meu era acolo unde-l lăsasem, acoperit parțial de zăpadă; nu cred că Henrik îl atinsese. Husa impermeabilă era încă pe el, deci conținutul trebuia să fie rezonabil de uscat.

Rucsacul lui, însă, ședea acolo cu capacul superior larg deschis spre cer, ca un copil care încerca să prindă fulgii de zăpadă pe limbă. Haine și piese de echipament zăceau împrăștiate pe jos, iar cortul fusese întins. Țăruși peste tot. Începuse să-l asambleze cu câțiva suporți de metal, dar se oprise.

Asta nu era bine. Toate lucrurile lui erau, din nou, ude leoarcă, plus că puteau dispărea cu ușurință în zăpadă. Vântul nu mai bătea chiar atât de tare, dar cine știe ce obiecte fuseseră deja luate de rafale. I-am dat drumul și am spus:

— Trebuie să adunăm toate astea și să coborâm în vale cât putem de

repede.

El a dat din cap.

— Îmi pare rău, am crezut că am nevoie de ceva protecție…

— Nu-i nimic, hai să adunăm totul și să mergem.

— A fost o prostie… Îmi pare atât de rău…

Am lucrat repede și eficient, periind zăpada de pe fiecare obiect și îndesind totul în rucsacul lui Henrik. Mă minunam cum putuse să-l lase cu capacul deschis în viscol, probabil că se pierduse de tot cu firea.

Uite cine vorbește. Și tu ai intrat în panică pentru un timp.

Husa lui impermeabilă era de negăsit, dar asta nu mai conta acum, din moment ce totul era ud oricum. Am scos stâlpii pentru acoperiș și am căutat sacul de nailon în care stăteau în mod normal, dar nu l-am putut găsi. Nu era mare pierdere; puteam să punem stâlpii peste foaia de cort și să o rulăm peste ei când îl strângeam, dar Henrik nu voia să înceteze căutarea.

— Probabil că l-am pus pe undeva pe aici…

— Lasă-l, ne putem descurca fără el.

— Poate l-a luat vântul… bătea foarte tare când am început…

— Cortul.

Am apucat un capăt al foii de cort și i-am făcut semn din cap să ia capătul celălalt. Am ridicat-o și am scuturat-o ca să scăpăm de cât mai multă zăpadă.

— Ai găsit harta? a întrebat Henrik.

— Nu.

— Ai avut dreptate, eu am pierdut-o…

— Las-o baltă. Acum nu mai contează.

— Acum îmi amintesc, mi-ai dat-o și eu am pus-o jos când m-am dus să aprind aragazul…

— Ridică de capătul tău și mai scutură o dată.

— Sau poate mi-a căzut din buzunar pe drum…

Am întins foaia de cort pe jos. Henrik a îndreptat partea lui și și-a pus genunchiul pe margine ca să o fixeze. Eu am rulat foaia, periind zăpada pe măsură ce avansam.

— Altfel ai fi găsit-o acolo unde ne-am oprit pentru cafea… Te-ai dus până acolo, nu-i așa?

— Mhm.

— Doar dacă n-a luat-o și pe ea vântul…

Când am terminat, am adus sacul cortului, pe care-l găsiserăm când

căutam celălalt sac. Henrik a ridicat foaia de cort rulată, iar eu am tras sacul peste ea. L-am fixat sub rucsacul meu și, în sfârșit, puteam să pornim la vale.

Împreună. Înghețați, obosiți și flămânzi, dar împreună.

Alergasem spre dreapta ca să ajung la Henrik, așa că acum o țineam puțin către stânga, în speranța că voi găsi șirul de amprente. N-ar fi fost o catastrofă dacă asta nu mergea; atâta timp cât coboram, ne îndreptam în direcția corectă ca să ajungem la vale.

Era clar că viscolul slăbea acum, iar vizibilitatea era din ce în ce mai bună. Curând am putut distinge contururile munților din jurul nostru.

Mi-am dat seama că PLANUL meu chiar mersese destul de bine. Bine, nu-mi găsisem drumul direct spre Henrik, dar îl ratasem doar cu vreo sută de metri. Și îmi auzise vocea – și eu pe-a lui – aproximativ în locul unde mă așteptasem la asta.

Henrik a spus că furtuna se aruncase asupra lui pe neașteptate, ca și cum îl pândise, și primul lui gând a fost, mai mult sau mai puțin, același ca al meu: cum o să mă găsească Anna când vor dispărea urmele de pași? Începuse să coboare, dar își dăduse repede seama că i-ar fi fost imposibil să care două rucsacuri. Trebuise să se oprească la fiecare douăzeci de metri ca să se odihnească. Ninsoarea începuse să se întețească, iar el se uda tot mai mult și îi era tot mai frig. A încercat să ridice cortul, dar începuse să piardă lucruri prin zăpadă și vântul bătea prea tare ca să-l poată instala, iar el dârdâia, dârdâia atât de tare…

Era ceva febril în povestirea lui; aproape că bolborosea.

— Pe urmă te-am auzit, deodată, strigând și am strigat și eu spre line, dar a trecut o veșnicie până ai răspuns… Eu te auzeam pe tine, dar tu nu mă auzeai pe mine…

— Nu.

— Când ai strigat din nou mi s-a părut că ești mai aproape și am început să mă gândesc că poate o să fie totul bine… poate o să supraviețuim…

— Normal că o să supraviețuim.

Îmi dădeam seama cât eram de lapidară. Speram să nu-și dea seama că era din cauză că și eu avusesem aceleași temeri, dar simțisem că nu puteam să cedez în fața fricii, nici măcar să admit că exista, pentru că îndoiala ne slăbește. Totuși, Henrik nu avusese nicio problemă să-și recunoască îndoiala și să vorbească un timp despre ea.

— Chiar am crezut că o să mor acolo sus. M-am gândit „o să mor

înghețat”.

— Mhm.

A ținut-o întruna despre gândurile care-i trecuseră prin cap și cum se simțise când era singur pe munte, în viscol, în timp ce eu am vorbit foarte puțin despre asta. Pălăvrăgeala asta agitată nu era deloc în stilul lui. Bănuiam că era din cauza ușurării: coșmarul se terminase, ne regăsiserăm și eram în drum spre un loc sigur.

În cazul ăsta, era mai optimist decât mine. Eu nu eram deloc sigură că se terminase ce era mai rău.

Mergeam repede de cincisprezece minute, dar Henrik încă tremura atât de tare încât îi afecta vorbirea. Îi puteam auzi dinții clănțănind. Era clar că înghețase de frig, dar oare era în pragul hipotermiei?

Probabil că nu, semnele erau pozitive în condițiile date. Știam că, atunci când cineva suferă de hipotermie gravă, își pierde capacitatea de a tremura, care este modul prin care corpul generează căldură. Trebuia, totuși, să stau cu ochii pe el.

Avea o teorie despre cum sfârșisem pe drumul greșit. În ziua precedentă traversaserăm un mic pârâu destul de târziu în cursul zilei, nu? Da, îl traversaserăm. Iar apoi merseserăm o distanță scurtă pe coasta muntelui, oblic, până când găsiserăm platoul pe care făcuserăm tabăra pentru noapte. Dar, în dimineața asta, după ce i-am lăsat pe Milena și pe Jacob, ne-am dus drept în sus pe pantă, apoi am urmat alt curs de apă.

— Poate, am mormăit eu.

Simțeam o iritare crescândă din cauza faptului că rumega tot ce făcuserăm greșit în loc să se concentreze asupra lucrurilor pe care trebuia să le facem de acum încolo. Totuși, trebuia să recunosc că probabil avea dreptate.

— Nu e de mirare – amândoi eram destul de supărați azi-dimineață, a continuat Henrik.

N-am putut să găsim vechile noastre urme, dar curând am părăsit ghețarul. Pământul gol era acum ascuns sub câțiva centimetri de zăpadă proaspătă, dar tot mi s-a părut că ar trebui să luăm o pauză.

Am fiert apă și am făcut ciocolată caldă. Henrik a împrumutat niște lenjerii termice uscate de la mine și a extras și o bluză de corp flaușată din rucsacul lui, care era doar umedă în loc să fie îmbibată de apă. Între timp, eu mi-am pus câteva straturi în plus – o bluză din lână merinos și poliamidă, o vestă matlasată și o căciulă subțire de lână – în încercarea de a conserva

căldura pe care o generase corpul meu.

Vântul aproape că se oprise de tot, dar fulgii de zăpadă încă pluteau spre pământ.

Am sorbit ciocolata cu mâinile făcute căuș în jurul cănilor fierbinți, aburinde. Aproape că ne răneau degetele țepene, înghețate, dar aveam nevoie de fiecare fărâmă de căldură pe care o puteam găsi.

Henrik a spus:

— Ar trebui să iei întotdeauna două hărți cu tine în munți.

— Mhm.

— Cel puțin atunci când ești cu mine.

N-am răspuns.

— E ciudat, totuși… Pentru că am desemnat buzunarul ăsta de la piept, cel de pe stânga, ca buzunarul pentru hartă. Acolo stă harta atunci când e la mine. E la fel ca atunci când zbor, întotdeauna pun biletele și pașaportul în buzunarul exterior al genții. Și totuși… Atunci când mă gândesc la două lucruri simultan, o scap, pur și simplu, pe jos… E o nebunie…

— Mai vrei ciocolată?

M-am dus la aragaz și am luat cratița. Nu mi-a răspuns, dar i-am umplut cana oricum.

— Crezi că ar trebui să mai căutăm o dată harta în timp ce coborâm? Vreau să zic, din moment ce oricum trecem pe acolo?

— Nu.

— Pot să o caut eu dacă facem tabăra în apropiere.

Nu mai vorbi despre nenorocita aia de hartă!

— Cred că ar trebui să coborâm mai mult înainte să ne oprim pentru noapte. Să încercăm să găsim un loc adăpostit.

— Așa e.

— Dacă vântul începe să bată din nou când totul e umed, o să fie o noapte foarte rece.

— Bine, așa facem.

Henrik a reușit să zâmbească, palid și supus, apoi a mai luat o gură de ciocolată. Încă tremura.

•

După câteva ore ne continuaserăm coborârea și găsiserăm un loc cu stânci enorme care trebuiau să ne adăpostească de vânt din două direcții. Terenul era înclinat și neregulat, dar trebuia să facem un compromis. Ninsoarea se oprise, dar în aer persista un frig de gheață și cerul era

cenușiu. Nimic nu sugera că am putea să ne încălzim sau să ne uscăm în viitorul previzibil.

Am instalat cortul, care nu era doar umed, ci îmbibat cu apă și pe dinăuntru, și pe dinafară. La fel erau saltelele și izoprenele. Sacul meu de dormit era uscat și am decis să-l las în husa lui până ne culcam.

Am încălzit apă pe aragaz și ne-am mâncat hrana liofilizată – o tocană indiană de pui și orez. Nu era vreo capodoperă culinară, dar era bine să băgăm ceva fierbinte în noi. Am mai băut niște ciocolată caldă în timp ce întunericul se apropia de Sarvesvagge.

Henrik devenise mai tăcut pe parcursul zilei și abia dacă a scos două vorbe în timp ce mâncam. Părea frânt de oboseală. După pălăvrăgeala de când ne regăsiserăm fusese aproape o ușurare să revină la tăcerea lui mocnită, familiară, dar mă întrebam dacă era capabil să încerce din nou să găsim trecătoarea a doua zi. Poate că nu era doar obosit, ci și puțin traumatizat de orele petrecute singur pe munte, în viscol, crezând că va muri. În mintea mea, eu suprimasem amintirea valului scurt de panică de când alergasem orbește pe munte în sus, dar corpul meu încă își amintea.

Dacă a doua zi dimineață ningea din nou, sau dacă părea că există riscul unei alte furtuni, atunci… nu. Urma să mai stăm acolo o zi, să ne adunăm puterile.

•

Mă spălam pe dinți. Se lăsase întunericul și începuse o ploaie rece ca gheața. Lumea era întunecată și tăcută. În aer nu era niciun miros, niciun gust. Era ca și cum Sarek hotărâse să excludă toate experiențele senzoriale în afară de senzația fizică, pentru a-și impune punctul de vedere o dată pentru totdeauna.

Bine ați venit la Sarek! Dar pregătiți-vă să vă fie mai frig ca niciodată.

Conform obiceiurilor mele de culcare, ar fi trebuit să mă spăl zdravăn și să-mi schimb hainele ca să pot dormi mai bine. Problema era că-i dădusem lui Henrik ultimul meu schimb de haine uscate. N-ar fi avut rost să mă dezbrac în ploaia rece și să dau cu apă pe corp în pârâul și mai rece doar ca să-mi pun aceeași lenjerie umedă, așa că am făcut o excepție în seara asta.

Ce neprimitor e locul ăsta!

M-am târât în cort și am închis clapeta în urma mea. Mi-am scos sacul de dormit din sacul protector și l-am întins pe salteaua gonflabilă. Era uscat, dar slabă consolare, ținând cont de cât îmi era de frig și cât de mizerabil mă simțeam.

Henrik era deja în sacul lui de dormit și se uita la acoperișul cortului cu o privire goală. Eu m-am băgat în al meu și l-am înfășurat strâns în jurul picioarelor. Terenul era înclinat și m-am rostogolit spre el. M-am înclinat și l-am sărutat ușor pe buze.

— Noapte bună.

— Noapte bună, a mormăit.

Un gest automat, lipsit de orice emoție. Fără tandrețe, fără dorința de intimitate. Dar chiar și un gest automat are o oarecare valoare. Fără el, clar ceva nu e în regulă.

Mi-am găsit locul, ascultând ploaia care răpăia pe cort. Încă eram înghețată de frig și știam că voi fi așa câteva zile, în fiecare oră și în fiecare minut, până vom ajunge la sanctuarul de la Staloluokta.

Deodată, Henrik și-a deschis sacul de dormit și s-a ridicat în capul oaselor. S-a întins după frontală, s-a pus în patru labe și s-a târât în zona acoperită de copertină. Lanterna s-a aprins, fasciculul de lumină a măturat dintr-o parte în cealaltă, s-a jucat peste țesătura cortului, peste fața mea. Îl puteam auzi scotocind prin lucrurile lui. Fără încetare.

— Ce faci? Ce cauți?

— Cred că…

— Ce?

— Aș fi putut să pun harta într-unul dintre buzunarele exterioare ale pantalonilor impermeabili…

Am oftat. Henrik a continuat să scotocească.

— Henrik? Las-o baltă, te rog.

Nu mi-a răspuns, doar a continuat să caute prin lucrurile lui, deschizând și închizând fermoare, deschizând și închizând capse, scotocind în rucsac.

— Serios, Henrik – nu-ți găsești pantalonii impermeabili?

— I-am găsit.

— Și acum ai verificat buzunarul – era harta acolo?

— Nu.

— Atunci vino înapoi la culcare.

— O să mai caut doar în jachetă…

— N-ai făcut asta deja de vreo cinci ori?

Niciun răspuns. A început să scotocească iarăși. Era ceva maniacal în toată povestea. Cât urma să dureze? Deodată am devenit suspicioasă.

— Nu te uiți și în lucrurile mele, nu-i așa?

S-a uitat la mine fără expresie, puțin jignit.

— Bineînțeles că nu.
— Atunci întoarce-te la culcare – îmi ajunge.
În cele din urmă a renunțat, s-a întors și s-a târât în sacul lui de dormit. Și-a stins frontala și a pus-o deoparte. S-a lăsat liniștea. Pentru o vreme. Până i-am auzit glasul în întuneric:
— Poate că Jacob a avut dreptate. Poate că nu ne potrivim.
Vocea îi era plată și tristă, cumva resemnată.
Am simțit un puseu de mânie.
— Nu vreau să aud asta!
Vocea îmi tremura de furie.
— Nu-mi spune prostiile astea!
El n-a răspuns nimic, așa că am continuat:
— Încă luptăm pentru supraviețuire aici, chiar nu înțelegi? Suntem în mijlocul sălbăticiei fără hartă! Suntem cu adevărat în pericol, fir-ar a dracului de treabă!
Ținusem asta în mine prea mult timp – frustrarea legată de faptul că pierduse harta, felul în care analiza constant greșelile pe care le tăcuserăm în loc să se concentreze asupra a ceea ce aveam de făcut, senzația că mă silea să ofer sprijin moral pentru amândoi. Mi-am pierdut controlul, furia a dat în clocot.
— Dacă scăpăm cu viață de aici, putem vorbi despre orice vrei – dar nu acum!
— Deci tu crezi că o să murim?
— Nu, nu dacă ne concentrăm și gândim la rece. Dar nu putem să tot rumegăm lucrurile care deja s-au întâmplat. Nu înțelegi asta?
— Toată lumea se întreabă de ce nu ne-am căsătorit, a continuat Henrik pe același ton plat.
— O, pentru numele lui Dumnezeu!
— De ce nu vrei niciodată să vorbești despre copii?
— TACI! am strigat și i-am dat un pumn în braț, tare.
Voiam doar să-l fac să se oprească. Nu se putea să-l fi durut, brațul îi era protejat de sacul de dormit și de câteva straturi de haine, dar n-ar fi trebuit să o fac. Era ceva complet nou în relația noastră. Niciunul dintre noi nu apelase vreodată la violență în timp ce ne certam.
El a fost șocat și a tăcut, iar eu am rămas foarte rușinată. Mi-am cerut imediat scuze. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat, am stat în coconii sacilor de dormit cu fețele apropiate, iar respirația lui Henrik a încetinit curând.

Adormise.

•

Dar eu am rămas trează multă vreme.

De ce nu vrei niciodată să vorbești despre copii?

M-am gândit la primăvara din urmă cu șapte ani, când merseserăm la Florența. Cât de cald era în timpul zilei, chiar dacă era doar aprilie! La fel cum era în Suedia în iulie. Cât de scurt era crepusculul, întunericul cădea ca o cortină, aducând cu el o răcoare surprinzătoare.

Trecuseră aproape doi ani de la vara aceea cumplită, cu tot ce urmase, destrămându-mi familia. Nu mai vorbeam cu tata. Henrik devenise noul meu punct de sprijin, oaza mea de siguranță în viață.

Tocmai primise un post permanent de lector la universitate și plecaserăm să sărbătorim. După doi ani și jumătate nu mai simțeam nevoia să păstrăm relația noastră în secret. Nu că mă deranjase; dimpotrivă, fusese mai picantă așa, aranjând să ne întâlnim la o pizzerie dintr-o parte îndepărtată a Uppsalei, unde nimeni de la universitate nu s-ar fi dus vreodată, sau luând trenul de navetiști spre Knivista, mergând pe jos sute de metri de la gară ca să fiu culeasă de Henrik într-o mașină închiriată, înainte să pornim în trombă spre un weekend la un conac-hotel de lux din Sörmland.

Poate era doar un joc pe care îl jucam pentru că ne amuza. Henrik menționase o dată că el credea că situația era cunoscută printre colegii lui.

Dar acum eram în Florența. Henrik mai fusese acolo de câteva ori și cunoștea bine orașul. Ne-am petrecut zilele rătăcind printre galerii și biserici. Era un ghid distractiv, dar eu nu aveam capacitatea lui de a fi absorbită de o pictură sau de o sculptură, pierzând noțiunea timpului. De multe ori părăseam locul înaintea lui și mă îndreptam spre cea mai apropiată cafenea. Sorbeam un latte în soarele primăvăratic, privind marea de oameni trecând pe lângă mine. Chinezi, japonezi, americani. Italienii super-eleganți, probabil clasa superioară florentină, cu păr negru strălucitor, dat cu pomadă și pieptănat perfect spre spate, piele măslinie, ochelari de soare, cămașă roz cu mânecile suflecate a nepăsare, desculți în mocasinii din piele întoarsă albastru-închis.

Henrik ieșea după un timp și eu îi făceam cu mâna. Mi se alătura și comanda și el un latte. Întotdeauna stăteam foarte aproape unul de altul, cu corpurile împletite.

Seara mâncam niște preparate fantastice în baruri locale, situate departe de vadurile turistice, înconjurați de italieni gălăgioși, grupuri mari,

câteodată familii cu copii mici, deși ora era târzie. Când ne întorceam la hotel făceam dragoste – sau, dacă băuserăm prea mult vin și eram prea obosiți, făceam dimineața, când ne trezeam.

Am închiriat o mașină și am petrecut câteva nopți la un *agroturismo,* o fermă care fusese transformată în hotel, la câțiva kilometri de oraș. Era pe un deal, cu o alee de chiparoși care ducea la vechile clădiri. De la distanță arătau ca pe punctul de a se prăbuși, dar, de fapt, interioarele fuseseră renovate după cele mai înalte standarde. Priveliștea peisajului deluros al Toscanei era magică.

Într-o seară Henrik a împrumutat o Vespa de la proprietar și am mers într-un loc frumos de pe cealaltă parte a văii. Stăteam în spate, cu brațele încolăcite în jurul taliei lui. Vântul se simțea moale pe fața mea în timp ce goneam pe drum. Am parcat și am mers puțin pe jos până la o dumbravă de pini. Câmpiile străluceau ca aurul în lumina blândă a soarelui de seară.

Henrik a îngenuncheat și m-a cerut în căsătorie.

Iar eu mi-am zis: *viața poate fi așa. Pașnică, plăcută, sigură, ca atunci când mergi cu pluta pe un râu larg, frumos. Învăluită în bunăvoință, în iubire.*

Am zis da.

Era fericit, poate și un pic ușurat. Amândoi am plâns puțin.

Și apoi?

Lunile trec, se transformă în ani, viața cu Henrik devine o rutină, ceva ce iau de bun, un fundal pe care se desfășoară restul existenței. Mă concentrez să obțin note maxime. Mă concentrez să obțin un post bun de grefieră. Mă concentrez să mă angajez la un birou de avocatură prestigios. Mă concentrez să devin avocată cât mai repede posibil.

Atât de multă concentrare. Poate că încerc să evit vocea din capul meu.

Nu e destul, Anna.

Nu la asta ai visat.

Un sentiment de siguranță, de pace și de a fi înconjurată de iubire – nu e suficient. Viața trebuie să însemne mai mult decât atât.

În alte zile *chiar este* suficient. Totul e bine. Mă cert pe mine însămi pentru faptul că mereu vreau mai mult, pentru că nu sunt niciodată satisfăcută.

Henrik m-a prins atunci când am căzut. Mă iubește. De ce nu poate asta să fie destul?

De ce nu vrei niciodată să vorbești despre copii?

Am zăcut trează pentru multă vreme.

Și speram că Henrik se va simți mai bine dimineață, și că vremea se va îmbunătăți ca să putem traversa trecătoarea și să ne îndreptăm spre Staloluokta. Aveam sentimentul oribil că eram captivă, că Sarek s-a închis în jurul nostru și că acum băteam zadarnic în ușă, implorând să fim lăsați să plecăm.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 18 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Deci planul era să încercați să ajungeți iar la Staloluokta în ziua următoare?

— Da.
— Ce v-a făcut să vă răzgândiți?
— Henrik a avut un atac de panică. Când urcam.
— Serios?
— De dimineață am văzut că era foarte obosit, dar tot am crezut că e cea mai bună alegere.
— Așa.
— Ploaia nu se oprise, dar vizibilitatea era mai bună decât în ziua precedentă. Am plecat după micul-dejun… Am crezut că ne putem opri des, să bem băuturi calde din belşug pe drum. Să nu ne grăbim. Am început să urcăm în diagonală ca să găsim pârâul de prima oară, ceea ce am și făcut după un timp, așa că eram pe drumul cel bun.
— Și erai sigură de asta?
— Da. Eram sigură. Am recunoscut… locul unde m-a hărțuit Jacob, printre alte lucruri. Sigur trecuserăm pe acolo.
— Înțeleg.
— Deci înainte să urcăm pe zăpadă ne-am oprit și am făcut cafea, am mâncat câte un baton proteic. Totul părea bine.
— Ok.
— Apoi am început să urcăm pe pârtie, dar n-a trecut mult și Henrik s-a oprit și… Și-a dus mâna la inimă, ca și când… ca și când ar fi crezut că o să i se oprească sau așa ceva. S-a prăbușit… A căzut mai întâi în genunchi, apoi pe-o parte. Fața îi era contorsionată.
— Știai ce se întâmplă?
— La început am crezut că e ceva fizic, că nu are destul aer. Am îngenuncheat lângă el, i-am descheiat jacheta, i-am deschis bluza și așa mai departe, dar el… tot nu putea să respire…
— Continuă.
— Nu putea să vorbească, așa că am încercat resuscitarea gură la gură. În cele din urmă, orice a fost episodul acela a început să treacă. Atunci m-am gândit că poate a fost un atac de panică.
— Așa.

— Henrik nu suferise niciodată de așa ceva în trecut, așa că…

Liniște.

— Anna, crezi că a avut legătură cu ce se întâmplase în ziua anterioară?

— Da, bineînțeles. Credea că o să moară acolo, în furtuna de zăpadă, așa că amintirile s-au revărsat la suprafață când am urcat pe munte, prin zăpadă.

— Mhm… Și atunci ai renunțat la ideea de a traversa trecătoarea?

— Nu imediat.

— Nu?

Liniște.

— Am scos aragazul și am încălzit niște supă de fructe. Speram că, atunci când își va reveni puțin, va fi în stare să continue – dar n-a fost nicio șansă.

— Serios?

— Nu putea nici măcar să se uite în sus, la munte, fără să se simtă rău din nou.

— Nu?

— Piscurile erau ascunse de ploaie și ceață, așa că nu puteai vedea… Vizibilitatea nu era prea bună. Cred că avea senzația că s-a rătăcit. Din nou.

— E de înțeles.

— Mhm. Așa că am mai stat puțin, apoi am pornit la vale. Era nevoit să se sprijine de mine. Când am ieșit de pe pârtie, terenul era mai plat și a fost mai ușor. Ne-am oprit pentru prânz și am hotărât să aplicăm Planul B.

— Care era?

— Să continuăm spre centrul Sarekului, ca Milena și Jacob.

— Vă așteptați să-i prindeți din urmă?

— Nu. Aveau un avans de douăzeci și patru de ore.

— N-ai luat în calcul să vă odihniți o zi și apoi să încercați din nou?

— M-am gândit la tot felul de lucruri.

— Dar?

— Dar Henrik era absolut sigur că nu va reuși să traverseze trecătoarea. „Pur și simplu nu pot s-o fac”, zicea tot timpul. „Nu pot s-o fac, nu pot”. N-am vrut să-l presez prea tare.

— Nu.

— Cealaltă variantă…

Liniște.

— Cum te simți, Anna? Ești obosită? Vrei să ne oprim?

Liniște.

— Nu, e-n regulă.

— Ești sigură?

— Da.

— Oricum o să ne oprim curând, dar ar fi de mare ajutor dacă ai mai putea continua puțin.

— Deci… Cealaltă opțiune era să mergem în direcția opusă, în Sarvesvagge. Să ieșim undeva în Padjelanta. Știam că acolo sunt trasee marcate, cabane și așa mai departe.

— Da.

— Dar de la o cabană la alta poate fi o distanță considerabilă și nu avem o idee clară despre trasee. Era un risc considerabil de a sfârși rătăcind zile în șir.

— Absolut.

— Petrecusem o grămadă de timp studiind harta Sarekului, așa că aveam în minte o imagine despre cum Sarvesvagge conduce spre Rovdjurstorget, apoi vine Valea Rapa și așa mai departe. Credeam și că șansele să întâlnim alți drumeți în centrul Sarekului erau destul de mari, ceea ce însemna că puteam fotografia hărțile lor cu telefonul meu. Așa că am ales Sarek, dar nu mă simțeam prea bine cu decizia asta. Aveam o presimțire rea.

— Mhm.

— Gândul că plecam prin sălbăticia asta vastă fără hartă, era… Știam cât de ușor e să te rătăcești, pentru că exact asta pățiserăm cu o zi înainte. Deci, după cum spuneam, aveam o presimțire rea. Ca să fiu sinceră, aproape am leșinat.

— Mhm… Știi ceva, Anna – cred că e destul pentru azi. Încearcă să te odihnești.

Uite cum vine un om flămând și înfrigurat, dar care în cele din urmă a triumfat.

Unul dintre cântecele lui Evert Taube despre Fritiof Andersson. Îl cântasem la petrecerile studențești din Uppsala și încă îmi aminteam versul ăla. Mi-a venit în cap în timp ce îmi croiam drum în jos împreună cu Henrik. Atât valea dinaintea noastră, cât și munții care o înconjurau se pierdeau într-o negură rece ca gheața.

Un om flămând și înfrigurat.

Nu mă gândisem niciodată ce însemna asta; frigul și foamea nu mai sunt de mult amenințări reale în această parte a lumii, dar au fost cu un prea mult timp în urmă. Ne-am luptat pe viață și pe moarte cu frigul și cu foamea timp de mii de ani până relativ recent. Practic, până acum o jumătate de secundă. Și imediat după aceea vezi niște idioți care pleacă de bunăvoie dintr-un loc sigur și merg să se întâlnească cu forțele naturii.

Strămoșii noștri ar fi crezut că ne-am pierdut mințile.

•

În primele câteva ore a fost bine. Ne-am plimbat prin pajiști moi, ierboase. Poate ar fi trebuit ca Henrik să meargă înaintea mea, pentru că era considerabil mai obosit decât mine și trebuia să mă adaptez la ritmul lui, dar chiar și când mergeam lejer trebuia să luăm mereu decizii privind ruta pentru că nu mergeam pe un traseu marcat. Am trecut de niște pâraie mici și terenul a devenit brusc umed sub pașii noștri și a trebuit să sărim de la o movilă cu iarbă la alta până am ajuns la teren solid. Henrik era prea obosit ca să țină capul sus și să aleagă drumul cel mai bun, așa că am luat-o înainte, păstrând un ritm foarte modest, iar el m-a urmat, pierdut în lumea lui.

Treptat, în jurul nostru s-au ridicat munții, din ce în ce mai înalți; abia-i vedeam printre nori. Am încercat să mă conving pe mine însămi că nu pierdusem harta, că știam exact unde mergem, că Jacob nu-și pusese brațele în jurul meu, că nu mă certasem cu Milena – cum aș fi perceput drumeția asta în condițiile alea? Mi s-ar fi părut fantastică. Peisajul era magnific, vălurile de ploaie îl făceau doar să pară și mai mistic și fascinant. Nuanțele roșii și galbene ale toamnei nu străluceau ca sub lumina soarelui, dar unele tufe aproape păreau că luminează din interior atunci când te apropiai de ele.

Râul din mijlocul văii, Sarvesjåhkkå, își tăiase drum prin stratul de rocă și acum mergeam printr-un canion de circa cinci metri adâncime. Era lat de

aproape un metru, poate ceva mai mult, și mi-am dat seama că pe aici am fi putut traversa relativ ușor torentul – dacă aveai curajul să riști o săritură. Pământul era acoperit de tufișuri în loc de iarbă, și am mers pe cărări întortocheate făcute de reni printre hățișuri. Nu rămăsese niciun pic de zăpadă; fusese spălată de ploaia persistentă. Mergeam cu greu prin noroi. M-am uitat după urme lăsate de bocanci, dar n-am găsit nimic. Milena și Jacob trebuie să fi trecut pe aici, dar erau mii de urme similare din care să alegi. Noroiul ni se lipea de bocanci, încetinindu-ne, și era tentant să sari pe pietrele și pe rădăcinile care se ițeau din pământ. Totuși, ploaia le făcuse alunecoase ca săpunul. L-am auzit pe Henrik împiedicându-se și aproape căzând de câteva ori.

Am continuat să înaintăm, lipăind și împiedicându-ne. Am încetinit și mai mult, dar tot a trebuit să-l aștept pe Henrik. Ne-am oprit, am fiert niște apă și ne-am băut supa de fructe, dar am continuat să tremurăm până am pornit din nou. De data asta l-am lăsat pe Henrik să o ia înainte. Un munte înalt ne domina din dreapta, cu vârful pierdut în ceață, dar ne-am apropiat încet-încet de masiva lui coastă stâncoasă.

După vreo oră am găsit lângă pârâu un platou acoperit de iarbă care era destul de mare pentru cortul nostru. La mică distanță era o pantă care devenea din ce în ce mai abruptă, până când se transforma într-un perete de stâncă gol, perpendicular. Era greu de spus dacă prezența lui era benignă sau malignă.

Am propus să ne oprim și să înnoptăm acolo. Henrik a încuviințat, prea obosit pentru a vorbi. Împreună, am instalat cortul și am umflat saltelele. Am dezlipit de pe noi hainele ude, urât mirositoare, și ne-am vârât în sacii de dormit, având pe noi doar lenjeria de corp, care doar duhnea ceva mai puțin, dar era tot rece și umedă. Eu am păstrat pe mine un strat de lână merinos și poliamidă; ajuta, dar tot am tremurat destul de mult. Și sacul de dormit era departe de a fi uscat; umezeala intrase peste tot. Ploaia ieșise învingătoare.

Henrik a adormit aproape imediat, dar eu nu eram atât de obosită; de căldură aveam nevoie, nu de odihnă. În cele din urmă m-am oprit din dârdâit. Totuși, încă îmi era frig; fiori îmi traversau pielea în timp ce mă tot suceam și mă răsuceam. S-au oprit numai după ce am rămas complet nemișcată. M-am ghemuit și mi-am scos șosetele, am strâns laba unui picior în palmă. Gheață pe gheață. Am ciupit buricul degetului mare și n-am simțit nimic. Era ca și cum ai fi ciupit o bucată de carne pe care ai scos-o din

congelator și ai lăsat-o la dezghețat câteva ore.

Nu m-am încălzit, doar mi-a fost mai puțin frig, foarte puțin. Atunci am realizat că toată căldura la care aveam acces în Sarek era doar căldura corpurilor noastre, orice puteam genera gătind și consumând hrană caldă, și că va trebui să conservăm căldura aia la fel cum omul preistoric și-a conservat primul foc în cavernă. Nu trebuia să risipim nimic.

Ce loc neprimitor e ăsta!

Ne-am mâncat cina în cort, sprijiniți de saltele. După cină am tras o fugă pe afară, ca să ne spălăm pe dinți. Se lăsa seara și lumea își pierdea culorile, totul era de același gri-închis ca și cerul de deasupra noastră, iar ploaia continua să cadă. Peretele de piatră imens, aspru se ridica destul de aproape, neimpresionat de prezența noastră. De fapt, nu era nici benign, nici malign. Pur și simplu nu-i păsa. Asta era evident, dar mă făcea să nu mă simt în largul meu. Pentru munte nu conta dacă trăiam sau dacă muream la poalele lui ca o jertfă fără rost. Era hotărât să rămână aici încă niște milioane de ani, tăcut și imuabil.

În timpul nopții m-am trezit de câteva ori, din ce în ce mai des spre dimineață. Ploaia a părut să slăbească, apoi a început din nou mai tare, apoi a slăbit din nou. Henrik sforăia de zor lângă mine, ceea ce era bine; el avea mai multă nevoie decât mine de un somn neîntrerupt. Îmi era mai frig de fiecare dată când mă trezeam. Frigul era ca o armată care recucerea din terenul pierdut.

Începea să se lumineze. M-am uitat la ceas: șapte și un sfert, îmi era prea frig ca să adorm din nou, așa că m-am târât afară, având grijă să nu-l deranjez pe Henrik. M-am ridicat și mi-am întins membrele înțepenite. Aversa glacială de ieri fusese înlocuită de o burniță slabă care părea aproape plăcută prin comparație. Cerul avea o nuanță de gri mai palidă. Muntele era tot acolo și am reușit să-i disting vârful conic pentru prima oară.

Mi-am recuperat impermeabilele și cafetiera și am coborât la pârâu să iau apă. Îmi era dor de senzația de sațietate, de căldura din stomac de după o porție mare de terci de ovăz. Lăsaserăm aragazul în siguranță, la adăpostul copertinei; l-am scos și l-am instalat în același loc în care gătiserăm mâncarea cu o seară înainte. Am scos chibriturile din săculețul lor protector de plastic și am învârtit robinetul buteliei GPL.

N-am auzit nimic.

Am mai răsucit puțin robinetul. De ce nu fâsâia?

Am mai răsucit puțin robinetul. Tot nimic.

Cilindrul era gol.

Eram în genunchi sub copertină, golindu-mi complet rucsacul. Haine, mâncare, diverse mărunțișuri – le-am îngrămădit pe toate pe rucsacul lui Henrik și peste bocancii lui și ai mei, iar când am rămas fără spațiu le-am așezat direct pe pământul umed, noroios; trebuia să găsesc ce căutam.

Cealaltă butelie GPL.

Eram absolut sigură că aduseserăm două de la Stockholm.

Am golit buzunarele laterale și compartimentul de la bază unde, în mod normal, îndesam doar sacul meu de dormit și husa impermeabilă a rucsacului. Am deschis chiar și compartimentul de sus ca să verific, deși știam perfect că butelia n-ar încăpea acolo.

Bun. Deci probabil că sfârșise în rucsacul lui Henrik.

Am îndesat totul la grămadă înapoi în rucsacul meu și l-am atacat pe al lui Henrik cu aceeași energie disperată. Din interiorul cortului am auzit zgomote; bineînțeles că-l trezisem.

— Ce-ai zis? a întrebat el somnoros.

Doar atunci mi-am dat seama că mormăiam în barbă, un discurs lung, întortocheat, *rahat* și *cum ar putea să* și *te rog te rog te rog* și *unde dracu' a intrat.*

— Ăă… nimic, am răspuns, încercând să par calmă.

— Ai pierdut ceva?

— Mhm.

De acum golisem compartimentul principal al rucsacului lui Henrik. Nici urmă de butelie.

El și-a deschis sacul de dormit, s-a răsucit afară din el. A bodogănit:

— Iisuse, ce frig îmi e…

•

Ne-am ghemuit în cort și am mâncat pâine de secară cu brânză cu aromă de creveți și am băut apă rece ca gheața. Nu stăteam în ploaie, ceea ce era ceva, dar ne clănțăneau dinții.

Și așa urma să fie până când ieșeam din Sarek sau ne întâlneam cu alți drumeți. Dacă nu aveam gaz însemna că nu aveam mâncare, nu aveam băuturi calde, nimic care să ne ridice măcar temporar temperatura corpului, niciun fel de apărare împotriva frigului și a umezelii.

Tot ce puteam spera era ca vremea să se îndrepte, să iasă soarele. Asta ne-ar fi ajutat în timpul zilei, dar noaptea tot am fi tremurat ca niște câini vagabonzi în hainele noastre umede, la fel de umede ca sacii de dormit.

Am inventariat în cap hrana pe care o aveam. Supă la plic, macaroane, hrană liofilizată. Și băuturile: cafea solubilă, ceai, plicuri de ciocolată caldă. Pentru toate aveam nevoie de apă fierbinte. În afară de astea puteam face sandvișuri, în plus mai aveam dulciuri și gustări reci ca salam, parmezan și niște ciuperci uscate. Cât urmau să ne ajungă proviziile?

Iată vine un om flămând și înfrigurat, dar care în cele din urmă a triumfat.

Vom fi flămânzi și înfrigurați, dar vom triumfa în cele din urmă.

Nu-i așa?

Iat-o cum își ițește din nou capul urât: panica. Moralul mi s-a prăbușit ca un avion în flăcări care se năpustește spre pământ într-o spirală a morții.

Nu nu nu. Nu îți poți da voie să gândești așa. Veți scăpa cu viață din asta. Veți triumfa în cele din urmă. Revino-ți!

Ne-am ciugulit pâinea de secară și am vorbit despre butelii. Mai bine zis, eu am vorbit despre butelii și Henrik a ascultat.

— Știam că avem două. Am verificat-o pe cea pe care o aveam acasă și nu era plină, așa că am cumpărat încă una de la Naturkompaniet când am fost acolo cu Milena. Ca să fiu sigură.

Henrik mesteca mecanic, privind în gol. Un fior i-a străbătut corpul, apoi a spus:

— Ești sigură că le-ai împachetat pe amândouă? Nu doar pe cea nouă?

— Sunt absolut sigură. Nu înțeleg – crezi că Milena și Jacob ar fi putut să ia una?

— Posibil.

Acum realizam că asta era exact ce s-ar fi putut întâmpla. Eu și Jacob pregătiserăm împreună masa în prima seară, dar cine adusese butelia? Eu, dar nu-mi aminteam să o fi luat înapoi.

Henrik abia își putea controla vocea atunci când a continuat:

— Vreau să știu… cât e de rău.

— Păi, nu e bine.

— Bine, dar cât e de rău? O să murim?

O *să murim? De unde dracu' aș putea să știu? Suntem în mijlocul sălbăticiei, temperatura ar putea cu ușurință să scadă sub zero peste noapte și noi nu putem să gătim nimic sau să facem băuturi calde. Da, s-ar putea să murim.*

M-am uitat în ochii lui și i-am spus pe un ton cât de hotărât am putut:

— Nu. N-o să murim.

Ochii i s-au mișcat dintr-o parte în alta – îmi dădeam seama că nu are încredere în mine.

— Henrik. Henrik, uită-te la mine. N-o să murim.

— Nu. Absolut.

— O să ne fie al naibii de frig și o să ne fie foame, dar n-o să murim.

— Îmi pare rău – a fost o întrebare stupidă.

— Nu, n-a fost.

— Ba da, a fost – evident, nu poți să știi sigur.

— Cred că azi am putea ajunge la Râul Rapa și la Rovdjurstorget, care e chiar în mijlocul Sarekului. Și m-aș mira foarte tare dacă nu am întâlni alți drumeți acolo.

— În regulă.

— În plus, acolo e telefonul de urgență. Și sunt sigură că e într-un fel de colibă, nu în aer liber, expus intemperiilor.

— Mhm.

— Deci avem o șansă destul de bună să găsim coliba aia și telefonul. Propun să… să mergem spre râu și, dacă vedem o clădire de orice fel, încercăm să ajungem la ea. Și mă aștept ca pe drum să întâlnim alți drumeți. Ți se pare că e un plan bun?

— Mhm.

— Cât despre mâncare… Avem pâine uscată din belșug și dulciuri și așa mai departe, mai mult decât suficient pentru trei sau patru zile. Iar după aia vom putea supraviețui fără mâncare vreo săptămână. Cel puțin. Așa că n-o să murim.

Henrik nu a spus nimic, a refuzat să-mi întâlnească privirea. Ne-am rulat sacii de dormit și am dezumflat saltelele, am golit cortul și l-am demontat. În scurt timp totul era împachetat și singurul semn de activitate umană era un dreptunghi de iarbă turtită acolo unde fusese cortul. Chiar și acela urma să dispară într-o zi sau două.

M-am uitat în jur. Peretele masiv de stâncă, la fel de tăcut și mohorât ca înainte. Valea, întinzându-se departe în ambele direcții, ducând spre și mai multe piscuri. Și, dincolo de acelea, alte piscuri.

Sarek era înspăimântător de vast și de tăcut. Iar acum eram pe punctul de a ne îndrepta spre sălbăticie. Am simțit din nou că sunt pe punctul de a leșina și am luat-o înainte, ca să nu observe Henrik.

Ploaia se întețise acum, la fel ca ieri. Și terenul s-a schimbat în rău, cu mai multe desișuri de tufe pe care trebuia să ia traversăm. Existau cărări

făcute de reni, dar erau traversate de rădăcini tari, noduroase, care ne prindeau picioarele. Am presupus că tufele nu puteau agăța gleznele mlădioase și copitele tari ale renilor, dar bocancii noștri butucănoși erau ținte facile. Natura găsise metoda perfectă de a le face viața dificilă celor care umblă prin munți.

Ne-am oprit lângă un pârâu ca să ne umplem sticlele cu apă și să mâncăm niște nuci și stafide. Apa s-a simțit ca un fulger de gheață prin corpurile noastre, de la guri în jos prin gâtlejuri, răcind zona din spatele plămânilor înainte de a ajunge la abdomen. Ni se păruse că ne era frig când ne opriserăm cu o zi în urmă, deși fuseserăm capabili să facem băuturi fierbinți. Totuși, ăla fusese doar un zefir blând prin comparație cu ziua de azi. După câteva minute corpurile ne dârdâiau incontrolabil, abia puteam să căutăm în pungi după nuci și stafide.

— Cel puțin faptul că tremurăm înseamnă că nu suferim de hipotermie, am spus. Când lucrurile devin cu adevărat rele, reflexul ăsta nu mai funcționează.

Vorbeam cu multă grijă; mă temeam că dinții care-mi clănțăneau puteau să-mi rănească limba.

— Mama dracului, a mormăit Henrik.

— Probabil cel mai bine ar fi să ne oprim cât mai rar cu putință, să încercăm să menținem un ritm constant. Hai să mergem!

•

Au trecut două ore, iar eu mergeam căzută pe gânduri. Deodată mi-am dat seama că Henrik a rămas mult în urma mea. L-am așteptat, apoi ne-am oprit pentru prânz pe o creastă joasă. Era o porțiune plată, acoperită de iarbă, și am propus să ridicăm cortul ca să ne adăpostim de ploaie și vânt pentru vreo oră după ce terminam de mâncat. Din păcate, Henrik n-a putut să mă ajute. Cățărarea pe creastă părea că-l storsese de puteri. S-a întins pe pământ, prea epuizat ca să-i pese de umezeala și răceala de sub el, sau de ploaia care-i izbea fața. Am reușit să ridic cortul de una singură și am desfăcut izoprenul, dar apoi am rămas fără energie. Aveam nevoie de mâncare.

Am verificat stocul de pâine. Mai aveam patru chifle duble de pâine de secară – opt sandvișuri, plus o jumătate de pachet de pesmeți Wasa Sport. O jumătate de tub de brânză cu aromă de creveți și aceeași cantitate de salată de icre afumate.

Asta urma să ne fie dieta principală de-acum încolo. Micul-dejun,

prânzul și cina. Dacă mâncam pe săturate la fiecare masă, rămâneam fără mâncare până a doua zi la prânz. Trebuia să începem imediat raționalizarea. Mâncaserăm pâine de secară la micul-dejun, așa că acum urma să mâncăm câte două felii de pâine uscată cu cremă. Mi-a venit ideea să presar supă la plic pe deasupra pentru un adaos de substanțe nutritive, iar Henrik n-a obiectat când i-am vărsat jumătate de pachet de minestrone peste prânzul lui. Ne-am mestecat mâncarea bogată în fibre într-o tăcere amară. Supa la plic însemna că fiecare îmbucătură creștea în volum pe măsură ce mestecam.

După aceea ne-am târât în cort și ne-am întins. Alungaserăm foamea, cel puțin pentru moment. Frigul și umezeala ne-au urmat înăuntru. Henrik se uita la acoperișul cortului cu ochi goi. Un frison îi străbătea corpul la intervale regulate. M-am apropiat de el, ne-am îmbrățișat. Și eu tremuram, dar nu la aceleași intervale ca el. Corpurile noastre cântau același cântec într-un rondo glacial.

•

Am pornit din nou la drum, însoțiți de frig. Nu ne părăsise niciodată, dar când era în mișcare pur și simplu vorbea cu glas tare. Când stăteam pe loc, ne urla drept în urechi.

După prânzul nostru sărăcăcios n-a durat mult până ni s-a făcut din nou foame. Am început să mă simt secată și ostenită, dar am continuat să-mi croiesc drum prin tufișuri. Un pas după altul.

Peisajul din fața noastră a început să se schimbe treptat. Panorama s-a lărgit, au apărut din ce în ce mai multe piscuri. Mi-am dat seama că ne apropiam de capătul lui Sarvesvagge, ceea ce ar fi trebuit să mă bucure – însemna că în curând ajungeam la Valea Rapa. Dar îmi era mai frig decât îmi fusese vreodată în viață, și îmi era foame, și eram obosită.

Iată vine un om flămând și înfrigurat, dar care în cele din urmă a triumfat.

Un alt pârâu rapid se unea cu Sarvesjåhkkå și ne-a trebuit mai bine de o oră să-l traversăm. Ne-am odihnit pe partea cealaltă, am mâncat un baton proteic și am împărțit un plic de Tutti Frutti. Știam că n-ar fi trebuit să mâncăm atât de mult. Raționalizarea cerea disciplină.

Am încetat să mai vorbim între noi. Ne-am împleticit spre Valea Rapa, doi zombi în echipament de sport. Eu mă opream la intervale regulate ca să-i permit lui Henrik să mă ajungă din urmă.

Aveam senzația că oasele și articulațiile îmi sunt de gheață. Permafrostul

reușise să-mi pătrundă adânc în corp. Știam că n-o să mă mai încălzesc niciodată.

Tufișurile au fost înlocuite de desișuri de mesteceni mai înalte decât noi. Peisajul era ascuns și mi-am pierdut reperele. Și aici erau cărări, dar șerpuiau încoace și încolo și dispăreau pe neașteptate. În unele locuri trebuia să ne facem loc cu forța, cu crengile agățându-ne și sfâșiindu-ne hainele.

Sarek nu vrea să ajungem la Valea Rapa. Sarek vrea să murim aici.

Dar eu nu voiam să mor. Am continuat să mă lupt, iar la un moment dat am descoperit că Henrik nu mai era cu mine, dar nu m-am oprit. Nu puteam să rămân captivă aici. Nu puteam să-l las pe Sarek să câștige.

Ce loc neprimitor!

Mă rătăcisem în desișul de mesteceni. Nimic în afară de frunze verzi și galbene. Habar n-aveam care era direcția corectă. Slabă. Singură. Temătoare.

Iată vine un om flămând și înfrigurat, dar care în cele din urmă a triumfat.

M-am încăpățânat să înaintez, am întrezărit o stâncă prin frunziș, am continuat să merg, crengile s-au rărit puțin și deodată am fost afară. M-am împleticit pe un petec de iarbă de la marginea râului Rapa. Am căzut în genunchi, mi-am scuturat rucsacul din spinare. M-am rostogolit pe spate.

Complet spulberată. Ajunsesem la Valea Rapa. Artera principală a Sarekului.

•

Am luat o pauză ca să-mi trag sufletul, stând întinsă pe spate cu ochii închiși. Efortul de a-mi croi drum prin desișul de mesteceni alungase frigul pentru un timp și, pentru prima oară în foarte multe ore, nu mai tremuram. Îmi era cald – de fapt, spatele îmi era puțin transpirat.

M-am ridicat în capul oaselor, am admirat peisajul. Tot ce văzuserăm din Sarek până acum fusese magnific și uluitor, dar ce vedeam acum era deosebit. Trei văi imense convergeau aici, încadrate de munți înalți, îmbrăcați în zăpadă. Sarvesjåhkkå se vărsa în sălbaticul și largul râu Rapa, care forma o deltă năucitoare de pâraie și bancuri de nisip. Sunetul apei curgătoare era asurzitor. Oriunde mă uitam vedeam alți munți, alte văi unindu-se cu Valea Rapa, ghețari și cascade, pereți de stâncă, tufărișuri și desișuri impenetrabile de mesteceni. Ca o junglă arctică.

Asta trebuia să fie Rovdjurstorget. Eram în inima Sarekului. Și pentru

scurt timp, foarte scurt, am putut să-mi uit situația și să mă bucur de faptul că reușisem, că puteam vedea priveliștea asta unică.

Îmi fusese teamă să mă aventurez mai departe în sălbăticie, numai gândul mă făcea să mă simt slăbită și amețită, dar chiar eram în mijlocul Sarekului. În orice direcție aș fi mers m-aș fi apropiat de margine, de civilizație. Era ca și cum aveam din nou teren solid sub picioare.

M-am uitat în jur, privirea mea urmând sistematic râul, la început aproape, apoi din ce în ce mai departe de-a lungul văilor, în toate direcțiile, în susul munților, spre platourile înalte și spre ghețari.

Niciun semn de lucruri făcute de mâna omului. Coliba care adăpostea telefonul de urgență bănuiam că era undeva în apropiere, dar n-o puteam vedea de unde mă aflam. Trebuia să fie ascunsă de un perete de stâncă ieșit în afară, sau jos prin vegetația de lângă râu. Sau greșeam și telefonul nu era pe lângă Rovdjurstorget.

Încotro trebuia să mergem?

Noi. Eu și Henrik.

Trebuia să mă întorc și să-l caut. Înapoi în desișul de mesteceni. Un labirint de mărimea câtorva terenuri de fotbal.

Nu se vedea nici țipenie de om. În ziua aceea nu erau drumeți în Rovdjurstorget sau pe munții din jur.

Înaintea mea, marele râu Rapa se rostogolea la vale. Puteam vedea câți afluenți se vărsau în el în valea din amonte. Debitul trebuia să fie uriaș după zăpada și ploaia din zilele precedente.

Cât de adânc era? Aveam să reușim să-l traversăm?

Și în ce direcție trebuia să mergem ca să găsim cel mai scurt drum spre ieșire? Evident, am fi putut urma valea în orice direcție, dar probabil că nu acela era cel mai scurt traseu. Și, ținând cont de vegetația care căptușea malurile, n-am fi avut puterea să ajungem prea departe înainte de a rămâne fără mâncare. Ne-am fi prăbușit, înghețați și flămânzi, la mila naturii. Probabil că n-am fi supraviețuit nici măcar o noapte dacă scădea temperatura.

Poate exista o scurtătură spre ieșirea din Sarek peste munții din fața mea, dar să mergem acolo fără hartă ar fi fost nebunie curată. Henrik n-ar fi ajuns nici măcar până la jumătatea urcușului.

Și dacă nu-l găsesc?

Am simțit un junghi de panică, nu foarte diferit de cel din timpul viscolului, însă de data asta corpul nu mi-a răspuns. Am rămas la fel de

slabă, înghețată și flămândă ca mai înainte. Panica încercase să pornească un moped cu bujiile ude și rezervorul gol. Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic. Nu mai aveam rezerve.

M-am ridicat, greoi, în picioare. Era timpul să-l caut pe Henrik.

Deodată, am înțepenit. Zărisem ceva ciudat cu coada ochiului, puțin mai sus pe coasta muntelui, pe partea cealaltă a râului. Arăta ca un tufiș care se legăna frenetic în bătaia vântului – doar că vântul practic nu sufla deloc.

Unde era, exact? Am scrutat panta muntelui.

Acolo.

Un tufiș viu colorat, de un verde primăvăratic, care contrasta cu nuanțele mai închise.

A început să-și agite brațele.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 19 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen

— Și era Milena?
— Da. Se pare că stătea acolo de-o veșnicie, dar eu n-o văzusem.
— Și Jacob… Era…
— Jacob era și el acolo.
— Deci ați restabilit contactul?
— Da.
— Îmi imaginez că ai fost ușurată.
— Da, era ca și cum… Aproape că am izbucnit în lacrimi. Depusesem atâta efort să suprim gândul că am putea muri, că s-ar putea să nu reușim. Deci, când am realizat că era Milena… De fapt, cred că am plâns.
— Nu e de mirare.
— Faptul că mă certasem cu Milena, că Jacob îmi făcuse avansuri – pur și simplu nu-mi mai păsa de nimic din toate alea. Eram atât de încântată că îi vedeam…
— Pot înțelege asta. Ce s-a întâmplat după aceea?
— Jacob a venit pe partea mea de râu. Apoi am plecat să-l căutăm pe Henrik.
— Și cum a mers?
— Ne-am împărțit terenul între noi, astfel încât să avem fiecare câte o bucată de vreo sută de metri, apoi am intrat din nou în desișul de mesteceni strigându-l pe nume. După un timp, a răspuns.
— Și se… Ce se întâmplase cu Henrik?
— Pur și simplu rămăsese în urmă. Era foarte, foarte obosit, dar nu era ca și când ar fi fost incapabil să meargă. Ne-am întors împreună la râu.
— În regulă.
— Și desigur că aia a fost următoarea problemă – traversarea râului. Se pare că vadul ăsta e bine cunoscut… Cum se numește… Tielmavadet?
— Ăla e. Treci prin… În mijlocul râului e o insulă cu niște copaci pe ea, deci treci pe acolo. Poți și să sari de pe un banc de nisip pe altul, dar tot a fost oribil. Foarte adânc. Apa îmi venea deasupra taliei. Și curentul era foarte puternic.
— Mhm.
— Nu cred că e un loc pe care să-l abordeze mulți – mai ales după atâta

ploaie. Dar Henrik și cu mine… n-am avut de ales. În situația aia.

— Nu.

— A trebuit să facem ce ne-a spus Jacob.

— Cum a făcut Henrik față situației? Pare că era foarte slăbit.

— Chiar era. Dar a traversat cumva.

— În regulă.

— N-am văzut… Când am ajuns pe partea cealaltă am îmbrățișat-o pe Milena, și ea m-a îmbrățișat pe mine, apoi i-am povestit ce s-a întâmplat și n-am văzut cum a traversat Henrik.

— Ok.

— Dar acum… Când privesc în urmă… În lumina evenimentelor care au urmat… Poate că Jacob n-a crezut că Henrik va reuși. Poate chiar spera să se întâmple ceva.

— Ce te face să crezi asta?

— Jacob trebuie să fi realizat cât de periculos era pentru noi – mai ales pentru Henrik, ținând cont de cât era de slăbit. Ar fi fost mai bine să continuăm pe partea noastră de râu.

— Vrei să spui că ar fi trebuit ca Milena să traverseze spre voi?

— Da, dar nu s-a pus niciodată problema. Jacob a insistat că trebuia să traversăm râul ăla vijelios. Și desigur că avea hartă, busolă și aragaz, tot ce aveam nevoie ca să ieșim vii din Sarek, așa că a trebuit să facem ce voia el.

— Bine, dar când spui că spera că Henrik n-o să reușească…?

— Dacă Henrik ar fi fost luat de curent și s-ar fi înecat, atunci Jacob ar fi scăpat de el.

— Și de ce și-ar fi dorit asta?

— Pentru că ar fi avut șansa să obțină putere absolută – asupra mea și a Milenei, dar mai ales asupra mea.

— Continuă.

— Jacob era un fel de psihopat. Nu cunosc definiția clinică a unui psihopat dar, din câte știu eu, deseori sunt foarte inteligenți, știu cum să se comporte în societate, sunt manipulatori.

— Așa…

— Și incredibil de narcisiști și ușor de jignit. Și desigur că l-am jignit pe Jacob atunci când l-am respins.

— Mhm.

— Cred că ăla era cel mai rău lucru pe care i-l puteai face. Deci faptul că ne-am întors și am avut nevoie de ajutorul lui i-a oferit ocazia perfectă de a

se răzbuna.

— Înțeleg.

— Puteam vedea asta pe fața lui în timp ce traversam râul – se simțea triumfător pentru că ne întorseserăm târâș la el.

— Sigur era acolo și un pic de „v-am zis eu”, nu-i așa?

— Exact.

— Dar să treci de la asta la dorința de a omorî pe cineva e un salt cam mare, nu crezi?

— Da, pentru o persoană normală. Dar…

Liniște.

— Ascultă, pune-te în locul lui Jacob. E neadaptat, îi e greu să se integreze în societatea normală. Nu are un serviciu normal, nu are familie. A fost crescut într-un mediu deviant, dacă e adevărat ce mi-a spus. S-a simțit mereu ca un intrus, ca un ratat. Iar acum e în mijlocul pustietății, unde societatea… pur și simplu nu mai există.

— Nu.

— Nu e nimeni care să te audă dacă strigi după ajutor. Suntem doar noi patru și numai cel mai puternic contează. Iar Jacob e cel mai puternic. Dintr-odată, el e cel care face regulile. Poate viola, poate ucide, poate face orice vrea. Pentru câteva zile.

— Așa.

— Probabil că a visat la asta toată viața.

— Da… Dar chiar dacă v-ar fi ucis pe toți trei, exista un risc considerabil ca cineva să pună niște întrebări după aceea.

— Absolut.

— Așa cum pun eu acum. Aș zice că a fost chiar inevitabil.

— Ar fi trebuit să se asigure că face totul corect. Nu uita că marjele de eroare sunt mai mici în Sarek. Ești la mila naturii și există o mulțime de feluri de a muri care pot părea naturale. Te poți îneca într-un râu, poți cădea de pe un munte, poți muri de frig…

— Hai să vedem dacă te-am înțeles corect, Anna. Vrei să zici că plănuise asta de la început?

— Nu. Dar atunci când eu și Henrik ne-am întors, cred că Jacob și-a dat seama de poziția în care se află. Câtă putere avea asupra noastră. Avea șansa să se joace de-a Dumnezeu și îmi pot imagina fără probleme că a sperat că Henrik se va îneca în râu.

— Mhm.

— Dar Henrik a reușit, în ciuda tuturor greutăților.

— Ți s-a părut că Jacob a fost dezamăgit?

— Nu, n-aș putea spune așa ceva. Știa că o să mai aibă și alte ocazii. Poate chiar se amuza să prelungească procesul.

— Bun, a zis Jacob sorbindu-și cafeaua. Trebuie să ieșiți din Sarek cât se poate de repede, așa că o să modificăm traseul.

Era dimineața următoare. Ploaia contenise, dar cerul era încă înnorat și bătea un vânticel rece. Jacob, Milena și eu stăteam pe niște bolovani din jurul aragazului, terminând de mâncat micul-dejun. Henrik încă dormea în cort. Milena îi împrumutase sacul ei uscat de dormit, în ciuda protestelor noastre, și mai luase cu împrumut și un set de lenjerie termică prea mare pentru el de la Jacob. Nu Jacob îi dăduse lenjeria, ci Milena. Eram sigură că nu fusese ideea lui. În general era taciturn și avea o mutră acră.

Peisajul era magnific. Avansaserăm bine în sus, pe munte, și puteam vedea cum Sarvesjåhkkåse se varsă în râul Rapa la vreo zece kilometri distanță, departe sub noi. Aveam o idee destul de bună unde fusesem ieri, când o văzusem pe Milena pe cealaltă parte a râului. Munți impresionanți se ridicau deasupra noastră în toate direcțiile.

•

Ieri ne fusese greu să ajungem în punctul ăsta, dar Jacob clătinase hotărât din cap atunci când Milena propusese să ne oprim și să instalăm corturile.

— E cel mai frumos loc de tabără din Sarek. Eu acolo mă duc. Voi faceți ce vreți.

A plecat mai departe, călcând apăsat, iar noi l-am urmat.

Ca să fiu sinceră, eram într-o formă destul de bună. Milena încălzise niște supă pentru mine și Henrik după ce traversaserăm râul, ceea ce ne îmbunătățise atât temperatura corpului, cât și starea de spirit. Încă mai tremuram dacă stăteam pe loc, dar supa ne dezghețase pe dinăuntru. Ușurarea de a fi salvați – pentru că așa ne simțeam – ne dăduse și energie.

Milena ne-a explicat că ea și Jacob se opriseră pentru o zi ca să urce pe Nåite, un munte din Sarvesvagge. Din descrierea ei mi-am dat seama că făcuserăm tabăra chiar la poalele acelui munte. În ziua precedentă, Jacob trebuise să petreacă o grămadă de timp căutând un vad prin care să traverseze Rapa.

— Era deja destul de nervos atunci când v-am văzut pe voi, s-a confesat Milena încet atunci când am pornit din nou la drum. Pentru că eram deja în întârziere. De-asta e un pic… în fine, știi tu.

Jacob mergea singur, luase un avans considerabil față de noi.

— Desigur, e-n regulă, am răspuns eu.

Henrik deja rămăsese în urma mea și a Milenei, în ciuda faptului că-mi

promisesem să rămân eu în urmă. Îmi pierdusem concentrarea vorbind cu Milena și nici nu știu când luasem un avans de douăzeci de metri față de el. Ne-am oprit și l-am așteptat. Henrik se uita în pământ cu ochi morți și pur și simplu s-a împleticit dincolo de noi ca și cum nici nu eram acolo. Milena mi-a aruncat o privire anxioasă. I-am întâlnit ochii, dar n-am spus nimic. Am început să merg și am pus mâna cu blândețe pe umărul lui Henrik.

— O să mai facem o pauză curând.

Niciun răspuns.

Amurgul a început să se lase înainte să ajungem la locul de tabără, croindu-ne drum pe firul apei în sus până la micul platou cu priveliștea superbă. Milena și eu transferaserăm câte ceva din conținutul rucsacului lui Henrik în ale noastre ca să-i ușurăm povara, dar tot era pe punctul de a se prăbuși. A trebuit să ne tot oprim. Milena a strigat la Jacob, l-a rugat să ne aștepte.

— Ce e? a strigat el înapoi de la câteva sute de metri distanță.

Milena a strigat din nou, mai tare de data asta:

— Cred că ar trebui să facem tabăra pentru noapte!

— Aici? Cum dracu’ o să facem asta?

Jacob s-a întors și și-a văzut de drum. Avea perfectă dreptate – era imposibil să ridici un cort acolo, panta era mult prea abruptă.

Eu am sugerat să luăm o ultimă pauză, să facem o supă fierbinte de fructe înainte de a ataca ultima porțiune. De acum nu putea fi departe; n-am fi putut să mergem pe întuneric deplin. Totuși, chiar în timp ce vorbeam, am realizat că Jacob avea butelia de gaz.

— Ar fi fost bine să avem o butelie, am spus. Atunci ne-am fi putut opri să facem ceva cald oricând am fi vrut.

Milena a încuviințat și a mormăit ceva vag.

Am băut niște apă, am mâncat niște nuci și ne-am continuat mersul greoi peste petice de iarbă, grohotiș și tufișuri scunde. O vreme mi-am ținut mâna pe rucsacul lui Henrik, împingându-l ușor ca să-l ajut. S-a întors brusc spre mine, cu ochii ca două fântâni secate.

— Încetează, a spus pe un ton plat, lipsit de expresie, apoi s-a răsucit și a continuat să meargă.

Nu după multă vreme l-am auzit pe Jacob strigându-ne din semiîntunericul de deasupra noastră, am ridicat corturile și ne-am prăbușit într-un somn fără vise în timp ce ultima lumină a serii se stingea.

•

Și iată-ne în dimineața următoare, sorbindu-ne cafeaua în jurul aragazului. Jacob a tras aer în piept, pregătit să ne explice noul traseu. Avea dreptate – trebuia să ieșim cât mai repede din Sarek. Întrebarea era care ar fi fost cea mai bună alegere, ținând cont de epuizarea lui Henrik.

— O să mergem peste muntele ăsta, a început Jacob, arătând peste umăr. Peste Skårki, apoi coborâm în Bastavagge, apoi ieșim spre Suorva.

Am privit în sus. Terenul devenea din nou abrupt deasupra platoului. Iarba și tufele făceau loc unui teren pietros, stâncilor și peticelor de zăpadă. Apoi urma o creastă, iar după ea se vedea ceea ce am presupus că era Skårki – piscuri zimțate, acoperite de zăpadă, care dispăreau în nori.

Am clătinat din cap.

— Henrik nu e în stare să meargă peste niciun munte.

Cortul era la câțiva metri de noi și am vorbit încet ca să nu-l trezesc pe Henrik. Avea nevoie de somn.

Inițial, Jacob n-a zis nimic. Se uita fix în cana de cafea și expresia lui neclintită mi-a spus tot ce trebuia să știu. Era ca și cum puteam să-i citesc gândurile, cuvânt cu cuvânt.

E vina ta. A trebuit să te desparți de noi, dar n-ai reușit. Și încă provoci necazuri. Ești o târfă bună de nimic.

A rămas tăcut o vreme lungă, apoi a continuat: — O să economisim cel puțin o zi dacă mergem pe ruta asta.

— Dar implică escaladă, am zis și am dat din cap în direcția piscurilor. Nu e… Nu.

— Nu e escaladă. Am fost pe acolo de câteva ori. Nu e greu.

— Îmi pare rău, dar Henrik e prea slăbit.

M-am uitat la Milena.

— Tu l-ai văzut – crezi că e în stare să treacă peste un munte?

Ea a ezitat, apoi Jacob a ridicat capul și a fixat-o cu privirea.

— Eu… a început ea, apoi a tăcut.

— Milena? Serios?

M-am uitat lung la ea, apoi Jacob a rupt tăcerea:

— Aseară am urcat patru sute de metri. S-a descurcat, chiar dacă voi doi merseserăți deja o bucată bună.

Mi-am îndreptat atenția spre el.

— Dar dacă mergem peste un munte, asta înseamnă mai mult de patru sute de metri, nu?

— Facem cum spun eu, a explodat Jacob.

În ochii lui se citeau mânie și agitație; am întrezărit din nou copilul rănit. Dorința lui de a mă avea se transformase în inversul ei. Era același gen de energie, dar negativă, în loc să fie pozitivă. Sau poate că dorința încă era acolo, alături de furie și dispreț. În fine – era îngrijorător de aproape de momentul în care urma să explodeze din nou, la fel cum se întâmplase în timpul jocului de MIG. I-am răspuns pe cel mai calm ton: — Bine. Dar sunt curioasă, ce traseu plănuiseși inițial?

— Irelevant.

— De acord, dar… la ce te gândeai?

Jacob n-a răspuns.

— Intenționam să continuăm în Valea Rapa până la… Cum se numea locul ăla? a zis Milena.

— Aktse, a scuipat Jacob în cele din urmă.

— Pot să mă uit la hartă? am întrebat eu pe un ton nevinovat.

Mă simțeam ca o fată supusă de șaisprezece ani.

— Sunt treizeci de kilometri de la Aktse până la Salto, a spus Jacob. Cel puțin încă o zi.

— Bine, dar poți să-mi arăți pe hartă ce vrei să faci în loc de asta?

Încet și fără tragere de inimă, a scos harta și a despăturit-o.

— Noi suntem aici. Râul ăla e Alep Vassjajågåsi. Așa că mergem aici sus, peste creastă… și coborâm în Bastavagge. Pe urmă ieșim pe aici, spre Suorva.

Traseul pe care Jacob l-a urmărit cu degetul părea cel mai scurt drum spre Suorva. Era aproape în linie dreaptă. Totuși, însemna că trebuia să trecem prin Skårki, un masiv cu vârfuri de peste o mie opt sute de metri, să facem slalom printre ghețari și să urmăm o creastă care părea să aibă prăpăstii pe ambele părți.

Era o provocare mult mai dificilă decât ce ne arătase în vagonul-restaurant. Și voia să o atacăm acum, când Henrik era deja într-o stare foarte proastă.

Și, mă rog, de ce era Jacob atât de dispus să modifice traseul de dragul nostru? Era furios pentru că renunțaserăm, apoi ne întorseserăm la ei și provocaserăm mai multe necazuri pentru el și Milena. Știa că depindeam complet de el și de bunăvoința lui, și totuși era gata să-și schimbe planurile *pentru că era cel mai bine pentru noi.*

Ceva nu se potrivea aici. Ceva chiar nu era în regulă.

M-am uitat la hartă, mintea mi-o luase razna.

Precaută, tatonând terenul, am zis:

— Doar mă gândesc… La Aktse e o cabană. Și un telefon de urgență, conform hărții.

— Nu mai e, a fost desființată, a zis Jacob sec, uitându-se urât la mine.

Orice obiecție trebuia strivită imediat, ca fulgii incandescenți de cenușă în iarba uscată.

— Există o cabană, dar e lângă Skarja.

— Păi, încă putem să mergem acolo ca să avem un acoperiș deasupra capului. Și ca să contactăm salvamontiștii.

Jacob a părut surprins, apoi fața i s-a destins într-un zâmbet larg, ca și cum nu-și putea crede urechilor. Nu-și dăduse seama cât de proastă puteam să fiu. S-a întors spre Milena.

— Cine e femeia asta? De unde-i vin toate ideile astea?

Pe mine nu mă prea interesează fotbalul, dar unii dintre colegii mei mă luaseră cu ei o dată la un bar sportiv, după program. Era o seară de sâmbătă, spre sfârșitul lunii mai, finala Ligii Campionilor. Juca Ronaldo, care zâmbea larg și clătina din cap de fiecare dată când se lua vreo decizie împotriva lui, ca și când ar fi spus *chestia asta e atât de ridicolă încât nu poți decât să râzi.*

Jacob avea exact același zâmbet. Arăta teatral și complet fals, stăpânea tehnica desființării adversarului la un nivel rudimentar, dar eficient. S-a întors spre mine.

— Drăguțo, salvamontiștii n-or să vină să ne ia doar pentru că cineva e un pic obosit.

Rămâi calmă, Anna. Nu călca în capcana lui.

— Henrik nu e un pic obosit, e epuizat.

— Nu e absolut nicio șansă să vină după noi dacă avem un acoperiș deasupra capului la Aktse.

— Bine, atunci poate putem să rezervăm un elicopter. Plătim noi.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că sunt complet ocupate cu păstoritul renilor.

— Dar acum câteva zile am zburat până la Staloluokta cu un elicopter.

— Da, pentru că l-am rezervat în avans.

— Deci îmi spui la modul cel mai serios că nu vor veni nici dacă îi sun și le spun „vă dau zece mii de coroane dacă veniți să ne luați de la Aktse”?

— Și cum ai de gând să-i suni?

— Cum am de gând să-i sun?
— Da.
— Păi… Tu ai un…
Jacob nu m-a lăsat să termin.
— E un dispozitiv de urmărire, ți-am spus de o mie de ori, nu e un telefon de urgență. Nu-l poți folosi ca să suni pe cineva.
— Dar sigur poți trimite un mes…
M-a întrerupt din nou, ridicând vocea și holbându-se cu ochii măriți.
— Asta n-o să se întâmple! Ce dracu' nu înțelegi? Eu fac regulile!
Și iată propoziția. Îl presasem pe Jacob până când epuizase lista de obiecții fără noimă, îl forțasem să-și arate cărțile. Nimic nu avea legătură cu ce era bine pentru mine și Henrik, totul era despre putere.
Poate că nu avea rost să mă cert cu el, dar măcar îi arătasem Milenei ce castel de cărți de joc era raționamentul lui Jacob. Simțeam că putea fi important să o atrag de partea mea.
Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, simțeam agresiunea lui Jacob ca o răsuflare fierbinte pe piele. Violența în stare latentă era ca un vânt puternic care-mi bătea împotrivă, hotărât să-mi schimbe direcția. Ar fi putut cu ușurință să ridice pumnul, într-o secundă aș fi zăcut acolo cu buza spartă sau cu nasul rupt. Era sub demnitatea mea să continui, dar nu aveam de gând să renunț. Am încercat să vorbesc cu calm: — Pot să fac o poză a hărții?
— De ce ai vrea să faci o poză a hărții?
— Pentru că cred că ar fi bine să avem o copie de rezervă. E singura hartă pe care o avem.
— Dar e harta mea. N-o să dispară.
— De ce? am zis, întâlnindu-i privirea sălbatică. De ce ar fi o problemă să fac o poză a hărții?
Am tras cu ochiul la Milena, care îl urmărea pe Jacob cu oarecare precauție. Nu cred că își dăduse seama în ce măsură discuția asta era despre ea. Era ca un caz de la tribunal, unde Milena era judecătoarea pe care ambele părți încercau s-o influențeze. Atât timp cât Jacob o avea de partea lui, putea conțină să-și exercite puterea prin ea. Așa era mai ușor pentru el – nu era nevoit să recurgă la amenințări sau la violență ca să-și impună punctul de vedere.
El s-a holbat îndelung la mine, apoi a zis în cele din urmă: — Nu e o problemă. Am spus eu că ar fi o problemă?

— Nu, perfect.

Am întins mâna ca să-mi dea harta.

— N-am spus că-ți dau harta, am spus că poți să o fotografiezi.

— Deci nu pot s-o duc la cort, la trei metri mai încolo, ca să fac fotografia?

— Nu, nu poți.

Am zâmbit și am încercat să surprind privirea Milenei, dar ea era concentrată asupra hărții.

— Pentru că…?

— Ai fost deja destul de neglijentă ca să pierzi o hartă.

— Probabil că e cel mai bine să o fotografiezi aici, a spus Milena încet. Pot să o țin întinsă pentru tine.

Nu voia să se uite la mine.

Oare era de partea mea sau de-a lui Jacob? Era clar că îi susținea refuzul de a-mi împrumuta harta, fie și pentru un minut. Pe de altă parte, poate că doar voia să se asigure că fotografia ieșea bine.

Și poate că mai și realizase instinctiv că viețile noastre ar putea să depindă de existența unui alt exemplar al hărții.

Așa că m-am dus la cort și am scotocit prin rucsac după telefon. Henrik tocmai se trezea, se întindea și căsca. Am auzit foșnetul sacului de dormit când s-a întors pe partea cealaltă. Am deschis fermoarul și am aruncat o privire înăuntru. El m-a privit cu ochi obosiți și umflați.

— Bună. Ai dormit bine?

El a încuviințat dând din cap.

— Mă simt un pic mai bine, a zis el și a căscat din nou.

— Avem micul-dejun afară – terci de ovăz.

— Ce se întâmplă cu harta aia? Despre ce tot vorbiți acolo?

— Vreau doar să-i fac o poză.

Mi-am scos telefonul din săculețul lui impermeabil, l-am pornit, am văzut că ecranul s-a luminat.

Jacob a ținut ferm harta cu ambele mâini în timp ce eu am făcut fotografiile. Milena a ajutat ținând colțurile întinse, în pofida rafalelor de vânt.

— Mulțumesc, am spus când am avut poze ale ambelor fețe.

Jacob s-a încruntat la mine în tăcere în timp ce împăturea harta și o băga în buzunarul de la piept. Dispreț. Suspiciune.

— Se trezește și Henrik? a întrebat Milena.

— O să vină și el imediat.

— Poate ar trebui să reîncălzim apa, a spus ea ridicând capacul cafetierei.

Câteva fuioare de abur s-au revărsat peste margini.

Jacob nu era de acord.

— E suficient de caldă. Nu ne permitem să risipim gaz.

Am inspirat adânc și m-am pregătit. Trebuia să abordez și subiectul ăsta.

— De fapt, trebuie să vorbim despre gaz.

Și Jacob, și Milena se uitau la mine acum, Jacob cu ostilitate fățișă, Milena cu o anumită precauție. Au așteptat să continui.

— Chestia e că… E clar că Henrik nu poate să treacă peste munte, așa că noi vom pleca pe alt drum. Din nou.

— Dar… a început Milena, apoi a oftat adânc.

— Știu, poate că sună ciudat, și nu e neapărat ceea ce aș vrea să fac. Totuși, asta…

Am arătat spre piscurile care se înălțau peste noi.

— … pur și simplu nu e o opțiune. Nu pentru cineva în starea lui Henrik. Îmi pare rău. Iese din discuție.

Jacob fixa cu privirea un punct situat între picioarele lui, cu coatele rezemate de genunchi, o mână strânsă în pumn, cealaltă frecând cu frenezie dosul pumnului cu buricele degetelor. Furia îi dădea o energie care avea nevoie să fie eliberată cumva. Tot corpul îi părea încordat, ca și cum se ghemuise, pregătindu-se să atace.

— Așa că există problema buteliilor de gaz, am continuat eu.

Respirația mea era puțin neregulată, știam că urma să spun ceva ce nu va fi primit bine, deși nu știam cât de rău va fi. Simțeam presiune în piept, cuvintele cum mi se înțepenesc în gât.

Ei, haide, fir-ar să fie! Nu mai ai treișpe ani.

— Noi am avut două, dar, atunci când eu și Henrik am fost singuri, n-am găsit decât una. Și s-a terminat. Ceea ce înseamnă că voi doi trebuie să o fi luat pe cealaltă.

Jacob s-a holbat la mine.

— Ai înnebunit?

— Jacob… s-a aventurat Milena.

Păstrează-ți calmul. Respiră. Voce sigură.

— Asta cred eu că s-a întâmplat. În prima seară am gătit cu butelia mea, apoi cred că ați…

N-am apucat să termin propoziția. Jacob a sărit în picioare și și-a trântit cana de pământ. Parcă tot corpul luase parte la mișcarea asta. Cana a lovit cu putere un bolovan, a ricoșat în aer și a aterizat la o distanță de cinci metri.

— Nu, pe bune: tu AI ÎNNEBUNIT DE TOT?

Urla din toate puterile, a făcut doi pași în direcția mea, dominându-mă la fel ca munții din spatele meu, aproape doi metri de sânge și adrenalină și mușchi care voiau să se lupte, să zdrobească.

Iar eu eram îngrozită.

Fusese o reacție pur instinctivă. Am tăcut, m-am făcut mică așteptând lovitura, tremuram ca un iepuraș.

Și Milena se ridicase în picioare, trăgându-l pe Jacob de braț.

— Jacob, a zis ea rugătoare. Jacob, calmează-te…

— Ce dracu' – zice că i-am furat nenorocita de butelie!

— Nu, n-am vrut să zic…

— O minciună nerușinată! Eu am adus trei butelii și încă le am!

— Asta chiar așa e, Anna, a adăugat Milena repede. Noi am adus trei butelii, nu am luat niciuna de la voi.

— O minciună nerușinată, a repetat Jacob.

Era prea agitat ca să stea locului; își mișca picioarele pe loc, în sus și în jos.

— O minciună nerușinată.

Zzziiip. Henrik a ieșit din cort în patru labe. S-a uitat stânjenit de la Jacob la mine, la Milena.

— Ce se-ntâmplă?

— Întreabă-ți nenorocita de iubită!

Vocea lui Jacob era răgușită, tremura de furie.

— Vorbim despre butelia de gaz, am spus eu.

— Dar înainte de asta – ceva legat de a merge peste munte?

— Da, Jacob vrea să schimbe ruta.

— De dragul tău, a scuipat Jacob. De dragul tău, în mama dracului!

Milena l-a atins pe braț, dar nu a spus nimic.

— Pot merge pe un traseu diferit dacă e nevoie, a spus Henrik. Cred că ar trebui să rămânem împreună de acum încolo.

Isuse, Henrik – n-ai idee în ce te bagi. Taci naibii din gură.

Cuvintele lui mi-au spulberat argumentele. Și el ceda în fața lui Jacob fără să se lupte? Trebuia să mă lupt cu el de una singură?

— Henrik… am început eu pe un ton cât am putut de calm. Nu e o idee bună să trecem muntele.

— E cel mai rapid drum afară din Sarek, a zis Jacob.

Vorbea repede, cuvintele îi ieșeau pe gură sacadat.

— Iar voi doi trebuie să ieșiți de aici cât mai repede.

S-a uitat lung la mine.

— Inclusiv tu – ai început s-o iei razna.

— De ce nu e o idee bună să trecem muntele? m-a întrebat Henrik.

— Fiindcă e prea dificil. Pentru tine.

El a tăcut un moment.

— Azi mă simt mai bine.

— Serios, Henrik, e…

— Chiar mă simt mai bine. Am dormit bine și…

— Vorbim despre o altitudine de o mie două sute de metri, Henrik. Ieri erai atât de obosit încât abia vorbeai.

— Pentru că n-am avut mâncare caldă. Până seara.

— Ar însemna să mergem de-a lungul unei creste cu prăpăstii de ambele părți, traversând un ghețar… îți aduci aminte ce s-a întâmplat zilele trecute? Când eram pe punctul să traversăm întinderea aia de zăpadă?

L-am fixat cu privirea și în cele din urmă el a răspuns încet: — Alea au fost niște circumstanțe deosebite.

Le-am explicat celorlalți:

— A avut un atac de panică. A trebuit să ne întoarcem. De-aia suntem aici.

Expresia de pe fața lui Henrik era dureros de privit. Arăta obosit și resemnat, dar mai presus de toate era rănit pentru că era evident că dădeam vina pe el pentru situația în care ne aflam acum. Era rănit nu din cauză că mințeam, ci pentru că spuneam adevărul.

M-am simțit infidelă acuzându-l în fața lui Jacob și a Milenei, dar trebuia să încerc să-l fac să înțeleagă de ce nu puteam să mergem pe traseul de peste munte. După un moment a clătinat din cap și le-a spus celorlalți: — Eu tot cred că ar trebui să rămânem împreună.

Așa o să fie de-acum încolo, Henrik? Te aliezi cu Jacob în loc să fii cu mine? Bine, măcar acum știu cum stăm. Hai să facem așa.

Jacob se calmase. Sprijinul neașteptat din partea lui Henrik îi calmase furia, permițându-i să-și regăsească echilibrul.

— Voi doi n-aveți decât să faceți ce vreți, desigur, a zis pe un ton chiar

plăcut. Dar buteliile de gaz rămân la mine. Și plecăm în treizeci de minute.

Urc cu pas constant, concentrându-mă să nu merg îndeajuns de repede încât să-i prind din urmă pe ceilalți, lăsându-mi tot corpul să participe, cu mișcări deliberate și bine alese ale brațelor. Efortul necesar e moderat, pot să merg așa la nesfârșit. Corpul meu e ocupat și mă simt bine.

Norii se risipesc deasupra noastră, lăsând soarele să strălucească printre ei din când în când. Vântul adie și aerul e proaspăt.

Vegetația e din ce în ce mai rară. A trecut ceva timp de când am văzut rouă sclipind pe ultimul petic de iarbă. Acum mergem pe grohotiș punctat cu licheni galbeni, roșiatici și verzi. Câte o explozie de portocaliu ici și colo. Cele câteva flori care pot supraviețui la altitudinea asta sunt la fel de înalte ca mușchiul.

Jacob e în frunte, dar are grijă să stabilească un ritm care să ne permită să rămânem grupați. Milena și Henrik sunt lângă el acum, și desigur că nu vrea să-mi dea ocazia să vorbesc cu vreunul dintre ei între patru ochi. Eu am rămas în urmă, păstrând distanța.

Da, sunt furioasă.

Singura noastră șansă – a mea, a lui Henrik și a Milenei – de a îl sfida pe Jacob era să fim uniți, să acționăm ca unul. Dar ei au cedat atunci când s-a pus problema să acționeze.

Așa funcționează violența atunci când e folosită ca instrument al puterii. Nici măcar nu e nevoie să se desfășoare – amenințarea e suficientă pentru a influența comportamentul celorlalți. Jacob devine agresiv și atât Henrik cât și Milena își asumă responsabilitatea de a calma spiritele, făcând ce vrea el.

Atitudinea Milenei mă rănește, dar nu mă surprinde. Încă de când ne-am întâlnit la gara din Stockholm, influența lui Jacob asupra ei a fost clară pentru mine. A transformat felul în care o percepe el în propria ei imagine despre sine.

Slăbiciunea lui Henrik e și mai dureroasă.

A fost prins într-o furtună de zăpadă, iar eu m-am dus și l-am găsit, punându-mi propria viață în pericol. Nu a fost capabil să meargă peste munte spre Staloluokta, iar eu m-am întors împreună cu el pentru că știam că e responsabilitatea mea să mă asigur că iese viu din Sarek. L-am lăsat să se odihnească și am preparat mâncare pentru amândoi deși eram frântă de oboseală. M-am asigurat că i-am prins din urmă pe Milena și pe Jacob ca să aibă el parte de mâncare caldă și ca să poată dormi în haine uscate, într-un sac de dormit uscat.

Ce dracu', îi salvasem viața lui Henrik!

Dar, de îndată ce lucrurile au devenit puțin mai complicate, de îndată ce Jacob și-a arătat colții, nimic din toate astea n-a mai contat. Nu a mai existat nici loialitate, nici încredere în judecata mea, tot ce a contat a fost să-l împace pe Jacob.

Ceea ce e o viziune foarte mărginită. Bun, Jacob s-a calmat, n-a îmbrâncit pe nimeni, nu i-a tras nimănui un pumn în nas. Strategia a funcționat. Pe de altă parte, acum ne îndreptăm spre un loc unde marjele de eroare sunt și mai înguste, unde diferența dintre viață și moarte poate fi un pas neglijent pe o piatră instabilă, o secundă în care îți pierzi echilibrul, apoi totul se termină.

Iar ghidul nostru în expediția asta e o persoană cu tendințe psihopatice clare. O persoană căreia e clar că îi place să fim în puterea lui.

Așa că acum mă concentrez doar asupra mea. Nu sunt responsabilă pentru nimeni altcineva.

Așa că urc cu pas constant, concentrându-mă să nu merg îndeajuns de repede încât să-i prind din urmă pe ceilalți, lăsându-mi tot corpul să participe, cu mișcări deliberate și bine alese ale brațelor. Efortul necesar e moderat, pot să merg așa la nesfârșit. Corpul meu e ocupat și mă simt bine.

•

După câteva ore, Jacob se oprește și-și dă jos rucsacul. E timpul pentru o gustare și scoate aragazul ca să încălzească niște apă. Noi, ceilalți, scoatem cafeaua solubilă, pâinea și cremele tartinabile, și ne așezăm pe pământ. Henrik mă întreabă cum mă simt.

— Sunt foarte bine, îi răspund pe un ton puțin repezit.

Nu-ți face tu griji pentru mine.

El a rămas fără suflu și ia câteva guri de apă.

— La fel și eu. Mai bine decât ieri.

La fel ca mine, și el încă se resimte după neplăcerile de dimineață. Bine, atunci. N-o să fac eu primul pas spre reconciliere.

Mă întorc și mă uit peste vale. Terenul se aplatizase de curând, iar dincolo de creasta aflată la câteva sute de metri sub noi nu mai văd nici urmă din coasta pe care tocmai am urcat, ci doar masivul de pe cealaltă parte a Văii Rapa, la mulți kilometri distanță.

Cerul este acum mai mult albastru decât cenușiu. Soarele chiar încălzește puțin, deși ne aflăm la o înălțime atât de mare.

Aici nu e vegetație deloc, doar grohotiș și pietriș cât vezi cu ochii, cu

porțiuni acoperite de zăpadă ceva mai sus pe pante și un ghețar ițindu-se dintre munții aflați la nord-vest. Drept în fața mea și la distanță considerabilă în ambele părți, drumul este blocat pe un perete de stâncă foarte abrupt. Aș estima că e o cățărare aproape perpendiculară de trei sau patru sute de metri până la creasta din vârf. Pe acolo nu putem urca, deci cum vrea Jacob să continuăm? Îmi scot telefonul și mă uit la fotografia hărții. Din câte îmi amintesc, trasase cu degetul o linie aproape dreaptă de la tabără până în nord, la Suorva. Singura posibilitate pe care o văd este să urmăm poalele muntelui spre vest, apoi să cotim spre nord de-a lungul unei creste de pe partea asta a ghețarului cunoscut ca Alep Vassjajiegna. Și acolo ne-ar aștepta o escaladă abruptă, dar ceva mai puțin descurajantă decât cea de aici.

Apoi încep adevăratele probleme.

Dacă ocolim marginea ghețarului și trecem de un vârf cu altitudinea de circa o mie opt sute de metri, înseamnă că vom fi urcat cam șapte sute de metri începând de dimineață. Va fi Henrik în stare de asta? Sau se va prăbuși, incapabil să mai facă măcar un singur pas? De acolo e o creastă ascuțită care merge spre nord, cu prăpastie pe fiecare parte – o cădere liberă de sute de metri pe dreapta sau pe stânga. Cât de înalt e Turnul Kaknäs? Poate o sută cincizeci de metri? Imaginați-vă că puneți două Turnuri Kaknäs unul peste altul. Apoi cazi din vârful celui de deasupra.

Cât de lată e creasta? Din punctul meu de vedere, aia e problema critică. Cinci metri – nicio problemă. Nu ai prăpastia în fața ochilor tot timpul și nu e periculoasă nici chiar dacă te împiedici.

Un metru sau mai puțin – hmm. Până și eu aș simți cum mă trage prăpastia, și n-aș putea spune că mi-e frică de înălțime.

La munte nu e greu să mergi de-a lungul unei cărări late de un metru. O faci automat, nu te gândești la felul în care o faci. Dar în fiecare zi, o dată sau de două ori, o să te împiedici de o piatră care iese din pământ, te împiedici și trebuie să faci un pas sau doi în lateral ca să-ți regăsești echilibrul, sau poate chiar cazi și îți folosești mâinile ca să te salvezi.

Douăzeci de mii de pași pe zi, apoi calculezi greșit doi sau trei și te împiedici. Dacă mergi de-a lungul unei creste late de un metru, o să ai o problemă. Dacă e lată de o jumătate de metru, o să mori.

Așa că acum începi să te gândești la fiecare pas pe care-l faci și dintr-odată nu mai e chiar atât de simplu, lucrul pe care ești obișnuit să-l faci automat devine mult mai dificil atunci când încerci să te concentrezi asupra

lui. Cum ridici piciorul, cum îl pui jos? Inima îți bate mai repede, îți simți mușchii moi și slabi, genunchii sunt ca spaghetele. Simți cum te atrage marginea prăpastiei, ca atunci când stai pe un peron și trenul dă năvală și trebuie să te lupți cu impulsul de a te arunca în fața lui – aceeași senzație dar mult, mult mai intensă. Marginea te ispitește, vrea să ai curajul să sari. Iar ca să reziști trebuie să stai nemișcat. Să nu te miști nici măcar un centimetru. Ești paralizat.

Am fost în postura aia, am simțit-o. Frica de înălțime e irațională și e imposibil să te aperi de ea atunci când își înfige ghearele în tine.

Ce faci în continuare e la fel de important. Trebuie să-ți ții respirația sub control. Să te distanțezi de tine însuți. Să te gândești că trăiești o senzație. Să te gândești că te gândești că trăiești o senzație. Să lași valul să treacă peste tine și apoi să se retragă. Apoi să începi să mergi din nou. Un pas după altul.

În cazul meu, frica a dispărut întotdeauna relativ repede. Henrik, pe de altă parte… Îmi amintesc de o întâmplare din munții Sylan din Norvegia, unde stăteam la baza celei mai abrupte secțiuni. Numai când s-a uitat în sus la peretele de stâncă din fața noastră l-a luat cu amețeală, i s-a făcut rău și a trebuit să se întoarcă la stația montană.

Ce ne așteaptă acum e la același nivel. Cel puțin.

Nu cred că Henrik și-a dat seama de asta. Dar o va face curând.

Mergem spre vest de-a lungul peretelui de stâncă, de-a lungul unei porțiuni de teren relativ plat. Este presărată cu stânci masive, la un moment dat aici s-a produs o alunecare de teren. Nu se poate spune când – acum un milion de ani? Acum o mie de ani? Marțea trecută? Unele dintre ele sunt remarcabil de simetrice, paralelipipede lungi de un metru, cu fețe netede.

E un teren foarte dificil, pierzi și câștigi înălțime în mod constant. Multe stânci sunt înclinate și nu prea ai ocazia să pui piciorul pe o suprafață plată, gleznele ți se răsucesc în toate direcțiile. Unele se răstoarnă de îndată ce te urci pe ele. E o drumeție care cere concentrare totală.

Și o ador.

E ca și cum am fi pe altă planetă, într-o lume sterilă, moartă. N-aș fi fost surprinsă dacă, la un moment dat, un mic rover spațial echipat cu camere de luat vederi și cu anvelope groase de cauciuc ar fi venit spre noi rostogolindu-se. Aici, sub cerul albastru și senin nu e nimic în afară de stânci, munți și gheață. Urcușul care ne așteaptă îmi dă un fior de anticipare, e o provocare care va necesita concentrare și acuitate mentală. Iar priveliștea de pe creastă ar trebui să fie fantastică într-o zi ca asta. Chiar avem noroc de vreme bună.

Panta devine mult mai abruptă pe măsură ce ne apropiem de ghețar. Henrik e la câțiva metri în fața mea și pot vedea în postura lui că i se pare neplăcută. Corpul i se înclină spre munte și se sprijină într-o mână la fiecare pas. E încordat, ceea ce amplifică presiunea fizică. Am mers de vreo oră pe terenul ăsta, lucru care îi consumase energie. Atunci când se oprește cu un picior pe o margine ascuțită, călcâiul începe să i se bâțâie incontrolabil în sus și în jos, mușchiul gambei nu reușește să-i țină piciorul nemișcat, întinde ambele mâini și cade pe un bolovan. Inspiră adânc, expiră încet. E roșu la față și scăldat în sudoare în timp ce se străduiește să-și dea jos rucsacul.

— Nu e deloc distractiv, bombăne el, scoțând sticla de apă.

— Nu mai avem mult până la ghețar, îl încurajez eu. După aia n-o să mai trebuiască să mergem pe grohotiș. E mai bine să ne îndreptăm în sus.

Mă uit la Jacob și Milena, care au continuat să se împleticească peste pietre. Jacob a ajuns deja la marginea ghețarului. Își îndreaptă spatele, bea niște apă. Milena nu a rămas mult în urmă.

Eu rămân în picioare lângă Henrik. Am nevoie de prea mult efort să mă așez și să-mi scot rucsacul. El ia o înghițitură de apă și se uită posomorât la

Sarek, magnific și terifiant, frumos și rece ca gheața și dur ca piatra.

Nu mai spunem nimic altceva, aștept până când e pregătit, iar după zece minute pune deoparte sticla de apă și se pregătește de plecare. Eu propun să o iau înainte și să aleg drumul peste stânci. El încuviințează și acceptă, pare recunoscător.

Știu. Nu răspund eu de Henrik. Dar proasta-dispoziție de după confruntarea cu Jacob se risipise fără să-mi dau seama. Cele câteva zile petrecute în Sarek m-au învățat că dispoziția unei persoane se poate schimba la fel de repede ca vremea. Toate emoțiile sunt superficiale, tot timpul. De la cea mai profundă nefericire la euforie în jumătate de oră. Îmi închipui că e din cauza efortului fizic și mental; jupoaie autocontrolul cu aceeași eficiență cu care o rindea înlătură un strat vechi de furnir.

Curând îi ajungem pe Jacob și Milena lângă ghețar, unde Milena prepară prânzul. Încep imediat să o ajut. Henrik își trage sufletul câteva minute, apoi vine și el să ne ajute. Jacob, pe de altă parte, are ceva de demonstrat și stă de unul singur în apropiere, odihnindu-se cu fața întoarsă spre soare. Nici prin cap nu i-ar trece vreunuia dintre noi să-l roage să ne ajute și el.

Agresivitatea, fizică sau verbală, îi face pe ceilalți să meargă tiptil, îi face să se închidă în ei ca să nu se expună. Știu asta foarte bine din propria mea familie.

Luăm masa de prânz, iar eu și Milena sporovăim despre tot felul de lucruri. Ca și mine, ea pare să aibă o dispoziție bună, în timp ce Jacob păstrează distanța, sumbru și taciturn. Nici Henrik nu are nimic de spus. Pare stânjenit, întinde o mână ca să se echilibreze după câțiva pași, chiar dacă locul unde ne aflăm acum nu e abrupt. Trecerea peste stânci pare că l-a speriat zdravăn.

Am pornit din nou, în aceeași ordine ca înainte: Jacob, Milena, Henrik, eu. Jacob stabilește un ritm rapid, în timp ce noi, ceilalți, ne oprim frecvent ca să ne tragem sufletul și să ne încetinim pulsul. Soarele strălucește de pe un cer fără nori și noi transpirăm în timp ce mergem. De fiecare dată când mă întorc și mă uit în jos, sunt încântată de cât de mult am urcat pe munte. De acum s-ar putea să fi parcurs jumătate din drumul spre vârf.

Jacob e ca o capră neagră, țopăind departe înaintea noastră. Și, da, mi-ar plăcea să mă mișc și eu la fel de repede.

Urcușul chiar îi epuizează pe Milena și pe Henrik. Sunt roșii la față, și-au pierdut suflul și trebuie să facem pauze din ce în ce mai lungi ca să-și aducă pulsul la niveluri normale. Milena ia o gură de apă și gâfâie:

— Panta asta parcă nu se mai termină!
Henrik dă din cap a încuviințare, pufăind și suflând, incapabil să spună ceva.
— Detest faptul că nu-i văd sfârșitul, continuă Milena. Mereu crezi că „ăla trebuie să fie vârful”, dar nu e niciodată așa.
— Patru sute de metri e o înălțime destul de mare, zic eu. Dar am parcurs mai mult de jumătate din drum.
— Aleluia, mormăie Milena.
— Mergem? propun eu.
— Trebuie să mă mai odihnesc puțin, zice Henrik. Doar puțin.
Privirea îi este fixată asupra coastei muntelui, la nivelul ochilor. Nu se uită niciodată în sus, spre vârf, sau în jos, spre vale. E clar că Milena e îngrijorată.
— Cum te simți, Henrik? Te deranjează înălțimea?
— Puțin.
Ea îi atinge brațul cu o expresie de empatie pe chip. Henrik o ia din loc când e pregătit, cu Milena după el și cu mine ultima, ca de obicei. Milena e între noi acum, dar asta nu mă deranjează.
Terenul se nivelează pe măsură ce creasta se îngustează; în dreapta noastră, panta este aproape o prăpastie. Măcar putem vedea piscul. Pentru că sigur ăla e piscul, nu? La vreo sută de metri în fața noastră e un mic platou, iar dincolo de el putem vedea doar cerul albastru.
Problema e că, înainte să ajungem la platou, creasta se îngustează și mai mult, iar ultima porțiune va avea o ascensiune abruptă peste grohotiș.
Jacob e deja acolo. Mă duce cu gândul la Spiderman sau la cineva care urcă scările din Casa Distracției de la parcul de distracții Gröna Lund și care nu prea știe ce să facă. Un picior lung întins, celălalt îndoit la piept, mâinile depărtate. Pas cu pas, se aburca pe pantă în sus.
Noi toți ne oprim și ne uităm.
Își mișcă piciorul pentru ultima oară, apoi se trage pe platou în patru labe. Se ridică imediat în picioare și se întoarce spre noi, își ridică mâinile în aer și strigă:
— WOOO-HOOO! AAOOOUU!
Urlă ca un lup. Cineva e în toane mai bune acum.
Iar altcineva nu e.
Henrik privește în sus spre platou și înghite în sec.

Henrik, Milena și cu mine stăm unul lângă altul în tăcere în această glorioasă zi de toamnă, în peisajul lunar din Sarek, și ne uităm la Jacob cum își efectuează dansul de victorie pe platou. Henrik pare gânditor, ia câteva guri de apă.

— Deci mergem acolo sus? spune el într-un târziu.

Urmărește creasta cu privirea, vede cum se transformă într-o muchie ascuțită. Chiar nu există alt mod de a o descrie. Pe o parte e o prăpastie spre ghețar; dacă aluneci acolo poate că n-o să mori, dar poți să te aștepți la o prăvălire de un kilometru sau așa ceva. Dacă te lovești de o crăpătură în gheață sau de o piatră proeminentă după ce ai luat viteză, s-a terminat cu tine.

Prăpastia de pe partea cealaltă este foarte abruptă, poate nu la fel de abruptă ca o cădere liberă de sute de metri către o moarte instantanee, dar mai abruptă decât orice am văzut până acum.

— Poate că de aici arată mai rău decât e în realitate, zice Milena.

Henrik nu-i răspunde. A înțepenit pe loc, pare incapabil să se miște.

— Bine, hai să mergem, zic eu.

Milena pornește, dar Henrik tot nu se mișcă. Aștept un moment. Nu se întâmplă nimic.

— Hai să mergem să aruncăm o privire. Câte un pas o dată.

O urmez pe Milena, dar nu aud pași în urma mea.

Destul. Mă opresc, mă întorc.

— Haide, Henrik! Nu putem să stăm aici.

Tonul meu e puțin mai aspru decât intenționez, puțin mai ascuțit, dar are efectul dorit. Henrik începe, în sfârșit, să meargă.

— Ia-o tu înainte, spun eu.

Trece de mine, iar eu îl urmez.

Ai vrut să mergi pe traseul ales de Jacob, deși te-am avertizat. Acum mergi.

În câteva minute ajungem la povârnișul unde creasta se îngustează și devine o muchie ascuțită, mult prea periculoasă pentru a merge pe ea. Cea mai bună opțiune este să coborâm câțiva metri și să ne lipim de munte.

Milena ne așteaptă, și a avut dreptate – nu e chiar atât de rău cât părea de la distanță. Bine, e abrupt și simt cum mă trage prăpastia din dreapta, dar nu presupune cățărare, deși aia a fost impresia pe care lăsat-o Jacob când ne uitam la el cum urcă. Trebuia doar să ne sprijinim de coastă și să ne ținem

cu ambele mâini, dar, ca să fiu sinceră, nu părea prea dificil.

Jacob strigă la noi, ne spune care e cea mai bună cale spre platou. Milena pleacă prima – precaută, pas cu pas, asigurându-se că mișcă o singură mână sau un singur picior o dată, având întotdeauna trei puncte de sprijin pe peretele de stâncă.

Henrik se așază pe un bolovan, dar e întors spre exterior, cu prăpastia chiar în fața lui. Închide ochii strâns, nu îndrăznește să se uite. Se agață cu ambele mâini deși stă jos, corpul îi este tensionat și respiră în gâfâieli scurte și intense.

Frica de înălțime l-a cuprins strâns în gheare.

Îi pun o mână pe umăr, îi vorbesc încet și cu blândețe, știu că depinde de mine ca el să treacă peste asta.

— Henrik, ascultă-mă. În primul rând, trebuie să respiri din abdomen. Mă auzi?

El dă din cap, cu ochii încă strâns închiși.

— Inspiră adânc, simți cum aerul se duce în abdomen.

El încearcă, face tot ce poate.

— Și din nou. Închide gura și respiră pe nas. O inspirație lungă, profundă. Nu te grăbi, ia-o încet. Putem să stăm aici o oră dacă e nevoie.

El inspiră pe nas, își umple plămânii, iar eu îi pun mâna pe abdomen.

— Expiră, calm și hotărât, apoi inspiră din nou. Trebuie să o simți aici, jos.

Face ce îi spun și de data asta simt cum i se expandează abdomenul când inspiră.

— Bun. Din nou.

Stau foarte aproape de Henrik, sunt aplecată peste el, cu un braț peste umerii lui și o mână pe abdomenul lui. Inspiră din nou.

— Nu te preocupa să-ți sugi burta. Știu că ai o burtică de bere, dar te iubesc oricum.

Zâmbește și îmi acoperă mâna cu a lui. Eu îmi trec degetele celeilalte mâini prin părul lui, îi simt curbura craniului.

Într-un târziu se relaxează. Încordarea din umeri și gât îi dispare. Mai inspiră adânc o dată și de data asta participă tot corpul. Mușchii nu-i mai sunt rigizi, nu mai luptă împotriva lui; de data asta lasă aerul să treacă, și pare să-i curgă până în vârfurile picioarelor.

Scoate un sunet sugrumat și îmi dau seama că plânge.

N-ar trebui să mă mir. Ăsta e Sarek. Toate emoțiile sunt la suprafață. Tot

timpul.

Îl iau în brațe, îl sărut ușor pe obraz.

— Iubitule? Ce s-a întâmplat?

Încă o respirație adâncă. Își trage nasul, își șterge o nară cu degetul mare.

— Nu știu. Doar… Nu știu.

— Poate e de la aerul rarefiat.

— Îmi pare rău că am pierdut harta.

— Las-o baltă.

Îl îmbrățișez și mă îmbrățișează și el. Mă cuprinde cu brațele în jurul mijlocului și mă trage mai aproape. Stăm așa o vreme în timp ce respirația îi revine la normal.

Arunc o privire în sus, la platou.

Milena a ajuns și se uită în jos la noi. Jacob n-are liniște, se plimbă în sus și în jos, frustrarea lui din cauză că iar suntem blocați e foarte clară.

Intenționam să-l las pe Henrik să se odihnească oricât e nevoie, dar asta nu se poate. Până la urmă îi spun cu toată căldura de care sunt capabilă: — Să facem o încercare?

— Mhm.

Încă o respirație profundă, apoi își îndreaptă umerii și dă din cap cu hotărâre.

— Hai s-o facem.

— Nu te uita în jos. Uită-te la peretele de stâncă. Concentrează-te asupra fiecărui pas. Nu te gândi la nimic altceva. Asigură-te că miști o singură mână sau un singur picior o dată. Să ai întotdeauna trei puncte de sprijin.

Henrik încuviințează din nou, apoi se ridică în picioare și se întoarce cu spatele la prăpastie. Se ține cu ambele mâini, apoi mută piciorul drept. Apoi mâna dreaptă. Apoi mâna stângă. Își mută centrul de greutate. Piciorul stâng. Calm și metodic.

Pot vedea că acum se simte mult mai bine. Corpul nu-i mai este rigid. Își folosește mâinile pentru sprijin, nu ca să se agațe de viață, ca mai înainte.

Ne împleticim în sus spre platou, executând ceva între o plimbare și o cățărare. Unghiul este mai apropiat de felul în care e sprijinită o scară aproape de zidul unei case. Nu pot rezista tentației de a privi în jos. Vreau să-mi testez rezistența. Piatra aspră este un bol concav care se transformă într-un bloc mai bine nivelat departe, jos. Oare aș supraviețui unei căderi? Poate. Cu puțin noroc. N-ar fi inevitabil să mă rostogolesc până la bază; nu e chiar atât de abrupt.

Henrik se apropie de marginea platoului. Milena scoate strigăte de încurajare. Are mâna întinsă ca să-l ajute pe ultima porțiune, dar el nu o acceptă. A găsit o cale de a avansa care merge pentru el, și în momentul ăsta nu vrea să încerce nimic altceva. Nu va risca nimic.

Partea superioară a corpului lui e acum pe platou, se împinge cu piciorul drept și gata, a ajuns. Milena bate din palme.

— Bravo, Henke!

Eu sunt chiar în spatele lui. El se târăște puțin în patru labe, îndepărtându-se de margine, apoi se rostogolește pe spate. Lasă să-i scape o respirație lungă, profundă. Milena se apleacă și-l îmbrățișează.

— Bravo!

— Mă simt atât de bine! Oh, Dumnezeule…

Jacob se uită la ei cu brațele încrucișate; nu-mi place expresia de pe fața lui, dar nu spune nimic.

Eu mă trag în sus pe platou și mă ridic în picioare. În timpul petrecut în Sarek am tot văzut peisaje incredibile, dar ăsta îmi taie respirația. Deodată pot vedea spre nord și spre vest, masive maiestuoase, acoperite de zăpadă în toate direcțiile.

La școală am învățat că munții din Suedia fuseseră erodați de retragerea gheții continentale, motiv pentru care nu sunt foarte înalți – niște dealuri butucănoase, prin comparație cu Alpii. Totuși, se pare că gheața continentală uitase de Sarek. Când mă uit în jur am impresia că aș putea fi în Himalaya. Creste negre, zimțate, se profilează pe cerul de un albastru intens. Departe, jos, delta impresionantă din Valea Rapa scânteiază în soarele de toamnă. O stâncă gigantică stă de pază acolo unde râul se împarte în două. Mă uit la harta de pe telefon și realizez că ăsta ar putea fi Tjahkkelij. Dincolo de el sunt lacuri enorme și încă mai mulți munți, apoi dealuri, peisajul se liniștește și se așază, iar pădurile nesfârșite preiau conducerea. Îmi umplu plămânii cu aer proaspăt, îmbătător.

O euforie moderată. Din nou.

Am făcut-o și pe asta. Am reușit.

Principalul meu sentiment este cel de ușurare. Chiar crezusem că trebuia să ne întoarcem din drum pentru că Henrik nu era capabil să ajungă aici. Să ne întoarcem la vale, să pierdem o zi întreagă – dar iată-ne aici, și se pare că am lăsat în urmă partea cea mai grea. Platoul pe care ne aflăm este începutul unei creste pe care o vom urma spre nord-est și care nu pare deloc să fie atât de îngustă pe cât mă temusem eu. Muntele seamănă cu un dragon

uriaș care se odihnește pe pământ, Godzilla trăgând un pui de somn de după-amiază în mijlocul Sarekului, cu coada țepoasă curbându-i-se în jos în valea următoare. Prăpăstiile de pe ambele părți ale crestei sunt aproape perpendiculare, dar, atât cât pot vedea, creasta pare să aibă o lățime de trei sau patru metri. N-ar trebui să fie o problemă pentru niciunul dintre noi și priveliștea va fi magică – tot timpul.

Henrik și Milena sunt acum întinși pe jos unul lângă celălalt, zâmbindu-și, râzând și sporovăind. Ea își pune mâna pe brațul lui.

Pare ceva intim.

Poate puțin prea intim.

Gândul zboară prin mintea mea, iar în același moment Jacob face câțiva pași spre ei.

— E timpul să plecăm, zice el nerăbdător.

Henrik întoarce capul încet și se uită la el.

— Am nevoie doar de cinci minute ca să-mi trag sufletul.

Apoi se uită înapoi la Milena, ca și cum lui Jacob va trebui fie să-i placă, fie să-și bage unghia în gât.

Te joci cu focul, Henrik.

— Trebuie să coborâm de pe muntele ăsta înainte de lăsarea întunericului, continuă Jacob, lucind încă un pas spre ei. Haideți, ridicați-vă!

— Doar cinci minute, Jacob. Serios, care e problema ta? Henrik se uită fix la Jacob, contestându-i autoritatea, și deodată intru în stare de alertă maximă; ar putea să se termine foarte prost.

— Tu nu ești în stare decât să-ți tragi nenorocitul de suflet! Sus!

Jacob se apleacă și apucă brațul Milenei. Limbajul lui corporal arată cât e de furios. O trage în picioare și ea scoate un mic scâncet.

— Au… nu…

— Ce dracu’ faci? Dă-i drumul!

Henrik ridică glasul în timp ce eu mă îndrept spre ei.

— Toată lumea trebuie să se calm… apuc să spun înainte ca Jacob să mă întrerupă.

— Ridică-te dracului în picioare! urlă el la Henrik, care își înalță sfidător bărbia și rămâne întins.

— După cum spuneam, Jacob, care e problema ta? Ești gelos?

Nu. Nu nu nu. Pe toți dracii, Henrik!

Milena pare speriată.

— Te rog, Henrik, trebuie să mergem, spune ea repede și ia brațul lui Jacob.

Intru și eu în joc:

— Are dreptate – termină cu prostiile, Henrik.

Amândouă încercăm să-l liniștim pe Jacob, care se uită la Henrik cu ochii plini de ură. Respiră greu și văd că e pe punctul de a-și pierde controlul.

Da, Jacob e gelos. Iar acum Henrik a spus-o, cuvintele au fost rostite și știm cu toții că așa e. Inclusiv Jacob. Și-a pierdut onoarea în fața tuturor.

— Te rog, Jacob, spune Milena mângâindu-i obrazul. Calmează-te.

După câteva secunde el scutură din cap și spune cu voce aspră: — Faci umbră pământului degeaba.

Se întoarce și se îndepărtează. Milena fuge după el, iar eu rămân unde mă aflu, uitându-mă lung la Henrik.

Deci, ce rost a avut asta, Henrik?

Dar Henrik refuză să-mi întâlnească privirea.

•

Scot ultimul pachet de Tutti Frutti, îl deschid și mă îndrept spre Jacob și Milena. I-l întind lui Jacob ca un gest de împăcare.

— Îmi pare rău. Nu e în apele lui.

Jacob nu se uită la mine, dar în cele din urmă se uită la pachet, pescuiește câteva drajeuri și le îndeasă în gură fără să spună nimic.

— Uimitoare priveliște, mă aventurez eu.

— Absolut uimitoare, e de acord Milena și se servește cu câteva drajeuri.

— Nu credeam că o să reușim, continui eu, dar mă bucur că n-am avut dreptate.

Operațiunea crează-i-lui-Jacob-o-stare-de-bună-dispoziție se târăște înainte.

— Mhm.

— Abia aștept partea următoare, zic eu, arătând spre creastă. Arată incitant.

Îi zâmbesc lui Jacob, el îmi zâmbește mie, iar zâmbetul îi pare sincer, ca și cum tocmai am spus ceva amuzant. Apoi se uită repede în altă parte.

De ce mă simt tulburată?

Expresia lui Jacob a fost vicleană, ca și cum ar ști ceva ce eu nu știu.

Nici n-ai idee, tâmpito. Nici n-ai idee.

Dintr-odată nu mai sunt atât de sigură că am lăsat în urmă ce era mai rău.

Mergem de-a lungul spinării dragonului.

Îmi imaginez că-l văd cum se trezește și se ridică. Ne scutură de pe el ca pe niște insecte minuscule, se ridică pe picioarele din spate și rage spre cer. Ce priveliște ar fi asta!

Terenul de pe ambele părți devine mai abrupt, dar asta nu deranjează pe nimeni – se pare că nici pe Henrik. Trecerea spre platou l-a învățat cum să înainteze metodic – și, mai presus de toate, i-a dat încredere în sine.

Atmosfera e încordată după schimbul neplăcut de replici de pe platou. Mergem în tăcere.

Deocamdată coborâm, ceea ce e mai puțin obositor, dar panta nu e uniformă. La început pierdem destul de mult din altitudine, apoi creasta începe să urce din nou. După un vârf nou pe la jumătatea drumului, mai jos decât platoul, pământul coboară din nou spre vale, dar dincolo de vârf e o parte a crestei pe care încă nu o putem vedea.

Ne ia puțin mai mult de o oră să ajungem la al doilea vârf. De acum e după-amiază târziu și soarele nu mai încălzește la fel de tare. Întunericul va începe să se lase peste câteva ore și până atunci ar trebui să fim deja în vale. O fi creasta asta mai lată, dar n-o să fie amuzant să o coborâm în amurg, cu câte o prăpastie de fiecare parte.

Ne oprim pentru o gustare rapidă de supă de fructe, pesmeți și cremă de brânză cu aromă de bacon. Jacob își face de lucru cu aragazul. Încă e taciturn, dând răspunsuri monosilabice atunci când îi vorbește Milena.

Îi studiez expresiile pe ascuns, urmăresc fiecare schimbare. Acum nu cred că mai arată atât de sinistru; e cumva mai distant, ca și cum s-ar gândi la altceva.

Poate e doar imaginația mea, dar sentimentul neplăcut pe care l-am avut pe platou a devenit mai puternic.

La ce te gândești, Jacob?

O sută de coroane pentru gândurile tale. Sau zece mii.

Milena mă roagă să-i fac o fotografie împreună cu Jacob. El cooperează fără tragere de inimă, înconjurând-o îndatoritor cu brațul. Vârfurile zimțate și ghețarii formează un fundal năucitor. Apoi Milena vrea să facă o fotografie cu mine și cu Henrik.

— Un sărut, zic, întorcându-mă cu fața spre el.

El își apasă buzele peste ale mele, dar fără sentiment. Și Henrik pare distant. Milena apasă butonul.

Prieteni buni în vacanță la munte. Momente înghețate despre care să vorbești în timpul cinelor plăcute de acasă, din Stockholm.

O, *da, ăla a fost anul în care l-ai luat cu tine pe individul ăla ciudat, cum îl chema… Jacob? Îți aduci aminte, Milena? Dumnezeule…*

Îmi voi aminti neliniștea pe care am simțit-o, anxietatea care a umbrit drumeția asta de-a lungul crestei? Cred că e puțin probabil, pentru că, pe plan intelectual, realizez că probabil ăștia sunt doar demonii mei personali, nu există nicio bază obiectivă pentru felul în care mă simt. E suficient un zâmbet viclean al lui Jacob și mintea mea o ia razna.

Nu cred în intuiție – sunt doar preconcepții unite în mod distructiv cu imaginația. La nivel subconștient încercăm permanent să ne validăm perspectiva asupra lumii.

Fac un efort să trăiesc momentul în loc să speculez ce se petrece în mintea lui Jacob. Aproape că reușesc o vreme. În timp ce el strânge aragazul și eu îmi curăț cana lingând-o, încep să cred că mâine pe vremea asta vom fi afară din Sarek.

Pornim la drum, din nou la vale, și nu pot vedea creasta din cauză că Jacob, Milena și Henrik merg înaintea mea. Mă opresc și mă apropii de margine.

Nu, e imposibil să văd toată creasta; o porțiune lungă e încă ascunsă.

Ceea ce nu poate să însemne decât că acolo e mult, mult mai abruptă.

Henrik încă nu a observat, sau doar n-a reușit să tragă concluzia corectă. Nu știe ce ne așteaptă. Panta pe care ne aflăm coboară permanent.

Jacob se oprește, se întoarce spre noi.

— Bine, oameni buni, deci… partea următoare e ceva mai greuță.

„Ceva mai greuță”?

Ne oprim cu toții. Creasta continuă într-o pantă descendentă abruptă preț de vreo zece metri, apoi… dispare.

Ce mama dracului?

Jacob face câțiva pași, apoi se întoarce pe-o rână și începe să coboare, pas cu pas, până dispare din vedere. Milena pășește înainte, trece peste margine și țipă.

— Nu! Jacob, serios…

Face un pas înapoi, fața îi e cenușie.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Vocea lui Jacob e caldă și veselă când vorbește din abis. Milena nu-i răspunde, iar Henrik o privește anxios. Expresia ei îi dă o idee despre

coborârea ascunsă de margine.

Eu îmi dau jos rucsacul; vreau să văd cu ochii mei.

Până și pe mine mă ia cu amețeală când privesc în jos.

Creasta nu doar că se prăbușește abrupt, ci se și transformă într-o muchie ascuțită ca briciul. E imposibil să mergi pe ea. Acum Jacob coboară într-o rână de-a lungul marginii. Sub picioarele lui e o cădere liberă de sute de metri. După cincisprezece sau douăzeci de metri, muchia se înalță și se și lățește, iar creasta continuă de acolo.

Puțin mai jos de locul în care se află Jacob, la vreo cinci sau șase metri, e o stâncă ieșită în afară, un afloriment pe care ar trebui să poți sta. Brusc simt nevoia compulsivă de a încerca să sar de unde e Jacob pe stânca aia. Cred că așa ceva ar fi aproape imposibil. Că riscul de a mă prăbuși spre o moarte sigură ar fi uriaș.

Simt aproape fizic cum prăpastia mă trage, ca și cum urmează să cad prin aer. Instinctiv, fac câțiva pași înapoi.

Jacob zâmbește în sus, spre mine. E un zâmbet triumfător. Ăsta era testul la care voise să ne supună, ăsta era unicul scop al schimbării traseului.

Ai crezut că a trecut ce a fost mai rău. Dă-mi voie să-ți spun că mi-a fost foarte greu să-mi stăpânesc râsul.

E fericit ca un copil – și e crud ca un copil. Se delectează smulgând picioarele păianjenului, unul câte unul, apoi privind corpul fără picioare cum tresare și se zvârcolește, incapabil să se miște din loc.

— Trebuie să folosim corzile, îi spun.

— Nu, nu, răspunde el pe un ton disprețuitor, în timp ce continua să avanseze într-o rină.

— Dar ai corzi și dispozitive de asigurare la tine?

Niciun răspuns.

— N-o să le folosim? Asta e curată nebunie!

— Nu e dificil, mă asigură Jacob.

El a ajuns deja pe partea cealaltă, acolo unde muchia redevine creastă. Se cațără pe ea și ne face cu mina.

— Du-te dracului! strig la el.

— O să dureze ore în șir dacă ne complicăm cu corzi și pitoane și carabine, strigă el la mine. O să se întunece, și atunci chestia asta chiar o să fie periculoasă.

— În cazul ăsta noi ne întoarcem, explodez eu.

Sunt furioasă. Mă duc la Henrik, care și-a scos rucsacul și s-a prăbușit la

pământ.

— Nu fi așa mămăligă! strigă Jacob peste abis.

— Și-a pierdut mințile, îi spun lui Henrik, destul de tare ca să audă și Milena.

Jacob strigă din nou:

— Milena! Haide!

Tonul lui e autoritar, nu acceptă contrazicere, dar Milena nu spune nimic. Stă acolo nemișcată, ezitantă.

Oare ăsta e momentul în care schimbă tabăra? Oare ăsta e momentul când își dă seama că Jacob nu e normal la cap?

— Milena, sincer acum, nu putem ajunge dincolo fără să ne legăm cu corzile, îi spun încet – nu vreau să audă Jacob. Ar fi curată nebunie.

Te rog, Milena, rupe vraja acum. Te rog, te rog.

Acum Jacob urcă pe muchie înapoi, destul de repede. Și-a dat seama că s-ar putea să nu reușească să o convingă pe Milena să-l urmeze, ceea ce îl îngrijorează.

— Îți iau eu rucsacul, îi strigă. O să-ți spun exact unde să pui mâinile și picioarele. Promit că nu e greu.

Ea încă ezită.

El se cațără înapoi și se îndreaptă spre ea cu pași apăsați, cu o energie amenințătoare. Clocotește, autoritatea i-a fost contestată din nou, rebeliunea trebuie strivită din fașă.

— Dă-mi rucsacul, șuieră el, abia mișcându-și buzele, și Milena se supune automat.

De îndată ce Jacob se profilează deasupra ei, e ca și cum ar fi un robot controlat prin radio. El își pune în spate rucsacul ei și se întoarce la margine.

Dar Milena nu se mișcă.

— Nu ești obligată să faci asta, Milena, îi spun încet.

Jacob se răsucește, se holbează la ea cu ochi sălbatici.

— Milena! Acum!

Ea se supune în cele din urmă, iar mie mi se strânge inima. Îl urmează pe Jacob, care deja a coborât.

— Întoarce-te și mișcă-te într-o rână. Ține-te cu ambele mâini și pune aici piciorul drept. Nu te uita în jos.

Jacob îi dă instrucțiuni pentru fiecare pas. Pot să văd că Milena e îngrozită, dar face exact ce i se spune. Nu îndrăznește să facă nimic altceva.

Capul îi dispare încet după margine.

Eu sunt prea agitată și furioasă ca să stau locului, mă învârtesc în jurul lui Henrik.

— E complet… E o nebunie.

Trec câteva minute. Nici urmă de Jacob și Milena.

Au căzut?

Bineînțeles că nu. Unul dintre ei ar fi țipat. Nu am auzit nimic.

Henrik se uită anxios spre margine.

— Cât e de departe? N-ar trebui să-i vedem deja?

— Ba da.

Mă duc până la margine și îl văd pe Jacob împleticindu-se pe creastă. Întinde mâna spre Milena ca să o ajute.

Au reușit.

Stau amândoi în picioare, Jacob bea apă. Milena pare ușurată, chiar îmi zâmbește și strigă: — De fapt, n-a fost chiar atât de rău!

Eu nu-i întorc zâmbetul.

Gogoși, Milena. Ai fost îngrozită, dar Jacob te-a forțat să o faci. Nu sta acolo și nu-mi spune că n-a fost chiar atât de rău.

Aud pași în spatele meu, apoi îl văd pe Henrik lângă mine. Vede abisul pentru prima oară și lasă să-i scape un geamăt adânc, ca și cum ar avea dureri teribile. Întinde mâinile înainte și cade în genunchi ca un bătrân care se teme că își rupe ceva dacă face vreo mișcare bruscă. Din poziția în genunchi se rostogolește într-o parte în fund, apoi se întinde pe jos. Un picior iese de sub el într-un unghi ciudat.

Hiperventilează și e alb la față ca varul. Broboane de sudoare îi apar pe frunte. Închide ochii, apoi îi deschide din nou. E complet cuprins de panică, incapabil să se concentreze la nimic. Închide ochii din nou.

— Nu pot să văd, gâfâie el.

— Ce?

— Nu pot să văd! E… Nu văd nimic!

— Întinde-te pe spate și respiră, Henrik. Ține ochii închiși.

Îi ajustez piciorul, îl îndrept.

Milena și Jacob se uită la noi.

— Ce se întâmplă? strigă Milena cu teamă în glas.

— Frică de înălțime, strig eu către ea.

Măruntaiele mele sunt un vârtej de emoții, toate negative. Furie, frustrare, frică, sfârșeală. Sunt furioasă pe Jacob, care ne-a atras în cursa

asta. Sunt furioasă pe Milena, care e incapabilă să-i reziste lui Jacob. Sunt furioasă pe Henrik, care ne-a pus în situația asta fără de speranță.

Exact – furia pe care o simțisem mai devreme împotriva lui Henrik revine în forță. Frica lui de înălțime a stricat lucrurile o dată, iar acum se întâmplă din nou. Știu că eu sunt perfect capabilă să-i urmez pe Jacob și Milena, dar mă îndoiesc că Henrik poate să o facă. În cazul ăsta, ce alternativă avem?

Poate reușim să-l convingem pe Jacob să-l ajute cu coarda și dispozitivele de siguranță. Poate. Dar o să ia timp, iar Henrik trebuie să-și revină înainte de a începe ceva.

Mă uit la el. Scoate un sunet ca un sforăit. Capul i-a căzut într-o parte, are gura deschisă. Pare că doarme. Chipul îi e încă alb ca varul, acoperit de o peliculă de transpirație.

Îmi dau seama că a leșinat. Frica lui de înălțime a devenit atât de acută încât creierul a încetat să-i funcționeze. Poate că e mai bine; sper să-și revină mai repede.

Dacă de dimineață am fi procedat așa cum am vrut eu, probabil că în faza asta am fi avut de mers încă o zi până să ajungem la Aktse. Ar fi fost teribil de greu să reușim fără mâncare și băutură caldă, să simțim frigul nopții pătrunzându-ne în oase. Dar n-am fi pierdut timp deloc și nu am fi depins de bunăvoința lui Jacob.

— Henrik? Cum te simți? strigă Milena.

— A leșinat.

Chiar în momentul acela, Henrik deschide ochii și se uită la soare. Pare derutat. Își lasă capul pe pământ și închide ochii din nou.

— Ce s-a întâmplat? întreabă cu voce plată.

— Ai leșinat.

— A durat mult?

— Nu. Acum poți să vezi?

— Da. Pot să văd.

Își freacă fața cu palma, se întreabă ce ar putea fi umezeala aia ciudată pe care o simte. Încă e palid, dar culoarea îi revine în obraji.

Henrik a leșinat. De frică.

Mă gândesc la o imagine dintr-un roman din secolul al XIX-lea, sau poate că era un serial de televiziune: o doamnă din nobilime vede un cal la un padoc, calul defechează, iar micuța și delicata doamnă leșină de frică.

Sau cade în nesimțire, cum probabil că ziceau atunci.

Încep să chicotesc la imaginea din mintea mea și știu că e complet inadecvat în momentul ăsta, dar nu mă pot abține, sunt prea obosită și am fost prea furioasă și prea frustrată pentru prea mult timp, e ca și cum creierul meu își dorește cu disperare o schimbare și se aruncă asupra acestei ocazii.

Ăsta e Sarek. Toate emoțiile la suprafață. Tot timpul.

Mi se pare prea amuzant că Henrik a leșinat de frică. Îmi strâng buzele, hotărâtă să nu las să-mi scape chicotele, mă strâmb și mă întorc cu spatele. Dar râsetele suprimate îmi scutură corpul.

— Ce se întâmplă? zice Henrik și-și pune mâna pe brațul meu.

Probabil crede că plâng.

Să mă prefac că plâng? O să mă creadă?

— Anna? Ce se întâmplă?

Mi-l imaginez în haine din secolul al XIX-lea, într-o rochie în stil Empire, o bonetă pe cap, cu panglica legată frumos sub bărbie, leșinat într-un șanț, cu o mână pe frunte, cu palma în sus.

Și acum se sparge barajul, nu mă mai pot abține, chicotelile ies cu forța printre buzele mele cu un sunet ca un sforăit, apoi se transformă în râsete tăcute.

— Îmi pare rău, las să-mi scape, eu doar…

Mă iau cu mâinile de burtă ca și cum m-ar durea.

Henrik se ridică în capul oaselor, cu mâinile la spate, lipite de pământ. Pare dezorientat și nefericit, dar nu spune nimic. Își scoate sticla de apă și ia o înghițitură.

Eu încerc să respir cu un sunet aspru, ciudat, asta se întâmplă când nu-mi pot stăpâni râsul.

— Îmi pare rău, reușesc să spun din nou, apoi cad într-o parte pe iarbă și continui să râd.

Henrik își dă seama vag că râd de el și de faptul că a leșinat, dar hotărăsc să nu-i dau toate detaliile. Măcar atât pot face pentru el.

— Ce se-ntâmplă? E din cauză că am leșinat?

Nu-i răspund, pur și simplu zac acolo uitându-mă la cerul albastru, râzând cu lacrimi. Nu mai încerc să rezist, n-ar avea rost, doar las râsul să curgă, simt că nu se va opri niciodată, ar putea să dureze ore în șir. Acum se hrănește din sine însuși. Deja am uitat ce l-a declanșat.

În Sarek, corpul preia controlul. Henrik trebuise să leșine. Eu am nevoie să râd. Nici unuia dintre noi nu are de ce să îi fie rușine.

În cele din urmă, Henrik se ridică în picioare, iar micul meu uragan de râs începe să se domolească. Încă una-două rafale și se termină. Lacrimile îmi curg pe obraji și niște mușchi abdominali pe care nu i-am folosit de mult mă dor, dar mă simt eliberată. Energizată.

Așa că mă ridic și eu în picioare și mă duc la Henrik, care își pune rucsacul în spate. Îi ating brațul și îl întreb cu blândețe: — Ce vrei să faci?

— Vreau să traversez.

— Nu e nevoie să facem asta.

— Ba da.

— Nu. Putem să ne întoarcem jos.

Se uită la mine în timp ce-și ajustează rucsacul, își închide chingile pe umeri și în jurul mijlocului.

— Păi, hai să-l rugăm pe Jacob să ne lege cu corzile, propun eu.

— Nu de dragul meu.

Rareori l-am auzit vorbind pe tonul ăla – tern, dar hotărât. E hotărât să ajungă pe partea cealaltă. Asta nu se negociază.

Poate că râsul meu l-a înfuriat atât de tare încât și-a depășit frica de înălțime. Sau poate că leșinul i-ar repornit cumva tot sistemul. Credea că suferă de vertij, dar poate că nu mai e cazul.

Sunt surprinsă. Și stingherită. Și impresionată.

Se apropie de margine și Milena strigă de pe partea cealaltă: — Ce se întâmplă? Vii?

El nu răspunde. Se întoarce și îngenunchează ca să înceapă coborârea spre margine și spre abis. Eu îl urmez.

— Ai grijă, Henrik! țipă Milena.

Acum pare îngrijorată.

— Jacob te poate lega cu coarda!

Henrik nu pare să o audă. Își apasă corpul pe peretele de stâncă, cu piciorul drept balansându-se prin aer. Găsește un punct de sprijin pentru picior, își mută centrul de greutate, se lasă să coboare. Mâna stângă, mâna dreaptă, piciorul stâng. În jos, încă puțin.

— Henrik! Ia-o încet!

Accentuez fiecare silabă.

Avansează prea repede. Nu pare să aibă în permanență trei puncte de sprijin, mută mâna și piciorul aproape simultan. Bine, nu e o coborâre foarte dificilă, dar nu e obișnuit cu genul ăsta de lucruri, iar dacă scapi priza, consecințele sunt definitive. O cădere de sute de metri.

Milena pare să vadă același lucru.

— Henrik, așteaptă! Stai unde ești! Jacob vine să te ajute!

În vocea ei e o notă de panică.

Jacob e deja în drum spre muchie, se cațără rapid și agil.

Henrik nu ne acordă atenție nici mie, nici Milenei. Continuă să avanseze și a ajuns deja la muchie. Mă frapează cât de relaxat pare; nu există tensiune sau frică. Manifestă aceeași încredere în sine ca și când ar coborî pe o scară dintr-un măr. Acțiuni bine calculate, echilibru perfect.

Jacob se apropie de el din direcția opusă. Henrik se oprește, își trage sufletul. Strig spre el: — Te descurci de minune! A fost fantastic!

El se uită la mine, privirile ni se întâlnesc, ne zâmbim.

— Dar te rog să încetinești – o să-mi provoci un atac de cord.

Pare aproape fericit. Jacob e acum la doar câțiva metri de el.

— Stai așa, lasă-mă să te ajut, zice el.

Eu și Henrik încă ne uităm unul la altul, el acolo jos, lângă abis, eu aici, sus.

— Te cațeri ca un campion, iubitule, îi zic.

Ne zâmbim din nou, de data asta ușor melancolic, stăm așa câteva secunde încă și e bine să știu că suntem din nou prieteni.

Henrik inspiră adânc, se pregătește să continue. Se uită la abisul de sub picioarele lui. Sute de metri de aer.

Nu face asta, Henrik! Nu fi prea încrezător în tine. Nu trebuie să-ți lansezi o provocare.

Se înclină spre peretele de piatră, închide ochii. Timpul trece.

O să aibă un alt atac de panică? Acum se pierde cu firea?

Jacob mai face un pas spre el, îi întinde mina.

— Uite. Prinde-mă de mină.

Henrik se uită la Jacob. Nu pot vedea niciun semn de panică în limbajul lui corporal, nimic din rigiditatea de înainte. Își mută piciorul drept în direcția lui Jacob, apoi mâna dreaptă, piciorul stâng, mâna stângă.

Jacob încă stă cu mâna întinsă. Zâmbește – un zâmbet cald, ademenitor.

Henrik nu are nevoie de ajutorul lui Jacob, dar întinde mâna oricum, probabil pentru că nu vrea să lase un gest prietenesc fără răspuns.

Jacob îi ia mina.

Și ceva din postura lui Jacob pare deodată complet greșit, își încordează corpul și pare să apuce zdravăn peretele de piatră cu cealaltă mână de parcă s-ar gândi Deschid gura dar nu am timp să țip

Jacob îl trage pe Henrik spre el cu o smucitură puternică

Henrik își pierde echilibrul și mâna cealaltă îi flutură prin aer Jacob îi dă drumul la mină

Henrik

cade

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 19 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen *Liniște. Suspine.*

— Vrei să ne oprim pentru azi?

Liniște. Suspine.

— Nu. E în regulă.

— Vrei un pahar de apă?

— Nu.

Liniște. Respirații profunde.

— Aș prefera să continui acum. Ca să nu trebuiască să… Nu vreau să revin la asta mai târziu.

— Înțeleg.

Liniște.

— Nu se întâmplă prea des să… treci prin ceva care știi că îți va schimba viața.

— Nu.

— Așa că nu prea-ți vine să crezi când se întâmplă. Vreau să zic, știu că s-a întâmplat, dar mi se pare ireal.

— Da.

— Câteodată mă concentrez pe altceva pentru un timp… Poate doar pentru un minut sau așa ceva… Apoi, când îmi amintesc că Henrik e mort, că Jacob l-a ucis, există o secundă sau două când mă gândesc ce coșmar ar fi dacă Henrik ar cădea de pe munte și ar muri. Apoi creierul meu își revine și știu că… nu e un coșmar. Chiar s-a întâmplat.

— Mhm.

Liniște.

— Aș vrea să-ți mai pun câteva întrebări legate de incident, dacă nu te deranjează.

— Bine.

— Ce motiv crezi că a avut Jacob?

— Ce motiv a avut?

— Da.

— Ei bine… A fost insultat. Și autoritatea i-a fost contestată.

— De Henrik?

— Da. Atunci când l-a întrebat pe Jacob dacă e gelos. Imediat m-am

gândit *da, exact asta e. Henrik și Milena stau întinși aici și sporovăiesc și Jacob se simte în plus.*

— Mhm.

— Dacă ești narcisist și psihopat, pur și simplu nu poți încasa o insultă ca aia.

— Nu… Dar de la asta și până la a omorî pe cineva e o distanță destul de mare.

— Da, pentru o persoană normală. Cum spuneam și înainte.

— Mhm.

— Chiar dacă îi găsiți corpul, nu veți putea niciodată să dovediți ca Jacob l-a ucis, nu-i așa?

— Probabil că nu, de-asta e declarația ta ca martor atât de importantă.

— Dacă ar fi fost singurul supraviețuitor, ceea ce și intenționase, atunci Jacob sigur ar fi spus că Henrik s-a împiedicat. N-ați putea să dovediți contrariul.

— Nu. Bine, să continuăm. Deci, după ce Jacob a provocat căderea lui Henrik, ce s-a întâmplat în continuare?

— Eu eram în stare de șoc. Am țipat. Iar pe partea cealaltă, dincolo de porțiunea abruptă, a început și Milena să țipe. L-am văzut pe Henrik căzând, dar apoi… Am întors privirea. Instinctiv. Nu l-am văzut lovind pământul.

— Așa.

— Pe urmă doar am fugit. Departe de Jacob. N-am ezitat; urma să fie nevoit să mă omoare și pe mine.

— Așa că ai fugit…?

— Înapoi pe unde veniserăm.

— Și Jacob ce-a făcut? A venit după tine?

— Da, iar eu am intrat în panică. Cred că poate… dacă aș fi luat-o mai încet, aș fi putut scăpa. Dar am căzut și m-am lovit la genunchi. Am încercat să mă ridic și să continui să alerg, dar Jacob deja mă ajunsese din urmă. Apoi totul s-a întunecat.

Mă trezesc în cort și nu știu cum am ajuns acolo. Sau câte ore au trecut de când Henrik a căzut și eu am fugit.

Încă nu s-a lăsat întunericul. Bănuiesc că e seară, deoarece interiorul cortului are o nuanță cu care nu sunt obișnuită.

Dacă vrei să trăiești, fugi.

Înapoi la abis, Henrik tocmai a căzut, eu am țipat, gura mea e o genune căscată de groază și mă uit la Jacob și expresia lui îmi spune că trebuie să fug dacă vreau să trăiesc.

Dau înapoi, apoi mă întorc și o iau la goană, Jacob strigă la mine să mă opresc, dar îl ignor. Îmi abandonez rucsacul. În clipa asta totul se rezumă la a supraviețui următoarelor zece minute – pentru început.

Aleargă cum n-ai mai alergat vreodată.

Nu știu cât de departe alerg. Ochii în pământ. Apoi căderea, durerea săgetând de la genunchi în sus prin tot corpul ca o suliță incandescentă. Mi-am fracturat rotula? Încerc să mă ridic în picioare, dar genunchiul îmi cedează și cad înainte, pot auzi pașii lui Jacob, rapizi și grei, apropiindu-se din spate, pot să-i aud respirația, apoi totul se întunecă.

Încerc să-mi pipăi genunchiul și descopăr că sunt într-un sac de dormit. Cum s-a întâmplat asta? Acum nu contează. Deschid fermoarul sacului, întind mâna. Rotula pare să fie întreagă, dar mă doare foarte tare.

Derulează înapoi. Play.

Creierul meu este ca o aplicație de redare pe o tabletă aflată în mâinile unui copil de doi ani. Copilul apasă butoanele la întâmplare și fragmente minuscule apar din depozitul memoriei mele, sunt întrerupte la jumătate, se derulează repede înainte, iar procesul se repetă. Fără vreo ordine cronologică.

Repede înainte. Play. Derulează înapoi. Play.

Jacob întinde mâna spre Henrik, Henrik o ia, Jacob îl trage pe Henrik spre el. Henrik pierde priza, încearcă să se agațe din nou cu o mișcare dezordonată, panicată, dar nu-i folosește la nimic. O secundă mai târziu, mâna îi flutură prin aer.

Ce simte în momentul ăla? Stând acolo cu niște sute de metri de aer sub el, începe să se încline spre exterior, încearcă să se agațe din nou de stâncă dar degetele se încleștează fără succes. Greutatea corpului i s-a mutat deja prea mult ca să o poată corecta cu tracțiunea neglijabilă pe care o poate genera cu buricele degetelor.

Mi s-a întâmplat de o mie de ori ca aproape să-mi pierd echilibrul, dar cumva am reușit să-l recapăt. E ca și cum un fior îți străbate trupul și ajunge în abdomen. Apoi, când îți dai seama ce tocmai aproape că s-a întâmplat, simți niște furnicături prin tot scalpul. Poți să-ți simți pulsul bubuind în tâmple, în piept. Inspiri adânc. Îți recapeți controlul.

Prin ce a trecut Henrik?

Chiar nu ar trebui să rumeg treaba asta, n-are niciun rost, nu poate conduce la nimic pozitiv. Dar nu mă pot abține.

Prin ce a trecut Henrik?

Surpriză, fără îndoială. Se uită la figura zâmbitoare a lui Jacob și, în același timp, simte în mână smucitura care îi urcă prin braț, în corp.

Ce faci?

Apoi urmează fiorul când își pierde echilibrul.

Nunununu

Aceeași senzație pe care am simțit-o și eu de nenumărate ori.

Asta s-ar putea sfârși foarte prost.

Jacob îi dă drumul la mână și Henrik cade pe spate, își flutură instinctiv ambele brațe prin aer pentru a încerca să se redreseze, acum tot corpul îi e în aer, cu excepția unui picior care încă e în contact cu peretele de stâncă, iar creierul lui încearcă să proceseze faptul că se întâmplă ceea ce e de neînțeles.

Uau. Știu că se întâmplă, dar chiar se întâmplă?

Nu poate. Henrik cade pe spate și, în timp ce ia viteză, se rotește în jurul propriei axe, acum cade cu capul înainte.

Are timp să vadă cum pământul se repede spre el? Iar atunci când se rotește încă o jumătate de tură astfel încât capul îi este din nou în sus, poate să-l zărească pe Jacob la cincizeci sau o sută de metri deasupra lui?

Viteza aerului. Accelerația trebuie să fie brutală atunci când ești în cădere liberă. După câteva secunde trebuie că atingi o sută de kilometri pe oră sau așa ceva. Ce simți atunci când scoți capul pe fereastră dintr-o mașină care merge pe autostradă? Pielea ți se întinde peste pomeți, orice pliuri ale pielii flutură, părul îți zboară simultan în toate direcțiile. Un picaj zgomotos care acoperă toate celelalte sunete.

L-am văzut pe Henrik cum cade, l-am urmărit cu privirea înainte de a mă uita în altă parte; în momentul ăla încă mai avea ceva distanță de parcurs înainte de a lovi pământul. Căderea trebuie să fi durat cinci, șase secunde.

Ajunge, Anna. Oprește-te, oprește-te, oprește-te.

Ce poate să-ți treacă prin minte în șase secunde? Sau continui să încerci instinctiv să-ți recapeți echilibrul, zbătându-te prin aer fără rost până când te lovești de pământ?

Peretele de piatră nu e chiar perpendicular, se curbează spre exterior pe măsură ce te apropii de bază. E de presupus că ricoșezi de câteva ori din el înainte să te oprești. Corpul îți e sfâșiat, se sparge ca un pepene copt. Deodată îți dispare un picior și jumătate din abdomen. Se întâmplă într-o secundă. Lași în aer o cascadă de sânge, un arc elegant. Intestinele și alte organe interne ți se varsă dar încă sunt legate de restul corpului prin tendoane și membrane, totul flutură în vânt în acele ultime secunde. Stomacul tău e un mic balon care sclipește în soare.

E cineva afară, lângă cort.

Acum sunt sută la sută în prezent. Inima începe să-mi bubuie. Cineva

deschide copertina, aud sunetul fermoarului, dar nu e o mișcare puternică, hotărâtă, ci chiar precaută. Ca și cum persoana nu vrea să mă trezească.

Îl aud cum se târăște înăuntru. Cu grijă, în tăcere.

E ceva cu sunetele alea, nu pot să-mi dau seama exact ce, dar îmi dă o imagine clară a identității persoanei.

Jacob.

Mă cuprinde frica, inima îmi pompează adrenalină în fiecare mușchi, îmi încordez corpul, pregătită să mă lupt sau să fug.

Să fug? Cum dracu' o să funcționeze asta? Sunt într-un sac de dormit, într-un cort. Sunt captivă.

Să o strig pe Milena?

Chiar știu dacă Milena e încă vie?

Înghit cu greutate, cu ochii fixați asupra pânzei cortului, respir fără zgomot prin gura deschisă.

Dacă strig, îi dau de știre că sunt trează și pierd ceea ce e, poate, singurul meu avantaj – elementul surpriză. Și n-are rost să o strig pe Milena dacă deja a ucis-o.

Unde îmi este briceagul?

Sunt întinsă pe o parte și pipăi, cât pot de fără zgomot, buzunarul cel mai de sus al pantalonilor. Nici urmă de briceag.

Acum, cineva începe să desfacă încet fermoarul clapetei interioare.

Buzunarul celălalt? Cel de sub mine? Împing mâna în jos și simt conturul lung, curbat, al cuțitului.

Cheița separă dinții fermoarului încet și discret. Persoana se va afla foarte curând în interiorul cortului, iar atunci va trebui să stau perfect nemișcată. Trebuie să scot cuțitul înainte de asta.

Mă foiesc, cât pot de fără zgomot, astfel încât să ajung la clapa buzunarului.

De ce dracu' trebuie ca hainele de sport și sacii de dormit să fie făcute dintr-o pânză care foșnește atât de tare și desigur că clapa e închisă cu capsă metalică solidă, una dintre cele care deseori necesită ambele mâini pentru a o deschide.

Cheița își continuă călătoria de-a lungul liniei curbate a fermoarului. Zgomotul pe care îl face când se separă în părțile lui componente. Aproape că pot să aud dinții desfăcându-se unul câte unul.

Cu o energie sumbră, disperată îmi strecor degetul mare între cele două secțiuni ale capsei și trag de clapă cu o singură mână, împingând în jos cu

cealaltă, și în final aud un

plack

și capsa se deschide cu un zgomot asurzitor, eu zac nemișcată și îmi țin răsuflarea, Jacob trebuie că m-a auzit.

Dar înaintarea măsurată a fermoarului continuă.

Bag repede mâna în buzunar și pescuiesc cuțitul, apoi rămân nemișcată, cu el așezat pe stomac. În felul ăsta voi reuși să deschid lama fără să bage cineva de seamă. Cred.

Acum e liniște. În afară de sunetul respirației. Persoana respiră pe nas, dar nu e o respirație calmă, regulată, parcă ar face eforturi să nu respire pe gură. O grămadă de aer trebuie să intre și să iasă. Pulsul e accelerat.

Trebuie să fie Jacob. Acum sunt absolut sigură.

Sună ca și cum tocmai a terminat cine știe ce sarcină solicitantă fizic.

Sau poate că e agitat.

Fața mea e întoarsă de la clapeta cortului, dar îl pot vedea cu ochii minții, e în genunchi și se uită la mine. Se întreabă cum să procedeze.

Îmi plimb degetele peste briceag. Îl întorc cu mâna cealaltă. Unde e lama principală?

Jacob intră în cort și acum pot să-l și miros. Haine umede, straturi de sudoare proaspătă și veche, un miros care e acru și caustic și amar în același timp. Și încă ceva, mirosul unic al corpului lui.

Protejată de felul cum stau, scot o lamă, o pipăi cu degetul mare. Da, asta e cea pe care o căutam. E lungă de vreo zece centimetri. O deschid complet.

În cort e liniște deplină acum, ceea ce înseamnă că Jacob stă complet nemișcat și își ține respirația.

A văzut ceva? Mi s-a mișcat cotul atunci când am deschis lama?

Frica își înfige ghearele în mine și îmi țin și eu respirația, involuntar, până când îmi amintesc că trebuie să respir ca și cum aș dormi, respirația îmi sună nenatural și mă blestem pe mine însămi pentru amatorism, aștept doar momentul când se aruncă asupra mea, îmi răsucește mâna ca să scap briceagul și mi-l pune la gât.

Târfuliță proastă, credeai că n-am observat nimic?

și mă simt slabă, nu pot să fac asta, dar apoi începe să respire iar, se mișcă și, spre surprinderea mea, realizez că încă nu s-a terminat. Nu a observat nimic. Parcă se întinde pe salteaua de lângă mine.

Ajustez poziția cuțitului în mâna dreaptă. Îl țin strâns. Pun mâna stângă pe pământ. Atunci când va fi timpul, plănuiesc să mă împing în sus cât pot de repede, apoi să mă răsucesc și să-l înjunghii cu mâna dreaptă.

Să țintesc fața, ar trebui să fie expusă. Înjunghie, înjunghie, înjunghie.

Simt corpul lui Jacob atingându-l pe al meu, respirația e și mai aproape acum, îmi gâdilă urechea.

Respir adânc. *Acum.*

În acel moment aud o voce afară.

— Jacob?

El îngheață, își ține iar respirația.

— Jacob?

E Milena.

— Jacob?

Milena pare înspăimântată, aproape rugătoare.

Trăiești! Slavă Domnului!

Jacob rămâne nemișcat o vreme, apoi oftează de frustrare, se ridică de pe saltea și se târăște prin clapetă. Mișcările nu-i mai sunt lente și precaute, ci exagerat de zgomotoase și frenetice. E iritat.

O, Milena! Slavă Domnului!

Jacob trage fermoarul în urma lui cu o singură mișcare lungă și agresivă.

— Ce e? explodează el.

Cumva reușește să strige și să șoptească în același timp. Se strecoară afară, se ridică în picioare și aud o conversație pe un ton scăzut.

— Mă întrebam unde…

Jacob o întrerupe agresiv.

— Caut bricheta.

Căutai bricheta. Da, cum să nu!

Se îndepărtează amândoi, probabil pentru că nu vor să mă trezească. Nu pot auzi ce spun, dar tonul e clar: Jacob e furios și dominant, Milena e defensivă și rugătoare.

Inspir adânc, apoi expir.

Pericolul iminent a trecut. Încă nu e nevoie să mă lupt pentru viața mea. Și Milena e vie, ceea ce îmi îmbunătățește semnificativ șansele. Trebuie să-mi concentrez energia ca să o atrag de partea mea. Trebuie să facem un pact. Și trebuie să fie mereu în alertă, la fel ca mine.

Închid briceagul și îl pun deoparte, apoi mă răzgândesc, îl scot și deschid lama din nou. De acum încolo trebuie să fie mereu pregătit. Dacă trebuie să mă lupt pentru viața mea, nu vreau să pierd secunde prețioase deschizându-l. Îl pun la loc în buzunar.

Genunchiul mă doare destul de rău. Îmi deschid pantalonii, bag mâna și îl pipăi. Am o julitură urâtă, dar nu pare să fie prea gravă. Buricele degetelor îmi sunt umede, dar atât. Sângerarea s-a oprit.

Mă târăsc afară și mă ridic în picioare. Simt o durere ascuțită într-o parte a genunchiului drept, dar sunt pe picioarele mele. Îmi pun jacheta impermeabilă și închid fermoarul.

Peste Sarek se lasă amurgul; o să fie întuneric peste o jumătate de oră sau așa ceva. Suntem sus pe coasta muntelui. Departe, jos, râul Rapa curge la vale. Pot auzi susurul unui curs de apă la oarece distanță.

Jacob și Milena stau în apropiere, pregătind masa. Pot vedea clar în amurg flacăra albastră a aragazului. Milena mă vede.

— Anna!

Se ridică în picioare și vine la mine.

— Cum te simți?

Când se apropie văd cât e de îngrijorată, cât e de obosită și nefericită, cât e de pierdută. Sigur că moartea lui Henrik a fost un șoc teribil și pentru ea. Plus faptul că a înțeles că iubitul ei e un psihopat. Că amândouă suntem în pericol de moarte.

De-acum sigur și-a dat seama de asta, nu-i așa?

Mă îmbrățișează și începe să plângă în tăcere. Îmi pun și eu brațele în jurul ei, dar nu spun nimic. Jacob ne privește.

Sunt cu ochii pe voi. Să nu uitați.

Stăm destul de mult acolo, îmbrățișate, nu spunem nimic, nu e nimic de spus. Sau, mai degrabă, sunt multe de spus, dar nu e momentul acum. Milena plânge.

Mâncăm la lumina frontalelor. Acum e întuneric aproape complet. Nimeni nu are prea multe de spus. În cele din urmă pun întrebarea care mă obsedează de câtva timp.

— Cum am ajuns aici?

Jacob și Milena se uită unul la altul, dar nu răspund. Par ușor șocați.

— Îmi amintesc că am căzut în timp ce alergam. Pe creastă. Apoi nimic. M-am trezit în cort.

Jacob se holbează la farfuria lui, împinge mâncarea încoace și încolo, mai ia o îmbucătură, dar tot nu scoate nicio vorbă. Figura lui e inexpresivă. Milena e cea care îmi răspunde.

— Ai fugit din nou.

— Ce vei să spui?

— Ți-ai revenit după un timp și noi te-am ajutat să te ridici. Dar pe urmă ai fugit din nou.

— Am fugit din nou?

— Da.

— Cât de departe am ajuns?

— Sus de tot. La platou. Și, când ai încercat să cobori din nou pe partea asta, ai căzut din nou.

Milena îi aruncă o privire lui Jacob, iar eu capăt o puternică impresie că nu e în regulă ceva cu povestea asta. Ea continuă:

— Îți pierduseși cunoștința. Te-am adus noi aici și am ridicat cortul.

E ceva în felul în care povestește. Continuă să se uite la Jacob, ca și cum îi cere aprobarea.

E bine ce zic? Asta am stabilit că îi spunem, nu?

Ca și cum ar recita o temă pentru acasă pe care a învățat-o pe de rost.

Ce au de ascuns? Ce s-a întâmplat, de fapt, în intervalul care-mi lipsește din memorie? Acum e preocupată să-i păstreze calmul lui Jacob, arătând supunere, dezamorsându-i agresivitatea. Ar putea să inventeze povestea asta pe loc, ceea ce sugerează că știe cât de periculos e Jacob și că înțelege cât e de important să-l facă să se simtă în siguranță.

Totuși, am senzația că nici scenariul ăsta nu pare adevărat. Există bucățele de informații care nu se potrivesc, deși nu pot să-mi dau seama care sunt acelea. Sunt ascunse la marginea conștiinței mele, dar scapă atunci când încerc să le prind.

Poate că sunt prea obosită ca să rezolv enigma asta.

Am stat în tăcere destul de mult, concentrați asupra mâncării, atunci când Jacob își drege glasul. Se pregătește să vorbească și îl ascult cu atenție. După o scurtă pauză, scoate cinci cuvinte:

— Am încercat să îl salvez.

Cuvintele alea atârnă în aer, și știu că, cu fiecare secundă care trece fără să fie contestate, va fi din ce în ce mai greu să disting minciuna lui Jacob de adevăr. Dar ar fi o greșeală tactică uriașă să evidențiez faptul că minte, să-l înfrunt direct înainte de a fi vorbit cu Milena. Trebuie să facem un pact, să lovim atunci când nu se așteaptă.

Așa că nu spun nimic. Acum știu: asta e versiunea pe care Jacob o va prezenta ca fiind adevărul.

Am încercat să îl salvez.

Eu și Milena știm ce s-a întâmplat, de fapt, dar dacă vom tot auzi mesajul ăsta, *am încercat să îl salvez,* atunci probabil că vom începe să ne îndoim de ceea ce am văzut cu ochii noștri. E posibil să interpretăm altfel ceea ce am văzut? Îndoiala va începe să se infiltreze.

Unul dintre însemnele puterii, la fel ca globul și sceptrul: abilitatea de a șterge granița dintre adevăr și minciună.

Milena începe să plângă încet și își stinge frontala. Dintr-un motiv care îmi e neclar, o sting și eu pe a mea. Presupun că e un gest vag de solidaritate. Ultima panglică de lumină de pe cerul dintre munții din vest se stinge și ea.

Acum e aproape beznă. Doar lanterna lui Jacob își proiectează fasciculul prin întuneric. Frigul se strecoară spre noi, ca un lup flămând tropăind în jurul taberei.

— Milena, poți să mă ajuți cu ceva? întreb eu. M-am julit la genunchi, dar nu pot să-l văd ca lumea.

Mă reazem de un bolovan în apropiere de locul unde am stat mai devreme. Mi-am ridicat cracul drept al pantalonilor. Am o tăietură pe o parte a genunchiului, și o julitură urâtă. Milena stă pe vine în fața mea, tăind o bucată de bandaj dintr-o rolă la lumina frontalei ei. Eu smulg un șervețel antibacterian și curăț rana și pielea din jurul ei. Ustură, dar nu prea rău. Milena înlătură banda protectoare a bandajului și îl presează pe rană. Eu mă uit la Jacob în timp ce ea freacă părțile adezive cu degetele mari. Și-a stins lanterna; cred că pot să-i disting silueta, dar nu sunt sigură. S-a strecurat mai aproape de noi, ca să ne studieze din întuneric?

Milena mă privește cu un zâmbet șters.

— Gata.

— Mulțumesc.

Îmi trage cracul pantalonilor în jos și se ridică în picioare. Eu ezit un moment, dacă Jacob vine peste noi dintr-o direcție neașteptată, o să fac asta? Iau mâinile Milenei într-ale mele, o privesc adânc în ochi și șoptesc:

— Milena… trebuie să fim unite. Vrea să ne omoare.

Ea se uită la mine, pupilele i se dilată. Pare speriată. De fapt, îngrozită.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 19 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen

— Ce ai crezut despre faptul că părea speriată?

Liniște.

— Speram… speram că mă va privi în ochi și că va încuviința, ca să-mi arate că a înțeles. Că a ajuns la aceeași concluzie. Dar n-a făcut-o.

— Nu.

— Iar la momentul respectiv n-am știut dacă din cauză că era atât de speriată de Jacob încât nu îndrăznea să-l înfrunte, chiar dacă era ultima noastră șansă de a supraviețui, sau dacă încă era atât de spălată pe creier încât îi credea minciuna. Tocmai îmi dădusem seama că poate nu văzuse ce s-a întâmplat atunci când Jacob l-a tras pe Henrik de pe munte.

— Nu.

— Vreau să zic, știu că a țipat, dar aia putea să se fi întâmplat o secundă mai târziu – când Henrik era deja în cădere.

— Da.

— Oricum, n-are importanță… Pentru mine era un rezultat negativ, mi-am dat seama de asta. Singura noastră șansă era să fim unite împotriva lui Jacob.

Sunt întinsă iar în cort și Milena e întinsă lângă mine. Crede că am adormit și încearcă să ascundă faptul că plânge. Judecând după sunet, și-a îngropat fața în perna sacului de dormit, dar pot să-i aud suspinele înfundate.

Henrik e mort.

Știu asta, și ăsta e și motivul pentru care plânge Milena, dar conștientizarea acestui fapt încă nu m-a izbit. Henrik e mort – e pur și simplu un fapt. Numele meu e Anna – și ăsta e un fapt. Încă sunt vie – alt fapt.

Toate resursele mele sunt dedicate supraviețuirii și ieșirii din Sarek. Dacă reușesc asta, atunci îl pot plânge pe Henrik mai târziu.

Chiar am nevoie de somn ca să-mi recapăt puterile, dar corpul meu a declarat starea de alertă. La cel mai mic zgomot venit de afară îmi ridic puțin capul și ascult cu atenție. Vine Jacob, o să taie cortul ca să intre și să ne măcelărească pe amândouă?

Înțeleg că e destul de puțin probabil. Jacob nu e nebun în felul ăla – nu e dement. Ne are în puterea lui și sunt sigură că vrea să profite de asta. În plus, și el trebuie să fie obosit după ziua de azi. Fără îndoială că doarme dus în cortul lui.

În timp ce eu zac acolo și mă gândesc, Milena a tăcut. Acum doarme în liniște deplină. Milena e una dintre persoanele acelea rare care nu scot niciun sunet atunci când dorm. Sacul ei de dormit se ridică și coboară într-un ritm calm, uniform.

Încă nu știu cum stau în privința ei, dar măcar suntem în același cort, ceea ce trebuie să fie de bun augur. Mi-am expus punctul de vedere și sper că a început să-și facă efectul, la fel ca pastila roșie din *Matrix*.

În timpul serii nu am fost niciodată mai departe de un metru sau doi una de alta. Asta e tactica mea de acum, ca să complic lucrurile pentru Jacob. Iată-ne și aici, una lângă alta, iar asta e bine.

Totuși, există o problemă: trebuie să urinez.

Am fost atât de absorbită de ideea de a sta lângă Milena încât, atunci când s-a spălat pe dinți și s-a dus la culcare, am făcut și eu la fel. Atunci nu simțeam nevoia să urinez, dar s-a întâmplat acum câteva ore. Acum am început să mă gândesc la asta și nu mă pot opri.

Pot să mă forțez să uit de asta? Nu. Aș putea să ațipesc pentru câteva minute, dar nu aș avea șanse la un somn prelungit.

Alternativă nu mă atrage – să mă strecor afară din cort de una singură, în frig și întuneric. Dacă Jacob e treaz? Poate că doar stă acolo, așteptând să se întâmple asta.

S-o trezesc pe Milena, să o rog să vină cu mine? Asta e clar o variantă. Mă ridic într-un cot și mă uit la ea, mai bine zis în direcția ei; e întuneric beznă și nu văd nimic. Mă gândesc la plânsetul ei și îmi dau seama că și ea are nevoie de un somn bun, la fel ca mine. E epuizată mental și fizic. Cu cât se va recupera mai bine, cu atât sunt mai multe șanse să accepte realitatea situației.

Trebuie să fim unite dacă vrem să supraviețuim Sarekului.

Nu m-am gândit mai adineauri că Jacob trebuie să fie obosit și că probabil doarme dus în cortul lui? Ba da. Și nici nu am auzit nimic din direcția lui de când s-a culcat imediat după noi, deși am zăcut acolo complet trează. Singurul sunet care rupe tăcerea e susurul râului din apropiere.

Odată ce încep să accept ideea că a ieși ca să urinez e o posibilitate reală, corpul meu își exprimă sprijinul și acum nevoia de a urina e și mai urgentă. În cele din urmă, nu am de ales. Corpul meu a hotărât.

Să mă târăsc afară din cort fără să fiu auzită depinde, mai presus de toate, de un singur lucru: să mă mișc încet. Îmi spun că ar putea să dureze treizeci de minute, chiar patruzeci și cinci la nevoie. Trebuie să am răbdare.

Încet, încet, trag în jos fermoarul sacului de dormit. Îmi extrag picioarele. Ca un leneș, mă rostogolesc pe salteaua gonflabilă și mă târăsc puțin mai aproape de clapeta cortului. Nu vreau să stau cu brațele întinse în timp ce deschid fermoarul; ar putea fi o manevră de durată și nu am chef de cârcei.

Încep să trag cheița în sus cu o mișcare lentă, mult mai lentă decât a lui Jacob de acum câteva ore. Trebuie să mă asigur că Milena nu se va trezi și că Jacob n-o să audă nimic din cortul lui. Trebuie să-mi schimb poziția întruna, ceea ce iar consumă timp, dar, în cele din urmă, clapeta e deschisă și aerul rece se revarsă înăuntru.

La asta nu mă gândisem. Curentul rece ar putea să o trezească pe Milena, dar acum nu mai pot face nimic. Dacă se trezește, pot duce un deget la buze ca să-i arăt că trebuie să rămână tăcută, sau să o întreb dacă vrea să vină cu mine.

Mă târăsc în patru labe, așezând pe rând o mână sau un picior, cu multă grijă. Genunchiul mă doare la fiecare mișcare. Îmi bâjbâi calea spre bocanci și mă răstorn pe spate ca să mi-i pun.

E muncă grea să fac totul atât de încet. Mi-am pierdut suflul și am ieșit din cort doar pe jumătate. Adopt aceeași poziție ca mai înainte, mă târăsc până la a doua clapetă și încep să o deschid cu aceeași lentoare agonizantă. Acum e și mai important să păstrez liniștea, pentru că e mult mai ușor pentru Jacob să audă fermoarul ăsta.

Milena pare să fie încă adormită. Nu s-a mișcat și nu a scos niciun sunet.

Mă întreb dacă n-ar trebui să închid clapetele în urma mea. Iau repede decizia de a lăsa clapeta interioară deschisă, dar de a închide clapeta exterioară. Dacă n-o închid, există riscul să fie prinsă de o rafală și să facă zgomot.

Oare să caut hârtie igienică? Știu unde mi-e rucsacul, dar nu știu sigur unde e rola de hârtie igienică. Ar trebui să caut printr-o mulțime de buzunare, să desfac capse și șireturi. Iar nevoia de liniște ar face ca asta să dureze o veșnicie.

Nu. În noaptea asta mă voi descurca fără hârtie igienică.

Pot vedea cerul nopții prin fermoarul care se deschide încet, dinte cu dinte. E plin de stele – n-am mai văzut niciodată așa ceva. De fapt, e greu să găsesc un petic de cer care să fie complet întunecat. Stele peste tot, în apropiere și în depărtare, stele strălucind puternic, ca un bec de o sută de wați, stele clipind timide. Calea Lactee e o dâră opalescentă, ca niște icre în cosmos. Miliarde de stele în miliarde de galaxii.

E atât de frumos, atât de extraordinar încât, pentru scurt timp, uit că mă aflu în pericol de moarte. Dau drumul cheiței fermoarului, privesc în sus la stele și mă simt smerită în fața infinitului.

Așa trebuia să fie Sarek. Am venit aici ca să trăim experiențe ca asta. Dar nu așa a fost să fie.

Mă întorc la sarcina mea, iar în curând deschiderea e suficient de mare ca să pot ieși. Închid fermoarul cu aceeași răbdare infinită, incomplet, dar destul cât să mă asigur că nu va flutura în vânt.

În sfârșit, sunt afară.

Mă ridic în picioare, îmi întind spatele. Trosnetul câtorva vertebre ar putea fi cel mai puternic zgomot pe care l-am făcut de când am ieșit din sacul de dormit, dar mă simt ușurată. Partea cea mai grea s-a terminat.

Mă îndepărtez tiptil de cort. Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, iar stelele sunt ca o lampă de noapte învăluită în ceață. Văd contururi negre în dreapta, forme unghiulare ascunzând cerul. Skårki și celelalte vârfuri. Ghețarii sclipesc discret, ca și cum ar fi fluorescenți.

Mă duc după o stâncă, îmi desfac pantalonii și mă așez pe vine, cu picioarele depărtate. *În sfârșit.*

Apoi aud ceva din direcția corturilor. Un fermoar care se deschide. Corpul îmi reacționează imediat, inima îmi bubuie, părul de pe ceafa mi se ridică.

Mă ridic cu precauție, îmi trag pantalonii și lenjeria termică și impermeabilii. Îmi țin respirația și ascult. Liniștea îmi scâncește în canalul auditiv. Nu aud al doilea fermoar.

Apoi îl aud.

Am auzit două fermoare și acum pot auzi pași apropiindu-se. Bag mâna în buzunar și scot briceagul.

Pașii se opresc, aud un declic, apoi văd fasciculul unei lanterne în apropiere. Mai luminos, mai întunecat, din nou mai luminos. Jacob – pentru că sigur trebuie să fie el – își întoarce capul în toate direcțiile, se uită în jur, verifică terenul.

— Anna?

E o șoaptă, dar o șoaptă sonoră, un compromis între cele două scopuri ireconciliabile – să fie auzit de mine, dar fără să o trezească pe Milena.

Da, e Jacob.

Cum dracu' m-a auzit ieșind din cort? N-am făcut zgomot. E imposibil. Trebuie să fi stat acolo, așteptând să ies din cort.

Jacob mă vrea pentru el, fără Milena pe post de distracție. Apoi îmi dau seama că i-am dat ocazia perfectă, dar ce să fac?

Poate că ar fi trebuit să fac pe mine, să stau cu Milena.

Pașii se apropie și raza de lumină trece peste stânca în spatele căreia mă ascund. Ridic cuțitul, mă pregătesc să înjunghii, picioarele îmi tremură de stres și frică și abia reușesc să stăpânesc un suspin care îmi urcă prin gât.

Doamne Dumnezeule, te rog nu-l lăsa să mă găsească.

Sunt atât de speriată! Sunt îngrozită.

Pașii se opresc.

— Anna?

Încă o șoaptă intensă, sonoră, mult mai aproape. Sună ca și cum ar fi chiar de partea cealaltă a bolovanului. Mi se pare greu să-mi controlez respirația, sunt sigură că mă poate auzi.

Nu mai pot să fac asta.

Fug.

În stare de panică totală – din nou – mă reped orbește drept înainte, fără

să mai încerc să păstrez liniștea. Pietrișul zboară în toate direcțiile, mă împiedic, și explozia mea bruscă de viteză îl ia pe Jacob prin surprindere.

— Ce dracu'… îl aud sâsâind furios în spatele meu.

Alerg cât pot de repede, cât de repede îndrăznesc, dar genunchiul mă omoară, șchiopătez, durerea își spune cuvântul. Raza lanternei lui Jacob perforează o gaură în întunericul din stânga mea, apoi în dreapta și apoi își găsește ținta și simt fasciculul cum îmi arde spatele ca o limbă de foc.

Futu-ifutu-ifutu-i

Pași grei în urma mea când o ia la goană.

— Anna, la dracu'! Oprește-te!

Încerc să alerg în zigzag ca să evit lumina, sunt ca un iepure urmărit de vulpe, dar sunt un iepure rănit care nu are nicio șansă.

Jacob se apropie rapid.

Clipocitul râului se aude mult mai tare acum, probabil că fug în direcția lui. Mi-l imaginasem ca pe un curs de apă relativ mic, suficient de aproape de cort, dar, când încă nu îl văd și zgomotul continuă să crească în intensitate, îmi dau seama că trebuie să fie mult mai mare și mai departe.

Mult mai mare.

Abandonez zigzagul, Jacob e atât de aproape încât trebuie că-mi vede conturul în întuneric, plus că, desigur, are frontala. În loc de asta, acum alerg cât pot de bine în linie dreaptă, genunchiul nu mă mai doare atât de tare. Presupun că adrenalina a anulat semnalele durerii.

Râul e o posibilitate. Voi încerca să ajung la el înainte ca Jacob să mă prindă din urmă. Cu cât e mai mare și mai puternic, cu atât mai bine va echilibra balanța între mine și Jacob. Poate reușesc să ajung pe malul celălalt. Poate îl va lua curentul pe Jacob.

Am briceagul în mână, la fiecare pas înjunghii o gaură proaspătă în aer.

— Oprește-te! strigă Jacob.

Fără îndoială crede că zgomotul apei îi va acoperi strigătul. Milena nu va putea să-l audă.

Dar de-acum e aproape. Foarte aproape.

Încerc să alerg mai repede, riscul să mă împiedic și să cad e considerabil, dar trebuie să mi-l asum. Îi aud respirația grea; efortul l-a afectat și pe el. E doar la câteva secunde de mine. Reușește să găsească energie ca să acopere ultimii câțiva metri.

Apa e mai zgomotoasă acum, sună ca un torent puternic, cred că simt puțină umezeală pe față. Și chiar când terenul începe să se încline la vale

înaintea mea, degetele lui Jacob apucă spatele gecii mele

Nununu

Mă smucesc și mă eliberez, dar el se împiedică și cade spre picioarele mele, făcându-mă și pe mine să îmi pierd echilibrul, și ne rostogolim pe pantă, îmi folosesc mâinile ca să încetinesc, îmi julesc palmele, dar nu bag în seamă, pentru că Jacob a reușit să-mi înconjoare picioarele cu un braț, încerc cu disperare să mă smulg dar piciorul îmi e prins, acum nu mai cădem, acum ne luptăm, o încleștare pe viață și pe moarte, îmi dau seama că am pierdut cuțitul când am căzut

Rahat rahat rahat

Celălalt braț al lui Jacob e acum în jurul taliei mele, e ca și cum mă aflu în strânsoarea unei caracatițe sau a zece boa constrictori, dar îi simt capul în dreapta mea și mișc brațul spre stânga cât pot de mult, apoi îl lovesc cu cotul în tâmplă cu toată forța de care sunt în stare

Ooohhhhh

Mă aud gemând, brațul parcă mi s-a rupt la jumătate, stele dansează în fața ochilor mei, mă simt slabă și bolnavă, dar strânsoarea lui Jacob slăbește pentru o clipă, suficient cât să mă ridic în picioare și să mă împleticesc spre râu.

Pentru că, de fapt, e un râu învolburat, lat de șapte sau opt metri, torentul e acum asurzitor, tălăzuind peste stânci cu forță brutală. În întuneric nu-mi dau seama cât e de adânc, dar realizez că ar fi sinucidere curată să încerc să-l traversez.

Ezit. Cum prefer să mor? Înecată în râu sau omorâtă în bătaie de Jacob?

El e în picioare în spatele meu.

Înecată, clar. Fac un pas în apă, la început mă protejează câteva stânci, așa că nu simt niciun curent, dar apoi ajung la cursul principal și mi-e greu să pun picioarele pe fundul apei fiindcă șuvoiul e atât de puternic.

Jacob se împleticește după mine.

Continui să merg, acum apa mi-a ajuns peste bocanci. Am câte o menghină rece ca gheața în jurul fiecărei glezne. Apa e din ce în ce mai adâncă, curentul trage și smucește, iar picioarele și instinctul îmi spun *întoarce-te, o să mori,* dar frica mea de Jacob e mai mare. Mă forțez să merg în continuare, pas cu pas, fără să-mi asigur echilibrul între ei, mă clatin înainte și bineînțeles că încercarea mea e sortită eșecului.

Cad.

Apa mă poartă la fel de ușor ca o furtună de toamnă care suflă o frunză uscată de pe jos. Răceala îmi șochează corpul, atacându-mă din toate direcțiile simultan. Nu mai respir. Mă rostogolesc sub apă, complet dezorientată, habar n-am unde e în sus și unde e în jos. Masa de apă mă împinge, corpul accelerează până când

Buuuf

Sunetul unei bufnituri surde, grele, care îmi reverberează prin corp și prin timpane. Spatele mi s-a lovit de o stâncă masivă sub apă, oprindu-mă brusc. O durere proaspătă, agonizantă radiază din coloana mea vertebrală.

Acum sunt făcută doar din durere. Cotul, spatele, frigul. Mă seacă de puteri.

Râul mă țintuiește de stâncă, dar încearcă să mă tragă mai departe în același timp. Sunt presată pe piatră, învârtită, și deodată capul mi se ridică la suprafață și am picioarele pe fundul apei.

Deschid gura, dar nu simt nicio diferență. Plămânii mei încă urlă după aer. Sunt surprinsă. Nu așa se respiră? Doar deschizi gura, nu? Sau mai e și altceva, ceva ce am uitat? apoi șocul trece și, în cele din urmă, reușesc să-mi umplu plămânii.

Inspiră expiră inspiră expiră inspiră expiră

Înghit aerul, mă îndop cu oxigen pe nemestecate, dar treptat încep să respir cu mai mult calm.

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expi…

Cu coada ochiului văd ceva venind și mă dau înapoi, dar e prea târziu. Jacob mă apucă cu ambele mâini, mă trage de lângă stâncă și mă împinge sub apă.

Renunț.

Nimeni nu poate să spună că n-am încercat. M-am luptat zdravăn, dar n-am avut șanse.

Mi-am câștigat dreptul la odihnă. Mă relaxez, încetez să mă mai lupt cu frigul și cu durerea, și ia ghici?

E bine, e atât de bine.

Jacob mă ține jos și mă simt ușoară, ca și cum aș pluti. Strânsoarea lui pare aproape tandră, ca a unui tată care își ține fiica în brațe și o învârte, ca să simtă cum e să zboare.

Fără frică, fără ură, fără luptă. De ce mi-a trebuit atât de mult să înțeleg că viața poate fi așa? Mă las dusă de val. De ce nu mi-am trăit viața în felul ăsta? De ce m-am luptat tot timpul pentru ceva mai bun, din nevoia constantă de a realiza ceva, de a maximiza?

Cine știe? Aș fi putut chiar să fiu fericită.

Mă gândesc la Henrik, la Erik, la Tata.

Tata mă împinge sub apă. Încearcă să mă țină jos, așa cum a făcut de când mă știu, și vechea furie îmi umple trupul. Știu că vrea să mă înece.

Să te ia dracu', ticălosule!

Pipăi cu mina, găsesc un genunchi. Împing un braț între picioarele Tatei, îl înfășor în jurul gambei. Pun un picior pe stâncă. Mă încordez.

Reușesc să-l răstorn pe Tata, el urlă ca un urs furios în timp ce dispare sub apă, și nu e vocea Tatei, e a altcuiva, cum îl cheamă? Îmi dă drumul, oricine ar fi, și mă ia curentul.

Dar nu mă opun. Mi-am dat seama că râul îmi vrea binele. E un prieten cam neîndemânatic care s-ar putea să mă rănească din greșeală, totuși un prieten. Ca monstrul lui Frankenstein.

Jacob. Așa îl cheamă.

Las râul să mă care la vale, chiar încerc câteva mișcări de înot ca să-mi măresc viteza. Vreau să fiu cât mai departe posibil atunci când capul lui Jacob va ieși la suprafață. Niște stânci proeminente mă încetinesc, mă lovesc, încearcă să mă taie. La un moment dat mă opresc complet și trebuie să fac câțiva pași spre canalul central adânc ca să fiu dusă mai departe. Mi-am zgâriat fața, s-ar putea să sângerez, dar nu-mi pasă. Câțiva pași și apoi mă relaxez, las curentul să-și facă treaba.

E un joc cu Moartea, care ar putea să-mi salveze viața. Și nu-mi mai e frică – deloc. Dimpotrivă – sunt ciudat de euforică. Am acceptat ideea că voi muri, așa că fiecare minut de viață în plus e un premiu. Aș putea foarte bine să mă distrez înainte ca totul să se termine.

Mă rostogolesc la vale, habar n-am pentru cât timp, dar îmi place, poate că asta nu mai e o *activitate,* ci un *stil de viață*, apoi pământul și apa dispar de sub mine pe neașteptate, am timp doar să mă gândesc că asta e o senzație nouă, mă simt ca și cum aș plana prin aer, apoi îmi dau seama că exact asta fac.

O cascadă, înaltă doar de vreun metru.

Suficient ca să mă spargă

în bucăți

Aterizez pe un umăr și mă lovesc la cap, îmi julesc corpul pe o parte, apoi zac nemișcată pe o stâncă enormă, ieșită pe jumătate din apă.

Îmi trag sufletul o vreme, sau cincisprezece minute, sau o oră. Am pierdut noțiunea timpului și a spațiului. Mă uit în sus prin întuneric, încerc să-mi dau seama dacă se aude ceva neobișnuit peste vuietul torentului. Sunt pe jumătate pregătită să-l văd pe Jacob zburând peste buza cascadei la fel ca mine, un contur negru pe cerul înstelat.

Dar nu e nici urmă de Jacob.

Realizez că am avut noroc. N-ar fi fost greu să-mi rup un braț sau un picior când am aterizat. Să-mi pierd cunoștința, să sfârșesc cu capul sub

apă. Sunt înghețată de frig și vânătă și albastră și sângerândă pe alocuri, dar sunt în viață.

Singura mea problemă reală e umărul. Nu pentru că ar durea – nimic nu mă doare cu adevărat. Dar nu-l pot mișca. Nici brațul. Cred că e dislocat.

Pentru moment m-am săturat de râu, așa că mă târăsc pe mal și mă ridic în picioare. Când mă uit la mine în jos, văd hainele sfâșiate, julituri și vânătăi, pipăi rana sângerândă de la cap, sânge cald pe degete amorțite, mă surprinde absența durerii. Încă sunt euforică. Mă simt complet invincibilă. E cea mai bună senzație.

Pornesc în amonte. Un braț îmi atârnă pe o parte, dar nu-l bag în seamă. Plănuiesc să merg pe cursul apei până la locul în care m-am luptat cu Jacob, iar de-acolo să revin pe propriile urme până la cort. Și după aia? Greu de spus. Nu pot gândi atât de departe.

Oare Jacob e încă în viață? Mă uit în apă din mers, sperând să văd un braț sau un picior fără viață apărând lângă mal. Corpul lui Jacob prăbușit pe vreo stâncă într-o poziție nefirească, cu capul spart. Dar privesc și la întunericul de lângă malul râului, în sus pe munte, și la terenul din jur. Ar fi putut să iasă din apă, ar putea să pândească undeva în tăcere, așteptându-mă.

Hainele mele îmbibate cu apă încep să se întărească în aerul nopții. Îmi e din ce în ce mai greu să merg, dar culmea, nu mi-e frig deloc. Dimpotrivă, mi-e cald, aproape transpir.

N-am idee cât am mers, dar ar trebui să ajung curând la locul unde ne-am luptat. Nu? Am doar lumina stelelor să mă ghideze și îmi dau seama că ar putea fi greu să găsesc locul exact. Mi-ar plăcea ca acum să se crape de ziuă.

Mă uit spre est – și văd o fâșie de lumină la orizont, încă destul de palidă ca să nu se vadă nimic pe restul cerului, dar e, totuși, lumină.

Am cerut răsărit, și am primit răsăritul.

Sunt creatoarea Universului, stăpâna Soarelui, a Pământului și a Lunii.

Să nu ai alți dumnezei în afară de mine.

Spre est, cerul devine negru-albăstrui, albastru-închis, albastru profund, albastru-cobalt. Răsăritul înghite stelele, se sting una câte una. Eu continui să merg, acum mai încet, cu ochii în pământ. Oare a fost aici? O fi fost acolo?

Întunericul și lumina stelelor sunt înlocuite de un semiîntuneric albastru. Peisajul își face apariția în fața mea.

Deodată mă opresc. Știu unde mă aflu. Ăsta e locul unde râul taie puțin mai adânc în coasta muntelui, terenul coboară mai abrupt spre apă. Aici o fi fost? Încep să urc panta, mă îndepărtez de apa repede, mă opresc și mă uit în jur.

Da. Poate. Nu sunt sigură, panta asta urcă vreo sută de metri pe coastă, de-a lungul râului. Pământul e acoperit complet cu grohotiș, deci încăierarea mea cu Jacob n-a lăsat urme. Nici aici, nici în altă parte.

Pornesc din nou la drum, dar apoi văd ceva roșu contrastând cu marea neagră și cenușie de pietre. Lumina albastră a răsăritului e suficientă ca să văd diferența de culoare. Dacă ar fi fost puțin mai întuneric, roșul ar fi arătat ca negrul.

E cuțitul. Briceagul multifuncțional.

Totul capătă sens. E aproape incredibil. Stelele muribunde se aliniază perfect în dimineața asta senină, rece, care ar fi putut fi ultima din viața mea. Cel puțin Sarek pare că vrea să se asigure că am o șansă decentă împotriva lui Jacob. Vrea să echilibreze balanța. Sarek m-a ajutat să ies din râu, iar acum Sarek mi-a arătat cuțitul.

Poate că Sarek vrea doar să vadă o luptă dreaptă.

Mă duc și recuperez briceagul. Când mă îndrept de spate mă simt amețită și am genunchii moi. Marșul constant în amonte pare că și-a lăsat amprenta asupra mea. Mă las în jos, spre pământ, pentru un timp. Un braț e complet amorțit, ca și cum aș fi dormit pe el toată noaptea. Atunci când îmi folosesc cealaltă mână ca să mi-l așez în poală, se simte ca o bucată de carne care n-are nimic de-a face cu mine. Înregistrez vag faptul că ăsta n-are cum să fie semn bun, dar nu mă doare, așa că hotărăsc să nu mă gândesc la asta.

Nimeni nu poate să-mi spună că nu trăiesc momentul.

Încă transpir, așa cum stau acolo pe pietrele reci. Chiar mi-ar plăcea să-mi dau jos pantalonii sfâșiați, pătați de sânge, care fâlfâie în jurul picioarelor și nu sunt deloc utili. Dar asta ar însemna să-mi scot mai întâi bocancii, și nu mă simt în stare.

Mi-ar plăcea să mă întind pe spate și să mă odihnesc. Poate chiar să dorm puțin, dar sigur că asta m-ar face o țintă clară pentru Jacob, așa că mă lupt cu tentația și rămân în capul oaselor.

După un timp destul de lung mă gândesc să mă ridic și să mă îndrept spre cort. Totuși, corpul meu refuză să asculte, pare să se revolte, creierul mi-a fost retrogradat până la rangul de organ obișnuit. Organigrama mea e acum complet nivelată. Mușchii din coapsă sunt la fel de importanți ca și

creierul.

Ridică-te și mergi, sau mori aici.

Mă îndepărtez de râu la un unghi de nouăzeci de grade. Mă clatin pe picioarele tremurânde, atât de epuizată încât abia le pot ridica. A fost o noapte grea. Totuși, asta i se aplică și lui Jacob. Nici el nu poate fi în mare formă – asta dacă măcar e în viață.

După puține minute văd corturile la câteva sute de metri mai încolo, înghesuite în lumina răsăritului. Sunt atât de apropiate, ca și cum s-ar agăța unul de altul ca să se apere de muntele nemilos. Nu văd nici urmă de Jacob sau Milena.

Continui să merg până când mă pot ascunde după o stâncă mare. Inspir adânc de câteva ori, încerc să-mi pun gândurile în ordine. Elaborez câteva alternative ca să știu ce am de făcut în funcție de ce se va întâmpla când ajung la corturi. Orice ezitare mă poate costa viața.

Bun. Hai s-o facem.

Mă strecor spre corturi. Să încerc s-o trezesc pe Milena, ca să o atrag de partea mea?

În care cort este?

Dacă se trezește Jacob?

E Jacob în vreunul dintre corturi?

Prea multe variante. O iau de la capăt, încercând să dezvolt diversele scenarii: Mă târăsc spre corturi. Trebuie să-mi găsesc lucrurile. Unde mi-e rucsacul?

Arunc o privire pe lângă stâncă. Nu-mi pot vedea rucsacul de acolo. L-au mutat cumva într-un cort? Dacă da, în care?

Am o amintire vagă cu mine și Milena stând întinse într-un cort înainte de a mă strecura afară să urinez. Pe de altă parte, celălalt cort arată la fel ca al meu și al lui Henrik.

Deci, unde mi-e rucsacul?

Și unde e Jacob?

Adună-te, Anna! Concentrează-te!

Încerc din nou:

Mă strecor spre corturi.

Mă strecor spre corturi.

Mă strecor spre corturi.

Nu mai pot avansa, e imposibil, sunt prea obosită, puncte albe îmi dansează în fața ochilor chiar dacă mă sprijin de stâncă și încep să plâng în tăcere pentru că știu că sunt terminată. Pur și simplu nu mai pot să fac

nimic.

Mă strecor spre corturi. Ăsta e tot planul. Și bineînțeles că nu e destul, Jacob se va repezi la mine și mă va ucide, dar e-n regulă. Nu mai pot să fac nimic.

Mă smiorcăi, îmi șterg lacrimile de pe obraji cu dosul mâinii, îmi dau seama că țin ceva în mână și că acel ceva e briceagul. Uitasem de el. Nu cred că aș fi putut slăbi strânsoarea nici dacă aș fi încercat.

Pornesc spre corturi. Frica îmi cucerește epuizarea, măcar puțin, măcar temporar. E clar că mai aveam un strop de adrenalină pe care s-o storc în sânge. Genunchii nu mai par atât de slabi. Mă apropii de corturi, metru după metru, am ochii ațintiți asupra lor, atentă în caz că se produce vreo mișcare. Ciulesc urechile, să aud și cel mai mic zgomot, dar nu văd și nici nu aud vreun semn de viață.

Fie Milena și Jacob dorm, fie nu sunt aici.

Mă îndrept spre cortul despre care cred că e al meu și al lui Henrik. Mă opresc în fața clapetei închise, cuțitul e ridicat, gata să lovească. Inima îmi bubuie, respir pe gură. Nu pot vedea niciun semn că ar fi cineva înăuntru, nu e nicio umflătură în laturi.

Mă înclin înainte, ascult cu atenție. Liniște. N-ar trebui să aud zgomotul unei respirații?

Se pare că nu e nimeni aici.

Mă strecor în jurul cortului – nici în spate nu e vreo umflătură. Mă aplec, îmi apropii urechea de pânză dar tot nu aud nimic.

Mă întorc în fața cortului. Clapeta e bine închisă, fermoarul e tras până jos. Trebuie să-l deschid ca să văd dacă rucsacul e înăuntru. Știu că e aproape imposibil să fac asta în liniște, dar n-am de ales – trebuie să încerc.

Sunt mai mult sau mai puțin convinsă că e gol dar, dacă mă înșel, în treizeci de secunde m-aș putea regăsi într-o luptă pe viață și pe moarte cu Jacob.

Apuc cheița cu aceeași mână în care țin cuțitul. Cumva reușesc să fac asta fără să scap minerul. Încep să trag încet, dar clapeta se îndoaie, nu e suficient de bine întinsă ca să o pot deschide cu o singură mână. Va trebui să încerc să o țin de jos cu cealaltă mână.

Încet, cu grijă, mă las să cad în genunchi și rotula dreaptă aterizează pe o pietricică ascuțită.

Aaaahh… rahat…

Nu-mi pot stăpâni un geamăt atunci când durerea țâșnește pe picior în

sus și mă amețește puțin, aproape cad pe o parte, dar reușesc să-mi păstrez echilibrul. Dacă e cineva în cort, de-acum trebuie să se fi trezit. Ceea ce înseamnă că pot foarte bine să continui. Îmi folosesc mâna bună ca să așez mâna inutilă pe marginea de jos a clapetei și bag pânza între degetul mare și arătător. Deschid fermoarul fără să mă mai gândesc dacă mă aude cineva sau nu, o singură mișcare ca un arc.

Veranda e goală.

Clapeta interioară e deschisă și pot vedea că nu e nimeni înăuntru.

Rucsacul meu, care conține tot ce-mi trebuie pentru a supraviețui singură, trebuie să fie în celălalt cort.

În același moment aud cum se deschide fermoarul celuilalt cort.

Jacob vine după tine.

Mă chinui să mă ridic în picioare într-o explozie disperată de energie, tocmai la timp ca să o văd pe Milena luptându-se să iasă.

O*, mulțumesc lui Dumnezeu, e Milena.*

Mă împleticesc spre ea.

— Unde e Jacob? sâsâi eu.

Dar ea nu-mi răspunde, încă pare încremenită.

— A încercat să mă omoare, continui eu, încercând să par calmă și sigură pe mine, dar e greu, pentru că sunt agitată și mi-am pierdut suflul. Nu s-a întors? Știi dacă a murit?

Milena încă se holbează la mine și la cuțitul din mâna mea. Încet, clatină din cap.

— Milena, ascultă-mă.

Inspir adânc ca să vorbesc mai clar, dar nu cred că reușesc prea bine.

— Jacob a încercat să mă omoare azi-noapte, acum trebuie să fim unite, altfel n-avem nicio șansă, înțelegi? Trebuie să fim unite dacă se întoarce, dar mai întâi trebuie să luăm de aici tot ce ne trebuie și să plecăm cât de repe…

Amuțesc.

Pentru că acum aud zgomote din cort.

Un mistreț sau un urs încearcă să iasă, atât de neîndemânatic și de violent încât cortul se cutremură din toate încheieturile, cât pe ce să se prăbușească. O secundă mai târziu, Jacob iese prin clapetă, îndoit de la mijloc, un umăr i se agață, trage cortul după el când se îndreaptă, dar îl scutură de pe el și se repede la mine cu viteză maximă. Toate astea într-o singură mișcare, în câteva secunde.

Înalt de doi metri, greu de poate, o sută de kilograme, Jacob se năpustește la mine cu gândul să mă omoare.

Ridic cuțitul și, cum se aruncă spre mine, i-l înfig într-o parte a pieptului. Propriul lui avânt a înfipt lama până la capăt.

Ne rostogolim pe jos și cad cu corpul lui greu peste mine, brațul meu cel inutil a fost smucit înapoi și a sfârșit prin a ajunge sub mine și aud un *crac*

foarte clar atunci când brațul se rupe ca o creangă uscată, sunt prinsă sub Jacob și simt că pieptul mi-e strivit complet *n-am aer*

nu pot să respir

din coastele mele au rămas doar fragmente, reușesc să scot cuțitul din trupul lui Jacob și îl înjunghii în ceafa, dar lovitura e prea slabă, poate că mușchii lui sunt prea tari și puternici, lama alunecă și n-am reușit nimic *Doamne dă-mi aer aer*

Milena stă peste noi încercând să-l tragă pe Jacob de pe mine, dar el e prea greu, prea puternic, mai încerc odată cu cuțitul *nu pot, prea slabă*

cu aceeași lipsă de rezultate, dar trebuie să fi durut pentru că ridică mâna spre ceafă și se întoarce pe o parte și reușesc cumva să-l împing de pe mine *în sfârșit, aer*

mă rostogolesc și îmi umplu plămânii, tușind violent, pun un picior pe pământ ca să mă împing în sus *trebuie să scap de aici*

dar apoi simt mâna lui Jacob în jurul tibiei mele, mă trage de picior, mă prăbușesc cu fața înainte și cuțitul îmi zboară din mână

nu nu nu

— Ajută-mă, suspin eu, uitându-mă în sus la Milena. Ajută-mă.

Iar acum Jacob e din nou peste mine, greu, puternic și plin de sânge. Mă apucă de păr și mă lovește cu capul de pământ o dată, de două ori, de trei ori. Craniul îmi explodează de durere și nu mai pot vedea nimic, totul e roșu și galben și pulsează, dar îl simt cum mă întoarce ca să stau pe spate, apoi mă încalecă. Mâinile lui mari îmi găsesc grumazul. Îmi recapăt vederea și o zăresc pe Milena de jos în sus, se uită la mine și e paralizată de frică.

— Ajută-mă, șoptesc din nou, apoi Jacob strânge mai tare.

Și strânge. Cu toată puterea.

Nu e doar că nu pot respira.

Aud din gât zgomot că ceva se sfărâmă și se crapă.

Cred că a rupt ceva.

Se uită în jos la mine, cu fața de un roșu aprins, venele umflate pe frunte. Mâna mea cea bună îl zgârie inutil pe o mână, încearcă să apuce sau măcar să bage un deget ca să-i slăbească strânsoarea de fier, dar degeaba. Aș putea la fel de bine să încerc să rup un lacăt cu mâinile goale.

Are o intenție ucigașă în ochi. Nici măcar nu e ură, ura ar fi umană, nu, asta e ceva animalic, primordial.

Acum, Anna. Acum o să mori.

Ne împleticim în jos pe munte spre râul Rapa în dimineața asta senină și rece. Va fi o zi frumoasă. Frumoasă și nemiloasă, ca însuși Sarek.

Capul îmi plesnește de durere. Probabil o comoție. Gâtul încă mi se simte comprimat, când înghit mă doare ca o rană deschisă. Pielea îmi este julită, înțepată, jupuită într-o sută de locuri diferite. Am umărul dislocat și brațul rupt. Oasele s-au rupt undeva lângă cot.

Dar trăiesc. N-am crezut că o să reușesc.

Milena se împleticește și ea în urma mea. Ea nu e la fel de grav rănită ca mine, dar are o tăietură urâtă la gât.

În final, Milena hotărâse de partea cui să fie. Dumnezeule, și ce hotărâre…

•

Totul s-a făcut negru, mi-am pierdut cunoștința pentru un timp. Când mi-am revenit, greutatea lui Jacob nu mă mai apăsa. M-am ridicat în capul oaselor și l-am văzut zăcând nemișcat în apropiere.

Un soi de băț ciudat îi ieșea din cap.

Totul era în ceață, îmi era greu să mă concentrez. M-am ridicat cu greu în picioare și am făcut câțiva pași în direcția cadavrului.

Chestia care ieșea din capul lui Jacob era un mâner.

Pioletul.

Iar Milena nu l-a lovit doar o dată. De fapt, jumătate din capul lui era doar o masă amorfă de țesut cerebral, sânge, păr și fragmente de os. Fața îi era intactă, purtând o expresie bizar de împăcată. Un ecran ascunzând haosul din spate.

Milena se plimba în cercuri foarte mici, incapabilă să stea locului. Tremura din tot corpul. M-am dus la ea, am încercat să o cuprind cu brațul, dar ea continua să scape, ca și cum viața ei depindea de mișcarea constantă. Sângele îi izvora dintr-o rană de la gât și am făcut-o să o apese cu palma în timp ce eu căutam tifon și leucoplast. M-a lăsat să-i bandajez rana, dar încă tremura incontrolabil.

Nu voiam să mai rămân în locul ăla nicio secundă mai mult decât era necesar. Evident că realizasem că Jacob era mort, dar o mică parte din mine – de fapt, nu chiar atât de mică – făcea ca abia să reușesc să-mi desprind ochii de la cadavrul lui. Îmi era teamă că se va ridica, oricât de improbabil ar fi fost, și că o să mă atace din nou, în timp ce materia cerebrală i se scurgea din craniu.

Trebuia să strângem toate lucrurile de care aveam nevoie și să plecăm de acolo. Cât mai repede.

Prioritatea mea erau hainele curate. Bluza, pantalonii și lenjeria pe care le purtam erau zdrențe. Am rugat-o pe Milena să mă ajute, iar sarcina asta concretă a părut să o aducă cu picioarele pe pământ. Mi-a deschis rucsacul, a scos lucrurile necesare, mi-a dezlegat bocancii și mi i-a scos, la fel și pantalonii.

Eu nu am fost de mare ajutor în a mă îmbrăca. Partea superioară a corpului era o mare problemă din cauza brațului rupt, dar, cu grijă și atenție, Milena a reușit să-mi schimbe lenjeria, pantalonii, bluza și jacheta impermeabilă. M-a ajutat și să-mi pun căciula. I-am zâmbit cu recunoștință și ea mi-a oferit un zâmbet slab înapoi.

Capul meu parcă încă era captiv în ceea ce părea a fi o explozie fără sfârșit.

Am strâns cortul, al meu și al lui Henrik. Din nou, n-am fost foarte utilă. Eu am dat instrucțiunile și Milena le-a executat. Am scos din rucsac tot ce nu era absolut necesar, pentru că urma să-l car agățat de umărul bun. Milena a dezasamblat aragazul lui Jacob și l-a vârât în rucsacul ei.

Ne-am mișcat încoace și încolo prin tabără, adunând una-alta, eu nu voiam să mă uit direct la Jacob dar îl păstram tot timpul la periferia câmpului vizual. Voiam să fiu sigură că nu se mișcă.

În cele din urmă, am fost gata de plecare. Am lăsat în urmă un cort, un cadavru și un piolet.

•

Ne împleticim la vale. Acum mergem pe iarbă și e și ceva tufăriș încâlcit, și câte un mesteacăn noduros și stingher cu crengile lui reumatice. Soarele strălucește pe un cer senin, dar nu încălzește deloc. Aerul e plin de răcoarea toamnei.

Am început să tremur. Să vezi acum! Pe lângă durerea de cap și din gât, am început să conștientizez și durerea surdă din umăr și brațul rupt, o durere care urma să se intensifice într-un crescendo insuportabil.

Ne oprim și scot punga de plastic cu medicamente. Umplu cana cu apă de la un pârâiaș și dizolv două analgezice Treo[9] în ea. Iau și un Ipren[10] ca să fiu sigură. N-am idee dacă combinația va fi eficientă sau nu, nici dacă îmi va afecta rinichii sau orice altceva, dar nu-mi pasă. Voi accepta vătămarea ușoară a rinichilor dacă pastilele pot evita tsunamiul de durere pe care îl văd năpustindu-se spre mine.

Nici uneia dintre noi nu-i e foame. Știu că trebuie să mâncăm ceva, să băgăm ceva cald în noi, mai ales eu, dar suntem mult prea obosite ca să instalăm aragazul acum. Mai târziu.

Scot un baton proteic și îi ofer Milenei jumătate, dar nu-l vrea, mormăie că-i e rău. Apoi se apleacă și vomită în iarbă – doar fire de mucus vâscoase, transparente. Trebuie să-și fi golit stomacul de câteva ori fără ca eu s-o văd – poate în timp ce zăceam fără cunoștință la tabără, după ce-l hăcuise pe Jacob.

Chiar pare epuizată. O forțez să bea puțină apă, apoi se întinde pe spate și închide ochii. Ar trebui să mai mergem puțin înainte de a lua o pauză mai lungă, dar mă așez și eu – ispita e prea mare. Milena pare că a adormit imediat. Îmi dau rucsacul jos de pe umăr.

Știu că n-ar trebui să mă întind. Există un risc real să adorm și eu, și trebuie să avansăm. N-am nicio intenție să mă întind.

Poate aș putea să mă întind fără să închid ochii. Ăsta ar fi un compromis bun – dar îmi promit că nu voi închide ochii.

Mă întind cu grijă în iarbă. Fiecare mișcare, fiecare lovitură minusculă în braț și în umăr în timp ce mă întind pe spate e agonie curată, ca fulgerele din norii de furtună ai durerii.

Dar sfârșesc prin a mă așeza, uitându-mă la cerul albastru și senin. Respir adânc, dar cu grijă – nu vreau să-mi mișc brațul sau umărul nici măcar un milimetru. Nici nu vreau să mă gândesc cum o să mă ridic din nou. Deocamdată durerea s-a retras puțin, durerea de cap e mai puțin ascuțită. Îngheț de frig, dar asta e bine – înseamnă că e mai puțin probabil să adorm. Zac acolo nemișcată.

Tot ce trebuie să fac acum este să mă asigur că nu închid ochii. Aia nu se poate întâmpla.

•

Când mă trezesc e deja după-amiază. Soarele palid de toamnă e în alt loc pe cer decât era atunci când am adormit. Dârdâi de frig.

Încă din prima secundă sunt în modul defensiv. Încerc să mă ridic repede în capul oaselor, dar brațul rupt protestează și cad la loc cu un geamăt prelung. Cel puțin pot să ridic capul, să mă uit în jur. Milena pare că nu s-a mișcat.

Bun. Pulsul îmi încetinește. Poate nu e chiar atât de rău că am dormit câteva ore, ținând cont de ce noapte am avut amândouă. Și de ziua precedentă…

Henrik e mort.

În ultimele douăsprezece ore am fost atât de concentrată asupra propriei mele supraviețuiri încât am fost capabilă să țin gândul ăla la distanță, dar acum mă lovește în forță conștientizarea faptului. Henrik, logodnicul și cel mai bun prieten al meu de aproape zece ani, e mort.

Șocul e aproape la fel de copleșitor ca atunci când a căzut de pe munte.

Henrik, asasinat de Jacob.

Încep să plâng pentru că mi-e frig și brațul mă doare atât de tare și Henrik e mort, suspin puternic și incontrolabil. Mă simt abandonată și lipsită de apărare. Deodată, totul e prea mult pentru mine.

Întotdeauna am zis că e inutil să-ți plângi de milă – ori faci ceva în legătură cu situația, ori o accepți așa cum e. Dar acum chiar îmi plâng de milă și cred că merit.

Stau acolo plângând câtva timp, până când îmi dau seama că Milena ar putea să mă audă. Ca și înainte, cu Henrik, știu că depinde de mine să mă asigur că eu și Milena scăpăm cu viață de aici, așa că încerc să mă adun. Nu vreau să vadă că-mi pierd încrederea. Ridic capul din nou, mă uit la ea. Încă nu s-a mișcat; pare aproape lipsită de viață.

Eu am fost întotdeauna cea puternică, cea activă, cea optimistă în relația noastră, și rolul ăsta încă mă domină. E ca și cum mărșăluiește de unul singur înainte și mă forțează să-l urmez.

Poate e doar vanitate, dar, dacă e așa, e o vanitate care ne va ajuta să trecem prin asta.

Încet, cu greutate, mă trag în capul oaselor și mă întorc spre ea.

— Milena?

Nicio reacție.

Acum sunt îngrijorată. Mă rostogolesc pe genunchi și mă gândesc să mă duc la ea în patru labe, dar îmi dau seama că asta ar însemna să-mi târăsc brațul rupt pe jos. Probabil că durerea m-ar face să leșin. Așa că mă ridic pe picioare tremurânde, nesigure și mă împleticesc spre ea.

— Milena?

E foarte palidă. Bandajul de pe gâtul ei e roșu și îmbibat, iar un colț s-a desprins. Și gâtul îi e roșu, iar iarba de sub capul ei e udă și întunecată.

— Milena!

Cad în genunchi lângă ea, ridic bandajul. Rana e deschisă, dar nu mai sângerează. Pun mâna pe fruntea ei albă ca varul. E foarte rece.

— Milena! Milena!

Îmi pun degetele pe partea fără răni a gâtului ei și-i iau pulsul. Pentru o clipă mi se pare că simt un ritm slab, și încep să-i fac masaj cardio-respirator, mă aplec peste ea ca și cum aș vrea să o sărut pentru a o readuce la viață, suflu aer în gura ei.

— Trezește-te, Milena! Te rog… Trezește-te!

Nicio reacție. Rămâne exact în aceeași poziție, palidă și rece și inaccesibilă. Repet procedura de câteva ori, dar fără rezultat, îi iau pulsul din nou, dar de data asta nu simt nimic. Încerc și la încheietură, mișcând degetele în jur cu disperare, căutând cea mai mică mișcare, cea mai mică vibrație.

Nimic.

Încerc să-i comprim pieptul, îmi pun mâna bună pe cutia ei toracică și îmi folosesc greutatea corpului ca să apăs. Dar nu e pic de putere în spatele mișcării, brațul rupt mă împiedică. E doar o tamponare inutilă, iar umărul îmi urlă a protest.

Milena, nu mă poți părăsi!

Încerc din nou respirația gură-la-gură. Apoi compresiile toracice.

•

Amurgul se lasă peste Sarek și nu știu cât timp am încercat să o resuscitez pe Milena, dar știu că n-am abandonat speranța că e vie într-un fel. Atunci când voi renunța, Milena va muri. Atunci nu va mai fi cale de întoarcere, nu ne vom mai trimite SMS-uri una alteia, nu ne vom mai întâlni la prânz ca să planificăm excursia de vară, nu ne vom mai întâlni la gara centrală din Stockholm ca să prindem trenul, să ne îndreptăm spre aventura noastră. Nu vom mai împărți o cratiță de minestrone îngroșată cu macaroane la poalele unui munte maiestuos. Nu vom mai râde niciodată, înțelegându-ne fără cuvinte, de vreun comentariu făcut de Henrik, care demonstra cât era de obsedat de gadgeturi.

În acel moment, Milena, minunata mea prietenă, va deveni o parte din trecutul meu. Și asta e insuportabil.

Nu mă poți părăsi.

În cele din urmă rămân fără energie. Stau în genunchi lângă ea timp de câteva ore, încercând să suflu viață în ea, dar acum mă rostogolesc în fund – cu o dificultate considerabilă. Capul mi se învârte, închid ochii și inspir adânc. Am impresia că o să leșin, dar amețeala trece.

Deschid ochii și mă uit la Sarek. Valea Rapa se întinde în umbrele de sub mine, dar unele piscuri de pe partea opusă sunt încă luminate de soarele

serii, pantele lor acoperite de zăpadă strălucind ca aurul.

Frumos și nemilos.

Iau mâna Milenei, e rece ca gheața în mâna mea, totuși încă simt ca trăim asta împreună. Un ultim moment de prietenie. Pare atât de liniștită, cum zace acolo…

— Milena… încep, dar vocea îmi cedează.

Îi strâng mâna, încerc să-mi stăpânesc suspinele. Trece o vreme înainte să pot continua.

— Acum trebuie să te las. Mă duc să caut ajutoare. Dar o să mă întorc. Promit că o să mă întorc. Așa că nu poți să mori. Promite-mi că lupți în continuare.

Un ultim gest de autoamăgire ca să pot accepta ideea că o las în urmă. Câteodată, instinctul de autoconservare o ia pe căi ciudate.

Doar acum mă izbește un gând: transmițătorul lui Jacob, telefonul de urgență. De ce nu l-am luat cu noi?

Ce stupid!

Aș fi putut să stau aici, să chem ajutoare.

Am vrut să plecăm cât mai repede de lângă cadavrul lui Jacob, de lângă craniul lui zdrobit. N-am stat să ne gândim. Am uitat transmițătorul.

Mă gândesc să mă întorc și să-l aduc, dar… nu. Asta ar însemna să urc panta și trebuie să-mi conserv energia. Aș putea să găsesc drumul în starea de confuzie în care mă aflu? În plus, există o frică irațională

Dacă nenorocitul e încă viu

Nu. Nu vreau să fac asta.

Mai bine mă îndrept spre râu și îl urmez spre est, spre Aktse.

Îmi ia o veșnicie să-mi pun rucsacul pe umăr, iar când reușesc îmi dau seama că ar fi trebuit să mai iau niște calmante. Am avut atâtea dureri în umăr și în braț și într-o sută de alte locuri încât mă îndoiesc că au avut vreun efect. Totuși, în timp ce efectul lor începe să treacă, îmi dau seama că au diminuat, într-adevăr, durerea. Capul îmi e pe punctul de a exploda. De fiecare dată când îmi zgudui brațul rupt simt că mi se înmoaie genunchii.

Nu pot să dau jos rucsacul ca să caut pastilele – aș fi țintuită aici pentru încă o oră. Poate pentru totdeauna. Trebuie să plec.

Mă uit la Milena pentru ultima oară, apoi mă împleticesc spre râul Rapa.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 19 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Cât de departe ai ajuns în ziua aia?

— Nu știu.

— Pentru că aia trebuie să fi fost ziua dinaintea celei în care ai fost găsită, dacă nu mă înșel.

— Da. Cred că am ajuns jos la… Am ajuns aproape de râu.

— Și ai dormit sub cerul liber?

— Da, în sacul de dormit. Dar nu mi-a fost bine.

— Desigur.

— În plus, uitasem să iau aragazul atunci când am plecat de lângă Milena, așa că n-am putut să gătesc nimic. Dar oricum n-aș fi avut puterea, așa că am mâncat câteva nuci și niște pâine și am băut apă.

— Și ai avut dureri?

— Da, dureri teribile. N-am prea putut să dorm. După cum am spus, nu-mi era bine.

— Mhm.

— Mi se pare dificil să… Cred că am visat că mergeam pe lângă râu și am dat peste niște drumeți, așa că atunci când asta chiar s-a întâmplat a doua zi, s-a simțit ca o reluare.

— Déjà vu.

— Da… deși, nu tocmai. Au fost ca două versiuni ale aceluiași eveniment. Erau similare, dar nu identice.

— Așa…

— Nu pot să explic.

— E-n regulă, nu e important. Deci în ziua următoare ai pornit din nou și, chiar înainte să ajungi la Nammasj, ai întâlnit cuplul acela german, Robert și Steffi Zimmer, care și-au folosit transmițătorul ca să ceară ajutor. Iar ambulanța aeriană te-a preluat după vreo oră.

— Da. Am amintiri vagi cu elicopterul.

— Mhm. Chestia e, mă întreb…

Liniște.

— E ceva din ce mi-ai spus și despre care să crezi acum că „poate n-a fost chiar așa”?

— Nu.

— Înțeleg. Doar gândește-te la asta.

Liniște.

— Da… Nu. Nu știu la ce te referi.

— E-n regulă, am vrut doar să verific. Deja stăm de vorbă de câteva zile și am observat că ai fost din ce în ce mai bine. Trebuie să spun că recuperarea ta fizică a fost uimitoare. Ești incredibil de puternică.

— Poate.

— Ceea ce mă face să mă gândesc că poate e ceva ce mi-ai spus la început și care s-a clarificat treptat, poate… poate ți-a revenit memoria, sau poate îți amintești ceva în mod diferit. Nimic de genul ăsta?

— Nu.

— Nu?

Liniște.

— Am terminat?

— Nu tocmai. Aș vrea să ne întoarcem la dimineața în care a murit Jacob, ca să mă asigur că am înțeles corect.

— Nicio problemă.

— Ai spus că ți-ai pierdut cunoștința.

— Da, pentru că încerca să mă stranguleze.

— La asta mă gândesc. Ai descris și alte ocazii în acele zile, în care ai spus că nu ești sigură ce s-a întâmplat exact și în ce ordine și așa mai departe, și ai spus că ai lacune în memorie.

— Nu.

— Ba da… Dacă îmi…

— Asta s-a întâmplat doar în ultima noapte. Niciodată altcândva.

Liniște.

— Ai mai menționat și că nu-ți amintești cum ai coborât de pe munte. După ce a căzut Henrik.

— Eu… Nu. Nu-i același lucru.

— Nu e?

— Nu. Am căzut și m-am rănit la genunchi și am leșinat pentru că a fost atât de dureros. Dar nu e același lucru ca o lacună în memorie.

— Mhm…

— Doar nu înseamnă să ai o lacună în memorie, nu? Leșinul nu se pune.

— Nu, dar cred că tocmai de-asta ar fi bine să revenim asupra câtorva puncte, ca să-mi fie perfect clar ce ai vrut să spui.

— Putem face asta.

— Bine. Bun, după cum am spus, aș vrea să revenim la dimineața în care a murit Jacob. Ți-ai pierdut cunoștința, sau ai o lacună de memorie, sau cum vrei să-i spui… Există vreun alt lanț de evenimente care ar putea explica ce s-a întâmplat? Ceva la care te poți gândi?

Liniște.

— Nu te grăbi.

Liniște.

— Anna?

— Nu. Doar ce ți-am povestit deja, asta s-a întâmplat.

— Mhm, dar principala mea problemă e că Milena l-a ucis pe Jacob – în timp ce tu aveai o lacună de memorie. Așa că povestea ta e o ipoteză.

— Dar nu putea să se întâmple altfel.

Liniște.

— Presupun că asta înseamnă că nu mai ai nimic de adăugat?

— Nu.

— În cazul ăsta pot să-ți spun că am găsit-o pe Milena. Și e în viață.

Liniște.

— Milena trăiește?

— Da.

Liniște.

— Și povestea ei diferă de a ta. Într-un număr de puncte cheie.

Două zile mai devreme Interviu cu Milena Tankovic 871121-01410, 17 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Bună, Milena – numele meu este Anders.

Liniște.

— Aș vrea să-ți pun doar câteva întrebări, apoi poți să te odihnești.

— Ați găsit-o pe Anna?

— Da. E în viață.

Liniște.

— E adevărat că ai fost pe munte cu Anna Samuelsson, Henrik Ljungman și Jacob Tessin?

Suspine.

— Milena?

Suspine.

— Da.

— Și că tu și Anna vă cunoașteți de mult timp, de când erați studente – e corect?

— Da.

— Și că îl cunoșteai și pe Henrik de mult timp?

Suspine. Liniște.

— Milena? Îl cunoșteai de mult pe Henrik?

Liniște.

— Pe Henrik l-am cunoscut înainte să-l cunoască Anna.

Uppsala, octombrie 2009

Asta e prima zi cu adevărat rece și umedă de toamnă de când am ajuns la Uppsala în august. Vara caldă a continuat câteva zile în septembrie, iar de atunci vremea a fost senină, dar din ce în ce mai răcoroasă. Ploaia a început azi-noapte, iar în dimineața asta toarnă cu găleata. Copacii au început să-și piardă frunzele îngălbenite, care se lipesc de trotuarele ude. Cerul e de un cenușiu-închis și cred că va fi una dintre zilele când nu e niciodată lumină cu adevărat.

De obicei merg cu bicicleta la cursurile de la Facultatea de Economie, e la ceva distanță de Norby, dar a fost plăcut în zilele astea frumoase de toamnă. Azi merg pentru prima oară cu autobuzul. Port pelerina de ploaie de un galben viu. În magazin mi-a plăcut culoarea, dar mă simt timidă de fiecare dată când o port, căci atrage atenția asupra mea. Totuși, asta s-ar putea să fie doar imaginația mea.

În autobuz e cald, iar geamurile sunt acoperite de condens din cauza hainelor aburinde ale pasagerilor. Simt miros de lână umedă și radiatoare. Mai avem destul până în centru și încă mai sunt locuri libere. În timp ce autobuzul pleacă din stație, mă așez lângă o fereastră și scot cursul de drept constituțional. Prelegerea de azi este despre legea fundamentală a libertății de exprimare. Găsesc capitolul relevant și încep să-l răsfoiesc.

Prelegerea va fi ținută de un profesor tânăr, Henrik Ljungman – am auzit despre el și înainte de prima sesiune cu noi. Umbla zvonul că orele ținute de alți membri mai bătrâni ai catedrei erau atât de plictisitoare încât făceau ceasurile să se oprească, dar cel al lui Henrik Ljungman nu trebuia ratat. Cursul lui despre reglementarea libertății presei fusese strălucit.

Am fost dezamăgită atunci când a urcat pe podium, în fața a vreo sută de studenți nerăbdători, înghesuiți în băncile din amfiteatrul abrupt al sălii de curs. Ăsta era chiar Henrik Ljungman, acela despre care se vorbea atât? Se spunea că are doar douăzeci și șapte de ani, dar părea mai bătrân. Bine, eram la o oarecare distanță de el, dar aș fi presupus ușor că e de vârstă mijlocie. Avea o figură banală și o expresie cumva închisă, aproape plictisită atunci când și-a deschis servieta și și-a scos laptopul. Dar după aceea a început să vorbească. Trăsăturile i s-au trezit la viață și entuziasmul pentru subiect i-a luminat fața. Avea o voce profundă, melodioasă și frumoasă. Se mișca pe podium cu ușurință și încredere, iar acum părea chiar

mai tânăr decât era. Felul în care vorbea, cuvintele pe care le folosea – o limbă bogată, vioaie, își alegea frazele cu o plăcere aproape copilăroasă. Avea un umor sec, autopersiflant care putea face toată sala să izbucnească în râs.

Henrik e unul dintre autorii cărții pe care o citesc în autobuz. Aștept cu nerăbdare cursul de azi.

Mașina se oprește într-o stație din Eriksberg și câțiva pasageri se urcă. De acum se umple, există oameni care stau în picioare pe coridorul central, dar locul de lângă mine e încă gol. Sunt absorbită de carte și nu ridic privirea atunci când cineva se așază lângă mine. Sunt vag conștientă de existența unei perechi de pantaloni de culoare închisă la periferia câmpului vizual și aud cum persoana își scutură umbrela de apa de ploaie. Autobuzul pornește și își continuă călătoria spre centrul orașului. Căldura, mirosul de lână și faptul că citesc s-au combinat într-un fel care face să mă simt puțin amețită, și ridic ochii sperând că o să treacă. Arunc o privire rapidă spre vecinul meu de scaun.

E el, nu-i așa? E Henrik Ljungman!

Da, cred că el e. E întors pe jumătate cu spatele la mine, așa că nu pot fi sigură. Nu vreau să mă holbez, dar cred că e Henrik.

Iar eu stau aici cu cartea lui deschisă în poală. Probabil a văzut-o când s-a așezat. Oare de asta s-a întors – ca să nu fie atras într-o conversație cu o străină?

Mă gândesc să închid cartea și să o pun deoparte, dar asta ar arăta și că l-am recunoscut, și că găsesc situația jenantă. Ar putea chiar să pară că fac ceva neplăcut. Așa că stau acolo cu cartea deschisă, cu ochii ațintiți înainte, ca să nu mi se facă rău din nou, indecisă. Persoana de lângă mine se întoarce și ea cu fața înainte, mă uit din nou la el, e Henrik Ljungman, clar. Se uită scurt la mine, zâmbește timid. Zâmbesc și eu.

— E o carte bună, zic după ceea ce pare a fi un minut foarte lung.

Am avut atâta timp de gândire – ăla a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut spune? „E o carte bună”. Fața îmi arde de rușine. El nu spune nimic preț de o veșnicie; chiar mă întreb dacă o să-mi răspundă.

— Mulțumesc, spune în cele din urmă.

Încă o pauză lungă. Și lui Henrik pare să-i fie la fel de greu să găsească ceva amuzant de spus.

— Mergem la același curs?

Și așa am început să conversăm – despre vremea teribilă, despre autobuz

și despre unde locuim. Henrik tocmai s-a mutat la Uppsala din Stockholm și are un apartament în Eriksberg. Eu îi spun că sunt din Norrköping și că stau în gazdă la un cuplu de pensionari din Norby. Afară încă toarnă cu găleata atunci când schimbăm autobuzul la Slottsbacken, iar Henrik îmi oferă adăpost sub umbrela lui. Îl refuz pentru că port pelerina de ploaie, dar apreciez gestul. În timp ce ne grăbim în facultate și ne despărțim în fața amfiteatrului, îi spun că aștept cu nerăbdare să înceapă cursul și că cel dinainte a fost excelent. Henrik radiază și acum pare din nou mai tânăr decât este.

Mă simt agitată atunci când mă așez lângă prietena mea Anna, așteptând să apară Henrik. Îi spun că l-am întâlnit în autobuz și că am stat de vorbă aproape tot drumul. Ei nu pare să-i pese și nu se arată prea impresionată.

Eu și Anna ne-am pomenit una lângă alta atunci când ne-am înscris și de-atunci am petrecut o grămadă de timp împreună. Facem parte din aceeași grupă și ne pregătim împreună pentru seminarii. Anna e plăcută, mereu pozitivă și energică. Ea e prima mea prietenă adevărată din Uppsala.

•

Ploaia nu contenește timp de câteva zile, iar eu iau autobuzul în fiecare dimineață. Îmi petrec timpul studiind în buncărele uriașe de la subsol.

Mă întâlnesc deseori cu Henrik în autobuz. Mă simt ca și cum am fi deja prieteni, nici nu mă mai gândesc la faptul că el este lector și eu sunt studentă. Amândoi suntem nou-veniți în Uppsala – asta ne face să fim egali și ne dă multe subiecte de conversație. Vântul constant și mușcător care bate dinspre câmpiile înconjurătoare. Care dintre Națiuni are cea mai bună cafea și prăjitură duminica? Cum să te orientezi în Carolina Rediviva, prestigioasă bibliotecă a universității.

Îi povestesc cum a fost să cresc în Norrköping cu părinți care fugiseră de conflictul din Balcani și care consideraseră de la sine înțeles că voi profita de oportunitățile de studii superioare pe care mi le putea oferi noua mea patrie.

Henrik îmi spune că e conștient de un soi de aversiune din partea colegilor lui mai în vârstă. Lor li se pare că e un parvenit căruia i s-a oferit totul pe tavă și care și-a luat cumva doctoratul. Îl consolez asigurându-l că, în ce-i privește pe studenți, el e singurul despre care se vorbește. Văd că îi face plăcere să audă asta, deși încearcă să-și ascundă reacția.

Într-o dimineață nu schimb autobuzele la Slottsbacken, ca de obicei. Îi explic că mă duc să mă pregătesc pentru un seminar împreună cu grupa mea

la noul sediu al facultății de drept. E adevărat, dar mai sunt două ore până la întâlnire. Am început să-mi aranjez călătoriile cu autobuzul astfel încât să am șansa de a-l vedea pe Henrik.

•

În altă zi vorbim despre obiectivele de văzut în Uppsala și pe care încă nu le-am văzut. Eu nu am vizitat catedrala, dar Henrik a fost acolo. Iar în weekend se va duce din nou, la un concert. Orchestra Academică Regală și un cor – Allmänna sången – urmează să interpreteze *Requiemul* lui Mozart. Se oprește, ezită, apoi mă întreabă dacă vreau să merg cu el. Eu sunt luată prin surprindere și încântată și îi spun că mi-ar face plăcere.

Cu cât duminica e mai aproape, cu atât sunt mai agitată. Interacțiunea mea din autobuz cu Henrik începuse printr-o coincidență – poate că ușurința naturală cu care comunicam între noi era din cauza asta? Nu ne mai vedem doar din coincidență în autobuz, în fiecare dimineață, poate pentru Henrik e la fel, dar măcar până cum ne-am putut preface că așa stau lucrurile. Întrebarea e: o să putem fi la fel de relaxați în timpul unei întâlniri care seamănă cu una romantică?

•

N-ar fi trebui să-mi fac probleme. Nervozitatea îmi dispare în clipa în care intrăm pe ușile impresionante ale catedralei. Ador tavanele înalte și arcuite, mirosul specific de lemn și psaltiri și lumănări, iluminatul discret, atmosfera ceremonială. O privire la Henrik îmi spune că și el simte la fel. Nu trebuie să spunem multe, amândurora ni se pare minunat și suntem fericiți că avem pe cineva cu care să împărtășim momentul.

Stranele se umplu treptat, iar eu și Henrik trebuie să ne apropiem mai mult unul de altul. Muzicienii și coriștii își ocupă locurile în față. Mă aplec ușor spre el și îi arăt o colegă studentă pe care am recunoscut-o printre coriști. El nu o recunoaște și mă întreabă în șoaptă cum o cheamă. Simt mirosul discret al parfumului lui bărbătesc, îi simt căldura corpului.

În timp ce rumoarea publicului se stinge și încep să sune clopotele, trebuie să fac un efort să nu-l iau pe Henrik de mână.

Orchestra și corul își încep reprezentația. E magnific și demn, trist și frumos. Muzica e la fel de atemporală precum catedrala în care ne aflăm. Există consolare în faptul că alți oameni au stat în stranele astea și au ascultat *Requiemul* lui Mozart înainte ca eu să mă nasc și vor continua să facă asta mult timp după ce eu voi fi murit.

După concert ne oprim la o bere și un sandviș cald la Națiunea

Södermanland-Nerikes, apoi ne plimbăm prin parcul din fața universității, în drum spre stația de autobuz. Îi spun lui Henrik că mă duc să o văd pe Melissa Horn la noua sală de concerte în câteva săptămâni. Tocmai a lansat un album nou și acum e în turneu. Ascult non-stop albumul de când a fost lansat acum o lună.

Henrik nu știe cine e Melissa Horn. Îi explic că e o cantautoare suedeză. Henrik nu știe ce e un cantautor. Îl întreb dacă a auzit de un instrument numit „chitară”. Se încruntă, caută prin memorie, spune că crede că a auzit. E cumva instrumentul ăla curbat și făcut din alamă? Eu râd de faptul că nu știe cine e Melissa Horn, nu știe aproape nimic despre muzica pop în general și e fericit că râd de el. Nici măcar nu sunt neliniștită atunci când îl întreb dacă vrea să meargă cu mine la concert. Zâmbește și spune că trebuie să-și verifice calendarul, dar că sună grozav. Facem schimb de numere de mobil.

Când trebuie să coboare din autobuz, ne îmbrățișăm pe locurile noastre.

— Mă bucur mult că ai venit, zice el cu vocea lui profundă, caldă.

— Mă bucur mult că m-ai invitat, îi răspund cu un zâmbet, zăbovind cu privirea asupra lui în timp ce se ridică și se îndreaptă spre ușă.

Când ajung acasă în camera mea plictisitoare, cu aer ușor stătut, îmi scot jacheta și căciula și îmi contemplu reflexia din oglindă. Nu-mi pot șterge zâmbetul de pe figură. O să mă duc să o văd pe Melissa Horn și probabil că Henrik o să vină cu mine, și poate o să-mi adun curajul să-l iau de mână în timpul concertului, sau poate că o să stea în spatele meu într-o mare de oameni și deodată o să mă ia în brațe, iar după concert o să mă întrebe dacă nu vreau să merg la el, la o cană de ceai, și seara se va termina cu noi stând pe canapea în livingul lui plăcut și sărutându-ne. Pot chiar să îmi imaginez canapeaua – e din piele, și destul de urâtă.

Nu mă pot opri să mă gândesc la Henrik. Îmi place de el atât de mult! Și cred că și lui îi place de mine.

Interviu cu Milena Tankovic 871121-01410, 17 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Deci îl știi pe Henrik de la fel de mult timp ca și Anna? De fapt, de mai mult timp?

— Da.
— Bine… Și Jacob Tessin, el e partenerul tău?
Liniște.
— Da.
— Știi unde sunt Jacob și Henrik acum?
Liniște. Suspine.
— Sunt morți.
— Henrik și Jacob sunt morți?
— Da.
— Ești sigură?
— O, Doamne…
Suspine.
— A sărit.
— Cine a sărit?
— Henrik.

Stau în picioare cu abisul în fața mea și Jacob a început deja să coboare pe peretele aproape perpendicular de stâncă. De ambele părți ale muchiei care traversează spre partea cealaltă e câte o prăpastie de sute de metri. Genunchii mi se înmoaie și trebuie să dau înapoi, simt că o să cad.

— Jacob… serios… încep eu.

Nu-l pot vedea, dar îi aud răspunsul venind de jos.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Tonul lui e cald, iubitor. Poate sunt singura care înțelege ironia; e clar un reproș în spatele acelor cuvinte.

Asta ți-ai dorit, acum trebuie să suporți consecințele.

Oare uitase de porțiunea asta? Poate că au trecut mulți ani de când a mers pe traseul ăsta. Sau e atât de obișnuit cu înălțimile încât nu-și dădea seama cât de oribilă e perspectiva traversării acestei porțiuni a crestei pentru noi, ceilalți?

Probabil că nu pentru Anna, dar cu siguranță pentru mine și Henrik.

Jacob a ajuns deja pe partea cealaltă. Se uită la mine cu o expresie și un gest care spun „e floare la ureche – ce mai aștepți?"

Anna îmi vorbește încet.

— Nu e sănătos. Asta e o nebunie. Trebuie să ne legăm cu corzile dacă vrem să traversăm pe aici.

— Haide, Milena! strigă Jacob făcându-mi cu mina.

— Trebuie să folosim corzile! îi strigă Anna.

— O să ajungem doar să pierdem timp! Sincer, nu e dificil!

— Nu e sănătos, murmură Anna din nou.

E ca și cum încearcă să mă convingă, să mă câștige de partea ei.

Jacob își lasă rucsacul pe partea cealaltă și începe să se cațere înapoi pe muchie.

— Trebuie să ajungem în vale înainte să se întunece. Altfel o să fie foarte periculos.

E ceva în felul în care vorbește. Să mergem de-a lungul crestei prin întuneric, chiar dacă e lată de câțiva metri, ar fi foarte neplăcut. A ajuns pe partea noastră și se saltă pe creastă cu o singură mișcare, puternic și atletic.

— Putem să o facem, Milena, spune el încet, apropiindu-se de mine. O să te ajut la fiecare pas.

Zâmbește și îmi apucă brațul cu blândețe, transmițându-mi ceva din calmul și încrederea lui. Parcă nici nu e decizia mea, și e bine. Probabil că

mai degrabă îmi suprim frica de înălțime decât să-l înfrunt pe Jacob.

Mă conduce la margine, se întoarce și începe să coboare.

— Nu te uita în jos. Fixează-ți ochii la perete și fii atentă la ce-ți spun eu. O să-ți spun exact unde să pui piciorul, unde să pui mina.

Mă întorc și eu, îngenunchez, apoi mă întind pe burtă. Mă lipesc de pământ și îmi pipăi drumul cu picioarele, căutând un punct de sprijin. Jacob mă ghidează, iar în curând piciorul meu stâng este pe o porțiune proeminentă de piatră. Apoi piciorul drept, mâna stângă, mâna dreaptă. Am corpul încordat, iar strânsoarea mâinilor mele pe fiecare crevasă e ca o menghină.

Totuși, peretele de stâncă nu e atât de neted pe cât am crezut la început. Îmi e ușor să-mi păstrez centrul de greutate înclinat spre perete, nu simt niciodată că o să cad pe spate prin aer. Însă genunchii îmi sunt ca gelatina și simt furnicături în gambe, ca și cum aș vrea să dau din picioare cât pot de tare. Mă forțez să nu o fac. Cu voce egală și blândă, Jacob îmi dă instrucțiuni pentru fiecare pas.

Concentrează-te. Pas cu pas. Nu te uita în jos.

Acum mă mișc în lateral de-a lungul muchiei, mai întâi piciorul drept, apoi stângul, apoi dreptul din nou. Ca o larvă care se târăște. Nu e rapid, dar e sigur. Nu e greu să găsesc locuri potrivite unde să pun picioarele. Simt că mă relaxez puțin, strânsoarea mea e puțin mai slabă.

Jacob a ajuns deja pe partea cealaltă. Radiază spre mine, îmi întinde o mină. O apuc și el mă trage sus – am reușit! Sunt atât de ușurată, atât de mândră de mine! Ne îmbrățișăm.

— Fantastic! Bravo, iubito!

Anna mă studiază. Expresia ei e întunecată și are brațele încrucișate. Știu că zâmbesc prostește atunci când strig spre ea: — De fapt n-a fost chiar atât de rău!

Cred că i-am făcut și semn cu degetul mare ridicat. Foarte enervant.

Henrik se ridică în picioare în spatele Annei și se apropie de ea. Se apleacă înainte cu precauție, păstrându-și centrul de greutate pe piciorul din spate, și se uită în jos la abis. Apoi se împleticește înapoi, pare că o să-și piardă echilibrul, dar își întinde brațele și se lasă în genunchi, apoi în fund. Se întinde în iarbă. Anna se așază pe vine lângă el și îi pipăie fruntea. Henrik spune ceva, Anna spune și ea ceva, dar nu pot auzi ce.

O, Doamne, îi e frică de înălțime. Henrik!

Instinctul meu este să mă întorc peste muchie, propria mea frică de

înălțime a dispărut, îmi doresc să mă așez pe pământ lângă el și să-l mângâi pe frunte și să-i spun că totul va fi bine.

Eu și Jacob stăm și ne uităm.

— Ce face? întreabă Jacob.

Nu-i răspund. Henrik nu se mișcă, pare că doarme pe jos. Eu strig la Anna: — Ce se întâmplă?

— Frică de înălțime. S-ar putea să dureze ceva.

Jacob își trece degetele prin păr. Se vede că e frustrat, dar nu zice nimic.

— Probabil că ar fi mai bine să folosim corzile, spun.

— Nu fac așa ceva. Ar dura ore întregi.

Acum sunt nervoasă și eu.

— Și așa cât crezi că o să dureze?

— Ai măcar idee ce înseamnă să folosești corzile? Ce implică?

— Păi, nu, nu în detaliu, dar…

— Exact, nu.

— Bănuiesc că înseamnă că ești cumva legat cu coarda, astfel încât nu mori chiar dacă ai cădea. Am dreptate?

Pot vedea mușchii contractându-i-se în obraji, dar continui: — Am putea fi blocați aici pentru niște ore. Trebuie să-l aducem pe Henrik pe partea asta.

— Tu ai reușit – el de ce dracu' nu poate?

— Pentru că suferă de frică de înălțime – sigur îți dai seama de asta, nu?

Henrik încă zace pe jos, cu Anna lângă el.

— Îmi pare rău, Jacob, îmi dau seama că asta nu e…

— Taci dracului din gură. O s-o fac! se răstește la mine.

Se îndreaptă spre rucsac cu pași mari, apucă chingile și trage de ele, smulge lucruri din el și le trântește la pământ ca să găsească corzi și carabine și pitoane. Ca un copil furios.

Nu zic nimic, îl las să fiarbă. Asta e despre Henrik acum.

— Sunt atât de sătul de nenorociții tăi de prieteni inutili! Toată drumeția asta a fost o mare greșeală. Consumă oxigen de pomană, fir-ar să fie. N-au ce căuta în Sarek.

Jacob bombăne, apoi vorbește singur, apoi bombăne din nou. A lui fusese ideea de a veni la Sarek, așa că ar trebui să-și îndrepte furia împotriva lui însuși, dar firește că nu-i spun asta. În schimb, mă uit la Anna și la Henrik și văd că Henrik se mișcă. Bun. Poate se simte mai bine.

Dar ce face Anna? Se întoarce cu spatele la el și are o expresie ciudată. Plânge? Nu, nu pare că… Arată ca…

E imposibil.

Exact în acel moment, râsul pe care Anna încercase să-l stăpânească explodează, nechează atât de tare încât se aude clar. Jacob încetează golirea rucsacului și se îndreaptă.

— Ce face? Râde?

Eu nu știu ce să-i răspund. Anna râde cu atâta poftă încât abia mai poate să respire, acum s-a încovoiat de mijloc, scoțând sunete ciudat de aspre. A trecut mult timp de când am auzit-o râzând atât de dezinhibată, dar îmi amintesc că așa sună.

Henrik se ridică încet. Spune ceva ce nu pot auzi. Anna își acoperă gura cu mâna, dar continuă să râdă. Fără să întorc capul, știu că Jacob se uită lung la mine.

— Și-a pierdut mințile complet?

Întrebarea lui pare sinceră; chiar nu poate să-și dea seama ce se petrece acolo. Eu clatin din cap.

Anna încă se luptă să tragă aer în piept. Văd expresia lui Henrik în timp ce o privește și mi se frânge inima. Nu întotdeauna e posibil să-i citești sentimentele pe figură, dar în momentul ăsta arată complet lipsit de apărare. Văd umilință, tristețe, resemnare.

De fapt, în clipa aceea cred că o urăsc pe Anna. E puternică și crudă și nu are niciun pic de empatie.

Își pune mâna pe brațul lui Henrik. Bănuiesc că gestul încearcă să fie unul de scuze, dar e prea târziu. Henrik se ridică în picioare, se duce și-și ridică rucsacul. Anna îl urmează, schimbă niște replici, dar nu pot auzi ce spun. Ea nu mai râde și îl atinge din nou. Își dă seama că a mers prea departe și încearcă să-și ceară scuze. El nu vrea să se uite la ea. Își pune rucsacul cu mișcări hotărâte.

Ce o să facă? Are de gând să se întoarcă de unul singur?

— Henrik! strig eu. Cum te simți?

Dar nu a pornit în direcția din care au venit, ci se îndreaptă spre abis. Și e ceva care mă îngrozește în felul hotărât în care pășește. Îl cunosc de atâta vreme și mi-e clar că nu e deloc în regulă ceva. Începe să coboare pe pantă, spre margine, se mișcă prea repede, nu are control. O să cadă. O, Doamne, o să cadă!

— Jacob, te rog… spun eu. Cred că o să… Poți să-l ajuți?

Poate să-mi audă frica în voce. Îl implor.

— Te rog, Jacob?

Nu răspunde, dar se mișcă repede, începe să coboare.

— Stai așa – lasă-mă să te ajut!

Mă simt ușurată și îi sunt recunoscătoare lui Jacob, dar tot sunt îngrozită.

Henrik descinde rapid pe peretele de stâncă dintr-o direcție, în timp ce Jacob se mișcă încă și mai repede din direcția opusă. Se îndreaptă unul spre celălalt în timp ce eu și Anna stăm pe câte o parte a abisului și privim.

Henrik se oprește și se uită în sus la Anna. Schimbă câteva vorbe, dar nici acum nu le pot auzi. Anna îi zâmbește. Nu pot vedea dacă Henrik zâmbește și el.

Jacob aproape că a ajuns la Henrik.

— Uite, ia-mă de mină!

Henrik nu se mișcă, se uită în jos.

De ce se uită în jos?

— Henrik! strig eu, împietrită.

Am o presimțire rea.

Mâna lui Jacob e încă întinsă. Henrik pare să se gândească dacă să o ia, dar mâna lui Jacob rămâne în aer. Stau așa un moment, înghețați în timp.

Apoi Henrik cade pe spate, direct în vid.

Interviu cu Milena Tankovic 871121-01410, 18 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Aș vrea să revenim la ceva ce ai spus ieri – că Henrik a sărit.

— Mhm.
— Ești absolut sigură de asta? Sigur a sărit?
— Da.
— Jacob nu l-a atins?
— Nu… Bine, da, l-a atins, dar din cauză că încerca să-l prindă.
— Deci a încercat să prevină căderea?
— Da… Cred că degetele lui au atins mâneca lui Henrik, dar… *Liniște.*
— Bun, dar din punctul tău de vedere, Henrik a sărit din proprie inițiativă.
— Da.
— Altă posibilitate ar fi că a căzut, sau că s-a împiedicat, sau a pierdut priza…
— Nu. A fost… Nu.
— Vrei să spui că nu se pune problema?
— Clar că nu părea așa.
— Ok.
— N-a fost un accident.
— Există și o a treia posibilitate pe care aș vrea să o menționez.
Liniște.
— Că Jacob a provocat căderea lui Henrik.
Liniște.
— Așa a spus Anna?
— Vreau să aud ce crezi tu.
— Nu așa s-a întâmplat. Deloc.
— Aș vrea doar să iei în calcul posibilitatea asta.
— Nu așa s-a întâmplat.
— Ai spus că Jacob l-a atins pe Henrik?
— Da.
— Și nu e posibil ca tu să fi interpretat greșit? E posibil ca Jacob să-l fi dezechilibrat pe Henrik, să-i provoace căderea?
— Nu.
— Dar erai la o oarecare distanță și presupun ca Henrik era cel puțin

parțial ascuns de Jacob.

Liniște.

Inaudibil.

— Poți să repeți asta? Mai tare?

— De ce ar vrea Jacob să-l ucidă pe Henrik?

— Hmm.

Liniște.

— Ești obosită, Milena? Vrei să ne oprim acum?

— Cred că Anna a văzut ce simțea nevoia să vadă.

— Înțeleg… Dar tu crezi că Henrik a sărit. Că și-a luat viața.

— Așa e.

— Prin urmare… Nu sunt sigur că înțeleg seria evenimentelor. Sună ca și cum Henrik s-a sinucis pentru că Anna a râs de el. În esență.

— Nu…

— Dă-mi voie să simplific. Îmi dau seama că era epuizat și așa mai departe, dar… de obicei, oamenii nu se sinucid din motive atât de minore.

Liniște.

— Nu ăla a fost motivul.

— De ce s-a sinucis? Asta vrei să spui?

— Henrik suferea de depresie.

— Câteodată încerc să-mi dau seama ce vreau să fac cu adevărat. Ce aștept? Și nu mă pot gândi la nimic. Nimic nu mă umple de entuziasm. Nimic în calendarul meu care să mă facă să gândesc „asta o să fie distractiv”.

Era a doua zi a excursiei. Soarele strălucea de pe un cer fără nori, aerul era proaspăt și limpede. Mergeam de la Alggavagge spre Sarvesvagge, o escaladă foarte abruptă, iar Anna și Jacob erau departe înaintea noastră. Puteam încă să-i vedem, mici puncte aflate la câteva sute de metri în sus pe coasta muntelui, dar terenul unde erau ei urma să se niveleze în curând și aveau să dispară din vedere.

Eu și Henrik stabiliserăm propriul nostru ritm. El vorbea și eu ascultam. În primăvară aflase în cele din urmă că nu va deveni niciodată profesor, cel puțin nu la Uppsala. Deși fusese lector timp de ani întregi și tutore încă și mai mult, încă nu i se permisese să coordoneze niciun doctorand, iar asta era o cerință dacă voia să fie luat în calcul pentru un post. Când l-a întrebat pe decan care ar fi problema, i s-a spus că relația lui cu Anna. Nu relația în sine, cât faptul că a început o legătură cu una dintre studentele lui, apoi a încercat să o ascundă timp de câțiva ani. Asta făcea să nu fie potrivit pentru un rol de coordonator, și, în consecință, nu putea deveni niciodată profesor.

Am fost șocată.

— Ei sigur știu că nu ești genul care să facă avansuri studentelor, nu? Nu ești deloc așa.

Henrik a zâmbit amar.

— Există unii care cred că mi-a fost prea ușor la început. Dar au dreptate într-o privință – am încălcat regulile și am încercat s-o ascund.

Fusese de multă vreme copleșit de îndoiala de sine, dar reușise să facă față destul de bine. Atunci când urma să-i fie acordat un post, credea el, asta avea să-i demonstreze că toate îndoielile nu erau decât în capul lui. Când i-a fost clar că asta nu se va întâmpla niciodată, a fost tras într-un cerc vicios de gânduri negative și de silă față de sine. Se tortura pe sine însuși imaginându-și ce bârfește lumea despre el. „Deci, până la urmă, nu s-a ales nimic de copilul minune”. „Cursurile lui sunt destul de mediocre zilele astea, studenții îl găsesc plictisitor”. „Henrik, care era un superstar! Cine ar fi crezut?”

Chiar și numai să se ducă la lucru, să meargă pe coridoare cu riscul de a da peste vreun coleg înainte de a-și găsi refugiul în micul lui birou, chiar și

numai astea îi cereau un efort considerabil. Se simțea ca un leneș, totul era atât de lent și dura o veșnicie. Lumea a devenit gri și întunecată, deși primăvara se transforma în vară. Era mereu obosit și voia doar să doarmă.

— Toată vara m-am simțit așa, a spus el. N-am fost în stare să găsesc energie să fac nimic. E ca… mersul prin noroi.

Eram atât de tulburată de ce-mi spunea; eram atât de tristă pentru el.

— Henrik, sună cumplit.

L-am atins ușor pe umăr și am propus să luăm o pauză de cafea. În scurt timp eram așezați pe câte un bolovan, fiecare cu câte o cană în mâini, bucurându-ne de peisaj. Alggavagge se întindea spre centrul Sarekului pe o distanță lungă. Corpul maiestuos al lui Härrabakte păzea valea care ardea aprinsă de culorile toamnei. Acum era căldură de la soare, care strălucea de pe un cer albastru intens.

— Nu mi-am dat seama că lucrurile stau atât de prost, am zis, suflând în cafeaua fierbinte. Trebuie să pleci de acolo. Ești cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc, Henrik. Poți deveni profesor în altă parte.

La început n-a răspuns, doar privea tară expresie la scena magnifică din fața noastră și sorbea din cafea. Apoi a oftat.

— Nu știu. Lumea academică e mică. Zvonurile circulă.

— Dar în străinătate?

— Poate. Dar dreptul constituțional e complicat.

Am stat o vreme în tăcere. Așa era cu mine și cu Henrik, nu ne deranja tăcerea când eram împreună. Chiar era ceva ce eu prețuiam – un semn al apropierii dintre noi –, și cred că și el simțea la fel.

— Anna ce zice? am întrebat în cele din urmă.

Henrik s-a uitat în zare.

— Chestia e…

S-a oprit.

Nici eu n-am zis nimic. Aveam idee ce se întâmpla, dar mi-am dat seama că îi era greu să vorbească despre asta, așa că i-am dat timp.

— Nu i-am spus, a zis într-un târziu.

Vocea îi era aspră și monotonă.

— Dar… N-ar fi mai bine dacă ar ști de ce ești demoralizat?

— Ca să fiu sincer, nu vreau să par în ochii ei și mai ratat decât sunt deja.

— Oprește-te, Henrik. Nu ești un ratat. Destul.

— Ba sunt, a insistat el, ridicând vocea. Sunt, Milena. Nu e nevoie să

încerci să mă consolezi.

— Te rog… am început, dar m-a întrerupt.

— Dacă dăm timpul înapoi zece ani, până la momentul în care ne-am cunoscut, speranțele mele de viitor, speranțele Annei de viitor… Ea a realizat tot ce și-a propus. Eu n-am realizat nimic.

— Ai vorbit despre asta cu vreun profesionist? Despre felul în care simți?

Henrik nu părea să-mi fi auzit întrebarea. A continuat:

— Suntem logodiți de o mie de ani, dar am încetat s-o mai întreb dacă ne vom căsători curând – știu că nu voi primi răspuns… Cât despre copii, nu pot să aduc vorba nici despre asta, doar se înfurie.

A oftat adânc.

— Vrea să ne despărțim. Știu asta de mult.

— Chiar nu cred că e așa, Henrik.

De unde să știu eu?

— Ba da.

— Dar cum poți fi sigur dacă nu vorbiți despre asta? Poate ar trebui să mergeți împreună să vorbiți cu cineva? Terapie de cuplu sau…

Am tăcut.

— În toată relația noastră a fost un singur moment în care am simțit că are nevoie de mine. Și asta a fost acum nouă ani, când Erik… Eu eram deja îndrăgostit de ea, dar faptul că avea nevoie de mine… M-a prins. Însă aia a fost o situație extremă și de-atunci n-am mai simțit niciodată că ar avea nevoie de mine.

— Of, Henrik, am zis încet.

— Bănuiesc că e din cauză că… Anna a crezut că a ales un învingător, dar a ales prost. Eu… Eu nu sunt un învingător, asta e clar.

Vocea i-a tremurat, și-a mușcat buza inferioară ca să-și stăpânească lacrimile, dar fața i s-a schimonosit și o singură lacrimă i s-a prelins încet pe obraz. S-a întors cu spatele la mine ca să nu văd, dar era prea târziu, plângeam și eu. M-am dus la el și l-am cuprins cu brațele. A plâns în tăcere, s-a sprijinit de mine și, după un moment, m-a îmbrățișat și el.

Ne-am ținut unul pe altul destul de mult, eu în picioare, Henrik așezat, cu Sarek la picioarele noastre. M-a izbit faptul că plângeam la fel – fără gesturi grandioase. Ne smiorcăiam împreună, discret.

L-am mângâiat pe cap, iar el m-a lăsat.

— Îmi pare rău, a spus după un timp.

A inspirat adânc și mi-a dat drumul. M-am așezat lângă el, pe bolovan.

— Dă-te mai încolo.

A zâmbit și mi-a făcut loc, apoi și-a șters lacrimile.

— Îmi pare rău, a zis din nou. Am vorbit doar despre mine două ore non-stop.

— A fost ceva ce aveai nevoie să faci.

— Știi… înainte ți-am spus că nu mă pot gândi la niciun lucru pe care să-l aștept cu nerăbdare. Dar am așteptat asta – să merg prin munți și să stau de vorbă cu tine.

Am simțit o explozie de bucurie pură. În sinea mea știam că nu făceam drumețiile astea în fiecare vară doar ca să-mi păstrez prietenia cu Anna – era din cauza lui Henrik. Orele pe care le petreceam rătăcind printr-un peisaj magnific în ritmul ales de noi, cu Anna departe înaintea noastră. O conversație care șerpuia încoace și încolo ca o potecă făcută de reni prin iarba neagră. Sau o tăcere confortabilă și familiară.

Dar nu i-am spus că și eu anticipasem timpul petrecut împreună, doar noi doi. Îmi stătea pe limbă, dar n-am spus-o. Anul ăsta îl aveam pe Jacob cu mine și nu voiam să par neloială.

Ca și cum Henrik m-ar fi desconsiderat dacă i-aș fi spus ce însemna pentru mine apropierea dintre noi. E un gând atât de idiot încât mă face să râd.

N-am spus nimic, doar am zâmbit. După un timp s-a ridicat în picioare și momentul s-a risipit.

— Mergem?

— Mhm.

•

Am strâns aragazul și am continuat să urcăm. Nu după mult timp terenul s-a nivelat și am ajuns la marginea unui câmp de zăpadă. Știam că ne apropiam de cel mai înalt punct al trecătorii.

I-am povestit despre serviciul meu, care era același ca ultima oară când ne întâlniserăm, și despre apartamentul meu, care era și el același ca ultima oară când ne întâlniserăm, și despre prietenii mei, care erau mai mult sau mai puțin aceiași ca ultima oară când ne întâlniserăm. Începusem să joc badminton o dată pe săptămână cu prietena mea Jennie, sâmbăta dimineața. Am menționat câteva formații noi pe care credeam că ar trebui să le asculte. Era o glumă perpetuă între noi: eu recomandam diverse formații obscure și el încerca să-și impresioneze studenții cu ele, dar fără să le asculte înainte.

De multe ori le pronunța numele greșit.

În viața mea nu se întâmplase nimic revoluționar. În afară de Jacob.

Mai devreme sau mai târziu trebuia să ajungem la Jacob, dar eu ezitam – mă simțeam stingheră. Așa că Henrik a fost cel care a făcut prima mutare.

— Ascultă, vreau să-mi cer scuze pentru felul în care m-am comportat în vagonul-restaurant.

— Hmm.

— Mă simt atât de prost – nu știu ce m-a apucat.

— E-n regulă, am zis eu pe un ton pierit.

Mă bucuram că efortul traversării pârtiei mă făcea să fiu deja roșie la față; Henrik nu putea să-și dea seama că îmi ardeau obrajii.

— Trebuie să creadă că sunt complet nebun.

— Nu e ranchiunos.

— Cum v-ați cunoscut?

— Online.

Știam că depindea de mine să continui, să explic, dar n-am făcut-o. În cele din urmă, Henrik a spus:

— Bun. Acum știu tot.

— Ce să zic? E iubitul meu.

— Mi-am dat seama de asta.

Am continuat să ne tachinăm un timp – Henrik punea întrebări, eu răspundeam evaziv.

Pentru că ce era să-i spun? Totul? Că fusesem online ani de zile, întâlnindu-mă cu diverși într-o veselie, nu pentru că aș fi crezut că îmi voi întâlni alesul în felul ăsta, ci pentru că voiam să intru din nou în joc? Că la prima întâlnire cu Jacob mi se păruse că era atât de chipeș încât trebuia să fi fost o greșeală, că venise acolo pentru altcineva? Că arăta irezistibil în pantalonii lui chino strâmți și cămașa albă mulată, călcată perfect și descheiată doar atât cât să-i zăresc pieptul bronzat?

Conversasem cu ușurință, părea interesat și politicos, dar chiar și în timpul acelei prime întâlniri am avut o vagă impresie că juca teatru, că adevăratul Jacob nu ieșise încă la iveală. Era ceva în felul în care îi sclipeau ochii.

În seara aceea i-a sunat telefonul de trei ori; s-a scuzat, a spus că e ceva legat de muncă și că trebuie să răspundă. După al treilea apel l-a pus pe modul silențios și a promis să se concentreze asupra mea. L-am întrebat unde lucrează.

— Sunt consultant la BCG, a spus el. Clienții mei se așteaptă să fiu disponibil tot timpul.

Sunt sută la sută sigură că a zis BCG. Sută la sută.

În seara aia, Jacob m-a condus până acasă și am făcut sex. Era un amant bun, sensibil și adaptabil, înflăcărat și puternic atunci când îi permiteam, când voiam și eu. N-a rămas peste noapte și nu ne-am mai văzut până la mijlocul săptămânii următoare. Mi-am petrecut zilele acelea cu fantezii despre el.

Când i-am spus că în curând voi merge într-o drumeție la munte cu doi prieteni vechi, s-a entuziasmat. A spus că adoră munții și că a petrecut mult timp acolo, atât iarna cât și vara. A propus să vină și el cu noi și eu am zis că o să-mi întreb prietenii, dar o vreme nu am pomenit-o pe Anna. Pur și simplu nu părea corect.

Într-o seară eram la un restaurant intim din Centrul Vechi. Telefonul lui Jacob a bâzâit în timp ce ne luam apetitivele. S-a scuzat – „munca, trebuie să preiau apelul, revin într-un minut” – și a ieșit. Eu m-am ridicat ca să merg la toaletă, care era lângă intrare. Ușa dinspre stradă nu era închisă ca lumea și i-am auzit convorbirea.

— Nu, nu pot în seara asta, trebuie să lucrez până târziu.

M-am oprit, mi-am ținut răsuflarea, voiam să aud ce urma.

— Ha ha… Ascultă, pot să vin după ce termin?

M-am încuiat într-un cubicul, mi-am adunat gândurile în timp ce lacrimi de dezamăgire îmi umpleau ochii. Avusesem o presimțire despre el, dar chiar și așa… Am inspirat adânc. Acum trebuia doar să rezist serii ăsteia.

M-am întors la masă și la Jacob, care m-a asigurat că își închisese telefonul. Am dat din cap și am zâmbit. Nu și-a dat seama de nimic.

După cină mi-a spus că e obosit și că trebuie să fie la serviciu dimineață la șapte, era vreo problemă dacă nu venea cu mine în seara asta? Ne-am despărțit cu un sărut în fața restaurantului, era o seară întunecată de vară, căldura zilei încă radia din zidurile clădirilor de pe străzile înguste. Deasupra, departe, cerul era de un albastru profund, și, în timp ce mă îndreptam spre metrou, am crezut că nu vreau să-l mai văd vreodată pe Jacob.

Dar au trecut câteva zile și mi-am dat seama că niciodată nu mă așteptasem să-mi întâlnesc online Făt-Frumosul călare pe cal alb, deci de ce eram dezamăgită? Nu fusese plăcut timpul pe care-l petrecuserăm împreună? Ba da. Nu era cel mai bun iubit pe care-l avusesem vreodată? Ba

da. Nu puteam continua prefăcătoria asta o perioadă? Ba da. Sigur că puteam.

Jacob continua să mă întrebe despre munte – ce părere aveau prietenii mei despre ideea ca el să vină cu noi? Am răspuns evaziv, dar apoi am început să cred că n-ar fi o idee rea. Aveam nevoie de o provocare, să-mi pun la încercare frica de situații sociale stinghere, trebuia să încerc să nu fiu rușinată de ce făceau alții, chiar dacă îmi erau apropiați. Relația mea cu Anna era înțepenită într-un tipar invariabil, unde ea era mereu dinamica Pippi Șosețica în timp ce eu eram o Annika[11] supusă. Ne-ar prinde bine să agităm puțin lucrurile – poate începea să mă vadă în altă lumină.

Voiam să agit lucrurile și cu Henrik. Voiam să mă vadă altfel decât ca pe o prietenă veche care fusese mereu singură. Așa că, cu o săptămână înainte de ziua plecării, i-am spus Annei că întâlnisem pe cineva și că mă întrebam dacă poate să vină cu noi la munte. Pe jumătate speram să refuze, dar n-a făcut-o. Asta însemna că depindea de mine. Să-i spun lui Jacob că Anna fusese de acord sau să mint?

M-am gândit la asta timp de o zi sau așa ceva, apoi i-am spus lui Jacob. A început imediat să planifice să mergem toți la Sarek și am făcut prostia de a-i spune că Anna visase de ani întregi să meargă acolo, ceea ce i-a mărit entuziasmul. Evident.

Ochii lui Jacob, sclipind când se uita la Anna încă din momentul când ne-am întâlnit la gară, tot timpul cât am fost în tren și în vagonul-restaurant. Anna, cu felul ei direct, curajos de a fi, pe care practic toți masculii de pe planetă par să-l găsească atât de irezistibil. Gelozia – nu voiam să o accept, dar era acolo oricum. Mai fusesem în situația asta și înainte. Chiar trebuia să se comporte așa?

Apoi s-a petrecut scena din vagonul-restaurant, atât de jenantă, de neplăcută. Cartea de vizită, BCV, Jacob uitându-se urât la mine.

— De ce le spui oamenilor că lucrez la BCG?

El îmi spusese, și fără îndoială că le spusese și multor altora, că lucrează la BCG, una dintre cele mai prestigioase firme de consultanță din lume. Totuși, era suficient de isteț ca să-și dea seama că se putea descoperi că mințise, așa că și-a făcut cărți de vizită cu BCV ca să le folosească pentru a devia atacurile.

Deja știam că era necinstit, dar toată planificarea pe care o făcuse, minciuna și explicația prefabricată, toate astea m-au lăsat fără cuvinte.

Henrik smulsese masca lui Jacob, doar că nu-și dăduse seama în

momentul respectiv. Iar eu nu l-am ajutat. Totuși, în noaptea aia, în timp ce eram întinși în cușetele noastre, am hotărât să o termin cu Jacob când ne întorceam la Stockholm.

•

Oare să-i spun toate astea lui Henrik, să pun cărțile pe masă, să mă expun, să fiu complet sinceră despre ce gândesc cu adevărat, despre ce îmi doresc cu adevărat?

Nu. N-am îndrăznit. Am crezut că încă mai aveam timp. Așa că, în loc de asta, l-am întrebat:

— Ce crezi despre el?

— Despre Jacob?

— Da.

N-a răspuns imediat. Traversaserăm trecătoarea cu munți înalți pe ambele părți, iar pârtia începuse să se încline ușor în jos. Puteam zări Sarvesvagge dedesubt, departe.

— Pare de treabă. Știe multe despre munți.

— Știe multe despre munți? Atât ai de spus despre Jacob?

Henrik a râs stânjenit și a tăcut din nou.

— Pot să înțeleg de ce ești atrasă de el.

— Serios? Și de ce sunt atrasă de el?

— Păi, arată bine, e elegant, un bărbat adevărat…

— Un bărbat adevărat? Crezi că asta caut eu? Un bărbat adevărat?

Henrik a afișat un zâmbet mic și trist.

— Nu știu ce cauți, a murmurat el.

Deja vedeam capătul pârtiei. Încă puțin, Anna și Jacob ne așteptau. Păreau că sunt în toiul unei discuții. Am încetinit.

Încă o ocazie de a-i spune lui Henrik ce credeam despre Jacob. Ultima, pentru o vreme, pentru că în câteva minute aveam să fim din nou împreună, toți patru.

— Încă e o chestie prea nouă, am spus vag. Om trăi și om vedea.

— Apropo, a zis Henrik și s-a oprit lângă mine.

Vocea îi era aspră, ca și când gâtul i-ar fi fost foarte uscat.

— Am ascultat Melissa Horn în vara asta, mult. Îmi pare rău că n-am fost să o văd la Uppsala, când am avut ocazia. Poate că totul ar fi fost altfel dacă aș fi mers.

Mi-a aruncat o privire înainte de a porni spre Anna și Jacob. Eu am mai rămas puțin unde eram, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 20 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Bun, Anna, hai să continuăm de unde am rămas ieri.

Liniște.

— Aș vrea să revin asupra câtorva aspecte din povestea ta, să mă asigur că am înțeles corect.

— Mai întâi aș vrea să te întreb ceva.

— Așa…

— M-ai mințit.

— Nu, nu te-am mințit.

— M-ai lăsat să cred că Milena a murit.

— Nu – tu ai fost cea care mi-a spus că a murit.

— Nu m-ai contrazis.

— Nu, dar…

— Așa că mi-ai ascuns adevărul. Ceea ce, în practică, e același lucru ca minciuna.

— Nu, eu…

— Nu-mi amintesc exact ce reglementări se aplică la interogatoriile poliției, dar voi verifica. Sunt destul de sigură că orice afirmație făcută de un martor în timp ce se află sub o impresie falsă e inadmisibilă.

— Anna, asta e…

— Ceea ce te face un intervievator teribil de incompetent.

— În primul rând, scopul interogării a fost obținerea de informații. Nu s-a emis pe numele tău vreun mandat pentru suspiciunea de a fi comis o crimă.

Liniște.

— În al doilea rând, atunci când am vorbit cu tine pentru prima oară, încă nu o găsiserăm pe Milena. Așa că am pornit de la premisa că a murit – după cum îmi spuseseși tu.

— Când ați găsit-o?

— Am găsit-o… Stai să mă gândesc, vreau să fiu sigur că nu greșesc… Am găsit-o pe Milena în viață în data de șaisprezece.

Liniște.

— Și când mi-ai spus și mie, ieri, era nouăsprezece.

— Da, așa e.

— Deci ai așteptat trei zile ca să-mi spui că una dintre cele mai bune prietene ale mele e în viață?

— Corect.

— Nu ți-e rușine? Nu îți e?

Suspine.

— Înțeleg, Anna. Îți înțeleg sentimentele.

Suspine.

— Treaba e că… Mi-am dat seama foarte devreme că tu și Milena aveți versiuni foarte diferite ale evenimentelor. Și investigăm ceea ce ar putea fi o crimă. O crimă foarte gravă. De-asta am considerat că se justifică să te lăsăm să ne spui versiunea ta până la capăt.

Liniște.

— Cunosc câțiva avocați de drept penal foarte competenți în Stockholm. Voi vorbi cu ei despre felul în care ai condus interviurile astea.

— Nu te oprește nimeni.

— Nu poți face asta.

— Am obținut aprobarea superiorilor mei din Luleå în privința procedurilor pe care le-am folosit, dar sigur că ești liberă să ceri sfatul specialiștilor dacă vrei să verifici dacă s-au făcut greșeli.

— O s-o fac, n-avea grijă.

— Mai cred că merită să precizez că faptul că Milena e în viață sau nu nu afectează ceea ce mi-ai povestit tu.

Liniște.

— Nu-i așa, Anna? În afară de ultima parte, când ai crezut că Milena a murit. Iar în elementul ăla nu există suspiciunea vreunei crime, așa că nu prezintă interes.

Liniște.

— Prin urmare, nu mi-ai furnizat informații în timp ce te aflai sub o impresie falsă – asta pur și simplu nu e adevărat. Totuși, vreau să-ți acord șansa de a-ți ajusta declarația de martor sau de a adăuga informații. După cum spuneam, pot înțelege că, din cauza traumei prin care ai trecut, amintirile se pot schimba sau pot deveni mai clare odată cu trecerea timpului.

Liniște.

— Vreau să revin la moartea lui Jacob.

— Nu mai am nimic de spus. Ți-am spus exact ce s-a întâmplat.

— Există un detaliu sau două care sunt neclare.

— Milena ce zice?

— Ne concentrăm asupra relatării tale, Anna.

Liniște.

— Hmm… Bine, vreau doar să reiterez că Milena a fost puternic influențată de Jacob.

— Continuă.

— Într-un fel, vedea lumea prin ochii lui. Deci, orice ți-a spus, aia e versiunea lui Jacob despre ce s-a întâmplat. Și sunt minciuni, de la început până la sfârșit.

Interviu cu Milena Tankovic 871121-01410, 19 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Milena, vreau doar să stabilesc ordinea în care s-au petrecut evenimentele. Deci, faptele despre care discutam ieri, când tu și Henrik mergeați împreună, s-au petrecut în data de nouă septembrie.

— Nu știu.
— Așa a fost… Apoi în ziua următoare, zece septembrie, voi patru v-ați despărțit?
— Da.
— Tu și Jacob ați continuat în Sarek, iar Anna și Henrik s-au întors.
— Da.
— De ce?
Liniște.
— Fusese o atmosferă proastă. În seara precedentă. Jucam un joc de societate și ne-am certat.
— A fost prezentă toată lumea?
— Nu, Anna se dusese deja la culcare.
— În legătură cu ce v-ați certat?
Liniște.
— Am… Jacob s-a enervat. Lucrurile nu mergeau bine pentru el.
— Înțeleg.
— S-a înfuriat, a ridicat vocea, apoi Anna s-a trezit, a ieșit din cort și totul a mers și mai rău.
— Jacob a devenit agresiv fizic?
— Ce vrei să spui prin „fizic"?
— De exemplu, l-a împins pe Henrik?
— Nu. Asta ți-a spus Anna?
— Cum ai perceput tu situația?
— Jacob era furios, dar nu l-a atins niciodată pe Henrik.
— Ești sigură?
— Da. Și și-a cerut scuze mai târziu în seara aia.
— Înțeleg.
— Așa că am crezut că aia a fost tot.
— Bine. Deci v-ați certat urât și în dimineața următoare ați hotărât să mergeți în direcții diferite?

— Da. Anna și Henrik au vrut să se întoarcă la Staloluokta.
— Ai avut o discuție cu Anna în dimineața aia?
— Da, am avut.
Liniște.
— Și… ne-am certat.
Liniște.
— De ce v-ați certat?
Liniște.
— Printre altele, Anna a spus că Jacob i-a făcut avansuri. Cu o zi înainte, când mergeau împreună, singuri.
— Și tu cum ai reacționat?
— Am fost furioasă și contrariată.
— Pentru că ai crezut ca Anna mințea?
— Nu.
Liniște.
— Știam că poate fi adevărat.
Liniște.
— În faza aia știam că Jacob avea… o parte instabilă.
— Mhm. Deja mi s-a spus că… Jacob te-a agresat în cort în timpul nopții.
— Ce?
— A fost acuzat că te-ar fi violat.
— Nu e adevărat.
— Anna afirmă că te-a auzit plângând.
— M-a auzit plângând?
— Da. Mai spune și că de dimineață a văzut urme de strangulare pe gâtul tău.
Liniște.
— Serios?
— Ai ceva de comentat pe marginea acestor acuzații?
— Nu sunt adevărate. Asta e tot ce pot spune.
— Nimic altceva?
— Nu. Am făcut sex cu Jacob, dar a fost complet… a avut consimțământul meu complet.
— Mhm.
— Anna habar n-are ce sunete scot atunci când fac sex.
— Nu.

Liniște.

— Cât despre urmele de strangulare… N-am idee cum i-a venit ideea asta. Nicio idee. Gâtul meu ar fi putut fi roșu pentru că, în ziua precedentă, purtasem o bluză pe gât și transpirasem. Nu știu.

— Bine. Dar e important că ai ocazia să comentezi pe marginea afirmațiilor Annei.

— Înțeleg asta, dar, după cum am spus deja, nu e adevărat.

Liniște.

— Deci, de dimineață v-ați despărțit.

— Da.

— Tu și Jacob ați continuat mai departe în Sarek.

— Da. Timp de două nopți am făcut tabăra lângă un munte. Jacob a escaladat iar eu m-am odihnit în cort. În ziua următoare ne-am continuat drumul spre Rovdjurstorget.

— Și ați traversat râul?

— Da. Jacob a căutat mult până a găsit un vad bun, apoi, după ce merseserăm puțin pe partea cealaltă, am văzut-o pe Anna jos, lângă apă.

— Deci se întorseseră.

— Da. Amândoi erau într-o stare destul de proastă, mai ales Henrik. Era complet epuizat. Jacob și Anna au trebuit să se ducă să-l caute. M-am gândit… *trebuie să ieșim de aici cât mai repede posibil.*

— Și care a fost răspunsul lui Jacob?

— A fost furios. A spus că Anna și Henrik se despărțiseră de noi, ar trebui să se descurce singuri. Dar eu am rămas pe poziție.

— Și atunci a schimbat traseul?

— A schimbat traseul și am avut o discuție serioasă și despre asta. Anna a fost incredibil de negativistă și eu am început să-mi dau seama că…

Liniște.

— Îmi pare rău, trebuie să beau puțină apă.

— Nicio problemă – putem să luăm o pauză dacă vrei.

Liniște.

— Nu-mi dădusem seama cât de epuizată era Anna. Mental, vreau să zic. Părea aproape paranoică în timp ce discutam noul traseu. Apoi l-a acuzat pe Jacob că a furat o butelie de GPL. Într-un fel, parcă n-ar fi fost complet prezentă… ca și cum s-ar fi retras doar în mintea ei.

— Deci chiar și atunci puteai spune că Anna nu era în apele ei?

— Da. Și m-am gândit la ceva care s-a întâmplat cu mult timp în urmă,

când eram studente la Uppsala. Mai văzusem asta cândva.

Uppsala, iunie 2010

E început de iunie, frunzele copacilor încă au verdele crud de primăvară, dar o ploaie rece cade peste oraș de câteva zile. Mici pârâiașe curg pe dealul cunoscut sub numele de Carolinabacken. Toate gurile de canalizare gâlgâie de zor. În dimineața asta au fost opt grade; vara se lasă așteptată.

Nu că ar avea vreo importanță pentru mine. În trei zile dăm ultimul examen important înainte de vacanța de vară, așa că stau în sala de lectură de la Carolina Rediviva de dimineața și până seara, studiind din greu. Trebuie să ajungi devreme ca să prinzi un loc. Sala începe să se umple până în ora nouă, iar la nouă și jumătate nu mai e niciun loc liber. Din fericire, sunt o persoană matinală, iar de obicei la opt și jumătate m-am așezat deja. În general ajung înaintea Annei și păstrez locul de lângă mine pentru ea, deși nu prea avem voie să facem asta. Ea apare pe la nouă.

Dar azi e altfel. E aproape zece fără un sfert și încă nici urmă de ea. Asta mă stresează, căci locul pe care l-am ocupat punând puloverul pe spătar e singurul liber din sală și câteva persoane au întrebat deja dacă e disponibil.

— Îmi pare rău, nu, le-am răspuns în șoaptă.

Ultima oară când s-a întâmplat, o fată care stătea în diagonală față de mine s-a întors și s-a uitat urât la mine. Nu a spus nimic, dar știam ce gândește. *Așa ceva nu se face, mai ales înainte de examen. Lasă pe altcineva să stea acolo.*

Sunt rușinată și nu mă pot concentra. Unde e Anna?

Îmi scot telefonul ca să-i trimit un SMS, s-o întreb dacă pot să dau locul altcuiva, dar chiar în acel moment aud pași repezi apropiindu-se și imediat știu că e ea. Mă întorc și îi zâmbesc, mă simt foarte ușurată.

— Bună, e totul în regulă? șoptesc eu.

Nu vreau să-mi deranjez vecinii. Iau puloverul de pe scaun.

— Ăă… da, răspunde Anna fără să se uite la mine și fără să facă vreun efort de a vorbi încet.

Părul și fața îi sunt ude, e clar că a venit pe jos și fără umbrelă. Puloverul îi e uscat, deci presupun că a fost protejat de geacă; nu avem voie să aducem haine de exterior și genți în sălile de lectură. Totuși, pantalonii îi sunt uzi. Își pune cărțile și penarul pe masă. Apa îi picură de pe mâini. Nu se așază, ci se plimbă încoace și încolo, se învârtește pe loc ca și cum nu se poate hotărî ce să facă.

Nu e deloc stilul ei – să vină pe jos până la Carolina prin ploaie, fără umbrelă?

— S-a întâmplat ceva? șoptesc eu.

— Nu, nu, dar mulțumesc de întrebare, răspunde ea, din nou mai tare decât e normal în sala asta tăcută de lectură.

Fata din fața mea se întoarce din nou, încă și mai iritată.

— Pardon?

— Îmi pare rău.

De fapt mă bucur că a spus ceva, mi-a dat ocazia să arăt că nici mie nu mi se pare în regulă.

Anna nu răspunde. Își trage scaunul. Picioarele acestuia hârâie pe podea. Se prăbușește pe el, își împrăștie cărțile și hârtiile pe toată masa. Totul e puțin frenetic, puțin zgomotos. E insensibilă, aproape provocatoare, ținând cont de faptul că tocmai a fost admonestată; n-ar fi fost greu să facă toate astea în liniște.

Nu e foarte… prezentă, asta e impresia pe care mi-o lasă.

Nu e deloc stilul ei.

Încerc să mă concentrez asupra recapitulării, dar îmi e imposibil să o fac.

Arunc o privire spre Anna. Are o carte deschisă în față și pare că citește, dar întoarce paginile prea repede – nimeni nu poate citi atât de repede. Stă foarte dreaptă și îi pot auzi respirația, scurtă și superficială, ca și cum și-a pierdut suflul.

Deodată sare în picioare, scaunul hârâie din nou pe podea. Își strânge lucrurile, iar eu îi arunc o privire întrebătoare.

— Pleci?

— Da, mă duc să fac o plimbare, anunță ea tare.

— Anna, ce se întâmplă? șoptesc eu, dar ea se îndreaptă deja spre ieșire.

A lăsat pete de umezeală pe masă.

E clar că ceva nu e bine. Ezit – să mă duc după ea? Am întrebat-o deja de câteva ori dacă e totul bine și nu mi-a răspuns; nu am garanția că mi-ar răspunde dacă o întreb din nou. Și deja am pierdut o oră valoroasă de studiu din cauza ei. Examenul ăsta mă stresează, așa că rămân unde mă aflu.

Nu trece mult și un alt student, un tip pe care-l recunosc de la cursuri, dar cu care nu am vorbit niciodată, se așază lângă mine. Se uită la masă, apoi se duce la toaletă și revine cu niște prosoape de hârtie. Șterge masa, se așază din nou. În sfârșit e liniște și pace. Acum mă pot concentra.

Timp de vreo zece minute. Apoi aud pașii ăia repezi. Anna s-a întors.

Te rog, nu. Trebuie să învăț!

Mărșăluiește direct spre masă și i se adresează tipului de lângă mine cu voce sonoră, clară: — Ăla e locul meu.

El ridică ochii spre Anna, care stă acolo cu apa picurându-i din păr și cu hainele ude. E cel puțin surprins.

Fata din fața mea nu mai suportă. Se răsucește și se uită lung la Anna; de data asta nu se deranjează să vorbească în șoaptă: — Ce dracu' e cu tine?

Eu mă ridic, o apuc pe Anna de braț.

— Hai să mergem.

— Dar ăla e locul meu! Chiar acum am stat acolo.

— Da, dar ai plecat. Hai să mergem!

Spre ușurarea mea, nu se opune. Mergem în foaier.

— Văd că nu te simți prea bine, zic. S-a întâmplat ceva? Sau ești bolnavă?

— Ai putea spune asta, chiar ai putea spune asta, răspunde Anna pe un ton tăios, febril.

Îi pun o mână pe frunte. E rece și udă, niciun semn de febră.

— Povestește-mi.

— A murit Erik.

— Erik? Fra…

— Da, fratele meu Erik, a murit, da. Și eu am fost cea care a luat bicicleta fără să spună, și regret amarnic, și acum e mort și nu mai pot să fac nimic. Trebuie să învăț. Trebuie să învăț.

•

O conving să se așeze pe o bancă, apoi îl sun pe Henrik. Din fericire, în momentul ăla nu e în timpul vreunui curs sau seminar și îmi răspunde imediat.

Henrik și Anna sunt împreună de vreo șase luni, și încă mă doare, dar acum nu mă gândesc la asta.

— Trebuie să vii încoace, îi spun. Anna se comportă ciudat – spune că a murit fratele ei Erik.

— Ce?

— Da. Nu îi e prea bine.

— Vin acum.

Ajunge în zece minute, arătând și îngrijorat, și concentrat; înțelege că e ceva serios. Are vocea blândă și calmă și liniștitoare. Se așază aproape de Anna și o ia în brațe.

— Anna? Ce s-a întâmplat?
— A murit Erik.
Henrik tace timp îndelungat, doar îi ia mâna într-a lui și o strânge. În cele din urmă întreabă: — Când?
— Azi-noapte. A sunat mama.
Încă o tăcere îndelungată. Prezența lui Henrik a calmat-o deja pe Anna, respirația îi e mai lentă, umerii i-au căzut și pare mai puțin dornică să o ia din loc.
N-a semănat niciodată mai tare cu o copilă, cu părul ei ud, pantalonii uzi și expresia de ușoară confuzie. Henrik e cu brațul în jurul ei, mâna ei e într-a lui. Are nevoie de apropierea lui, iar el îi dă ceea ce îi trebuie.
O mângâie pe obraz.
— Vrei să mergem la mine?
— Trebuie să învăț. Joi avem examen.
— Poți să înveți la mine. O să fie plăcut și liniște.
Anna se gândește un moment, apoi dă din cap.
— Poate că e o idee bună.
Henrik îmi aruncă o privire și eu încuviințez a înțelegere reciprocă. Anna n-o să studieze nimic o bună bucată de vreme, de asta sunt destul de sigură, dar acum e important să o ducem în apartamentul lui Henrik. E de la sine înțeles că merg cu ea.

•

Henrik are un apartament cu două camere în Eriksberg, într-un bloc cu trei etaje, din anii ’50. O bucătărie micuță cu ușile dulapurilor neschimbate vreodată, pardoseală de parchet în living. Un balcon modest. Apartamentul încă nu e complet mobilat, deși locuiește acolo de aproape un an. A cumpărat o masă, o canapea, un televizor și un raft pentru cărți care nu e destul de încăpător pentru toate volumele lui. Sunt așezate în grămezi pe podea. La fereastră are mușcate cu frunze sănătoase și multe flori; pare că are grijă de ele.
Atunci când Anna se duce la baie, îmi spune încet: — O să sun la 1177[12].
— Bună idee.
În timp ce el sună la numărul de ajutor medical, eu mă duc în bucătărie și încep să fac cafea. Când aud că se deschide ușa de la baie, strig la Anna, îi spun ce fac. Ea vine la mine, încruntându-se.
— Unde e Henrik?

Faptul că nu-l vede o face anxioasă.

— A trebuit să dea un telefon – se întoarce într-un minut.

El s-a dus în dormitor și a închis ușa; îi pot auzi murmurul vocii prin pereți.

Aparatul de cafea clicăie și bolborosește și sâsâie. Anna se așază la masă, eu scot căni și lapte, apoi mă așez și eu.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întreb cu blândețe.

— Ce?

— Erik. Nu e nevoie să vorbim despre asta dacă nu vrei.

Anna nu răspunde, doar privește în gol prin fereastră. Pentru mult timp. Aparatul de cafea amuțește, apoi scoate un mic sâsâit. Sau e un oftat? Se face liniște din nou. Singurul sunet este cel al ploii reci care lovește pervazul ferestrei.

Apoi ea spune cu o voce plată:

— A intrat cu mașina într-un perete de stâncă. Cu Ferrari-ul lui Tata.

•

Bem cafea, iar în scurtă vreme ni se alătură Henrik. Se așază aproape de Anna, o întreabă cum se simte.

— Ciudat.

— Cred că ai nevoie de odihnă.

— Trebuie să învăț.

— Absolut, dar poate că ai nevoie de puțină odihnă înainte de asta.

— Mhm.

Henrik se ridică, îmi face semn cu degetul să mă apropii.

— Unde te duci? întreabă Anna.

— Vreau doar să schimb două vorbe cu Milena – o să fim în sufragerie. Mai vrei cafea? Să-ți umplu cana?

Mergem în living și stăm lângă ușa care dă în balcon, cât putem mai departe de bucătărie.

— Am vorbit cu o asistentă. Nu crede că e necesar să mergem la spital, dar Anna nu trebuie să fie lăsată singură.

— Nu.

— Pe urmă am sunat un prieten care e medic și i-a scris o rețetă pentru sedative, poate fi deja ridicată.

— Vrei să mă duc eu după ea?

Henrik se uită adânc în ochii mei, oftează.

— Ai timp?

— Desigur, zic. Desigur că am.

El e recunoscător, mă mângâie cu blândețe pe braț.

El e acolo pentru Anna, eu sunt acolo pentru el.

•

Iau permisul de conducere al Annei și mă îndrept spre farmacia de pe Västertorg. Încă toarnă cu găleata, parcă ar fi un aprilie rece mai degrabă decât iunie. Ridic rețeta, o combinație de sedativ și medicament contra anxietății, și mă grăbesc înapoi la apartamentul lui Henrik. Când intru pe ușă aud vocea Annei din dormitor, plânge, urlă, e un sunet care mă îngrozește. Vocea ei e familiară, dar cu un ton complet străin. Henrik e cu ea, încearcă să o consoleze și să o calmeze.

Mi-l imaginez cum o ține, legănând-o ușor, șoptindu-i în ureche.

Nu vreau să-i deranjez și presupun că Henrik a auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se – știe că m-am întors. Așa că mă duc în bucătărie și șterg masa doar ca să am ceva de făcut. E complet inutil, nu există urme sau firimituri care să fie curățate.

Îmi e rușine de felul în care mă simt.

Oare o persoană normală n-ar fi plină de empatie pentru prietena ei apropiată, care tocmai a pierdut un frate iubit?

Ba da. Și eu sunt aproape așa, sentimentul predominant e suferința pentru Anna, durerea ei e durerea mea.

Dar o parte mică-mică din mine crede că eu ar trebui să fiu în patul ăla, cu brațele lui Henrik în jurul meu.

Gelozie. Chiar și în momentul ăsta.

Ar trebui să-ți fie rușine.

•

Stau în bucătărie, iar Henrik iese din dormitor după vreo oră. Umple un pahar cu apă, ia niște pastile din ce am adus și se întoarce la Anna. Se întoarce după câteva minute. Inspiră adânc, apoi expiră încet.

— Cred că o să doarmă un timp.

Se lasă să cadă pe un scaun; dintr-odată pare rupt de oboseală, îl întreb dacă vrea să mă duc să iau niște pizza pentru prânz, dar Henrik găsește niște chiftele de pește în congelator. Le gătim în cuptor și fierbem niște cartofi ca garnitură. Bem câte o cutie de bere slabă.

Îi spun că, din câte zicea Anna, Erik a intrat cu mașina într-un perete de stâncă. El încuviințează încet.

— E convinsă că s-a sinucis. A fost scandal mare între Erik și tatăl lor în

timpul cinei de duminică.

— O, Doamne…

— Tatăl lor a crezut că Erik îi luase bicicleta.

— A menționat asta și la Carolina – ceva despre o bicicletă.

— La început n-am înțeles despre ce era vorba, totul era atât de dezlânat – dar acum cred că înțeleg. Erik a luat bicicleta vineri și a pus-o la loc în garaj, dar Anna a împrumutat-o sâmbătă fără să bage nimeni de seamă. A uitat să o pună la loc și bicicleta a dispărut. Probabil a furat-o cineva.

— Nu…

— Iar ea n-a avut curajul să recunoască faptul că era vina ei.

Henrik oftează, clatină din cap.

— Tatăl ei este… e complet dus cu pluta. Anna e alt om când e cu familia ei. Parcă devine din nou o fetiță mică.

— Dumnezeule…

— Așa că tatăl lor a dat vina pe Erik. Iar acum Erik e mort.

Sentimentele de vinovăție ale Annei.

Nu pot nici măcar să-mi imaginez cât sunt de intense.

•

După ce mâncăm, bem o cafea și Henrik scoate o tabletă de ciocolată neagră. Apoi îmi sugerează să plec. Am făcut deja mai multe decât putea să-mi ceară oricine și nu vrea să-mi acapareze tot timpul. Anna doarme. El se duce să sune la facultate, să le spună că e bolnav. Faptul că el și Anna sunt un cuplu încă este un secret bine păzit.

Mă îmbrățișează cu putere la ușa de la intrare, îi simt căldura corpului, inhalez mirosul lui familiar.

— Ești cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva, îmi spune.

Cuvintele lui mă încălzesc. Și mă întristează.

Pe stradă, în ploaia rece, îmi doresc să fiu înapoi în apartament. Deja îmi lipsesc confortul și compania născute din tragedie. Vocile scăzute, schimbul de priviri, atingerile blânde. Și mă gândesc vag că asta ne va apropia și mai mult pe toți trei: pe Anna și Henrik, pe Henrik și pe mine, pe mine și pe Anna. Poate că deja ne-a apropiat.

•

Contrar tuturor așteptărilor, găsesc un loc liber la Carolina. Stau acolo și recapitulez până la ora închiderii. În drum spre casă îl sun pe Henrik, care îmi spune că Anna a dormit toată după-amiaza. Acum o să încerce să o trezească, să vadă dacă vrea să mănânce ceva.

În dimineața următoare mă întorc la Carolina de îndată ce se deschide. Învăț din greu toată ziua, deși gândurile mi se întorc la apartamentul lui Henrik, la cum stau lucrurile cu Anna – și cu el. De dimineață îl sun și stăm de vorbă mult timp. Nu s-a schimbat nimic; Anna doarme aproape tot timpul, deși s-a trezit și a mâncat micul-dejun. A sunat fratele ei Gustaf, dar nu a fost în stare să vorbească cu el. Îl întreb pe Henrik dacă are nevoie de ajutor cu ceva – dacă are nevoie de mâncare, de exemplu. Dacă vrea să-i fac cumpărăturile. Nu, are deja tot ce-i trebuie, dar îmi mulțumește oricum.

Seara îmi trimite un raport prin SMS. Anna încă își ia pastilele și doarme, dar a avut o scurtă conversație telefonică cu un psihiatru. Henrik crede că faza cea mai acută a trecut.

În dimineața următoare mă sună la șapte și jumătate, eu tocmai iau micul-dejun. Îmi dau imediat seama că e agitat.

— Știi cumva unde e Anna? E cu tine?

— Ce? Nu.

— A dispărut.

Interviu cu Milena Tankovic 871121-01410, 19 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen

— S-a strecurat afară din casă în timpul nopții, în timp ce Henrik dormea.

— Așa.

— S-a dus la casa părinților ei din Stocksund, în Stockholm, și și-a amenințat tatăl cu un cuțit. Așa că au chemat… De fapt, nu știu pe cine au chemat. Poliția sau vreun serviciu psihiatric de urgență.

— Mhm.

— Oricum, au luat-o pe Anna de acolo.

— Anna și-a amenințat tatăl cu un cuțit?

— Da. Asta i-a spus mama ei lui Henrik.

— Au făcut plângere la poliție?

— Nu cred. Era fiica lor, în fond. A fost internată câteva săptămâni la o unitate psihiatrică – ceva de genul ăsta. După ce a ieșit, a stat un timp cu Henrik. El a avut grijă de ea, dar a consultat-o și un psiholog în mod regulat. Și a luat medicamente o perioadă destul de îndelungată.

— Înțeleg.

— Când a venit toamna își revenise la normal, mai mult sau mai puțin.

— Iar ceea ce ai văzut în comportamentul ei cu ocazia aceea, când s-a îmbolnăvit – asta ți s-a părut că vezi și acum, mai recent?

— Da. A devenit într-un fel… inaccesibilă.

— Bine… Să înaintăm în timp, după căderea lui Henrik – ai spus că te-ai întors peste margine.

— Da. Anna o luase la fugă și Jacob fugise după ea.

— De ce a făcut asta?

— De ce?

— Da.

— Pentru că exista riscul ca Anna să se rănească. Încă eram sus pe creastă – era periculos.

— Înțeleg.

Liniște.

— Am reușit cumva să mă întorc peste margine – chiar nu știu cum am reușit.

— Mhm.

— Anna a fugit, apoi a căzut, așa că am prins-o din urmă, dar s-a smuls din mâinile noastre și a fugit din nou… era complet…

Liniște.

— Dar am reușit să o prindem, pe urmă am coborât puțin și am ridicat cortul. Am pus-o în cortul nostru pentru că era mai uscat. A dormit câteva ore, dar am fost doar noi două la un moment dat în timpul serii – m-a rugat să o ajut cu o tăietură de la picior. Mi-a spus că trebuie să fim unite pentru că Jacob voia să ne omoare.

— Și tu ce ai crezut?

— M-am speriat. Mi-am dat seama că e psihotică.

— Mhm.

— Jacob m-a trezit noaptea târziu – el era în celălalt cort…

Liniște.

— Tu erai în același cort cu Anna?

— Da, dar ea dispăruse. Jacob era ud leoarcă. Și furios.

— Da?

— Fusese trezit de zgomotele făcute de cineva care ieșea din cortul nostru, așa că s-a sculat ca să vadă cine era. A văzut că eu dormeam, așa că trebuia să fie Anna.

— Jacob ți-a spus asta?

— Da, când s-a întors. Mai târziu. Era îngrijorat de ce putea ea să facă. Credea că ar fi fost ușor să se rănească. Sau să ne rănească pe noi.

— Mhm.

— Așa că a strigat-o, dar apoi ea a fugit spre un râu. Direct în apă. Se îneca, iar Jacob a intrat și el și a încercat să o tragă afară, dar Anna s-a luptat cu el și l-a doborât. A crezut că o să se înece și el.

— Înțeleg.

— Iar după aceea a fost la modul *nu dau doi bani pe ea, nu e vina mea dacă moare în noaptea asta*. Ceva de genul ăla.

— Mhm.

— Așa că am coborât până la râu ca să o caut, dar n-am găsit-o. Era întuneric beznă – aveam o frontală, dar nu vedeam decât ce era în fascicul. Am urmat râul în aval o distanță destul de mare, dar n-am găsit nicio urmă.

— Nu.

— Așa că, în final, m-am întors la cort. Jacob se schimbase în haine uscate și se culcase în cortul nostru. M-am culcat și eu – eram epuizată. Am adormit. Și atunci s-a întors Anna.

La început nu știu dacă sunt trează sau visez, dar aud sunetul unui fermoar care se deschide și pe cineva umblând pe lângă cortul celălalt.

Jacob are brațul în jurul meu; îl dau la o parte și încerc să-l trezesc.

— Jacob! Jacob! sâsâi eu, dar el nu reacționează deloc.

E clar că e mult mai obosit decât mine după ziua și noaptea precedente.

Afară nu poate fi decât Anna.

Mă foiesc afară din sacul de dormit, deschid clapeta cortului și mă târăsc în aerul rece de afară. Se crapă de ziuă.

O zăresc în semiîntuneric și aproape că-mi stă inima în loc.

Hainele îi sunt sfâșiate. E plină de tăieturi și vânătăi și zgârieturi pe tot corpul și pe față. Părul îi este năclăit de pământ și sânge uscat. Un braț îi atârnă într-un fel ciudat. Are un cuțit în mâna cealaltă, ridicat să lovească.

Se uită la mine și are o expresie de nedescris – îngrozită și agresivă în același timp, ca un animal sălbatic pregătit să se lupte pentru viața lui. Se îndreaptă spre mine, cu cuțitul încă ridicat, iar eu prind rădăcini acolo unde stau, paralizată, nu mă pot mișca.

— Unde e Jacob? întreabă, uitându-se în jur. S-a întors? E încă viu?

Eu clatin încet din cap.

— Azi-noapte a încercat să mă omoare, continuă Anna cu o voce care nu e a ei, o voce profundă, dogită, aspră. Trebuie să… Trebuie să plecăm de aici, Milena, trebuie să luăm toate lucrurile de care avem nevoie și să plecăm înainte ca el să…

Atunci aud ceva în cortul din spatele meu, poate am reușit să-l trezesc pe Jacob atunci când l-am zgâlțâit, pentru că acum el încearcă să iasă și eu încerc să-l chem, dar sunt încremenită de frică și nu reușesc să scot niciun cuvânt. E ca un coșmar. Jacob aproape dărâmă tot cortul când încearcă să-și miște corpul mare prin deschizăturile mici, dar iese în patru labe și se uită la mine și la Anna. Ea stă în fața mea, încă strângând cuțitul. Jacob sare în picioare cu un urlet și se repede spre noi.

— Nu te apropia de ea! strigă el și nu știu dacă mi se adresează mie sau Annei, dar semnificația e aceeași – crede că Anna mă amenință cu cuțitul.

Chiar așa o fi? Sunt eu cea care a înțeles greșit situația? Fac repede un pas înapoi și Jacob se aruncă la Anna.

Cad amândoi la pământ, se aude un zgomot oribil atunci când Anna aterizează cu Jacob peste ea. Ea scoate un țipăt și văd cuțitul înfipt într-o parte a corpului lui Jacob, sus, lângă cutia toracică, lama a pătruns complet.

Anna apucă din nou cuțitul, încearcă să-l scoată, dar nu reușește, între timp Jacob se zvârcolește, cuțitul e înțepenit.

Mă holbez în jos la ei, înghețată de groază, încă paralizată.

Pe fața Annei este o expresie pe care n-am mai văzut-o niciodată, arată ucigătoare și hotărâtă. Câteva smucituri și cuțitul iese. Jacob încearcă să se apere, flutură o mână prin aer încercând să apuce cuțitul, dar degeaba. Cealaltă mână a lui și-a găsit calea spre gâtul ei.

E o încleștare disperată, tăcută și intensă, teoretic Anna n-ar trebui să aibă nicio șansă, dar deja a provocat o rană adâncă. Acum încearcă să-l înjunghie în gât.

Și, în sfârșit, șocul își slăbește strânsoarea asupra mea.

Alerg înainte, prind brațul Annei chiar înainte să înjunghie din nou, îi stric avântul și reușește doar să zgârie pielea lui Jacob. Încearcă să-și elibereze brațul, ochii ei plini de nebunie sunt acum îndreptați spre mine și țintește o lovitură spre gâtul meu, la care nu mă aștept. Instinctiv, îmi smucesc capul într-o parte și cred că asta îmi salvează viața, căci cuțitul îmi crestează gâtul pe o parte. Cinci centimetri la dreapta și ar fi pătruns chiar în mijloc. Îmi pierd echilibrul și cad pe spate, în fund. Anna încearcă din nou să-l înjunghie pe Jacob în ceafă, iar el se rostogolește pe o parte ca să scape.

Îmi pipăi gâtul și degetele sunt roșii, e clar că sângerez, dar rana nu pare adâncă.

Anna și Jacob sunt încă încleștați în lupta lor pe viață și pe moarte. Acum Anna se târăște departe de el, dar el o apucă de picior și o doboară din nou. Ea scapă cuțitul. El se împleticește peste ea, o apucă de păr și o lovește cu capul de pământ, iar și iar. Eu strig: — Jacob! Oprește-te!

Dar e ca și cum nu mă aude, Anna încearcă să-l omoare, iar el e și îngrozit, și înfuriat, o întoarce pe spate și îi înfige mâinile în gât. Mă ridic în picioare.

— OPREȘTE-TE! JACOB!

Îl împing la o parte de pe Anna, sau poate cad peste el și îl dărâm, în fine, el îi dă drumul, iar acum zăcem claie peste grămadă, tușind, gemând și sângerând.

— Nu poți… Nu poți… zic, dar nu reușesc să termin propoziția.

Plâng, nu mai am aer. Jacob zace pe spate și își pipăie corpul, acolo unde a intrat cuțitul. Și el e pe punctul de a plânge, buza inferioară îi tremură atunci când spune: — Încearcă să mă omoare, la dracul… încearcă să mă omoare…

Sângele i se revarsă peste degete și își întoarce capul ca să vadă rana. O văd și eu. Cu fiecare bătaie a inimii, sânge proaspăt este pompat afară din corpul lui.

— Acoperă cu mâna și apasă tare, îi zic.

Îmi dau seama că e urgent, trebuie să oprim sângerarea. Reușesc să mă ridic și mă împleticesc până la rucsacul Annei. Scotocesc și scotocesc, aruncând lucruri pe jos până când găsesc compresele și leucoplastul, aceleași pe care le folosisem ca să bandajez genunchiul ei.

Jacob mă urmează șchiopătând, cu fața cenușie, ochii plini de panică. Își strânge rana cu ambele mâini.

— E atât de mult sânge…

— N-ai voie să te miști, Jacob. Întinde-te.

— Nu vreau să mor.

— Întinde-te.

— Nu vreau să mor.

— N-o să mori. Întinde-te. Pe o parte.

Face ce-i spun, se întinde pe o parte și-și ridică bluza, sângele băltește între degetele lui. Îi ridic mâna, pun o compresă pe rană, îi pun mâna la loc. Desfac o fâșie de leucoplast, o rup cu dinții, îi ridic mâna, întind leucoplastul în diagonală peste compresă. Încă o fâșie și bandajul e fixat – dar e deja îmbibat cu sânge. Ajută asta cu ceva?

— Trebuie să continui să presezi cu mâna, Jacob.

Aproape că mi-au dat lacrimile. Compresa nu pare să oprească sângerarea, dar nu am niciun plan mai bun, așa că mai adaug o compresă sub mâna lui Jacob, mai rup niște leucoplast și în clipa aia aud pași împleticiți în spatele meu. Mă întorc și iat-o pe Anna cu pioletul ridicat, iar acum lovește.

Un țipăt de frică, țipătul meu, și mă târăsc și mă împiedic de lângă Jacob.

N-am văzut dacă lovitura Annei și-a găsit ținta, dar am auzit sunetul.

Dumnezeule, am auzit sunetul…

Interviu cu Milena Tankovic 871121-01410, 19 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen *Suspine.*

— Mai suporți câteva întrebări?
Suspine. Liniște.
— Milena?
— Da.
— Deci Anna l-a ucis pe Jacob.
— Da.
— Și ce s-a întâmplat după aia?
Liniște.
— Am pornit din nou la drum.
— Tu și Anna?
— Pentru o scurtă vreme. Nu îndrăzneam…
— Te-a amenințat?
Liniște.
— Nu direct. Dar ar fi… Eram în stare de șoc după ce l-a ucis pe Jacob.
— Desigur.
— Și mă tăiase cu cuțitul.
— Da.
— Așa că eram speriată. Foarte speriată. Era psihotică.
— Dar după aceea v-ați despărțit – e evident, pentru că Anna a fost găsită alaltăieri lângă Nammasj. Pe tine te-am găsit astăzi, la aproape zece kilometri de locul acela. Erai în cort.
— După un timp am făcut o pauză, iar eu am adormit. Când m-am trezit, Anna îmi făcea masaj cardio-respirator, cum îi zice…
— Resuscitare gură-la-gură.
— Aia e.
Liniște.
— Mi-am dat seama că ea credea că am murit. A încercat să-mi ia pulsul, iar eu am hotărât să continui să fac pe moarta.
— Nu ți-a găsit pulsul?
— Nu.
— Mhm.
— În cele din urmă a renunțat și a plecat.
— Și tu ai rămas unde erai?

— Da. Eram prea obosită ca să… Habar n-aveam unde mă aflu, sau în ce direcție să merg. Așa că am ridicat cortul și m-am culcat.

— Și pe urmă te-am găsit noi, după două zile. Ascultă, aș vrea să ne întoarcem și să mai vorbim puțin despre Henrik sărind de pe creastă.

— Bine.

— Crezi că și-a luat viața?

— Da.

— Chestia e, Milena, că stau aici și mă întreb despre un tipar pe care îl văd în toate astea.

Liniște.

— Așa?

— Spui că Jacob n-a încercat să o înece pe Anna în noaptea aia – că încerca să o salveze.

— Nu pot fi sigură – n-am fost acolo.

— Nu, dar crezi ce ți-a spus Jacob?

— Da.

— Și mai spui că nu Jacob a provocat căderea lui Henrik.

— N-a fost el.

— Dar stăteai la mică distanță de ei și recunoști că Jacob l-a atins pe Henrik, și totuși ești absolut sigură că nu el a provocat căderea lui Henrik.

— Da.

— Ce vreau să zic este că în toate situațiile astea ai ținut partea lui Jacob și ai crezut ce ți-a spus el. Și mă întreb dacă n-ai putea să fii puternic influențată de el. Din tot ce ați spus și tu și Anna, Jacob pare să fie un individ foarte dominant și aprig.

— Nu.

— Dacă așa stau lucrurile, nu mă surprinde. În Sarek te aflai într-o poziție foarte vulnerabilă – de fapt erai la mila lui, indiferent ce voia să facă. Seamănă cu o luare de ostatici – supraviețuirea ta depindea de o persoană. În condițiile astea e foarte normal să te adaptezi la felul în care persoana respectivă percepe și descrie evenimentele. Nu e în mod necesar o decizie conștientă, e ceva ce faci intuitiv, ca să zic așa, ca să supraviețuiești.

— Nu.

— Deci aș vrea să te rog să te mai gândești la ce am discutat. Există vreo posibilitate de a interpreta în alt fel ce s-a întâmplat?

— Știu că există. Sunt sigură că Anna are propria ei versiune.

— Dar tu ce crezi?

— Cred că… Anna a văzut ce a avut nevoie să vadă ca să continue să trăiască.

— Ce vrei să spui?

Liniște.

— N-a putut accepta ideea că Henrik era în depresie.

— Nu.

— Iar când și-a luat viața, a devenit a doua persoană apropiată de ea care a făcut asta.

— Mhm.

— Știu că se simte vinovată pentru faptul că fratele ei s-a sinucis. Foarte vinovată. Așa că, una peste alta, e prea mult pentru ea. Cum probabil ar fi pentru oricine.

— Da.

— Are nevoie de cineva pe care să dea vina, și Jacob se potrivește perfect. Ia câteva dintre atributele lui mai puțin pozitive și le amplifică cât poate de mult… apoi adaugă alte lucruri care sunt pură fantezie, sau poate lucruri pe care și le amintește de la tatăl ei. Și deodată Jacob e un psihopat. L-a ucis pe Henrik și Anna se luptă pentru viața ei.

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 20 septembrie 2019. spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen — Trebuie să-ți spun că am investigat niște aspecte.

Liniște.

— Înainte de toate, l-am căutat pe Stefan Jakob Johansson în baza de date. Nu are cazier. Numele lui nu apare nicăieri.

Liniște.

— Dar în baza de date a suspecților?

— Același rezultat.

Liniște.

— Dar pe Jacob Tessin?

— Nu există nicio persoană cu numele ăsta – e doar felul în care preferă să-și spună. Nici el nu apare în vreo bază de date.

Liniște.

— Cât timp rămâne cineva în baza de date a suspecților?

— Depinde de gradul de suspiciune.

— Poate a trecut atâta timp încât numele i-a fost șters.

— Deși cazul din care ai spus că l-ai recunoscut pe Jacob a fost judecat la tribunal și acuzatul a fost condamnat – din câte zici tu.

— Da, dar ți-am spus că am făcut o greșeală. Nu era cazul care am crezut eu că este. Așa că nu pot spune exact din ce caz mi l-am amintit.

— Așa…

— Ar putea… Vreau să zic că asta s-a întâmplat acum câțiva ani, deci poate că mi l-am amintit dintr-un caz fără condamnare.

— Înțeleg.

— Dar asta nu dovedește și nici nu infirmă nimic.

— Nu… I-am investigat și viața, cel puțin până la un anumit punct. Istoricul lui profesional, printre altele. Se pare că, pentru o perioadă scurtă, cred că patru luni, a lucrat într-un loc numit Klätterverket – o sală de cățărare – pe Telefonplan, în Stockholm. La recepție, în principiu. Acum cinci ani.

Liniște.

— Ești familiarizată cu Klätterverket?

— Da.

— Da. Și am fost curios, pentru că știu că și ție îți plăcea să escaladezi.

Așa că am verificat dacă ei știau cine ești, și știau. Ai avut abonament mulți ani.

Liniște.

— Ceea ce înseamnă că e posibil să-l fi recunoscut pe Jacob de acolo. De la biroul de recepție al Klätterverket. Și nu de la tribunal.

Liniște.

— Ce părere ai, Anna?

— N-am nimic de spus despre asta. Poate că e adevărat, poate că nu.

— Bine…

— Oricum, nu e important. Am crezut că l-am recunoscut pe Jacob din perioada în care am lucrat ca grefier. Nu-mi afectează restul declarațiilor în niciun fel.

— Nu.

— Și sunt puțin surprinsă că ați depus atâta efort pentru un detaliu atât de irelevant.

— Mi s-a părut doar interesant.

— Îmi dau seama de asta.

— Iar zilele trecute ai spus că ți se pare că ar trebui să verific.

— Dacă a fost condamnat, da. Nu dacă am abonament la vreo sală de cățărare sau nu.

— Te asigur că a durat foarte puțin să aflu asta.

Liniște.

— Am mai descoperit și că la începutul lui iunie 2010 – de pe 3 până pe 11 – ai fost internată la unitatea de urgențe psihiatrice de la spitalul St. Goran din Stockholm.

Liniște.

— Conform fișei medicale de la internare, ai avut un comportament confuz acasă la părinții tăi și l-ai amenințat pe tatăl tău cu un cuțit de bucătărie.

Liniște.

— Notele mai zic și asta: „Pacienta nu-și amintește despre acest pretins eveniment”. Ai vreun comentariu de făcut pe tema asta?

— Nu.

— Nu?

— Și nu înțeleg de ce ar prezenta asta vreun interes acum. S-a întâmplat acum nouă ani.

Liniște.

— Am luat și amprentele de pe pioletul care a fost folosit la uciderea lui Jacob. Am găsit doar amprentele tale și ale lui Jacob.

Liniște.

— Asta înseamnă că avem motive rezonabile să te suspectăm de omor din culpă în cazul Stefan Jakob Johansson. Înțelegi acuzația?

Liniște.

— Anna? Ai ceva de spus?

— Vreau un avocat.

— Vom aranja asta pentru tine.

— Și vreau să dau un telefon. Lui Jan Samuelsson.

— Mă tem că asta nu e posibil, dar firește că vom contacta un avocat pentru tine.

Liniște. Suspine.

— Vreau să vorbesc cu Tati.

Uppsala, noiembrie 2009

După concertul de la catedrală nu-l mai văd pe Henrik până săptămâna următoare, dar mă gândesc la el aproape tot timpul. Am fantezii despre ce se va întâmpla atunci când vom merge împreună la concertul Melissei Horn. Uppsala e rece și ploioasă și întunecată, fiecare zi pare mai scurtă decât cealaltă. Dar totul e scăldat într-o aură roz din punctul meu de vedere.

•

În sfârșit vine ziua în care Henrik ține un alt curs la Facultatea de Economie. În timp ce așteptăm să înceapă, îi spun Annei că am fost cu Henrik la un concert în catedrală. Nu eram sigură dacă să-i spun ceva, parcă aș bate apropouri că suntem un cuplu, ca și cum m-aș lăuda cu asta. Dar Anna e cea mai bună prietenă a mea din Uppsala, mi se pare ciudat să nu-i spun, ținând cont de faptul că știe cine e Henrik. În plus, chiar vreau să vorbesc cu cineva despre el. Vreau să vorbesc despre el tot timpul.

— Super, zice ea cu un zâmbet distras.

Lipsa ei de reacție e dezamăgitoare.

— De fapt, mă gândeam să-l rog să fie unul dintre vorbitorii noștri de joi – vrei să vii cu mine?

•

După oră, își croiește drum spre podium, contra curentului de studenți care părăsesc sala de curs, iar eu o urmez. Henrik e ocupat să-și adune hârtiile și laptopul și pare puțin confuz când Anna îl abordează.

— Ce curs strălucit! Mă întrebam dacă ai vrea să vii să vorbești la Națiunea Stockholm. Într-o joi. Apropo, salut. Anna.

Îi întinde mâna și Henrik i-o strânge, încă neînțelegând despre ce e vorba. Apoi mă vede în spatele Annei și fața i se îndulcește într-un zâmbet.

— Bine… ăăă… zice el indecis.

E o mare greșeală să fii nehotărât atunci când e Anna prin preajmă.

— Vrei să luăm prânzul împreună ca să te pun la curent cu ce se întâmplă? Milena, vii și tu, nu-i așa?

Sunt jenată de comportamentul ei superior; dacă îl cunosc pe Henrik, lui i se va părea nepoliticos să refuze o invitație la prânz dacă nu are altceva de făcut. Și am dreptate – acceptă cu un mormăit.

Mergem la cantina aglomerată și zgomotoasă a facultății, ne luăm câte o tavă cu mâncare și ne așezăm la o masă rotundă. Ana îi explică ce onoare

uriașă e să fii Vorbitor de joi la Națiunea Stockholm. Henrik își mănâncă prânzul, mai face câte un comentariu ca să arate că ascultă și din când în când se uită la mine peste masă. Păstrează o expresie neutră, dar ocazional mi se pare că văd o sclipire de amuzament când se uită la mine, ca pentru a arăta că nu ia tirada Annei prea în serios. Eu și el avem o înțelegere reciprocă. Simt o strălucire caldă în jurul inimii.

Când se termină prânzul, Anna a smuls o promisiune făcută pe jumătate, sau poate puțin mai mult, că Henrik va vorbi la Națiunea Stockholm două săptămâni mai târziu. Se despart cu o strângere de mână, iar eu și Henrik sfârșim undeva între o strângere de mână și o îmbrățișare stângace. Ultimul lucru pe care-l spune înainte să ne despărțim e că încă n-a apucat să-și verifice programul pentru Melissa Horn, dar o va face.

— Ținem legătura, zice cu un zâmbet.

Îi zâmbesc și eu.

Încerc să-mi controlez fanteziile, dar sunt atât de nerăbdătoare să merg la concertul ăla! Cred că atunci e momentul când se va întâmpla. Întregul meu corp tânjește după Henrik. Degetele mele tânjesc să-i atingă părul, fața, gâtul meu tânjește după buzele lui, picioarele mele tânjesc să se încolăcească în jurul alor lui.

•

În joia când Henrik e programat să vorbească, sala de la Națiunea Stockholm dă pe dinafară. E o încăpere veche, frumoasă, dar ușor ponosită, cu tavan înalt, candelabre de cristal și portrete ale foștilor inspectori ai Națiunii atârnate pe pereți. Pardoseala din parchet de stejar arată inevitabilele semne de uzură provocate de mulți ani de dineuri studențești și baluri de primăvară. Fete și băieți din Națiune zumzăie peste tot în jurul meu, cu toții supli și atrăgători și îmbrăcați elegant ca și cum ar fi la Harvard, sau poate conform percepției suedeze despre cum se îmbracă lumea la Harvard, bănuiesc. În aer plutesc sărutări, îmbrățișări și râsete. Judecând după accente, toți par să fie din Lidingö sau Djursholm. Mă simt ridicol de nelalocul meu, dar Anna a presupus că voi dori să vin să-l văd pe Henrik vorbind, și bineînțeles că a avut dreptate. Mă așez undeva mai în spate și mă uit la ecranul telefonului cât aștept să înceapă seara.

Anna urcă pe podium și îi face lui Henrik o prezentare scurtă și energică. Printre ovațiile și aplauzele asurzitoare, Henrik își ocupă locul. Discursul durează ceva mai puțin de o oră și este despre Legea Libertății Presei și originile ei din secolul al XVIII-lea. Henrik a atins subiectul în timpul

cursului de la Facultatea de Economie, dar acum intră în mai multe detalii și dă o serie de exemple amuzante despre felul în care arăta satira în Stockholm în timpul lui Bellman. Apoi urmează o lungă sesiune de întrebări și răspunsuri. Henrik e interesant, distractiv și relaxat; ca de obicei, publicul îi mănâncă din palmă.

Când se termină totul, supa de mazăre și punciul suedez sunt servite într-o încăpere mai mică de alături. Sper să pot schimba câteva vorbe cu Henrik, să-i mulțumesc pentru discursul minunat, dar nici urmă de el și Anna. Între timp mă ridic și aștept de una singură, jucându-mă agitată cu telefonul. Stau acolo doar câteva minute, dar parcă ar fi o veșnicie. Mai multe fete drăguțe din Stockholm se uită chiorâș la mine, întrebându-se ce caut acolo.

Henrik și Anna apar într-un târziu și toată lumea se așază la o masă aranjată pentru aproximativ cincisprezece persoane. Ei doi stau unul lângă altul în centru. Mă așez și eu, dar de-acum mă simt atât de timidă și jenată încât nu observ că lângă fiecare pahar de vin se află câte un cartonaș cu nume. Vecinul meu, un tip cu cămașă albă și sacou, cu părul despărțit de o cărare ascuțită ca un brici, se uită la mine întrebător, apoi aruncă o privire la cartonașul de lângă paharul meu. Abia atunci îl văd și eu. Scrie „Sofia D". Mă scuz, cu obrajii arzând, vecinul meu îmi atinge brațul cu blândețe și îmi spune politicos că nu face nimic. Ocolesc toată masa căutând un cartonaș cu numele meu, dar nu găsesc niciunul. Anna și Henrik sunt cufundați în conversație când trec pe lângă ei; Henrik îmi aruncă o privire, apoi își îndreaptă din nou atenția spre Anna.

În cele din urmă îmi dau seama că asta e masa principală, desemnată pentru vorbitorul serii, ofițerii Națiunii, membrii de onoare și așa mai departe. Evident că nu am ce căuta acolo. Alți oaspeți care doresc să mănânce sunt așezați la trei mese lungi situate mai departe în cameră.

Doamne, cât de idioată sunt!

Aș vrea să mă scufund prin podea, sau măcar să mă duc acasă chiar acum. Dar asta ar arăta ca și cum aș fi bosumflată pentru că n-am avut loc la masa principală, și încă n-am abandonat speranța de a sta de vorbă cu Henrik. Așa că îmi găsesc un loc la colțul uneia dintre celelalte mese. Îmi mănânc supa de mazăre și îmi beau punciul, iar ceilalți oaspeți se întorc politicoși spre mine și schimbă câteva vorbe înainte de a dispărea înapoi printre cunoștințele lor ca să bârfească.

Arunc o privire la masa principală. Anna și Henrik încă sunt prinși în conversație. Anna îi atinge brațul, Henrik radiază, arată din nou tânăr și

copilăros. Simt o împunsătură intensă de gelozie.

După câteva minute plec fără să-mi iau la revedere de la Henrik și Anna. Nu mă simt prea bine și mi-e teamă că Anna ar putea încerca să mă convingă să rămân.

•

În noaptea aia nu pot să dorm. Totul a fost atât de teribil, atât de diferit de felul în care sperasem eu să fie… Îmi e rușine de gelozia mea. Nu am niciun drept asupra lui Henrik, și totuși iat-o acolo, îmi spun că lunga lui conversație cu Anna nu înseamnă nimic. El a fost invitatul serii, ea a fost gazda, faptul că fuseseră așezați împreună și că au avut multe de vorbit e cel mai natural lucru din lume.

Asta spune mintea mea. Inima bănuiește altceva.

În ziua următoare îi trimit un SMS lui Henrik: *Ieri ai fost genial! Ca întotdeauna.* Trec vreo două ore înainte să primesc un emoji zâmbitor drept răspuns.

•

Mă duc să cumpăr bilete pentru concertul Melissei Horn. Femeia de la casa de bilete îmi spune că biletele se vând rapid și că se așteaptă ca evenimentul să se desfășoare cu casa închisă. Încă n-am nicio veste de la Henrik, dar cumpăr două bilete ca să fiu sigură.

•

Pe Anna n-o mai văd până săptămâna următoare. Vorbim în treacăt despre ziua de joi, dar ea pare că a uitat-o deja. Nu mă întreabă de ce am plecat acasă atât de devreme și fără să-mi iau la revedere. Aș fi vrut să știu mai multe despre seara aceea, dar apoi sosesc ceilalți doi studenți din grupă și începem să lucrăm.

•

Într-o dimineață prind autobuzul spre Facultatea de Economie. Peste noapte a fost ger și bălțile s-a transformat în oglinzi de gheață. Frigul îmi mușcă obrajii ca o presimțire a iernii și poți să vezi răsuflările oamenilor în aer. Cerul e minunat, nuanțe de roz și albastru. Va fi o zi frumoasă, rece.

Din fericire, în autobuz e cald. Aleg același loc ca în prima dimineață în care l-am întâlnit pe Henrik. E un pic ca o invocare, și funcționează, pentru că iată-l la stația din Eriksberg. Se uită în lungul culoarului și cred că mă caută pe mine. Îi fac cu mâna și zâmbesc, fața i se luminează. În câteva secunde este așezat lângă mine.

Sporovăim despre tot felul de lucruri. Despre cum a mers primul meu

examen, despre faptul că, în fiecare dimineață, pe Henrik îl trezesc muncitorii la ora șapte pentru că blocul lui este supus unei renovări majore, despre un film nou pe care l-am văzut recent. Căldura și intimitatea dintre noi sunt din nou prezente, totul pare bine, la fel cum era înainte de seara de la Națiunea Stockholm.

Sunt îndrăgostită de tine, Henrik. Îți dai seama de asta? Cred că te iubesc.

Îi spun că am două bilete la Melissa Horn, dacă e încă interesat.

Fața i se închide și tace. Privește drept înainte, căutându-și cuvintele. E clar că se simte stânjenit.

— E… Chestia e… Am fost invitat la cina de Sfânta Lucia la Națiunea Stockholm. Bănuiesc că e din cauză că am fost vorbitorul de joi.

— O, bine, da.

— Deci… Din păcate, e în aceeași zi.

— Înțeleg, e în regulă. Sigur că trebuie să participi la cină.

— Poate… Poate mergem la altceva. La primăvară.

— Precis.

Urmează o tăcere scurtă, dar după aceea îi pun întrebarea. Trebuie să știu.

— Anna te-a invitat?

— Ăă… Da.

Dau din cap și stăm din nou în liniște, până când revenim îndatoritori la sporovăială de mai înainte. Nu mă îndoiesc că Henrik știe ce simt și că mă ajută să-mi păstrez masca. Bunăvoința lui agravează o situație proastă.

Ne despărțim la Slottsbacken. Intenționasem să mă duc la Facultatea de Economie, dar nu vreau să petrec mai mult timp în compania lui decât e necesar. Nu știu cât voi reuși să-mi păstrez cumpătul. Când se ridică de pe scaun, îmi atinge brațul și îmi aruncă o privire plină de simpatie și afecțiune.

Cobor din autobuz și merg pe jos toată distanța până la camera mea din Norby, durează o jumătate de oră și nu mă pot opri din plâns. Lacrimile sunt calde pe obrajii mei reci.

•

În ziua următoare cade prima zăpadă.

ULF
KVENSLER
SAREK
virtual-project.eu

[1] În Suedia există tradiția ca în fiecare an, timp de șase săptămâni, în fiecare zi, pe Canalul 1 să fie invitată câte o persoană care timp de 90 de minute vorbește despre experiențele din viața ei. Invitații pot fi celebrități sau oameni obișnuiți (n. red.).

[2] „Noroc” (suedeză) (n. trad.).

[3] „A fost o dată când m-am gândit să renunț la punci” (suedeză) (n. trad.).

[4] Swish este un sistem de plată prin telefon în Suedia (n. trad.).

[5] Sverige Touristföreningen, Asociația Turistică Suedeză (n. trad.).

[6] MIG - Mobile Intelligence Game, joc de cultură generală (n. trad.).

[7] Trivial Pursuit - joc de cultură generală (n. trad.).

[8] *Linus on the Line* - serial italian de animație (*La Linea*) din anii ’70, cu un omuleț (Mr. Linea) desenat ca un contur dintr-o singură linie infinită (n. trad.).

[9] Treo - marcă de aspirină (n. trad.).

[10] Ipren - marcă de ibuprofen (n. trad.).

[11] Pippi Șosețica și Annika sunt personaje din cărțile pentru copii scrise de autoarea suedeză Astrid Lindgren (n. trad.).

[12] Număr de telefon de urgență unde apelanții pot primi gratuit sfaturi medicale (n. trad.).